

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

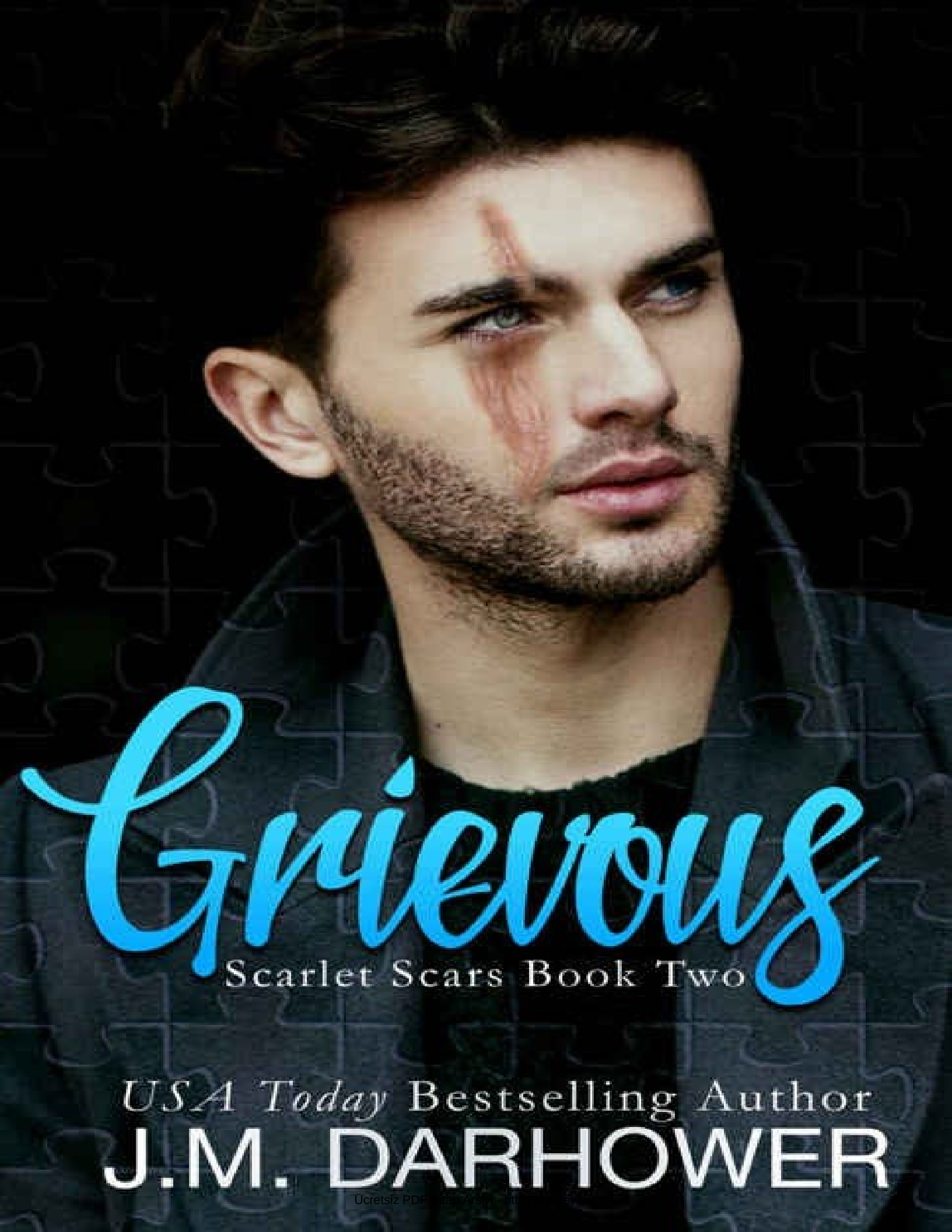
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Grievous

Scarlet Scars Book Two

USA Today Bestselling Author
J.M. DARHOWER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

GRIEVOUS

İÇİNDEKİLER

[Grievous](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca J.M. Darhower tarafından](#)

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Scarlet Scars doğası gereği karanlık temalar içermektedir. Bazı sahneleri okumak zor olabilir. Şiddet veya cinsel içerikten etkilenen okuyucular dikkatli olmalıdır.

UYARI

Jar Jar Binks'e.
Evrendeki herkes senden nefret ediyor gibi görüldüğü için üzgünüm.

Grievous

Scarlet Scars Book Two

kederli-ous

/ˈgrēvəs/

sıfat

sıfat: **kederli**

1. (kötü bir şeyin) çok şiddetli veya ciddi olması.

eşanlamlı sözcükler: vahim, korkunç, dehşet verici, ezici

"ağır bir yara"

BİRİNCİ BÖLÜM

"Senin için bir şeyim var."

Bu sözler yatak odasının açık kapısından çınladı... ve ilk kez de değildi. *Senin için bir şeyim var.* Küçük kız masadaki sandalyede yavaşça döndü, kar yağın pencereden, boş kağıttan ve karışık, kırık boya kalemleri yığınının uzaklaştı.

Teneke Adam orada duruyordu, koyu renk bir takım elbise giymişti ve ellerini saklamıştı.

"Buster mı?" diye sordu, göğsündeki şişliği görmezden gelmeye çalışarak gerçekten öyle olmasını umuyordu. Onsuz bir hafta daha geçirmişti. Annesiz bir hafta daha. *Çok fazla hafta.*

Teneke Adam'ın yüzü buruştu, sanki sorusu onu kızdırmış gibiydi. *Buster değil.* Küçük kız kaşlarını çatı ve tekrar buzlu pencereye döndü. "Hayır, teşekkür ." "Ama bugün Noel," dedi Buster, "yani bir hediye alacaksın."

Kaşları çatıldı. Noel değildi. Artık değildi. Noel'i *kaçırmışlardı.* Noel Baba gelmemişti. "Artık yeni yıldıyız."

"Doğru, ama yine de Noel'deyiz."

Başını iki yana salladı ve masanın üzerinde duran, tüm kâğıtları soyulmuş ve önüne saçılmış çıplak kırmızı pastel boyaya . Kırmızı pastel boya cilası, o sabah onu kurcalamaktan tırnaklarının altında topaklanmıştı.

Teneke Adam'ın hiçbir anlamı yoktu. Nasıl hâlâ Noel olabilir? "Kelimelerini kullan, kedicik."

Kelimelerini kullan. Bunu hep söylerdi, sanki sadece ona ait olan düşünceleri olmasına izin verilmeyormuş gibi. Onları kelimelere dönüştürüp ona vermek zorundaydı. O her zaman *her şeyi* alıyordu.

"Söyleyecek sözüm yok," dedi. "Sadece istiyorum."

"mi istiyorsun?" diye sordu, yaklaşırken ayak odanın içinden geliyordu. "Yoksa benim gitmemi mi istersin?"

Adam kızın arkasında durdu, gölgesi bir fırtına bulutu gibi masayı kaplamış ve tüm güneş ışığını engellemişti. Adam kızın omzuna dokundu ve küçük kız donakaldı, "Gitmeni istiyorum" diye fısıldadı. Adamın eli, kız bunu söyler söylemez kızın çenesini öyle sert kavradı ki kız haykırdı. Metal bir pençe hissetti. Yüzünü yukarı çekerek başını geriye itti ve sandalyeye vurarak kendisine bakmasını sağladı. Yüz ifadesi sertti, gözleri ona dik dik bakarken buz gibi soğuktu. Onun kaba

Dokunuş, annesinden aldığı soluk teninde parmak şeklinde izler bıraktı.

Küçük kızın gözleri yaşardı, boğazı .

"Küçük olduğun için sana zarar vermeyeceğimi mi sanıyorsun?" Eli tombul yanaklarına gitti ve onları sertçe sıkarak dudaklarını büzmesine neden oldu. "Kalbimin sahibi olan kadına çok benzediğin için seni incitmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Küçük kız gözyaşları yanaklarından süzülürken "Kalbin onda mı?" diye sormaya çalıştı, kelimeler boğuk bir hıçkırık gibi geliyordu ama o anladı.

"O benim her şeye sahip. O *suka*'yı anlayabileceğinden çok daha fazla seviyorum. Onu *ölümüne* seviyorum, kedicik. Onu gördüğüm an, benim olacağını biliyordum. Ona her şeyimi verdim ve tek yapması gereken beni sevmekti."

Sanki bu sözler canını yakmış gibi gözlerini kapattı, eli tekrar kayarak nefes alamayana kadar boğazına bastırdı. Denedi, havayı içine çekmeye çalıştı ama ciğerleri kırılmış gibiydi, sanki içlerinde bir delik vardı ve boğulana kadar her şey dışarı sızıyordu.

Boğulma.

Küçük kız çırpındı, kendi eliyle onun elini tuttu. Kız ona gözleri açıldı, bir şey titreşiyordu, sanki içinde alevler kükrüyordu.

bıraktı.

Küçük kız keskin bir nefes aldı ve tüm vücudu titrerken boynuna dokundu. *Bunu neden yapmıştı?*

Teneke Adam arkasından doldurulmuş bir kedi çıkardı. Küçük ve patiska , boynunda kırmızı bir vardı. Onu önündeki masanın üzerine, kırık boya kalemlerinin üstüne attı.

"Mutlu Noeller, kedicik," dedi dönerken. "Seni seviyorum."

İKİNCİ BÖLÜM

Morgan

"Y Biliyor musun, *kahvaltıdan* bahsettiğinde eve gidip yine krep yapacağını düşünmüştüm."

Lorenzo, Chelsea mahallesinde, yirmi dört saat açık kalan küçük bir Meksika lokantasının hemen aşağısında, sokağın köşesinde durmuş gülüyor. Elinde bir strafor kap, sekizinde, hayatımda gördüğüm en devasa burritoyu yiyor.

Dört dolar, sadece nakit.

Bana da bir tane sipariş ettirdi.

Daha doğrusu, aç olmadığımı söyledim ve o da bir centilmen gibi, 'siktir et, sana tane getiriyorum ve onu yiyeceksin' dedi. Çok olsam da bunun için minnettarım.

Çok lezzetli olduğu ortaya çıktı.

"Orada hiç yemek yemediğine inanamıyorum," diyor. "New Yorklu olmak için bunun bir gereklilik olduğunu sanıyordum."

"Ben tipik bir New Yorklu değilim," diye belirtiyorum. "Hiç *tecrübe* edinemedim. Kuku satmakla çok meşguldüm sanırım."

Bunu söylerken yanımdan bir kadın geçiyor, göğsünü tutuyor ve bana bir bakış fırlatıyor, sanki yanımda yürürken bir şey yakalayabilirmiş gibi. *Evet, belki biraz insani nezaket gibi*. Ona kaşlarımı çatıyorum, burritomu çiğniyorum, karşıya geçebilmek için ışığın değişmesini bekliyorum.

Eski, hırpalanmış oyuncak ayımı kolumun altına sıkıştırdım. Muhtemelen gülünç görünüyorum, biliyorum, sanki bir hastanenin akıl hastanesinden kaçmışım gibi. İnsanlar bana akıl sağlığım konusunda gerçekten endişeliymiş gibi bakıyorlar, ki bu komik, çünkü şu anda kendimi uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurlu hissediyorum. "Hiç gerçekten deli endişelendin mi?"

"Endişelenmek mi? Hayır. eminim."

"Deli olduğundan emin misin?"

"Evet."

Gülüyorum, ona bakıyorum, beni merakla izlediğini görüyorum. Işık değişiyor ve insanlar etrafımızdan geçiyor ama o hareket etmiyor. Hem de hemen.

"Deli olmakta yanlış bir şey yok," diyor. "Bu sadece bir algı meselesi. Güzellik kraliçesi kız arkadaşıyla birlikte saçma sapan bir işte çalışan, her ne okuyorsa okuyan, liseyi bile bitirmemişken benim kazandığımın bir kısmını bile kazanamayacağı kendi saçma sapan işine girebilecek kadar yetkin olduğunu ilan edecek küçük bir kağıt parçası için on binlerce dolar harcayan kardeşimin deli olduğunu düşünüyorum. Ama dünya bunun normal olduğunu düşünüyor ve gerçekten de hepsi bu.

normallik, çoğunluk hangi *delilik* markasına sahipse odur."

Bana bakarak o kadar uzun süre devam ediyor ki, ışık tekrar değişiyor ve insanlar etrafımızda toplanıyor. Sessiz kalıyorum, yürümek güvenli olana kadar bekliyorum.

"Ayrıca," diyor Lorenzo, caddenin karşısına geçmek için dönerken, "çılgınlık her şeyi halleder, Scarlet."

Burritolarımızı bitirerek yürümeye devam ediyoruz, ikimiz de bundan sonra pek bir şey söylemiyoruz. Sanırım o haklı. Belki de hepimiz deliyiz. Belki de hayattaki önemli şey, deliliğiyle kendi deliliğinin uyumlu olduğu birini bulmaktır.

Çöplerimizi attıktan sonra Lorenzo metroya yöneliyor. Bu saatte metro tıklım dolu, o yüzden oturacak yer kalmamış, hatta ayakta duracak yer bile yok. Lorenzo bir direğe tutunuyor ve tek kelime etmeden beni önüne çekiyor. Rahat bir yer. *Sıcak*. Başımı göğsüne yasladığımda kolları beni sarıyor.

O kadar sıcak ki orada dururken neredeyse uyuyakalıyorum.

Evine kırk beş dakika sürüyor. İçeri girer girmez, gün için giyinmiş ve dışarı çıkan Leo ve Melody ile yüz yüze geliyoruz. Leo smokin giymesini gerektiren bir restoranda çalışıyor, Melody ise ders için kitaplarla dolu sırt çantasını taşıyor. Her şey çok mükemmel.

Normal.

Leo bize bakıyor. "Uzun bir gece miydi? Bu sabah ikiniz de berbat görünüyorsunuz."

"Gitmen gereken bir yer yok mu?" Lorenzo soruyor. "Benimle konuşmayı içermeyen bir yerde mi?"

Leo buna güler ve Lorenzo'nun omzunu tokatlar. "Ama ağabeyime her zaman ayıracak vaktim var."

Lorenzo, "İşe git," dedi. "Kovulursan yersin, çünkü Firecracker'ın yeme içme ödemeyeceğim, yani tüm romantizm bitecek."

"Oohhh," diyor Melody, Leo'nun kolunu tutarken yüzünü buruşturarak. "Romantizm olmamasının ne anlama geldiğini biliyorsun..."

"Kuku yok mu?"

Sanırım. Şimdi *Leo*

surat yapıyor.

"Güzel," diyor Lorenzo. "Belki o zaman kıyafetlerini ve sürekli kanepemde *kay kay* oynamayı bırakırlar."

"Kanepeden bahsetmişken," diye araya girdi Leo, "sadece şaka yapıyordun, değil mi? Yeni kanepeyi gerçekten bir striptiz kulübünden çalmadın."

O bunu söyler söylemez oturma odasına bakıyorum ve altın desenli, tanıdık siyah deri bir kanepede görüyorum. *Tanrım, cidden...?*

"Bunu gerçekten yapacağımı düşünüyör

musun?" Lorenzo sorar. "Umarım yapmam,"

diye homurdanıyor Leo.

Lorenzo, Melody'ye dönmeden önce ona tekrar "İşine git," dedi. "Ve sen, evimde olmadığın zamanlarda nereye git, tüm oksijenimi solu."

Onlar homurdanarak vedalaşıp dışarı çıkarken Lorenzo orada durup kapıya bakıyor ve bana önce onların gittiğinden emin oluyor.

Söyleyecek bir şeyi varmış gibi görünüyor ama ben ondan önce

konusuyorum. "Bir striptiz kulübünden kanepede çalmışsın"

dedim.

"Yani?"

"Peki o koltuklarda ne *olduğunu* biliyor musun?"

"Muhtemelen kardeşimin yaptığı ooey-gooey bokunun aynısı, ama önemli değil. Dezenfekte ettim." "*Dezenfekte* etmişsin."

"Evet, bir kutu Lysol aldım ve yere sıktım."

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. ", uh... Buna bir yanıt düşünemeyecek kadar yorgunum." "O zaman ," diyor geçerken. "Hadi yatağa gidelim."

Buna itiraz etmiyorum. Yatak olmak için güzel bir yer gibi geliyor, bu yüzden onu üst kata kadar takip ediyorum. Odasına varır varmaz ayakkabılarımı tekmeleyip kapüşonumu çıkarıyorum, iç yatağa uzanıyorum, hâlâ lanet ayıyı tutuyorum.

Lorenzo tırmanmadan önce her zamanki gibi çırılçıplak soyunuyor.

Otuz saniye, o bile olsa. Gözlerim kapanıyor, yorgunluk beni ele geçiriyor. Lorenzo çoktan horlamaya başladı. Uyku bana sertçe çarpıyor.

Bir ışık gibi söndü.

Tekrar sarsılarak uyanana kadar ne kadar geçtiğini bilmiyorum ama vücudum ağrıyor ve oda loş, giderek kararıyor, bu yüzden geç olduğunu hissediyorum. Bütün gün uyudum. Sersemlemiş bir halde gözlerimi kucağıma bir şey düşüyor.

Buster.

Sonra ayıyı elime aldığımda tekrar çarpıyor. Göğsümdeki baskı beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor. Parmaklarım ayının hırpalanmış yüzünü keşfediyor, kirli kürkünü okşuyor ve deliklere geri tıkıştırıyor.

O şeyi bir daha görüp göremeyeceğimi merak ettim. Sonunun nereye varacağını merak ettim ve Sasha'nın yanında olmasını umdum, hayır, buna *güvendim*. Bana sahip değil, onu korumak için yanında değilim, ama en azından en iyi arkadaşı Buster'a sahip olacağını düşündüm.

Ama o bilmiyor.

Tek başına.

Ben de öyle.

Gerçek anlamda, benim .

Lorenzo burada değil.

Uzanıp avuçlarımı soğuk çarşaflarda gezdiriyorum. Gideli o kadar uzun zaman oldu ki yatak artık sıcak değil.

İçimi çekerek ayağa kalkıyorum dolaba doğru ilerleyerek arkada, alt kısımda spor çantamı çıkarıyorum. Çantayı karıştırıp küçük siyah cep telefonumu alıyorum ve yere prizden şarj aletine takıyorum.

Birkaç dakika sonra, ben ayıya tutunurken, telefon açılıyor ve tekrar canlanıyor. İçinde programlanmış sadece birkaç numara var ve en üsttekini aramak için düğmeye basıp kulağıma götürüyorum.

Birkaç kez çalıyor, içten içe panikliyorum, kafamın içindeki bir ses *hemen şimdi* kapatmam için bağılıyor, ama omzumdaki şeytan buna izin vermiyor. Hat açılıyor, beni sakın bir ses karşılıyor, yıllardır Amerika'da yaşamasına rağmen Rus aksanı hala kalın. "Ben de senin aramanı bekliyordum."

Benim olduğumu biliyor. Nasıl bildiğinden emin değilim. Bu yüzden numaramı gizli tutuyorum ama yine de bir şekilde hep *biliyor*.

Hiçbir şey söylemiyorum.

Kelimeleri bulamıyorum.

Sesim çalışmak istemiyor.

Eskiden söyleyecek çok şeyim vardı, ama yakarışlarım hep sağır kulaklarda kaldı, bu yüzden artık nadiren bir şey söylüyorum. Sadece oturup dinliyorum, gün değerli bir şey söyleyeceğini, bir şey kaçıracağını ve arka planda onu duyacağını umuyorum.

Bu hiç .

Bu telefonlar eskiden karakol ziyaretleri kadar sık olurdu ama Kassian'ı ikna etmeye çalışmak . Bir mağara adamını medenileştirmeye çalışmak gibi. Ne söylersem söyleyeyim, bir anlığına insan gibi davranmasını ve kızımın konuşmama izin vermesini sağlamak için asla yeterli olmuyor.

Ona *sahip* olduğunu bana hiç söylemedi.

Sesinin tınısı içimi ama hislerimi bastırıp sunmaya istekli olduğu her heceyi içime çekiyorum, sanki tüm bunlar eninde sonunda çözebileceğim bir bilmeceymiş gibi.

"Hediyeni beğendin mi? Noel'in aylar önce olduğunu biliyorum ama geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?" Ses tonunda bir hafiflik var, sanki tüm bunlar onu eğlendirmiş gibi. "Aradığına göre bunu sana yaralı oyuncağının verdiğini varsayıyorum... tabii bugün beni özlemediysen."

Bacaklarımı yere uzatıyorum, Buster kucağında yatıyor, ben de başımı duvara yaslıyorum.

Hala bir şey söylemiyorum.

"Aynın durumu utanç verici," diyor. "İtaat üzerine bir ders vermek zorunda kaldım. Eminim bunları hatırlıyorsundur. Sen ve ben onlardan çok yaşadık ama *sen*... sen hiç öğrenmedin. Sana kaç kez gösterdiysem, yine de her şeyi kendi bildiğin gibi yapabileceğini düşündün. Ama tabii ki bu sefer yaratıcı olmak zorundaydım, çünkü ona her şeyi sana öğrettiğim gibi öğretemezdim."

Sanki dünyanın en komik şeyiymiş gibi gülüyor, bu sırada benim başım dönüyor, oda dönmeye başlıyor. Gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Derslerini özlüyorum," diyor, sesi neredeyse hüzünlü çıkıyor. "Seni çıırılçıplak soymayı, çiğ çiğ sismeyi, hepsinin izlemesine izin vermeyi. Hatırlıyor musun? Seni görmek için nasıl can atarlardı, cömert bir ruh halinde olduğumu ve onlara da tattıracağımı umarlardı. Bunu özlüyor musun? edebilirsin. Kimseye söylemeyeceğim. Onlara eskiden ne kadar iyi bir kız olduğunu, sırayla ağladıklarında onları rahatsız etmemek için *nasıl* sessizce ağladığını anlatmayacağım-"

"*Dur.*" Bu kelime dudaklarımdan zorla dökülürken sesim çatlıyor, gözlerim yaşıyor. "Sadece... *dur.*"

"Ah, kedicik, *şimdi de* ağlıyor musun?"

Ses çıkarmamak için dudağımı ısırıyorum.

"Sorun yok," diye devam ediyor. "Eve dön, her şeyi daha iyi yapacağım. *Söz veriyorum*. Ve belki, eğer iyi bir kız olursan, sonunda dersini aldığında, yavru kedine ne olduğunu sana anlatırım."

Teklifini dikkate almadığımı söylemek yalan olur.

Çünkü bir anlığına, bir zayıflık anında, '*tamam*' diye düşünüyorum. "*Yapabilirim*" diye düşünüyorum. Kassian'ın bana yaşatabileceği hiçbir şey bu boşlukta, bilinmezlikte, küçük kızım olmadan yaşamaktan daha kötü olamazdı. Belki ona gidersem, belki teslim olursam, onu bulabileceğimi, geri alabileceğimi ve belki de bu şekilde onu koruyabileceğimi düşünüyorum. Ama gerçek şu ki, *kendimi* bile bu adamdan koruyamadım ve eğer şimdi teslim , ikimizi de kimse kurtaramayacak.

Ve bu aptalca, biliyorum, çünkü onun '*belki*'si hiçbir şey ifade etmiyor. Verdiği sözler saçmalık. Bana dersimi , elbette. Beni kırmanın bir yolunu bulurdu.

ve sonra beni öldürecekti.

"Söyleyecek başka bir şey yok mu?" diye sorar.

Cevap vermiyorum.

"O zaman şimdilik hoşça kal güzel kız. Eminim yakında tekrar görüşeceğiz. *Seni seviyorum*."

Hat kesildi.

Bir dakika boyunca burada oturuyorum, bu kelimeler içime saplanıyor, sonra şarj duvardan alıp

hepsini spor çantasına atıyorum ve dolaba geri itiyorum.

Buster'ı taşıyarak aşağıya iniyorum, Leo ve Melody'yi oturma odasında kanepede buluyorum. Neyse seks yapmıyorlardı -Melody'nin ev ödevine yardım ediyor gibi görünüyordu- ama *şu* kanepeye bak. *Keşke bilselerdi...*

"Şimdiden döndünüz mü?" Ben sordum. " kaç?"

"Saat dokuzdan sonra," diyor Leo gülerek. "*Yeni* mi ?"

"Ah, evet." Başımı , saçlarım düğümlemişti. "Sanırım gerçekten yorgundum."

En son ne zaman *on iki* saat uyuduğumu hatırlamıyorum.

"Lorenzo hâlâ yatakta mı?" Leo soruyor. "Eğer öyleyse, nabzını kontrol etmek isteyebilirsin. İki ya da üç saatten fazla uyumaz. Ölmüş olabilir."

Birkaç kez göz kırpiyorum. "Burada değil mi?"

"Onu görmedim," diyor Leo. "Eve yaklaşık üç saat önce geldik, yani yukarıda sizinle birlikte olmadığına göre saatten önce gitmiş olmalı."

"Arabası dışarıda mı?" Oturma odasına girip dışarı bakmak için pencereye doğru yürürken soruyorum.

Siyah BMW hâlâ garaj yolunda park halinde. "Sanırım yürüdü ya da belki metroya bindi..." "Ya da biri onu ," diyor Leo.

Tuhaf.

Arabasına bakarken, içimde kaynayan garip duyguyu görmezden gelmeye çalışıyorum. *Ugh.* Lorenzo bir yetişkin. Bırakın *bana* işini anlatmayı, dışarı çıkmadan önce kimseye haber verme zorunluluğu bile yok.

Açıkçası, adamın gittiği yerlerin yarısını bilmek istediğimden emin değilim.

Ama yine de içimi bir his kaplıyor, endişeye çok yakın bir şey, sanki onun iyiliği için endişeleniyormuşum gibi.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Morgan?"

Leo'nun sesi, ben daha fazla üzerinde duramadan beni bu düşüncelerden uzaklaştırıyor. Dönüp kanepede oturduğu yere bakıyorum. Melody kalın bir ders kitabından bir şeyler okurken, o da yanından bana tuhaf tuhaf bakıyor. "Bana bir şey mi soracaksın?"

"Evet, bir şey, ... kişisel mi?"

Olamaz.

İçten içe bu konuda gerginim, çünkü kişisel sorular hiçbir zaman iyi bir yere götürmez, ama bir gülümseme yapııştırıyorum. "Elbette."

"Kardeşimle aranızda ne var?"

"Ne demek bize ne oluyor?"

"Sadece planlarının ne merak ediyorum," diyor. "Onunla aranızdaki bu şeyin gerçekten bir yere varacağını düşünüyor musunuz? Bir yere gitmesini mi *istiyorsun*? Yoksa sadece, bilirsiniz, uygun-"

Melody kitabını çarparak kapatır ve onun sözünü ters bir bakışla keser. "Leonardo! Onunla '*niyetin ne*' konuşması çalışmadığını biliyorum!"

Gözlerim açıldı. O mu?

Leo kız arkadaşına döner. "Ne? Sadece soruyorum..."

"Birine bunu öylece *soramazsın*," diyor. "İlk çıkmaya başladığımız zamanı hatırlamıyor musun, niyetin hakkında üçüncü dereceden bilgi almıştın? Bu pek hoşuna gitmemişti, değil mi dostum?"

"Bu farklı."

"Hayır, değil," diyor gözlerini devirerek. "Onlar yetişkin insanlar, bu yüzden balmumunuza dikkat edin." "Ama-"

Adamın yüzünü işaret ediyor, parmağı Adamın burnuna ve kendisinin bile irkilmesine kadar

yüksek bir ses çıkararak adamın sözünü kesiyor.

Leo onun parmağını tutup şakacı bir şekilde ısırır gibi yaparken ben de yaklaşıp kanepenin yanındaki sandalyenin koluna tünüyorum.

"Anlıyorum," diyorum. "Birdenbire ortaya çıktım ve işte buradayım, şikayet tüm saçmalıkları yapıyorum, yemeğini yemek ve havasını solumak gibi, yine de buna tahammül ediyor."

"Evet!" Leo ellerini havaya kaldırarak Melody'ye kendini beğenmiş bir bakış atıyor. Melody kaşlarını çatıyor ve Leo gülerken onun yüzünü itiyor. "Sadece kardeşim gibi değil."

"Evet, bilmiyorum," diyorum. "Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm ama gerçekten bir cevabım yok. Ben sadece hayatta kalmaya çalışıyorum, ya kardeşin? Lorenzo hakkında ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Çoğu zaman pisliğin teki, tamamen inatçı, ama ferahlatıcı bir şekilde... Hoşuma gidiyor. Neden *bana* katlandığına gelince? Sıkılmış ve seks iyi. Ya da *ben* sorduğumda öyle söyledi."

Leo hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Aslında tam tersi. Manyak gibi sırtıyor. Melody ise kitabını tekrar açıyor ve "romantikmiş" diye mırıldanıyor.

"Her neyse..." Tekrar ayağa kalkıp Buster'ı uzatıyorum. "Buralarda bir yerde dikiş seti olup olmadığını biliyor, değil mi? Bir iğne? Belki biraz iplik?"

"Mutfağa bak," diyor Leo. "Ya da kütüphaneye... ya da banyoya... ya da belki Lorenzo'nun odasına..." "Yani her yeri kontrol et?"

"Hemen."

çıkmaya hazırlanırken Melody kaşlarını çatarak bana bakıyor. "O bir *oyuncak ayı* mı?"

"Evet," diyorum.

"Bu, uh..." Tereddüt ediyor. "Güzelmış."

," diyorum. "Tekrar gerek."

"Neden bir oyuncak var?" Leo kız arkadaşına dönmeden önce sorar. "Bekle, bunu sormama izin mi?"

Melody ona gözlerini devirir.

"Benim değil," diyorum. "Kızıma ait."

Sözlerim Leo'ya çarpmış gibi koridora çıkıyorum. "*Neyin?*" diye bağılıyor ama cevap vermiyorum, Melody'nin '*balmumu*' hakkında başka bir cümleyle beni takip etmesini engellediğini duyuyorum.

Mutfağı tarıyorum, bir sürü mutfak eşyası, Lorenzo'yu *kıyamet günü hazırlayıcılarından* biri olarak nitelendirmeye yetecek kadar bıçak buluyorum ama hiçbir yerde dikiş seti yok. Kütüphaneye geçiyorum, rafları tarıyorum, altlarındaki gömme dolapları aramak için çömeliyorum ve tam pes edip yoluma devam etmek üzereyken yüksek bir ses odayı kesiyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Sıçrayıp kafamı dolaba çarpıyorum ve ayağa kalkıp kafa derimi ovuştururken irkiliyorum. Kahretsin, *acıyordu*. Lorenzo kapıda duruyor, kusursuz bir takım elbise giymiş, tepeden tırnağa siyahlar içinde *ve... vay be*.

"Hey, kardeşim, ne?" Leo bağılıyor, koridordan geliyor. "Seni bırakan bir *polis* miydi?"

Leo içeri dalmadan ve sorusunu kabul etmeden önce Lorenzo kütüphanenin kapısını kapıyor ve Leo'nun suratına çarpıyor. Yine irkildim, bu sefer *farkına* vararak. Lorenzo'nun takım elbiseli görüntüsü dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, beni kütüphanesinde arama yaparken yakaladığı aklıma gelmemişti.

Kütüphanesi.

Onun izni olmadan kimsenin giremediği odayı biliyor musun? Beni dolapların içinde, eşyalarını karıştırırken yakaladı.

"Bir iğne biraz iplik arıyorum," diyorum ona, dolap kapaklarını kapatarak. "Bilirsin işte, dikiş seti?"

Yaklaşırken beni kuşkuyla izliyor. "*Örgü örüyor* gibi mi görünüyorum?"

"Aslında sen örgü örüyorsun-" Kaşını kaldırdığında aniden kestim. "Hiçbir şeyle örmüyorsun, çünkü örgü örmüyorsun, ama iğne ve iplik, ama... hiç bir kesiği dikmek zorunda kalmadın mı? Kendine birkaç dikiş atmadın mı?"

"Hayır," diyor, "bu yüzden doktorlarımız var."

"Her neyse," diyorum Buster'ı tutarak. "Bir doktor bu adamı ameliyat edecek değil ya."

Lorenzo otururken sandalyesini bana doğru çeviriyor. Ayakkabılarının bağlarını çözmek için uzandığında yüzündeki öfkenin bir kısmı eriyor. "Koli bandım var."

"Bunun işe yarayacağından pek emin değilim ama teşekkürler."

Ayakkabılarını tekmeleyerek çıkarıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "bilir."

"*Takım elbiselerden* bahsetmişken..." Ona doğru el sallıyorum. "Bu gece neden bu kadar şık görünüyorsun?" Takım elbise ceketini çıkarıp itiyor ve kollarını sıvamaya başlıyor. "Bir toplantım vardı." "Bir polisle mi?"

"İşin içinde bir polis vardı, evet. Bir dedektif."

Midem bulanıyor. "Gabe mi?"

Lorenzo bana şaşkın bir bakış attı. "Kim?"

"Dedektif Jones," diyorum. "Hani şu *polis arkadaşım* dediğin?" "Ah, hayır, seviştiğin değil."

Bunu söylerken yüzüm kızarıyor. "*Becerildim*. Geçmiş zaman. Şu anda sevişmiyoruz, gelecekte de sevişmeyeceğiz. O savaş gemisi *battı*."

"Becerildim," diye tekrarlıyor, ellerini yüzünde gezdiriyor ve derin bir iç çekiyor. "Bu daha önce hiç becermediğin biri. Adı Jameson, şehirde Organize Suçlar'da çalışıyor."

"Ve bunun için takım elbise mi gerekiyordu? Şikayet ettiğimden değil, çünkü *vay be...* seni daha önce takım elbise giyerken görmemiştim."

"Bazen rolünü oynaman gerekir, Scarlet. Bunu biliyorsun. Çoğu insan benim gibi adamları düşündüklerinde hala Michael Corleone gibi birini hayal ediyor, bu yüzden de öyle . Bu gerçekten komik. Parlak elbise ayakkabılarım ve takım elbisemle benden, savaş botları giyip dolu bir silah taşıdığımda korktuklarından daha çok ."

"Belki de daha fazla korkmuyorlardır," diyorum. "Titriyorlarsa, kalpleri çarpıyorsa, terliyorlarsa, olma ihtimalleri olduğunu söylüyorum."

Gülüyor, yakasını gevşetiyor. "Sen de tahrik olduğunda altına işiyor musun?" Omuz silkerek ona doğru yaklaşıyorum. "Ne kadar tahrik olduğuma bağlı."

Uzanıp beni tutuyor ve bir öpücük için aşağı çekiyor. Yumuşak, yavaş ve dudaklarımdan ayrılmadan önce çok uzun sürmüyor. "En son ne zaman *duş aldın*?"

Ondan uzaklaşıyorum. "Koktuğumu mu söylüyorsun?"

O cevap vermeden önce başımı aşağı eğip kokluyorum, etmemeye çalışıyorum ama o ne yaptığımı anlıyor ve gülüyor.

"Eğer kendini koklaman gerekiyorsa, Scarlet, büyük ihtimalle hortumla yıkanman ." Bunu nasıl aldırmadan gözlerimi deviriyorum. *Keşke bilseydin, dostum*. "Hemen şimdi."

"Şu anda mı?"

"Evet, en son o zaman *duş* almıştım," diyorum geçerken. "Şu anda."

Bak, muhtemelen orada ağladığını biliyorum. Pisim ve evet, biraz *kokuyorum*. Uyuduğum kıyafetleri giyiyorum ve saçımı birkaç gündür düzeltmedim, sadece özensiz bir topuz yaptım. Yani evet, her neyse, istediğiniz kadar yalakalık yapın, ama oldukça berbat bir *hayatım* oldu, bilirsiniz, bu yüzden beni yargılamayın.

Üst kata çıkıyorum, kendimi *doğruca* *duş* atıyorum, fırçalıyorum, tıraş oluyorum ve

şampuanlanıyorum,

Lorenzo'nun tüm eşyalarını kullanıyorum çünkü sadece losyonum ve diş fırçam var. Daha sonra saçlarımı tarıyor, baştan aşağı losyon sürdükten sonra temiz kıyafetlerimi giyip aşağı iniyorum.

Yine gitti. Lorenzo. Sadece otuz dakika oldu ama kütüphane bomboş.

Ciddi misin? İç çekerek oturma odasına gidiyorum ve Melody'yi orada tek başına otururken buluyorum.

Leo da yok.

"Lorenzo'yu gördün mü?" Ben sordum.

"Gitti," diyor okul ödevinden başını kaldırarak. "Bir şey yapması gerekiyormuş, Leo götürdü onu. Sadece birkaç dakika süreceğini söyledi."

Peki o zaman.

Merakla kitabına bakarak yaklaşıyorum. *Ahlak Felsefesinin Temelleri*. Bunun ne anlama geldiğinden bile emin değilim. "Felsefe."

"Evet," diyor yüzünü buruşturarak. "eğlenceli olacağını düşündüm."

"Felsefe diploması, ha? Onlardan biriyle ne tür bir iş bulabilirsin?" "Muhtemelen striptiz direği içeren bir iş."

Alaycı davranıyor, nefesinin altında homurdanıyor ama bu cevaba gülüyorum çünkü hiç de uzak bir ihtimal değil. "O kadar harçtan tasarruf edip Mystic'te benimle bir işe girebilirdin."

Ben gözlerini bana dikti. "Mistik mi?"

"Eskiden dans ettiğim bir kulüp," diyorum. "Orada direkt çalışmak için kesinlikle bir diplomaya ihtiyacım yoktu." Gözleri genişledi. "Ciddi misin? Sen bir-"

"Striptizci, evet.. ya da *öyleydim*."

"Vay canına, özür dilerim, öyle demek istemedim..." Yüzünü buruşturdu. "Ah, ben tam bir aptalım. Bunu söylememeliydim. Soyunmanın *yanlış* bir şey olduğunu söylemeye çalışmıyorum..."

"değil," diyorum ona.

"Bu sadece... *vay canına*. Yani, sanırım bunu görebiliyorum, musun? Şuna ... şey..."

"Para için kıyafetlerini çıkaran biri mi?" Bununla nereye varmak istediğini tahmin etmeye çalışarak soruyorum.

Başını sallarken yüzü kızarıyor. "Kimsenin onun hakkında ne düşündüğünü umursamayan biri gibi demek istedim."

Bir şey sormak ister gibi bana bakıyor, ama kelimeleri bulamadan, bir araba garaj yoluna girerken farlar pencereden içeri giriyor.

"Evet, insanların ne düşündüğü pek de önemli değil," diyorum ayağa kalkarken. "Sadece *ben* sonuçlarıyla yaşamak zorundayım."

Dışarı çıkarken, ön kapıdan içeri adımını atan Leo'ya neredeyse çarpıyordum. Durup bana bakıyor, yüz ifadesi şaşkınlıkla kafa karışıklığı arasında bir yere düşüyor. "Ciddi misin? Bir *kızın* mı var?"

Ben daha cevap veremedim Lorenzo arkasından yaklaşıp Leo'yu başından yakalıyor ve geçip oturma odasına doğru itiyor. "*Fa ti cazzi tuoi*."

Vay be.

Leo, "*Tanrım*, tamam," diye homurdanarak uzaklaşır. "Bu kadar gerek yok, kardeşim."

Lorenzo ona sallıyor. "Taşaklarımı yala."

Koridorda tam karşıma geçip bana doğru adım atarken Lorenzo'ya şaşkınlıkla bakıyorum. Takım elbisesi artık toparlanmamıştı, ayakkabılarının bağı çözülmüştü, gömleği sallanıyordu.

"*İtalyanca* biliyor musun?" Ben soruyorum.

"Biraz," diyor, beni öpecekmiş gibi eğiliyor ama onun yerine burnunu çene çizgimde gezdiriyor.

"Neden? Seninle açık saçık konuşmamı mı istiyorsun?"

"Ben, uh..." Kalçamdan tutup beni daha da çekerken telaşlandırıyor. Sıcak nefesini tenimde hissederek ürperiyorum. Sanki beni içine çekiyor. "Aslında bilmiyordum ama biliyorum."

Gülüyor. "Hadi yukarı çıkalım ve sana istediğin tüm müstehcen kelimeleri öğreteyim." Dudakları yanağımda gezinirken başımı eğerek mırıldanıyorum.

"mi?"

"Her biri" diye fısıldarken nefesi kulağıma geliyor. Bunu tekrar söylemesine gerek yok.

Kendimi iterek elini tutuyorum ve onu merdivenlerden yukarı sürüklerken sıkıca kavriyorum. Yatak odasına varır varmaz kapıyı çarpıyor, paltosunu tekrar silkip şifonyerin üzerine fırlatıyor.

Bir gümbürtüyle vuruyor, cepte bir şey var.

Ona meraklı bir bakış fırlatıyorum ama belinden bir silah çıkarıp kenara koyduğunda dikkatim dağılıyor. Kıyafetlerimi yırtmak için bana uzanıyor ama ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. Onun yerine pantolonuna uzanıyorum ve önünde dizlerimin üzerine çökerken pantolonunu çözüyorum. Lorenzo hareketsiz duruyor, hiç kıpırdamıyor.

çıkardım ve okşadım. Zaten taş gibi sertti.

Tereddüt etmeden dudaklarımı tam ucuna getiriyorum, dilim etrafında dönüyor, sonra yavaşça ağzıma alıyorum, siki boğazımdan aşağı kayıyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, ben onu emerken başımın arkasını kavriyor. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Lorenzo'nun elleri hala nemli olan saçlarıma dolanıyor, başı geriye eğiliyor ve gözleri kapanıyor. Yumuşak inilti boğazından kaçıyor ve bir an kalıyor, sadece tadını çıkarıyor, başka bir kelime söylemeden yapmak istediğim şeyi yapmama izin veriyor.

Elini saçlarımdan çekip çenemi dürtmek için daha da aşağıya uzanmadan önce birkaç dakika - üç, belki de en fazla dört- geçti.

Ona bakıyorum.

Şu an beni izliyor.

Göz göze geliyoruz ve o parmak uçlarını nazikçe yüzümde gezdirip kutsal yanağımla okşarken ben emmeye devam ediyorum. İfadesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor, asi saçlarını kulağımdan arkasına sıkıştırırken gözlerinde bir yumuşaklık var. Nefes alıp vermesi hızlanıyor, sertçe yutkunurken göğsü daha hızlı inip kalkıyor, bu da yaklaştığını gösteren tek işaret. *Çok yakın.*

"*Il mio piccolo dolce trombamica,*" diyor, sesi alçak ve sert. Çenemi kavriyor, başparmağı ağzımın köşesini sıyrıyor, dudaklarım onun siki boyunca kayarken onları izliyor. "*Vedere il mio cazzo tra quelle belle labbra è una fantasia che mi ha perseguitato dal momento in cui ci siamo incontrati.*"

Ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, ufak bir ipucum bile yok ama bu sözcükler dilinden dökülürken içimde kıvılcımlar çakıyor. Onu daha hızlı okşuyorum, daha sert emiyorum, gözleri tekrar kapanırken dudaklarında bir sırıtma.

Bir kez daha başını arkaya yatırıyor, çenesi gevşiyor, eli yine saçlarıma dolanıyor. Bu sefer daha sert kavriyor, avuçlarını yumrukluyor.

Birkaç saniye geçmeden kalçalarını savuruyor, başımı sabit tutup boğazımı sikerken burnum karnına bastırıyor. Ben öğürürken birkaç hamle yapıyor, sonra onun döküldüğünü hissediyorum. Yutkunuyorum, kendimi desteklemek için kalçalarını kavriyorum ama nefes almak zorlaşıyor.

Nefesimi tutarak ona birkaç saniye veriyorum, ama göğsüm sıkışıyor ve o bırakmıyor, bu yüzden iç uyluğunu çimdikliyorum. *Sertçe.*

İrkiliyor, itip . Kıçımın üzerine düşüyorum ve sertçe nefes alıyorum.

"Tanrım, *acıttı*" diyor, yeri ovuşturarak.

"bırak," diye mırıldandım. "Seni ısırabilirdim... ya da, bilirsin, taşaklarına yumruk atabilirdim."

Bunu söylediğimde bana ters ters baktı, 'denediğini *görmek isterim*' der gibi bir bakış attı.

göz korkutucu, ama aleti pantolonundan dışarı sarkarken onu ciddiye almak biraz zor.

Sırıtıyorum. "Biliyor musun, aletin yüzümde sallanmasaydı muhtemelen çok daha korkutucu olurdu."

Daha son hece ağzımdan çıkmadan bana doğru bir adım atıyor ve sikini tutuyor. "Saçmalamaya devam edersen seni *tokatlarım*."

Gülerek ellerimi savunurcasına havaya kaldırıyorum, o elini savurup doğru iterken onu savuşturuyorum ve alnıma bir indiriyorum.

"Aman Tanrım," diye bağıyorum, hâlâ gülüyorum, onu öyle sert itiyorum ki . "Neyin *var* senin?"

Omuz silkiyor, pantolonunun fermuarını çekerek kendini çekiyor. "O lanet olası *Dyson* ağzınla aletimdeki beyin hücrelerini emdin."

Dönüp benden uzaklaşmaya başladığında bacağını tutuyorum. "Dur, nereye gidiyorsun?"

"Duş ," diyor beni silkelemeye çalışarak.

"Oh, hayır," diyorum, onu kendime doğru çekerek. "Seninle işim henüz bitmedi." Bacağını uzattı, neredeyse beni ki bırakayım. "Ne istiyorsun?"

"Biraz *karşılık* iyi olurdu," diyorum, "ama sadece İtalyanca ne dediğini bilmekle yetineceğim."

Soyunmaya başlarken duraksıyor, takım elbisesini çıkarıyor, sanki karşılık vermekle kalmayıp daha da ileri gidebilirmiş gibi. "Seninle tanıştığım andan beri sikime sarılmış o güzel dudakların hayalini kurduğumu söyledim."

"Ciddi misin?"

çömeliyor, sadece düğmeleri açık siyah var. "Evet, cidden, benim tatlı küçük *trombamica*'m."

"*Bu* ne anlama geliyor?"

Daha da yaklaşıp beni usulca öperken yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor, dudaklarıma hızlı hızlı dokunuyor, sonra kalkıp, "Bir yolunu , *Scarlet*," diyor.

O banyoya kapıyı kapatarak beni burada diz çökmüş halde bırakırken, alaycı bir tavırla, "*Bir yolunu bul, Scarlet*," diye homurdanıyorum. Gözlerimi devirerek kalkıyorum ve doğruca aşağıya, Leo ile Melody'nin hâlâ oturma odasında takıldıkları yere iniyorum.

Leo ben görüldüğümde bana bakıyor. Soruları var, biliyorum, ama bu konular hakkında konuşacak havada değilim, bu yüzden konuşmak onu yendim.

"Hey, Leo, *trombamica*'nın ne olduğunu biliyor musun?" Gözleri genişler. "Uh, evet..."

"Nedir o?"

"Bir... arkadaş."

"Bir *arkadaş*."

"Evet," diyor, "çıkarları olan biri."

"Çıkarları olan bir arkadaş."

"Sadece daha kaba bir terim."

Gözlerim kısıldı.

Leo başka bir şey söylemek üzereydi ama ona fırsat vermedim, geri dönüp üst kata . *İnanılır* gibi değil. Banyoda suyun duyuyorum ve hiç tereddüt etmeden kapıyı açıp içeri giriyorum çünkü o *hiçbir şeyi* kilitlemiyor.

Duş perdesini kaptığım gibi açıyorum ve çıplak, sabunlu Lorenzo'ya bakıyorum. "*Seks kankası* mı?"

Gerçekten mi?"

Spreyin altında duruyor, su çıplak göğsünden aşağı akıyor. Bir an için dikkatimi dağıtıyor,

Vücudundaki su izlerini takip ederken öfkemi azaltıyorum. "Bunu uzun sürmedi, *trombamica*."

Kaşlarımı çatıyorum, yüzüne bakıyorum. Sırıttıyor. Kendini beğenmiş. Cevap veremedi tutup spreyin altına çekti. Beni tamamen giyinik halde küvetin içine çekerken neredeyse küvetin takılıyordum.

"Ne oluyor Lorenzo? Beni ıslatıyorsun!"

"Her zaman öyle değil miyim?" diye soruyor gülerek, sırlıklam kıyafetlerimi tutup yırtıyor, duş perdesini tekrar kapatmadan önce yere fırlatıyor. Beni fayans duvara doğru itiyor ve kalçalarımın beni kaldırdığında nefesim kesiliyor. Bacaklarımı beline doluyor, kollarımı boynuna dolayarak ona tutunuyorum. "Sanırım sana biraz karşılık borçluyum, ha?"

" haklısın," diyorum. "Sen de iyi yapsan iyi olur." Sırıttıyor, beni öpüyor, dudaklarıma fısıldıyor, "Elimden geleni yapacağım."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Lorenzo

"Y çocuğu," diye homurdanıyorum, kısarak, bakışlarım kucağıma sabitlenmiş halde kütüphanedeki parlayan lambanın altına çöküyorum. "ederim, eğer o lanet deliğe girmezsen, kendimi kaybedeceğim. bok..."

Dikkatli bir şekilde nişan alıyorum, yirminci kez aynı hizaya geliyorum ama elim bir kez daha hedefimin tam yanından kayıyor, bunun yerine bir şekilde başparmağımı bıçaklamama neden oluyor.

"Lanet olsun!" Elimi geri çekiyorum ve yüzeyde parlak kırmızı bir kan damlasının kabarmasını izliyorum. Başparmağımı ağzıma soktum ve sandalyemden kalkarak onu odanın diğer ucuna fırlattım. "Orospu çocuğu!"

Lanet parmağımı emdiğim için kelimeler karmakarışık, İngilizceye benzeyen herhangi bir şeyden çok bir orospu kıcı çığılı gibi geliyor. Masayı tekmeleyip yere vurarak gıcırdamasına neden olduğumda içimde hayal kırıklığı .

"Patron?"

Seven'in tereddütlü sesi zamanında kapı aralığından seslendi, çünkü silahımı çekip *bir şey* vurmama üç saniye kalmıştı, bu muhtemelen beni daha çok kızdırdı. *Lanet olası kurşun delikleri.*

Dönüp ona bakıyorum. Her gibi taze yüzlü ve uyanık görünüyor, saat sabahın beşi civarında olmasına ve güneşin henüz parlamamasına rağmen. Muhtemelen çoktan kahvaltısını yapmıştır. Muhtemelen evden çıkmadan önce karısını becermiştir. Muhtemelen ceplerine fazladan atıştırmalık koymuştur. Muhtemelen tüm bunları ben burada bir aptal gibi oturup bu aptal iğneyi geçirmeye çalışırken yapmıştır.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor. "Ne oldu?"

Ne oldu?

En sevdiği soru.

"Olan şu," diyorum başparmağımı dudaklarımın arasından çekerek, "A sekmesini alıp B yuvasına düzgün bir şekilde yerleştiremiyorum çünkü beynim dünyanın düz olduğunu düşünüyor, bu yüzden hiçbir şey 3D görünmüyor."

Bana dikkatle bakıyor, vahşi bir hayvana bakar gibi, sanki bu sabah başıma geleceklerden korkuyormuş gibi.

"Gel de şu lanet iğneye iplik geçir," diyorum, dikiş setini masaya fırlatıyorum, parçaları saçılıyor, "kendimi tekrar bıçaklamadan önce."

Seven yaklaşıyor, durumu değerlendiriyor, atılmış iğneyi ve yeni bir parça siyah iplik kesiyor, çünkü kullandığım düğümlenmiş ve yıpranmış. Üç saniye sonra, aynı bu şekilde

İğneyi önüne koyar ve ipliği tam içinden geçirir, geri vermeden önce uçlarını sabitler.

Üç saniye.

Otuz dakikadır bunu yapıyorum.

"Saçmalık," diye mırıldanıyorum onu geri alırken. "Teşekkürler."

"Ne zaman istersen patron," diyor. "Tek istediğin bu muydu? Bu yüzden mi aradınız?"

"Sabahın beşinde benim için lanet bir iğneye iplik geçirmen için seni Queens'e getirmi sanıyorsun?"

"Evet."

Ona ters ters

baktım. Haklıydı.

Yapardım.

Ama

yapmadım.

Başımı sallayarak yere uzandım ve daha önce yatakta Scarlet'in pençelerinden kurtardıktan sonra yere attığım peluş ayıyı yerden aldım. Seven'i işaret ediyorum, ben de masanın çıkıp lambanın altına, kenarına oturuyorum.

Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Bu boktan şeylerle, gerçekten.

Bir yapboz oluştururken, her zaman kenarlıkla başlarsınız, çünkü bu parçalar seçilmesi ve bir araya getirilmesi en kolay olanlardır. Daha , bulmacaya bağlı olarak, ya renklere göre ayırırsınız ya da tam olarak tespit edilmesi gereken benzersiz bir şey varsa resmi referans olarak kullanırsınız. Ne olursa olsun, önce en belirgin olana vurur, onu yönetilebilir parçalara ayırırsınız. *Böl ve fethet*.

Sınırdan başlayıp içeri doğru ilerleyeceğiz.

Bazı kabarık bağırsakların döküldüğü bir deliği kapatmak için iğneyi ayının geçiriyorum.

Seven oturmuş, hâlâ izliyor. "Daha önce hiç dikiş diktin mi patron?"

"Daha önce kapatmayan birinin dudaklarını diktim," diyorum. "Neden? Ne yaptığımı bilmiyor gibi mi görünüyor?"

Bunu içtenlikle soruyorum.

Her şeyi berbat *etmemeye*

çalışıyorum. "Tekniğin biraz...

sıradışı." "Bunun nesi sıradışı?"

İçeri itiyorum ve geri , dönüyorum, dönüyorum ve dönüyorum, deliği kapatmaya zorluyorum. Mantıklı, değil mi?

"Kör dikiş yerine çift sürfile teyel dikişi gibi bir şey kullanıyorsunuz... ya da belki merdiven dikişi daha iyi olurdu."

"Neden ?" Kaşlarımı çatarak soruyorum. "Dikiş *dikiştir*, değil mi?" "Şey... tabii, sanırım."

"Sen *tahmin* et."

"Sadece bazı dikişler farklı durumlarda daha iyi sonuç veriyor, örneğin..."

O, dikişler, kumaşlar ve teknikler hakkında gevezelik edip dururken, ben de delik ortadan kalkana kadar iğneyi ayının içinden ileri geri itmeye devam ediyorum. *Puf*. İpliği ve geldiğinde düğümlüyorum, işim bittiğinde Seven'a bakıyorum.

Şaka bile yapmıyorum. *Hâlâ* konuşuyor.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" Sözünü keserek soruyorum. "*Ev ekonomisi* dersinde kafayı mı buldun?"

Boş zamanlarını evsizler için palto yontarak mı geçiriyorsun?" Gülüyor. "Karım bir terzi."

"Bir bok yok mu? Sen serbest kalıp yeniden para kazanmaya başladığından beri artık bir işi olduğunu düşünmüyordum."

"Hâlâ orada burada biraz iş yapıyor," diyor. "İhtiyaç birkaç gösteri için kostüm onarıyor. Bundan hoşlanıyor ve fazladan parayı da geri çevirmiyor."

"Evet," diye mırıldanıyorum, bir sonraki deliğe geçmeden önce dikiş işimi inceliyorum ve Seven'ın benim için iğneyi yeniden geçirmesini sağlıyorum.

İşin özüne inildiğinde, *fazladan para* saçma bir kavramdır. Çoğu insan için ne kadar çok kazanırlarsa o kadar çok harcarlar. Daha büyük evler, daha havalı arabalar, daha tanınmış . "Evet, yeteri kadar kazandım, gerisini bırakacağım" diye düşündükleri bir noktaya gelmiyorlar. Bu da *fazladan* diye bir şey olmadığı anlamına gelir. Para . Gerekli bir kötülüktür.

"Paradan bahsetmişken," diyorum başka bir deliği dikerken. "Dün Jameson ve birkaç adamıyla Midtown'da buluştum."

"Neden beni aramadın? Seni götürebilirdim."

"Gerek yoktu," diyorum. "Sadece Jameson'a uğrayıp beni almasını söyledim. Depodaki silahları boşalttım. Yaklaşık yüz bin dolar birikti. Adam daha istiyor, bu yüzden önümüzdeki birkaç gün içinde bir sevkiyat daha hazırlatıp getireceğim."

Seven alçak sesle ısıklık çalıyor. "*Daha fazla* mı? Bir adam için çok fazla silah var. Ne yapıyor, savaş mı başlatıyor?"

"Muhtemelen," diyorum. "Yine de benim sorunum değil. Bunlarla ne yapacakları onların bileceği iş." "Peki ya geri kalanlar?"

"Önümüzdeki birkaç gün içinde hepsi piyasaya çıkmış olacak," diyorum. "Her zamanki gibi üç kişi halledebilir."

Bakın, ben bu deliği dikerek kapatırken, size tüm bunların nasıl dair bir özet geçeyim:

Mal edinmeye yardım ediyorum. Çoğunlukla yasadışı mallar, bir kısmı da geldiği yer yüzünden öyle. Uzun zaman önce, ben hala Charlie Gambini'nin taşaklarında yüzerken, hükümet '*Küba'yı siktir et*' dedi ve orayla ilgili her şeyi yasakladı. İthalat yok. İhracat yok. Bir sürü saçmalaktan geçmeden adaya adım bile atamıyorduk. Ve insanlar, bilirsiniz, hükümet onlara bir şeye sahip olamayacaklarını söylediğinde, bu onların onu daha da çok istemesine neden olur.

Böylece karaborsa patladı.

Üvey babam ortalığı kasıp kavurduktan ve bahçeleri ele geçirdikten sonra bu talepten faydalanmaya karar verdi. Florida'da mülk sahibi olmanın rahatlığı, herkesin burnunun Küba'dan mal getirip götürebilecekleri anlamına geliyordu. O öldükten ve her şeyi geri aldıktan sonra pazarı işletmeye devam ettim. Ürünün hala güneyde kalıyor ve bazı adamlar bahçelere ayak uydurdukça hepsini işletiyor, ancak özel siparişler bana buraya getiriliyor.

İstiyorsan, muhtemelen .

Bunu yapıp *yapmayacağım* ne kadar ödemek istediğinize ve o gün sizden hoşlanıp hoşlanmadığıma bağlı.

Yani özetle, Küba'dan iyi mal getirirken başka tarafa bakmaları için bir grup çocuğuna rüşvet veriyoruz. Ben bağlantılarımızla ve parayla ilgileniyorum. Üç envanteri dağıtırken, Yedi tüm bunlar olurken başımı dik tutmamı sağlıyor. *Gözüm ödülde*. Geri kalanlar ise çoğunlukla ağır işleri yapıyorlar ve oldukça iyi para kazanıyorlar, bu yüzden şikayet etmiyorlar.

Şimdi sıkıldın mı?

Sıkıldın mı? Seni

suçladığımı

söyleyemem.

İşin bu kısmı benim de canımı sıkıyor. Portakaldan kazanılacak çok fazla para olmadığı için bahçeleri işletmek için o paraya bel bağlamış olmasam bu işi yapmaya zahmet etmezdim. Bu gerçeği sizin için açıklardım ama uykunuzu getirebilir.

Her tamam mı? Güzel.

Dikiş dönelim.

"Her neyse, ben de Rusları sordum, içlerinden birinin adamla bir ilişkisi olabileceğini düşündüm, çünkü çoğu o grupta gizli görevdeydi." Evet, burada yasadışı mallarımı satın alan *seçkin grubun* çoğunun kolluk kuvvetlerinde çalıştığından bahsetmiş miydim? Bu bağlantılar için Seven'a teşekkür etmeliyim. "Ona yaklaşamadıklarını söylüyorlar. Denediler. Her şeyi tutuyor ama her zaman bir adım önde olduğu için birilerinin ona ulaşması gerekiyor. Jameson organize suçlarla uğraştığı cebimde, ama *onlar* bir dava açmıyor, yerel halk açıyor, bu da bana Rusları soruşturması gereken kişinin bu adam için eğilmesi gerektiğini söylüyor."

"Mantıklı," diyor Seven. "Büyük olasılıkla bölgede bir dedektif var."

"*Ding, ding, ding*, bir kazananımız var." Deliği dikmeyi bitiriyorum, ayının bacağına inceliyorum, alt kısmı oldukça kötü durumda, bir kısmı . "*Bunu* nasıl düzeltmem gerekiyor?"

"Üstünü," diye öneriyor Seven.

"Ne yani, üzerine çorap mı dikelim?"

"Hayır, yama yap," diyor, "pantolonunda bir delik olduğunda olduğu gibi." Deliklerle kaplı kot pantolonuma .

Bu şekilde yapıldılar. Yama yok. "Bazen benden *çok* daha yaşlı görünüyorsun, Seven." Gülüyor.

"Sadece kalbin genç."

"Olgunlaşmamış olduğumu söyleme şeklin bu mu?"

"Sadece büyümek için acele ediyor gibi görünmediğini söylüyorum," diyor. "Ki yanlış bir şey yok. Ama ben? Ben hayatıma alıştım. Sen hâlâ kendi hayatını bulmaya çalışıyorsun."

"Onayladığınız için teşekkür ederim ama bu lanet olası ayıyı tamir etmenize yardımcı olmuyor." "Neden tamir ediyorsun?"

Dostum... bu güzel bir soru. Bildiğim tek cevap, "Kim bilir?"

Gülüyor. *Tekrar*. "Bak, biraz kumaş bul, boşluğa uyacak şekilde kes, ham kenarları bitir ve dik."

Bunu söylediğinde ayıyı dikiş setinin yanındaki masaya fırlatıyorum. Bir şeylerin yanlış gitme olasılığı yüksek olan çok fazla iş gibi geliyor. Ayının geri kalanı için de pek bir şey yapamam. Kulağını değiştiremem. yıkayıcıya koyamazsın. Ve kesinlikle kayıp gözünü geri veremem, çünkü bende sadece bir tane var.

Boktan bir durum.

"Benim hakkımda bir dosyası vardı, biliyorsun.

Scarlet." Seven'ın gözleri genişler.

"Bir dedektifin ofisinden çalmış. Gabriel Jones. Onu tanıyor musun?"

Seven yüzünü buruşturdu. "Maalesef."

"Senatör Palpatine olma ihtimali var mı?" "Kim?"

İç çekerek ayağa kalkıyorum, gözlüklerimi çıkarıp masaya koyuyorum. "Bu konuda sana sadece prequel'ler yüzünden izin veriyorum, ama bana *Empire Strikes Back*'i hiç izlemediğini söylersen, seni suratından vururum."

"Birkaç kez gördüm."

"Güzel, bakalım," diyerek cebimden anahtarlarımı çıkarıp Seven'a fırlatıyorum. "Bu sabah küçük Sith dedektifimizle küçük bir randevumuz olacak."

* * *

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim patron."

Coney Adası yakınlarındaki karakola adım attığımızda Seven'ın ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu. Gerçi kim olduğunu bildiğim için bunu bekliyordum. Burada bir striptiz kulübünde olduğundan daha rahatsız ve bu da bir şey söylüyor, çünkü adamın karısı olmayan herhangi bir çıplak kadına karşı bir tiksintisi var. *Tanımadığı kukulara alerjisi var.*

"Arabada bekleyebilirsin," dedim ona. "Bunu sana karşı kullanmayacağım."

"Ben iyiyim," diyor. "İşler sarpa sardığında beni suçlamaman için bunu bilmeni istedim." "de seni suçlayabilirim. Muhtemelen suçlayacağım da."

Başını iki yana sallayarak yanımdan geçti, bu tür yerlerdeki prosedürleri çok iyi bildiği için doğal olarak bu konuda liderliği o üstlendi. Masanın arkasında oturan üniformalı bir kadına yaklaşıp boğazını temizledikten sonra kararlı bir şekilde, "Dedektif Gabriel Jones ile görüşmek için buradayız," dedi.

Ohhh, onun *polis* sesi, saçmalık yok, espri yok. Sanırım iyi polis-kötü polis oyunu oynuyorsak, bu beni iyi polis yapar. *İroni.*

Memur, kim olduğu hakkında bir fikri varmış gibi ona ihtiyatla bakıyor. "İsim?"

"Bruno Pratt," diyor.

Gözlerinde tanıma parıltısı belirir.

"Burada olduğunuzu haber vereyim," diyor ve lobiyi işaret ediyor. "Oturun, birisi-"

"Bunun için endişelenme," diye araya giriyor. "Ofisini kendim bulabilirim, sorun değil."

Seven masayı iterek ve hemen yakındaki asansöre yöneliyor. memur bana bir bakış fırlatıyor, gözlerini kaçırırken o çok tanıdık korku ifadesi beliriyor.

Şöhretim burada da benden önce gelmeli.

"Memur ," diyorum, ön bürodan geçip Seven'ı takip ederken başımı sallayarak selamlıyorum. Asansör açılıyor ve içeri giriyoruz. Üç numaralı düğmeye basıyor. "Üçüncü kat, ha?" diye soruyorum.

"Sadece bir tahmin," diyor.

Şanslı bir tahminmiş meğer, çünkü dedektifin ofisini arka tarafta, duvara yaslanmış, çekilmiş ve kapısında ismi belirgin bir şekilde asılı halde buluyoruz.

"Evde kimse yok gibi görünüyor," diyorum.

"Oh, hayır, o burada," diyor Seven. "Gözüne kestirmek istemiyorsan başka tarafa baksan iyi olur." "Bir bok yok mu?"

Seven bana öyle bir bakış attı ki, "*yok artık*" dedi.

Bakışlarımı kaçırmıyorum, çünkü meraklı biriyim. Ayrıca, hepsini daha önce gördüm. *Hiçbir şey* beni şok edemez. Seven kapıyı tutup iterek açıyor, biz her ne oluyorsa yarıda keserken içeriden tiz bir çığlık yükseliyor. *Uh-oh.*

"Oha dostum!" Dedektif kendini için çabalarken bir kahkaha attım. Pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, neredeyse ayağı takılıyordu, garip bir şekilde kıllı kıcı ortadaydı. "O tıraş etmek isteyebilirsin, Koca Ayak."

Pantolonunu çekerken nefesinin altında küfrediyor, dizlerinin üzerindeki kadın ayağa için onu itiyor. Sarışın, hastalıklı derecede zayıf, yüzündeki *o lanet olası* ifadeye bakarak kokain sayesinde olduğunu tahmin ediyorum. Ofisten kaçıyor ve yanımdan hızla geçerken yüzümü buruşturuyorum, kokusunu alıyorum.

"Tanrım," diye homurdanarak ofise girdim, muhtemelen davet edilmeyeceğim için bir davet .

bir tane alıyorum. "Şu anda ne diyeceğimi bile bilmiyorum, dedektif."

"Hiçbir şey olmuyordu," diyor kemerini karıştırırken. "Göründüğü değildi."

Masasının önündeki sandalyeye çöküyorum, bacaklarımı uzatıp kendimi rahatlatıyorum. "Umarım değildir, çünkü *bundan* daha iyi bir zevkin olduğunu sanıyordum. Yani, beni yanlış anlama, ben de kendi payıma düşen şüpheli kadınları becerdim, ama bu aletini çöp sıkıştırıcısına sokmak gibi bir şey."

Bana ters ters baktı. "Bugün ziyaretçilere ayıracak vaktim yok. Meşgulüm."

"Gördüm," dedim. "O kız için bir şeyler mi hazırlıyorsun? Küçük bir kafa, küçük bir amcık ve ne?"

Onun davasına biraz daha fazla ilgi gösterecek misiniz?"

"Kulağa onun gibi geliyor," diyor Seven, hâlâ kapı aralığında gizlenerek.

Dedektif Seven'ın varlığını *yeni* fark etmiş gibi görünüyor, adamın yüzünde bir küçümseme ifadesi belirliyor. "Pratt."

"Jones."

"ki arkadaşlık seçimlerin hiç de iyiye gitmemiş." "Ve görüyorum ki hala insanlarla yatıp kalkıyorsun."

"*Sen* hep böyleydin, Pratt. Bir dolar için herkesi satmaya hazırsın."

"Ben mi?" Seven ofise doğru ilerleyerek kapıyı ardına kadar açık bıraktı, hızlı ilerleyişi dedektifin geri adım atmasına neden oldu. "İnsanları satmak hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

hançer fırlatırlarken aralarında bakışıyorum. "Siz ikiniz... *flört mü ediyorsunuz?* Çünkü bu beni tahrik ediyor."

Tamam, şimdi o hançerler *bana* vuruluyor.

", Seven," diyorum, dedektifi işaret etmeden önce yanımdaki ona doğru itiyorum. "Sen de, Dedektif Siksurat. Kıçını bir sandalyeye yerleştir. Biraz sohbet edelim."

İki adam da beni hemen dinlemiyor ama Seven'ın sağduyusu bir süre sonra devreye giriyor. Başka bir şey söylemeden oturdu.

Dedektif de onu takip ederek masasının arkasına oturdu gözlerini bana dikti. "Lorenzo Gambini, sanırım? Yoksa size-" denmesini mi tercih edersiniz?"

"Efendim," diye araya giriyorum o daha *Scar* diyemeden. "Eğer seni bana *efendim* diyebilirsin. Aksi takdirde, Gambini demeye devam edelim."

Bir sessizce oturup sonra, "Ne istiyorsun? Ha? Buraya gelip beni tehdit edebileceğini mi ?"

"*Tehdit* etmek mi?" Seven'a bakıyorum. "Onu tehdit ettim ve çoktan unuttum mu?" "Ben bir tehdit duymadım," diyor Seven.

Dedektife tekrar baktım. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sadece bir davayı kontrol etmek için buradayım." "Randevu al," diyor.

"Yapmamayı tercih ederim," diyorum, " yüzden burada oturup bekleyeceğim."

Sanırım pes edip gideceğimi ya da beni binadan attırmasını haklı çıkaracak bir şey yapacağımı düşünüyor ama bundan daha zekiyim ve inatçıyım. Kazanacağım anlamına gelecekse burada bir hafta boyunca sessizce otururum.

Yine de bir hafta sürmez. Sadece birkaç dakika sürer. Teslim olmadan önce varlığımı görmezden gelmeye çalıştığı birkaç dakika. *Zayıf*.

"Tamam!" Ellerini havaya kaldırdı. "Benden ne istediğini söyle ve sonra defol ."

"Kassian Aristov."

Boş konuşuyor.

Dolu dolu, poker *suratı* yok.

Ölüm yaklaştığında insanların yaptığı bir şey vardır, gelen bir bakış. Bazen

sadece bir saniye sürer. Tüm renkler akıp gider. Gözler genişler. Çeneleri gevşer. Tamamen mahvolduklarını ve durdurmanın hiçbir yolu olmadığını fark ettiklerinde neredeyse ölü gibi görünürler, hayat yoktur.

Şu anda yüzündeki ifade *bu*.

Ölü adam yürüyor.

"Seni ilgilendirmeyen bir dava hakkında seninle konuşamam," diyor, kelimelerini dikkatle seçerek. "Oh, beni ilgilendiren bir davanız var mı? Çünkü bunu duymayı çok isterim."

Bana bakıyor, hâlâ bir hayalet kadar beyaz.

"Peki o zaman, bu durumda Aristov'a bağlı kalabiliriz," diyorum. "Ben aslında başka biri adına buradayım, o yüzden sen o küçük güzel aklını yorma... Bana her anlatabilirsin."

"*Kimin* adına buradasınız?"

"Morgan Myers."

İşte yine boşluğa düşüyor. *Paniklemiş.*

"Eee?" Ona parmağımı şıklatıyorum. "Ne kadar çabuk halledersen, o kadar çabuk giderim."

Boğazını temizliyor ve dalgın bir şekilde masasının üzerinde bir şeyler karıştırarak başka tarafa bakıyor. "Bayan Myers artık kendi adına konuşamıyor mu? Beni için seni mi gönderdi?"

"*Lanet* olsun." Seven'a baktım. "Şimdi de onu hırpalarken kendimi mi özledim? Ne oluyor burada?" Seven kollarını göğsünde kavuşturarak, "Beni şaşırtıyor," diyor. "Sana söylememesine şaşırdım."

Her şeyi. İnsanları konusunda her zaman iyi olmuştur."

O anda Seven'ın kısık ses tonunda bir şey dikkatimi çekiyor ve dedektife gülüyorum. *Orospu çocuğu.* Görünüşe göre *Lando*'nun arkadan bıçaklamasıyla uğraşıyor olabilirim. "Olamaz, *sen*? Bana bir subay arkadaşını ispiyonlamadığını söyle."

"İtalyanlar için çalışmamalıydı," diyor dedektif. "Rozetine ihanet etti." "Nereden bildiğini sor," diye araya giriyor Seven. "Onların maaş bordrosunda olduğumu nasıl öğrendiğini sor."

"Oh, sormama gerek yok," diyorum. "Kendi kışını kurtarmak için seni sattı."

Kimse bir şey söylemiyor, ki bu gerçekten her şeyi anlatıyor.

"Ve sen de bu iyiliğe karşılık vermedin mi?" Seven'a sordum. "Onu da götürmedin mi?" Seven başını sallıyor.

"Dedektif, "Bir an bile *inanacaklarını* düşünseydi *inanırdı*," dedi

O tutuklama için beni kahraman ilan ettiler. Bu rahat özel ofise başka nasıl sahip oldum sanıyorsunuz?"

"İnsanlara yardım etmekte iyi olduğun için olmadığı kesin, değil mi?" Tekrar gülüyorum, sandalyede doğruluyorum, bu ahmakla uğraşmaktan şimdiden bıkmıştım. Scarlet'in ona her dokunduğunda solup gitmesine şaşmamalı. Yaptığı şey yüzünden ellerindeki bütün kemikleri kırmalıyım, aşağılık pislik. "Morgan Myers... bana onun davasında neler olduğunu anlatacaksın."

Dedektif sessiz, nasıl cevap vereceğini düşünüyor gibi, "Öyle bir şey yok" demeden önce.

Doğru mu duydum? "Az önce ne dedin sen?"

"Ortada bir dava yok," diyor. "Araştırdık, bir şey çıkmadı. Bayan Myers'a sivil bir mesele olduğu için bu işi kendisinin halletmesi tavsiye edildi."

Çok sık nutkumun tutulduğu söylenemez ama son zamanlarda bu sık sık oluyor ve her seferinde *Scarlet*'le ilgili bir şeyler oluyor.

Aklımı başımdan alıyor.

"Sivil bir mesele," diyorum. "Hangi kısım? Çünkü yasal olarak cinayetin mi yoksa adam kaçırmının mı *sivil* olduğunu merak ediyorum. Eğer durum böyleyse, birine ya da diğerine katılmak

ilgimi çekebilir."

"Bak, sana ne söyledi bilmiyorum Gambini ama ortada bir kaçırma olayı yok. Aristov'un bir hakkı var

kızına. Morgan bu olaydan önce çocuğu yıllarca ondan uzak tutmuş ve kaçırma suçundan da yargılanmamış. Dediğim gibi, bu sivil bir mesele. Eğer bir şey yapmamızı istiyorsa, velayet için dava açmalı ve mahkemeden uygulanabilecek bir karar çıkartmalı. Ve son kontrol ettiğimde Bayan Myers hâlâ hayattaydı, yani ortada bir *cinayet* yoktu."

"Cinayete teşebbüs o zaman."

"Onu öldürmeye çalıştığına dair bir kanıt yok" diyor. "En fazla, sadece kadının ifadesine güvenerek, eğer kadın ifade verirse, ki vermeyecek, basit bir saldırıdan ceza alır. Adam para cezası öder, öfke kontrolü eğitimi alır ve bu iş biter. Kadın ayrıca mahkemeye başvurup uzaklaştırma kararı aldırabilir. Bu da yine bizim uygulayabileceğimiz bir şey."

Her şeye bir cevabı, ona yardım etmek için neden hiçbir şey yapmadıklarına dair bir bahanesi var. "Yeterince adil," diyorum, "ama bana şunu sorun: eğer on altı yaşında doğum yaptıysa, ki bu yaştan altında

neden *bunun* için suçlanmadı? Bunun çok ağır bir suç olduğuna eminim." "Yasal tecavüzle ilgili herhangi bir şikayet olmadı."

"Onun iki katından daha yaşlı bir adam doğum belgesini imzaladığında bile mi?" Sessizce bana bakıyor.

"Ha, yani ya bu küçük gerçeği görmezden geldiniz ya da doğum belgesini hiç imzalamadı, bu da ya yasal tecavüzden suçlu olduğu ya da çocuğunu kaçırmaktan suçlu olduğu anlamına geliyor. Hangisi, dedektif?"

Hala bir şey söylemiyor.

Bildiğim kadarıyla, bahse girerim kaçırılma olayıdır. Hükümet tarafından verilen saçma sapan bir kağıt parçası Aristov için hiçbir şey ifade etmez. Onaylanmaya ihtiyacı yok.

Ama aynı zamanda üzerinde hiçbir *yasal* hakkı olmadığı anlamına da geliyor.

"Beğendin mi?" Bir anlık gergin sessizlikten sonra soruyorum. "Ruslar için , seni becermelerine izin vermek seni sertleştiriyor mu?"

Bana ters ters bakıyor.

"Sorun değil, kabul edebilirsin," diye devam ediyorum. "Hepimizin sapkınlıkları var. Bahse girerim sırtına çıktıklarında ve sana küçük bir sürtük gibi davrandıklarında hoşuna gidiyordur."

"Siktir git," diye . "Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Acılı bir anneyi biliyorum ve ona nasıl yardım edeceğine dair bir sürü saçmalık anlattığını da biliyorum. Çocuğunu sevdiği ve ona bu konuda yardım edecek iyi bir adam olduğunu düşündüğü için sana izin verdiğini biliyorum. Ama onun için hiçbir şey yapmayı planlamadın, değil mi?"

"Morgan için elimden geleni yapıyorum," diyor dişlerini sıkarak, burun delikleri açılıyor. Beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi görünüyor. *Harika*. "Onun için çocuğu geri alabilmeyi istemediğimi mi sanıyorsun? Eğer mümkün olsaydı, bunu yapardım ama elim kolum bağlı. Aristov'a karşı gelemezsin."

"Dikkatli ol, dedektif," diyorum. "Şu anda biraz korkak gibi konuşuyorsun."

"davranıyorum," diyor ellerini yüzünde gezdirerek. "Onun karşısına çıkıp *her şeyini* kaybetmeyeceğini düşünen Morgan'ın aksine. Yani, ... ne bekliyor ki? O yaşıyor. Hayatını kurtardı. Bunun için minnettar olmalı! Çocuk... çocuk *iyi*. Berbat bir durum olduğunu anlıyorum ama onlarla birlikte ve o... iyi."

"Ve sen de bunun için Rus'un sözüne mi güvendin?"

"Tabii ki hayır," diye homurdanıyor. "Ben *aptal* değilim. Bunu ona kanıtlattım. Ve çocuk, biliyorsun... o iyi. Ona sahip. O iyi."

Kendi sözlerine inanıp inanmadığını sorgulamaya başlıyorum. O kadar çok kez iyi olduğunu

söyledi ki, sanırım kendini buna ikna etmeye çalışıyor.

"Sanırım bu onu gördüğün anlamına geliyor?"

Bana bakıyor, yine bembeyaz oluyor. *Uh-oh.*

"Onu nerede saklıyor?"

"Bilmiyorum." "Ne biliyorsun?" "Hiçbir şey."

Yalancı orospu çocuğu.

Ayağa kalktım, masanın üzerinde yükseldim. "Ne bildiğimi bilmek ister misin, dedektif?" "Neyi?"

Gömleğinden tutup yakasını yumrukluyorum ve onu sandalyesinden çekip çıkarıyorum. Masaya çarptığında masayı tutuyor, ben onu kendime çekerken kendini destekliyor. Gözlerinin içine bakıyorum, yüz yüze, o kadar ki burunlarımız neredeyse birbirine değecek.

"Morgan'a bir daha elini sürersen, aletini seni onunla becereceğimi biliyorum," diyorum. "Ve sonra, işim bittiğinde, *onu* becerirken annenin boğazına sokacağım. Anladın mı beni?"

Hızla göz kırpmıyor, başını sallıyor.

Onu sandalyesine geri ittim ve neredeyse sandalyeden düşecekti, telaşlanmıştı. Dostum, şu anda kasıklarından vurmayı, adamın cılız taşaklarına kurşun üstüne kurşun sıkmayı ne kadar istediğimi bilemezsin.

"Görüşmek , Dedektif Siksurat," diyorum. "Ama bir dahaki sefere benden bu kadar hoşlanmayabilirsin."

"Gördün mü, *bu* bir tehditti," diye söze karışıyor Seven, ayağa kalkarak. "O zaman duymuştum." Gülüyorum, dışarı çıkıyorum, başka kimseyle uğraşmadan karakoldan ayrılıyorum.

Karakolun önündeki kaldırıma çıkıp cebimden küçük bir teneke çıkarıp bir cigara alıyorum.

"Ah, patron," diyor Seven, duraksayarak. "Ateş için en iyi yer olmayabilir."

Omuz silkiyorum, sigarayı yakıyorum, derin derin içime çekiyorum ve "Ne yapacaklar, beni tutuklayacaklar mı?" demeden önce dumanı süre tutuyorum.

"Muhtemelen."

Girişten uzaklaşıp arabanın park edildiği yere gitmeden önce başımı sallayarak bir fırt daha çekiyorum. Yolcu koltuğuna uzanıp sigara içmeye devam ediyorum, Seven arabayı sürerken sinirlerimi yatıştırmasına ve zihnimi boşaltmasına izin veriyorum. Camlar açık olduğu için muhtemelen biraz kafası iyi oluyor ama bundan şikâyet etmiyor.

Bir sonra, "Çocuğu görmüş," diyorum, "demek ki Aristov onu buralarda tutuyormuş." Sessizce "Buzdolabı." Seven'in bakışlarının bana doğru kaydığını hissedebiliyorum.

Buzdolabı. Ne oluyor lan?

"Ciddi misin? Sence onu *buzdolabında* mı saklıyor? Tanrım, Seven, kim o, Jeffery Dahmer mı?"

"Hayır, o demiyorum... *bilirsin*. Ama onun , beklemek için mutfığa gittiğimde... buzdolabının üzerinde bir resim vardı. Bir çizim, çubuk figürler ve bir ev. Bilirsiniz, çocukların çizdiği şeyler."

"Ve daha önce bahsetmeyi düşünmediniz mi?"

"Hayır," diye itiraf ediyor. "Bir *çocuk* bile bilmiyordum. Bana söylemediniz, bu yüzden önemli olduğunu fark etmedim."

Queens'e geri dönerken, evime yaklaşırken bunu düşünüyorum, bakışlarım sabit bir şekilde

Aynalara kimsenin bizi takip etmediğinden emin olmak. *Asla çok emin olamayız.* Seven'in söyledikleri beni rahatsız ediyor. "Kaç tane çubuk figür?"

Garaj yoluma girdi ve bana meraklı bir bakış attı. "Ne?"

"Çekilişte kaç kişi vardı?"

"Uh... iki. Bir adam ve bir çocuk görünüyordu."

Kahretsin.

O arabanın motorunu durdurduktan sonra bile orada oturup ön camdan evime bakıyorum. Güneş sonra, yani Scarlet muhtemelen uyanmış, etrafta dolaşıyordur.

"Ne düşünüyorsun patron?" Seven sorar.

Hayatın Scarlet olmadan da devam edeceğini, dünyanın dönmeye devam edeceğini ve bunun onu çok inciteceğini düşünüyorum. Görüyorsunuz, kederin olayı bu... her şeyi tüketiyor. Zaman durmuş gibi hissettirir, çünkü sizin için durmuştur. Bildiğiniz hayat sona erer, ama diğer herkes için devam eder. Ve bazen, bilirsiniz, eğer çok uzun süre durursa, yetiştirme şansınız pek yoktur.

Çünkü dünyanız yeniden hareket ettiğinde, diğer herkes gitmiş oluyor. "Bu sabah biraz krep yapmayı düşünüyorum," diyorum. "Belki biraz pastırma."

Seven beni içeri kadar takip ediyor. Ön kapıyı açar açmaz, üst kattan eve yayılan müzik beni karşılıyor. *Tupac*. Yukarı, kardeşimin odasından gelen, kapısı kapalı olmasına rağmen bangır bangır. Müziğin başka hangi sesleri bildiğimden oldukça eminim, bu yüzden onu rahatsız etmiyorum, bunun yerine odama doğru yürüyorum.

Kapı aralık ve ben kapının pervazına yaslanarak daha da itiyorum.

Dudaklarımda yavaşça bir gülümseme beliriyor.

Scarlet yatağımı hazırlıyor, çarşafı çarşafın üzerine atarken dans ediyor, köşeleri sabit tutmaya çalışıyor ama sabitlemesi çok zor. Giydiği tek şey çok büyük bir tişört, dantelli bir külot ve neredeyse dizlerine kadar çekiliştirilmiş bir çift çorap, saçları her yerde. *Etrafta dolanıyorum*. Şarkıya rap yapmaya çalışıyor, sözlerin sadece yarısını biliyor, geri kalanını da berbat ediyor.

Bir süre sonra gözleri bana doğru kayıyor ve irkiliyor, şarkı söylerken donup kalıyor. Bu sadece birkaç saniye sürüyor, sonra nakarat tekrar başlıyor ve beni silkiyor, sonunda çarşafı yerine yerleştirip diğerlerine geçerken tekrar şarkıya eşlik ediyor.

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece onu izliyorum. Şarkı *Hit 'Em Up* olarak değişiyor. Bile daha az şey biliyor, arada bir bir satırın bir kısmını kusuyor, şiddetli ve kaba, ballı sesiyle o kadar yersiz ki gülüyorum.

"Bana mı gülüyorsun?" soruyor, gözlerini benden ayırmadan. "Bu iğrenç." "Çok tatlı," diyorum, "sert görünmeye çalışıyorsun."

Bana doğru kasıla kasıla yürürken kaşlarını çatıyor, burun buruna geldiğimizde duraksıyor, kolları dolanırken tereddüt bile etmiyor, elleri enseme buluşuyor, parmakları saçlarımda geziniyor.

Gözlerini dikmiş yüzüme bakıyor, yüz ifadesi taş gibi ciddi ve "Bir orospu çocuğunu keseceğim" diyor.

"Bundan bir an bile şüphe duymuyorum," diyorum ona, eğilip onu öperek. "Benim hıncır küçük belladonna'm, güzel, ölümcül, tatmaya devam etmek için çok cazip ama her dokunuş *çok fazla* zehirli."

Gözlerinde bir şey parlıyor, yanakları pembeleşiyor, sıcak tenini bir kızarıklık kaplıyor.

"Bu ön sevişme mi?" diye soruyor. "Çünkü pek havamda değilim."

"Yalancı." Burnumu yanağında gezdirerek gülüyorum. Ilık vanilya gibi kokuyor ve belki biraz da *benim* gibi. "Bana yalan söyleyen insanlara ne olduğunu unutuyor musun?"

Gözlerini devirerek itiyor ve yatağı için geri dönüyor. "Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"İyi bir dayaktan hoşlanacak gibi görünüyorsun," diyorum. "Ayrıca, yeni çarşaf... Yatağı tamamen sikmek için bundan daha iyi zaman olamaz."

Yorganı üstüne atıyor, geri yarım yamalak yapıyor, sonra da elleri ve dizleri üzerinde yere çöküp yatağın *altına* bakıyor.

Yanına gidip uzanıyorum, bir elimi kışının kıvrımlarında gezdirdikten sonra daha da aşağı kayarak külotunun üzerinden amını okşuyorum. "Pozisyonu kabul ediyor musun?"

Gülüyor. "Buster'ı arıyorum." "Ah, aşağıda kütüphanemde."

Ayağa kalkıyor, geçerken bana tuhaf bir bakış atıyor. "Nereye gidiyorsun?" Kolunu yakalayarak soruyorum.

"Buster'ı almak için," diyor.

Çekilip odadan çıkarken ona bakıyorum.

İnanılır gibi *değil*.

Tek gözlü bir oyuncak ayı tarafından engellendi. Buradaki ironiyi görüyor musun?

Şarkı değişiyor, *Picture Me Rollin'* evin içinde bangır bangır çalıyor, ama müziğin tekrar devreye girmesi için geçen o üç saniye içinde, inlemenin o kusursuz sesini duyuyorum.

Kardeşimin odasına doğru yürürken, yumruğumu kapıya vuruyorum, kapı kolunu tutup o lanet şeyi iterek açmadan önce kapıyı tıngırdatacak kadar sert bir şekilde.

"Whoa, Pretty Boy!" Kapı duvara çarparken başımı eğiyorum. "Firecracker'ın bu kadar *esnek* olduğunu bilmiyordum."

Bağrıışmalar, panik, çırpınmalar, üzerlerine battaniye atmalar, Fişek Leoyu üzerinden iterken tamamen örtünmesi. Doğrusu ben bir şey görmedim, ama ben engelleniyorsam kardeşim engelleniyor.

Evet, her neyse... Kimse bana *olgun* olduğumu söylemedi. "Tanrım, kardeşim!" diye bağılıyor.

"Sakıncası var mı?"

"Sesini alçalt," diyorum ona. "Bazı insanlar sevişmemekle meşgul ve bu saçmalığı duymak ."

Sanki kendimle ilgili bu küçük gerçeği zaten bilmiyormuşum gibi, bana bir şeyler bağıırırken oradan uzaklaşıyorum, benim bir *pislik* olmamla ilgili bir şeyler. Aşağı inip kütüphaneye ilerlerken az Scarlet'e çarpıyordum.

Ayıyı yüzüme doğru iterek bana doğru itti. "Ne oluyor Lorenzo?" Elini itiyorum. "Ne?"

"Bunu kim yaptı?"

"Kim ne yaptı?"

"Bu... *dikiş*."

Sabahın loş ışığında ayıya, birbirine düğümlenmiş siyah ipliğin kalın çizgilerine bakıyorum, sonra bakışlarım Scarlet'e dönüyor, o şeyi öyle sıkı kavırıyor ki delikleri tekrar açacakmış gibi görünüyor.

Gözlerinde yaşlar yüzüyor. Tüylerim diken diken olmaya başladı.

Daha iyi bilmeliydim.

İşte yüzden böyle şeyler yapmıyorum. Neden insanlara yardım etmeye çalışmıyorum. Neden *zahmet* etmiyorum ki? I

"Hey, bu onun için önemli, hadi bu konuda bir şeyler yapalım, çünkü belki her zaman bir pislik değilim, belki bazen iyi bir adam olabilirim, ama yaptığı herhangi bir şeyin bir başkası için yeterince iyi olabileceğini düşünmekten daha iyi bilmeliyim.

"Ne yani, bir halt dikemiyorum mu?" diyorum, onu iterek kütüphaneye giriyorum. Kapı aralığında dönüp bana bakıyor. "Sen mi diktin? Bunu *sen* mi yaptın?" "Evet, ne olmuş yani?"

Sandalyeme oturuyorum, gözlerini hızla kırıştırırken onu izliyorum, sanki aniden İngilizce anlamıyormuş gibi, bana bir yabancıymışım gibi, kim olduğumu bilmiyormuş gibi bakıyor.

"Bak, istediğin kadar kızabilirsin, Scarlet. buysa git bir köşeye çekil, ama her şeyi daha da berbat ettiğim için bana saldırmaya başlarsan, çılgına döner ve *hepimize* ağlamak için bir neden veririm, o yüzden git bu saçmalığı başka yerde yap."

"Ciddi misin?" Bana bön bön baktı. "Benimle taşak mı geçiyorsun Lorenzo?" Gözlerimi kapatarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum ve "Keşke öyle olsaydım..." diye mırıldanıyorum.

Kapı çarptı ve ben gerilerek yukarı baktım. Hâlâ odada duruyor, hâlâ bana bakıyor. Ayıyı tutarak bana doğru geliyor. "Fikrimi değiştirdim."

"Ne hakkında?"

"Şu an havamdayım."

"Ne?"

Doğruca kucağıma tırmanıyor, sandalyeye zorla oturuyor, üzerime çıkarken yapbozumun üzerindeki ayıyı masanın fırlatıyor. Hiç tereddüt etmeden kalçalarını yuvarlıyor, parmaklarını gür saçlarımda gezdirirken bana sürtünüyor.

Saçımı kestirmem lazım.

Çaresizce. Yüzüme düşüyor.

Scarlet kilitleri sıkıca kavrayıp acı verecek kadar çekiştirerek yukarı kaldırıyor, böylece

On

u. "Nasıl bu kadar *kalın kafalı* olabiliyorsun?" diye soruyor. "Şu anda kızgın olduğumu mu düşünüyorsun? Cidden mi?" Gözlerinde hâlâ yaşlar var. "Ağlayacak gibi görünüyorsun." "Çünkü bu şimdiye kadar birinin benim için yaptığı en güzel şey Lorenzo. Bir şeyleri *düzeltmeye* çalışıyorsun." Yanaklarını kavriyorum, ellerimle yüzünü çerçeveleyorum ve gözlerinin içine bakıyorum, ölü gibi

"Eğer ağlamaya başlayacaksan, bunu kucağımda otururken yapmamamı istiyorum."

Hafif bir atıyor, bileklerimi tutuyor, yüzünden çekip kollarımı ona doluyor.

"Ağlamayacağım," diyor, aramızda el yordamıyla pantolonumu çözerken. "Bunun yerine sana minnettarlığımı göstereceğim."

"Minnettarlığınızı göstermek için illa kedi vermek zorunda değilsiniz," diyorum ona. "Basit bir *'teşekkürler'* yeterli olacaktır."

"Biliyorum," diye fısıldar. "*Teşekkür ederim.* Ama sana minnettar olduğumu göstermek için sana amımı vermek *istiyorum*, çünkü sen içimdeyken hissettiklerim? Bunun gibi başka bir şey yok. Bana *yaşadığımı* hissettiriyorsun."

Bu sözler burkuyor ve bu konuda bir şeyler söylemek istiyorum... bana bu kadar değer ve bu kadar duygusal olmamasına nasıl ihtiyacım olduğu hakkında... ama sikim serbest kalma konusunda sesimi yeniyor ve beni okşamaya başladığı anda tek düşünebildiğim *'siktir... siktir... siktir et' oluyor.* *Sanki kukuyu geri çevirecekmişim gibi.*

Dantelleri kenara kaydırıp üzerime *öküyor*, hiç tereddüt etmeden biniyor. Kahretsin, *cennet*

gibi hissettiriyor. Sıcak, ıslak ve sikimin etrafını sımsıkı sarmıştı. Hep sıkıcı olacağını düşünmüştüm,

Aynı kadını tekrar becermek, ama Scarlet ile ilgili hiçbir şey sıkıcı değildir.

Otuz saniye. Biri kütüphane kapısını çalmadan açmadan önce elime geçen süre bu kadar. *Orospu çocuğu*. Her zamanki prensip olarak silahımı çekerdim, ama Scarlet silahın üzerine oturdu, bu yüzden önce onu atmam gerekecek.

Bu söz konusu bile olamaz.

Kapı duran kardeşime bakıyorum, tam o sırada ellerini havaya kaldırırken yüzünde bir şok ifadesi beliriyor. "Ciddi misin? Sözünün kesilmesinden hoşlanıyor musun? *Ha?*"

"Beni rahatsız etmiyor," diyorum ona, ama o bunu biliyor. Bakışlarım hâlâ bana Scarlet'e dönüyor. "Seni rahatsız ediyor mu?"

Alay ediyor, yaptığı şeyi durdurmuyor. "Kaç kere izlendiğimi sayamıyorum." Yaklaşık on saniye sonra kapı tekrar çarparak kapanıyor ve kardeşim, "İkiniz *de delisiniz!*" diye bağırıyor.

Scarlet, "Sanırım izlemek istemedi," diyor.

Kontrolün onda kalmasına, yapmak istediği şeyi yapmasına izin verdim. uzanarak klitorisini ovuyorum, sonunda gevşemeden önce onu boşaltıyorum. Gözlerimi kapatıp içine boşaldım. *Siktir*, iyi hissettiriyor, aramızda hiçbir şey yok.

Bir an sonra hareket etmeyi bırakıyor, derin nefes alırken alnı benimkine yaslanıyor. "Rica ederim," diyorum biraz sessizlikten sonra.

Gülüyor, kucığımdan iniyor.

Kendimi geri çekiyorum, sandalyeden kalkmadan önce pantolonumu bağlıyorum.

"Ee, aç mısın?" O ayıya bakarken ben soruyorum. "Krep yapacağım." "Uh... tabi."

Kendini toparlamasına izin vererek dışarı çıkıyorum ve Seven'ı masada oturmuş bugünün gazetesini okurken bulmak için mutfığa gidiyorum.

Bak, sana karşı dürüst olacağım. Adamın burada olduğunu unutmuşum. Mütevazî olmakta iyidir.

"Karın bu sabah sana yemek yaptı mı, Seven?"

Bana bir bakış attı. "Tabii ki."

Tabii ki.

Yemek yapmak için bir araya geliyorum ve evet, siz sormadan söyleyeyim, gerçekten ellerimi yıkıyorum. *Kreplerde kedi suyu yok*. Hamuru çırpıyorum, içine biraz da çikolata parçaları atıyorum ki Seven tekrar konuşuyor.

"Bir şeyler saklamış olmalı, biliyorsun," diyor sessizce, hâlâ gazeteyi karıştırırken. "Kimi?"

"Jones," diyor. "Her ihtimale karşı Aristov'la ilgili suçlayıcı bir şeyler bulacaktır."

Neredeyse bunu nereden bildiğini soracaktım ama bu aptalca bir soru ve de asla böyle bir soru sormamaya çalışıyorum.

Oradaydım, bunu yaptım.

"Bir dosya, belki resimler, belki bir kayıt... bir şey. Ve Aristov'un bir yerde saklayacak. Muhtemelen iş yerinde... Göz önünde saklanıyor. Böylece başına şey gelirse polis bulacak. Aristov'u alaşağı edebilecek bir şey, böylece son gülen Jones olur. Her ne onu ele faydalı olabilir."

Kapı aralığındaki hareket gözüme çarptı. Scarlet'in pusuya yatmış, konuşmamızı görerek bakıyorum. *Meraklı küçük cadı*. Seven ona doğru bakıyor, Scarlet'in üzerinde sadece bir tişört ve iç çamaşırı olduğunu görünce hemen gözlerini kaçırıyor.

Kız çıplak bile değil ve adamın *alerjisi* azdı.

"Gabe'in Kassian'la ilgili dosyasını gördüm," diyor. "Diğerleriyle birlikte masasının üzerindeydi. Göz ama kayda değer bir şey yoktu."

"Gerçek malları başka bir yerde saklayacaktır," diyor Seven. "Bir masa çekmecesini, kilitli kutu... Geçen sefer dolabında flash yerleştirilmiş bazı resimler vardı."

Scarlet'in kaşları çatıldı. "Geçen sefer mi?"

"Ah, Seven ve Dedektif Siksirat eski arkadaşlar," diye açıklıyorum. "Bu sabah onu ziyaret ettik, senin Rus'undan kışına kadar aldığını keşfettik."

"Bekle, *ne*? Kassian için mi çalışıyor?"

"Öyle görünüyor," diyorum. "Bana suç kanıtı yok, *falan filan*, hayatta olduğuna şükret, *yadda yadda yadda* gibi saçma sapan laflar etti ama hey, her şey yolunda çünkü çocuk iyi, yani *her neyse*. Onu suratından vurmak istedim ama sonra suçu Seven'a atmak zorunda kalacaktım, bu yüzden onun iyiliği için sakinliğimi korudum."

"patron," diyor Seven. "Eminim daha sonra onu vurmak için bol bol fırsatın olacaktır."

Scarlet uzaklaşıp gözden kaybolurken, ben de krep yapmaya, hamuru başlıyorum.

O gittikten sonra Seven, "Bunu pek iyi karşıladığını sanmıyorum," dedi. "Belki de gidip onunla konuşmalısın." "Ve *ne* diyeceğim?"

"Ona her şeyin yoluna gireceğini, her şeyin düzeleceğini söyle. Belki bu onu daha iyi hissettirir."

"daha iyi hissettirecek tek şey, Seven, sorununun çözülmüş olması, ben de bunu yapacağım."

"Sonra ne olacak?"

Ona dönmeden önce bir krep çeviriyorum. "Ve sonra kızıyla birlikte istediği saçma sapan peri masalı hayatına kavuşuyor."

"Ya sen?"

Kuru kuru gülüyorum. "Ve *sonunda* lanet yapbozumu bitirebilirim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

(Daha fazla ay.
Daha fazla
hafta.

Daha çok gün.
Çok fazla saat.

Korkak Aslan ona bir şeyler öğretmeye çalışsa , küçük kız o kadar sayamıyordu. Pek konuşmuyor, kendisine söyleneni yapıyor, yulaf lapasını yiyor ve sözcüklerini kullanıyordu. Artık ağlamıyordu, sanki tüm gözyaşlarını tüketmişti ve Teneke Adam ne zaman yanında olsa onunla yüzleşiyordu, çünkü onu korkutmasını istemiyordu.

Korkularınızla yüzleşin ve gözyaşlarınızı silin.

Zihninde artık duymasa da bu sözleri hatırlıyordu. Ne kadar uğraşsın annesinin sesini duyamıyordu.

Korkak Aslan cebini boşaltıp hepsini küçük kızın önüne bırakırken paralar barın üstüne saçıldı. Kız gümüş bir parayı yuvarlanmadan önce yakaladı ve tekrar yığının üzerine itti.

"Eee?" Onun karşısına oturdu. "Ne oldu?"

Zar oyununun için çok kolay olduğunu iddia ediyordu, bu yüzden artık her gün parasını topluyordu. Çoğu gün dolar ve çeyreklikti, ama bazı günler daha renkli kağıtlardı. Buna *komik para* diyordu.

Bu gün bir karışımdı.

Zor olacaktı.

Bildiği şeyleri ve diğer her şeyi yığınlara ayırmaya başladı. Kırmızı renkli banknotlardan birini eline aldı ve büyük rakam karşısında gözleri büyüdü. "Vay canına! Bu da böyle?"

"Beş bin," dedi. "Beş bin
dolar mı?"

"Hayır, daha çok seksen dolar gibi."

"Ama neden beş yazıyor ve sıfırlar var?"

"Ruble."

"Ne?"

"Ruble."

"Yakut gibi
mi?"

Ayak sesleri oturdukları mutfığa doğru ilerlerken buna güldü. Teneke Adam. Bir şey taşıyordu

ama küçük kız bakmadı, onu kızdırmamak için kendi işine bakıyordu.

"*Pindos*," dedi Korkak Aslan ona doğru işaret ederek. "Yemin ederim *Vor*, o çok Amerikalı, tıpkı annesi gibi."

Teneke Adam buna cevap vermedi, küçük kızın karşısındaki bara ve saymakta olduğu paranın yanına bir şey koydu. Merakla baktı, içinde keke benzeyen bir şey olan plastik kabın üstünü yırttığında gözleri *büyüdü*. "Nedir o?"

"Neye benziyor?" "Kek," dedi.

"*Medovik*," dedi Teneke Adam. "Ballı kek."

"Bu ne için?"

"Doğum günün."

Küçük kız, adam birkaç mum çıkarıp ufalanmış taba rengi pastanın üst katmanına onu şaşkınlıkla izledi. Daha önce gördüğü doğum günü pastalarına benzemiyordu ama yine de pastaydı ve *bu* önemliydi. "Benim doğum günüm mü?"

"Bugün senin doğum günün."

Kaşları çatıldı. Bu nasıl ? Doğum gününün Noel'den önce geldiğini sanıyordu. *Yine* neredeyse bir yıl daha mı geçmişti? "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü olduğunda ben de oradaydım," dedi gülerek. "Nasıl bilmezsin?" Kadın omuz silkti. "Hangi gün olduğunu bilmiyorum."

Mumları yaktı. "Dileğini dile."

"Şarkı mı söyleyeceksin?"

"Hayır."

"Ben şarkı söylerim," dedi Korkak Aslan, yüksek sesli ve kaba bir şarkıya başlamadan önce. "Bu doğru şarkı değil," diyerek barın öbür ucuna uzandı ve elini onun elinin üzerine vurdu ağzını kapatarak onu durdurmaya çalıştı. "Söyleme şunu!"

Güldü, elini , hâlâ şarkı söylüyordu.

"Yeter," dedi Teneke Adam, onu bu basit sözcükle susturarak. "Mumları söndür, kedicik."

Titreyen mumlara bakıp iç geçirdi. *Eve, annem ve Buster'ın yanına gitmek istiyorum*. İsteddiği tek şey

Sertçe üfleyerek hepsini tek nefeste söndürdü. Teneke Adam mumları geri ve uzaklaşmadan önce çöpe attı

O gider gitmez Korkak Aslan bir çift çatal kaptı ve pastayı yaklaştıırken birini ona fırlattı. Kaptan bir ısırık aldı ve ağzını tika doldurdu. "Peki, ne bekliyorsunuz? Yiyin bakalım!"

Küçük kız kendini tekrar barın üzerine attı ve pastadan bir ısırık aldı. Çok tatlı değildi ve kreması da yoktu ama tadı ona yedirdiği diğer her şeyden *çok* daha iyiydi.

Orada, Korkak Aslan'la birlikte oturmuş, pastayı parçalamış, tika basa doldurmuş ve başka kimseye bir şey bırakmamıştı.

"Sence babam biraz ister miydi?" diye sordu, kırıntılar üzerini *kaplamıştı*.

"Hayır," diye cevap verdi. "Tatlı şeylerden hoşlanmaz... kadınlarından bile, özellikle *de* annenden." Adam kendi şakasına güldü, ama kız çatalını yere atarken yüzünü ona çevirdi. Bazen iyi davranabiliyordu ama bazen de küçük kızın hoşuna gitmeyen kötü şeyler söylüyordu.

"Ah, bana öyle bakma," dedi elini yüzüne koyup şakacı bir şekilde onu iterek. "Ben sadece doğruyu söylüyorum."

"Neden buradasın?" diye sordu elini . "Sen hep buradasın."

"Neden buradasın?"

"Çünkü o benim babam. Burada olmamı o sağlıyor."

"Evet, o benim kardeşim," dedi. "Ve beni de öyle yapıyor."

Korkak Aslan, kızın nefesi kesilirken eşyalarını toplamaya başladı. "Bu benim ailem olduğunuz anlamına mı geliyor?"

"öyle," dedi ve parasını cebine atıp kırmızı 5000'lik banknotu ona uzattı. "Mutlu yıllar, tatlı Sasha... Gerçi, aramızda kalsın, doğum günün aylar önceydi. Başka bir dilek tutabilmen için bugün olduğunu söyledim."

Elinde para, kafası tamamen karışmış ve üstü başı pasta içinde olan kadını orada bırakarak dışarı çıktı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Morgan

Sasha kreplerinde çikolata parçacıklarını severdi. Mutfak masasında Lorenzo'nun yanında oturup küçük bir lokmayı yavaşça çiğnerken düşündüğüm şey buydu. Daha önce hiç sıfırdan krep yapmamıştım. Hatta *hiçbir şeyi* sıfırdan yapmadım. Keşke en azından daha önce denemiş olsaydım. Sasha her sabah onları yerdı ve hiç şüphesiz Lorenzo'nun kreplerini çok seveceğini biliyorum. Acaba Kassian bunları onun için mi yaptı? Kassian'ın ona ne yaptığını merak ediyorum. *Kassian onu besliyor mu merak ediyorum.* Bütün gün, her gün, aklımın bir köşesinde. Yemek yiyor mu? Uyuyor mu? *Nefes alıyor mu?* Bunu atlatabilecek miyiz? Onu bir daha görebilecek miyim? *Beni hala hatırlayacak mı?* Kafamın içinde kayboluyorum, bu düşüncelerde boğuluyorum, ısırtıkları zorluyorum, bu işkence edici cevapsız sorular tarafından o kadar tüketiliyorum ki neredeyse masanın karşısından söylenen kelimeleri duymuyorum. "Ben .". Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp sersemliğimi attıktan sonra Leo'ya bakıyorum ve hayal görüp görmediğimi merak ediyorum, çünkü *vay be...* Leo tabağına, el değmemiş kahvaltısına bakıyor. *Gergin* görünüyor. "Az önce ne dedin sen?" Lorenzo sorar, sesi kısıktır. Leo yine ", " dedi. Lorenzo çatalını bir çınlamayla yere bırakarak, "Cehennemliksin," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorsun." "Öyleyim," diyor Leo. "Mel ve ben, birlikte bir ev tutacağız. *Kendi* evimiz. Bir süredir bunun hakkında konuşuyorduk ve sanırım artık zamanı geldi." "Zamanın geldiğini , değil mi?"

"Evet."

"Peki bunu nasıl yapacaksın, ha? Bunu nasıl *karşılayacaksınız*?"

"İşim var," diyor Leo. "fazladan vardiya , ama biraz param var

biriktirdim. Ve Mel, mezun olmak üzere, yani yakında bir işe girecek, bu da yapmamamız için bir neden olmadığı anlamına geliyor-"

Leo daha sözünü Lorenzo ellerini masaya vurur, çıkan gürültü mutfakta yankılanır, tabaklar sallanır ve içecekler devrilir. "Yapamaman için bir sürü sebep var. Senin için *saymamı* ister misin Leonardo?"

Odada gergin, acı dolu bir sessizlik hakim. Kimse hareket etmiyor. Kimse konuşmuyor. Kimsenin *nefes alıp almadığını* bile bilmiyorum. Lorenzo masanın karşısındaki küçük kardeşine bakıyor... az önce adını kullandığı kardeşine. Bunu daha önce yaptığını hiç duymamıştım. Sesi düpedüz ürpertici.

Titriyorum.

"Gitmeliyim," diye fısıldıyor Melody, yanındaki sandalyeden kalkarken Leo'nun kolunu okşuyor. "Bırakayım da siz konuşun."

"Muhtemelen hepimiz bunu yapmalıyız," diyor Seven odanın diğer ucunda gizlendiği yerden.

"Morgan?"

Adımı söylediğinde ona bakıyorum, mutfaktan çıkışını izliyorum ve bana da kıcımlı kaldırıp gitmemi söylediğini fark ediyorum. Bakışlarım odanın içinde geziniyor ve masayı devirmesine saniyeler kalmış gibi görünen Lorenzo'ya takılıyor. *Kahretsin.*

Tek kelime etmeden ayağa kalkıp mutfaktan çıkıyorum, kaos patlak verdiğinde koridora ancak varabiliyorum. Kütüphaneye doğru ilerliyorum, Seven kapının girişinde duruyor ve mutfığa bakarken endişeli görünüyor.

"İyi bitme ihtimali nedir?" Ben soruyorum.

"Değişir."

"Ne üzerine?"

"Kimin için iyi bitmesini istediğinize bağlı."

Lorenzo'nun öfkeli sesi mutfaktan yankılanırken bir an bunu düşünüyorum, ardından Leo da bağırarak karşılık veriyor.

"Bunun *herhangi biri* için iyi sonuçlanma ihtimali nedir?"

"Pek iyi değil," diye itiraf ediyor Seven, bana dönerek. "Eve gitmeliyim. Kendine iyi bak Morgan."

Ben kütüphaneye girerken o ön kapıya doğru yürüyerek uzaklaşıyor. Buster masanın üzerinde yatıyor, etrafı bir sürü iğne ve iplikle çevrili. Bir dikiş seti almış. *İnanılır* gibi değil. Başımı sallayarak ayıyı elime alıyorum, parmaklarımı yan tarafındaki ve göğsündeki kaba düğümlü dikişlerde gezdiriyorum.

Bir iğne kaparak dikkatlice iğneyi geçiriyorum, Buster'ın hasarlı kulağından kalanları içine soktukten sonra daha fazla dolgu kaçmasın diye dikmek için elimden geleni yapıyorum. Mutfaktaki kavgayı görmezden gelmeye çalışıyorum ama ikisi de tutamıyor.

En mutlu evler bile her zaman *mutlu* değildir.

Kızgınlıkları arttıkça daha da rahatsız oluyorlar, bu yüzden bir süre sonra dikiş setinin geri kalanını kapıp ayıyı üst kata çıkarıyorum. Leo'nun yatak odasının kapısı açık, Melody yatağın ucunda , alt kattan gelen sesleri .

Bakın, ondan daha yaşlı olmadığımı biliyorum, ama o kadar çok şey yaşadım ki, sanki kemerimin altında birkaç ömür varmış hissediyorum. Melody'ye baktığımda, hayatını dünyadan korunarak geçirmiş bir *çocuk* görüyorum ve şu anda korkmuş görünüyor.

anneyi, küçük kızına korkularıyla yüzleşmeyi öğreten kadını harekete Canavarlar gerçektir, ama sadece *korkmanıza* izin verirsiniz gerçekten güçleri vardır.

Yatak odasının önünde durup Melody'nin dikkatini çekerek, "Her şey yoluna girecek,

biliyorsun," diyorum. İ geçiriyor. "Umarım yle olur."

"Olacak," diyorum. "Ne olursa olsun."

"Leo onun bunu iyi karşılamayacağını biliyordu," diyor. "Bu yüzden şimdiye kadar bu konuyu açmadı, ama ben

onu itti... Benim hatammış gibi hissediyorum."

"Bu senin hatan değil," diyorum ona. "Leo'nun kendi hayatını yaşamaya izni var, bu yüzden kendini suçlu hissetme. Lorenzo sadece..."

"Delice," diye mırıldanıyor Melody.

Gülüyorum. "Evet, ama çoğunlukla sadece endişeli. ." "Bundan emin misin?"

"Oldukça eminim," diyorum. "*Hoşuna* gitmeyebilir ama başa çıkacaktır."

Bunu söylediğimde gülümsüyor, ama bu uzun sürmüyor, çünkü evin içinde büyük bir gürültü yankılanıyor, bir şeylerin çarpma sesi, eşyaların takırdaması.

Evet, masayı ters çevirdim.

Güle güle, krep.

Melody yine endişeli görünüyor ama ben hafifçe gülerek arkamı dönüyorum. "Tabii ki önce o küçük öfke nöbetini geçirmesi gerekiyor ama sonunda her şey yoluna girecek."

Lorenzo' yatak odasına gidiyorum, banyosuna giriyorum, çekmecelerde ve dolaplarda ilk yardım çantası arıyorum. *En azından* bunlardan birine sahip olmalıydı, değil mi? Kendine dikiş olabilir ama bandajları olmalı. Bir rulo gazlı bez başardım ve yatak odasına götürdüm, yatağa oturup ayıyı düzeltmeyi bitirdim. Gazlı bezi yanık bacağının etrafına sararak geçici bir alçı gibi kapladım ve ayıya sabitlemek için kenarından bir sıra iplik geçirdim.

Leo'nun yatak odasının kapısı çarpmadan önce merdivenlerde tepinme sesleri duyuyorum, birkaç dakika sonra da başka bir ayak sesi geliyor. Merdivenlerin başında duraksadıklarını dinliyorum, sanki nereye gideceğine ya da ne yapacağına karar veriyormuş gibi, bırakıp bırakmayacağına ya da kavgayı burada sürdürmeye devam edip etmeyeceğine.

"," diye mırıldandım nefesimin altında. "Bırak ."

Lorenzo bir dakika boyunca orada duruyor, tartışıyor, sonra yüksek sesle, neredeyse sinirli bir hırıltıyla nefesini veriyor ve benim yatak odasına doğru ilerliyor. Rahat ve *telaşsız* görünüyor ama bunun bir rol olduğunu anlayabiliyorum.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda kalbim hızla çarpıyor, derim karıncalanıyor. Uçurumun kenarında sallanıyor. Gerçeklikten kopmanın, bir şeyleri hissetmemek için kendini kapatmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Bu adamın karşısına çıkabilecek her kim olursa olsun, eğer gerçekten soğukluk onu tüketmesine izin verirse ona acırım. Şu bir cankurtaran salına tutunuyor. *Siktir* et deyip bıraktığı an, yarattığı dalgalarda herkes boğulacak çünkü o tek başına batmayacak.

Bu beni korkutmalı mı?

Muhtemelen. Korkutur mu?

Hayır, korkutmaz.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diyorum sessizce.

"Ben ," diyor, sesi iyiymiş gibi geliyor ama iyi olmadığını biliyorum. *İyi* olmaktan o kadar uzak ki, bu adamın ne olduğunu anlatacak bir kelime bile yok.

"Bir çocuğum var."

"Farkındayım."

"

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diyorum tekrar. "Onları balonlu ambalaja sarmak ve dünyadan korumak istiyorsun, ama sen sadece bir insansın. Onlar için ancak bu kadarını yapabiliriz."

"Çocuğun kaç yaşında, *dört* mü?"

"Beş," diyorum. "Adam onu kaçırdıktan sonra beş yaşına girdi."

"Beş," diye tekrarlıyor odaya girerken. "Pretty Boy yirmili yaşlarında. Ve ayrıca, o çocuğum."

"Doğru," diyorum. "Ama bu senin nasıl hissettiğini değiştirmiyor. Onu sen yetiştirdin. Onu zarar görmekten korumak istiyorsun."

"Bu kadar aptal olmamasını istiyorum," diyor Lorenzo oturarak. "O sadece umutlu," diyorum, "ve aşık."

Lorenzo yatağa uzanıp ön koluyla yüzünü kapatarak, "O lanet olası bir aptal," diyor. "Çok tatlı," diyorum ona. "Tüm bunları istemiyor, hiçbir değeri olmadığı anlamına gelmiyor.

Bu. Ve gerçekten, gerçekçi olalım... *Sonsuza kadar* seninle yaşamasını mı bekliyordun? O büyüdü ve siz ve o... farklı insanlarsınız. O sarılmak ve kız arkadaşıyla romantik komedi izlemek istiyor. Sen ise bir şeylere ateş etmek ve striptizciler tarafından taciz edilmiş koltukları çalmak istiyorsun. Bu kaçınılmazdı."

Kolu kayıyor. Bakışlarını hissedebiliyorum.

Yine de ona bakmıyorum, sadece çevremden hafif bir bakış atıyorum. Eğer söylediklerim onu kızdırdıysa, bu konuda tek kelime etmiyor, ben ayıyla sessizce bana bakıyor.

Bir an sonra bana doğru uzanıyor, elini sırtıma koyuyor, hafifçe ovuyor ve omurgamda kıvılcımlar çaktırıyor. Bu şefkatli dokunuşa hazırlıksız yakalanarak dönüyorum ve nihayet ona bakıyorum.

"Şu anda sevişmeye mi çalışıyorsun?" diye sordum. "Çünkü daha bir saat önce, sen kahvaltıyı mahvetmeden önce seks yaptık."

Gülüyor, , eli sırtımı bırakıp saçlarımı karıştırıyor. *Ne oluyor* be? Yataktan kalkıp banyoya doğru ilerliyor.

"Duş almam lazım," diyor. "Am gibi kokuyorum."

"Sen git onu yap. Ben... bir şeyler yapacağım, bilmiyorum."

"Ne istersen yap, Scarlet," dedi, bu cümle hızla en sevdiği cümle haline gelmeye başladı - bunu son söylediğinde tamamen pişman olmasına rağmen. "Sadece bana küçük bir iyilik yap ve kendini beladan uzak tut, çünkü şu anda *Beyaz Şövalye* oynayacak havada değilim."

* * *

Kassian bana aptal olduğumu söyledirdi.

Çok güzel, ama çok aptalca. İşte bu yüzden karar verme konusunda sana güvenilemez, suka.

Bunu bana kaç kez söylemişti? Hayatıma uyguladığı vahşeti meşrulaştırmak için bu sözleri kaç kez kullanmıştı?

Sayısını unuttuğum kadar çok kez.

Bir kez bile inanmadım, bir kez bile saçmalıklarına inanmadım, ama burada Coney Adası'nın tahta kaldırımındaki ahşap piknik masasında otururken, belki de benim hakkımda bir şeyler biliyordur diye düşünüyorum.

Aptalca. Çok

aptalca. Burada olmamalıydım.

Hava hala serin olmasına rağmen tahta kaldırım tıklım tıklım, lunapark arkamda çok uzakta değil, o kadar yakın ki Cyclone'un gümbürtüsünü ve Wonder Wheel'in hafif gürültüsünü duyabiliyorum, heyecanlı çığlıklar ve gülen çocuklar ve çalan müzik... *mutluluğun* sesi.

Bunu ilk hissettiğim anı, Coney Island'ın gece gökyüzünü aydınlatan ışıkları ilk gördüğüm, kahkahaları ilk duyduğum ve *'işte sonsuza dek burada olmalıyım'* diye düşündüğüm anı hala hatırlıyorum. Tam burada, bu tahta kaldırımda, kirli ve yorgun, yiyeceksiz ve parasız, on dört yaşında ve tek başıma duruyordum.

Özünde hâlâ bir çocuktu ama dışarıdan fazlasıyla bir kadın gibi görünüyordu.

Onun dikkatini çekmeye yetecek kadar.

İlgisini çekmeye yetecek kadar.

Temmuz sonu havası bunaltıcıydı, terden yapış yapış olmuş tenime güneş yanığı dokunuyor, kesik jean şortumun altından bacaklarıma kum yapışıyordu. Susamıştım ve acıkmıştım, midem öfkeyle gurulduyordu.

Yürüdüm, tahta kaldırımındaki satıcıların yanından geçtim, bir dizi koku bana saldırdı.

Sadece biraz yemek istemiştim.

", biraz bozuk paranız var mı?" Yoldan geçen insanlara tekrar tekrar , şuradan bir beşlik, buradan bir çeyreklik aldım ama çoğu bana tiksintiden başka bir şey sunmadı. *Bir iş bul. Çekil gözümün önünden. Pislik herif. İğrenç pislik.* Kelimeler üzerimden sekiyor, asla derimin altına girmiyordu, çünkü rüyalar şehrindeydim.

Peki ya rüyalar? Onlardan çok vardı.

Bir cep dolusu bozuk para biriktirmem bir saatten fazla sürdü. Kalabalıktan uzakta, karanlıkta bir parmaklığa oturup paraları saydım.

Nathan's'da çok istenen bir sosisli için dört dolara ihtiyacım vardı.

Sadece üç dolardan biraz fazla para toplayabildim.

İç çekerek para geri ittim. İyi bir insan olmaya çalıştım, çalıştım ama çaresizliğin ahlak kurallarını eğip büken bir yolu var. Yalan söylemek, hile yapmak, çalmak... Bunları yapmaktan nefret ediyordum ama bazen tükeniyordu ve çizgileri bulanıklaştırarak yapmam gerekeni yapmak zorunda kalıyordum. Dilencilik başkalarının merhametine dayanıyordu ve insanların her zaman merhametli olmadığını çok çabuk öğrenmiştim. Kendi başımın çaresine bakmak zorundaydım.

Ben bir sonraki hamlemi düşünürken gölgeler tahta kaldırım boyunca ilerliyordu. Oturduğum yerin önünde bir çift parlak siyah elbise ayakkabısı belirdi. Ben tepki veremedim, yeşil bir kâğıt parçası yüzüme doğru sarktı.

Sıfırları görene kadar bir dolar sanmıştım.

Yüz dolarlık banknot.

Gözlerim onu tutan adama kaydı. Yakışıklıydı, neredeyse bir sanat eseri , parmaklarını ve boynunun bir kısmını koyu mürekkep kaplamıştı, sıcağa rağmen koyu renk bir takım elbise giymişti.

"Al," dedi parayı bana doğru sallayarak, yabancı aksanı kalındı.

"Ben... Ben yapamam." Başımı salladım. "Bu çok fazla para." Bir kaşını eğdi. "Çok mu fazla?"

"Sadece bir dolara daha ihtiyacım var. Bu gece bir sosisli almaya yetecek kadar."

, elinde hâlâ para vardı. "Yarın ne yapacaksın? Ve ertesi gün?" Omuz silktim. "Bugün ne yaptıysam aynısını."

"Ama paramı almayacaksınız, değil mi?" "Hayır."

Ayağa kalkmadan önce sanki bu onu eğlendirmiş gibi güldü. ", sana istediğin sosisli sandviçi güzel kız ve hayır cevabını kabul etmeyeceğim."

Tam orası. *Tam şurada.* Şu anda oturduğum yerden sadece birkaç adım ötede. Kassian Aristov, dünyama girip hayatımı geçirmeden önce aç bir şekilde para üstü için yalvarırken beni bir saatten fazla izlemişti.

Bir keresinde bana çeken şeyin azmim olduğunu söylemişti. Kararlı ve kendi çaresine bakmaya kararlıydım ve bu onu meraklandırıyordu.

O anda, onun olacağımı biliyordu. Beni kırmaktan başka bir şey istemiyordu.

"Affedersiniz, burada biri mi oturuyor?"

Erkek sesine baktım. New York aksanı, *Tanrı'ya şükür.* Orada bir adam duruyor; koyu renk saçlı, açık renk gözlü, çene çizgisi boyunca saat beş yönünde gölgesi olan adam. küçük bir kız var, elini . Dört, belki beş yaşında, parlak gözleri ve kocaman bir gülümsemesi var, siyah saçları Fransız örgüsü.

"Hayır," diyorum sessizce, gülümseyerek. "bak."

"Teşekkür ," diyor piknik masasında karşıma oturup sosisli sandviç ve iki çatallı peynir kızartması siparişi verirken.

"Baba, bak!" diyor küçük kız heyecanla, gömleğinin kolunu çekiştirerek geçip oyuncaklara doğru bakarken. "Şu şeylere bak hala dönüp duruyor!"

Gülüyor. "Biliyorum, Jenny. Anlıyorum. Şimdi yemek yemeliyiz, böylece eve gidebiliriz. Başka zaman geliriz, söz veriyorum."

Küçük kız yemek yiyemeyecek kadar heyecanlı, sürekli lunaparktan bahsediyor, masanın üzerine tırmanıyor ve babasına zor anlar yaşıyor. Bir ara dikkatli davranmadı, kollarını sağa sola salladı, içkisini devirdi ve piknik masasına dökülüp üzerime sıçramasına neden oldu.

"Tanrım, Jenny, gerek!" diyor adam, peçeteleri kapıp ortalığı temizlemeye çalışırken, bir yandan da bana özür dileyen bir bakış fırlatıyor. "Çok özür dilerim. Seni yakaladı, değil mi? Sadece heyecanlı..." "Sorun değil," diyorum sessizce, gözyaşlarının eşiğinde gibi görünen küçük kıza bakarak. "Benim var

bir kız. Nasıl olduğunu bilirim."

"Öyle mi?" Gülüyor. "Kaç yaşında?" "Beş."

"Ah, demek nasıl olduğunu biliyorsun." "Ben altı yaşındayım!" diye ekledi küçük kız.

"Vay canına, *altı* mı?" Şok olmuş gibi yapıyorum. "Bahse girerim bu oldukça yüksek sayabildiğin anlamına geliyordur, ha?" "Yüze kadar!" diye haykırıyor.

"duymak ister misin? Yapabilirim!"

Tam evet demek üzereydim, çünkü böyle bir teklifi geri çeviremezsin, o sırada babası araya girdi. "Bunu duymak *hepimizin* hoşuna gitse de bebeğim, gitmemiz gerek."

"Bir dahaki sefere," diyor küçük kız başını sallayarak. "Geri döndüğümüzde yapacağım çünkü babam yapacağımızı söyledi!"

Ona gülümsüyorum. "Pratik yaptığından emin ol." "Çalışacağım," diyor.

Babası bana bu önerimden pek hoşlanmayacağını belirten bir bakış , sanki zaten çok fazla *pratik yapıyormuş* gibi, ama onun için kötü hissetmiyorum, hiç değil.

Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor.

Ne kadar iyi bilmiyor.

Heyecanını paylaşmanızı isteyen küçük bir kızın aralıksız kundaklanmış bir evde yeniden yaşamak için neler vermezdim...

Onlar gittikten sonra burada oturuyorum. Diğerleri gelip , gitmeden önce biraz dinleniyorlar, birkaç kişi kibarca selamlıyor ama çoğunlukla yalnız kalıyorum. Saat altı yaklaşıyor, plaj kapanıyor.

Ayağa kalkıp ellerimi kapüşonumun ceplerine sokarak, tahta kaldırımdan aşağı inerken başımı eğiyorum. Polis karakoluna sadece birkaç blok var, oraya ulaştığımda karanlık çöküyor. *Vardiya değişimi*. Genellikle çalışan Memur Rimmel dışarı çıkıyor, onun yerine daha önce hiç karşılaşmadığım genç bir adam oturuyor.

Ben hep sabahları . Bu saatte buraya hiç gelmemiştim.

," diyorum tatlı tatlı gülümseyerek, cazibemi konuşturmaya çalışarak. "Dedektif Jonesun hâlâ binada olma ihtimali var mı? Daha önce uğramak istemiştim ama biraz işim çıktı ve ancak gelebildim."

"Emin değilim," diyor telefonu kaldırarak. "Ofisini arayabilirim. Ona burada kimin olduğunu

söyleyeyim?"

"Ben, uh... Scarlet." *Kahretsin.* "Hemen oraya koşma şansım var mı? Sadece bir dakika sürer. Bu çeşit sürpriz, ne demek istediğimi anlıyorsan."

Gabe'in tuhaflıkları meşhurdur. Ön bürodaki bir çaylak bile onun nasıl davrandığını bilir.

kadın ziyaretçiler. Memur telefonu kapatmadan önce tereddüt ediyor, kaşlarını çatıyor ve asansörleri işaret ediyor. "Devam edin."

Fikrini değiştirmesini istemediğim için oyalanmıyorum, asansöre binip doğruca üçüncü kata . Oraya vardığımda Gabe ayrılmak için ofisini kilitliyordu ve ben de onu izleyerek kattaki soyunma odasına kadar takip ettim.

içeri giriyorum.

Dolabı en arkada, köşeye sıkışmış durumda. Yaklaşıyor, ben yaklaşırken şifreli kilidi başlıyor. Düğmeyi çeviriyor, arkasına bakıyor, beni gördüğünde yüzünde bir ifade beliriyor. Görür görmez midem . Öfke. *Açlık*. Hoşlanmadığım bir şey. Gözlerinde uğursuz bir pırıltı var. Yine de herhangi bir alarm vermiyor, yaptığı işe devam ediyor, dolabını açmak için kilidi çıkarıyor.

tam bir *karmaşa*.

"Bu Bayan Myers değil mi?" diyor, gözleri geziniyor. "Yalnız mısın?"

"Elbette," diyorum. "Gitmeden önce seni yakalayabileceğimi düşündüm. Geçen sefer nasıl davrandığım, işleri nasıl bıraktığımız konusunda kendimi hissettim."

O çok kolay biri. Tek gereken bu. Gözlerindeki güvensizliği görebiliyorum, ama bir fırsat düşünse bile bunu kaçırmayacaktır. Yaklaşır yaklaşmaz beni tutup kendine . Kollarımı ona doluyorum, yüzünü boynuma gömüp derimi öpüp ısırdığında yüzümü buruşturuyorum.

Ugh. Ugh. Ugh.

Biliyorum, ... *ugh... başka tarafa bak.*

"Küçük saldırı köpeğin nerede?" diye soruyor, sesinde acı bir ısırtık var. "Hani bu sabah beni tehdit etmesi için buraya gönderdiğin itin?"

"Kim?"

"Yara izi," diyor -her ne kadar kısa bir süre önce bu isimde birini hiç duymadığını iddia etse de.

"Bana o adamla birlikte olmadığını söyle, Morgan. Sana söyledim-"

"Adı *Scar* olan herkes beladır, biliyorum," diyorum. "Yine de onun kendi motivasyonları var.

Benimle hiçbir ilgisi yok."

"Kesinlikle öyle görünüyordu," diyor. "Sana bir daha dokunursam sikimi keseceğini söyledi." Gözlerim büyüdü. *Bunu o mu söyledi?*

Gabe bana bakmak için biraz geri çekiliyor, elleri dolaşiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ellerimi yumruk yapıp ona yumruk atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Fark etmez," diyor Gabe sırtarak. "Kassian... Scar... sana kimin sahip olduğunu *düşündüğü* önemli değil. Bizi asla durduramayacaklar. değil mi?"

"Tamam," diye fısıldıyorum, beni arkasına döndürüp pantolonunu karıştırırken beni dolap sırasına doğru itiyor. *Siktir. Sikeyim. Siktir.* Panikle kalbim hızla çarpıyor, vücudum titriyor, onunla soğuk metal arasında sıkışıyorum. "Bekle... Gabe, bekle... *prezervatif.*"

İç geçiriyor, yanımdan uzanıyor, dolabındaki eşyaları bir kenara koyuyor ama boş çıkıyor. "Lanet olsun." "Ofisinde biraz yok mu?"

"Evet, ama-"

"Git bir tane al."

İnliyor, itiyor ve "Burada bekle" diyor.

Beni burada yalnız bırakıp giderken midem bulanıyor. Gözden kaybolur kaybolmaz dolabına doğru atılıyorum, geri dönene kadar sadece otuz saniyem olduğunu ve sonra yiyeceğimi biliyorum.

Mecazi anlamda. Belki de gerçek anlamda, bu hızla gidersem.

Dürüst olmak gerekirse ikisinin *de* olmamasını tercih ederim.

Eşyaları topluyorum, karıştırıyorum, bir şey olabilecek bir şey arıyorum ama hiçbir şey yokmuş görünüyor. Dosya yok, kağıt yok, günlük yok, flash yok. *Kahretsin*. Tam pes üzereydim, panikleminin eşiğindeydim ki, elim arka tarafa sıkışmış bir şeye .

BİR DVD.

Kalbim hızla çarparak çekip çıkardım. Yıpranmış bir koruyucu kılıfın içine sokulmuş, önünde soluk siyah bir kalemle yazılmış tek bir kelime var: *Aristov*.

"Tanrı'ya, İsa'ya ve hatta lanet olası Krampus' şükürler olsun," diye mırıldanıyorum, DVD'yi kapüşonumun cebine sokuyorum ve koşarak uzaklaşırken onu sıkıca kavriyorum.

Tam soyunma odasının kapısı açılırken oraya varıyorum. *Gabe*.

"Vay canına, nereye kaçıyorsun?" diye soruyor ve beni durdurmak için kolumu tutuyor. "Buraya gel."

"Bunu yapamam," diyorum, uzaklaşmaya çalışarak. " dilerim, ben sadece... Ben bunu yapamam. Yapabileceğimi sanmıştım ama yapamıyorum, o yüzden şimdi gidiyorum."

"Ne?" Kolumu daha sıkı kavradı. "Sen neden ?"

"*Bu*," diyorum, iterek ondan uzaklaşıyorum. "Dokunma bana. Sana daha önce de söyledim... bana bir daha *asla* dokunma."

"Ne oluyor ? Neyin var senin?" "Özür dilerim."

Bir bu kelimeleri kastettiğini fark ettim. Tanrı biliyor ya, muhtemelen . Hiçbir şey için , özellikle de Kassian için çalışıyorsa ve cebimdeki bu DVD kesinlikle olan şeyin gerçekten bu gösteriyor.

Ama yine de... Özür dilerim.

Bu ana gelmemize sebep olan şey için özür dilerim.

Eskiden ona inanırdım ve üzgün yanım hala onun bir parçasının *iyi* olabileceğini düşünüyor.

Ama olan oldu ve burada kalamam, bu yüzden karakoldan uzaklaşmak için soyunma odasından çıkıyorum... *hızlıca*. Gabe neyin peşinde olduğumu anlamadan önce muhtemelen bir dakikam var.

bekleyecek vaktim yok, bu yüzden merdivenlere yöneliyorum ve bacaklarımın beni taşıyabileceği hızlı bir şekilde merdivenleri tırmanarak binanın birinci katına iniyorum.

Neredeyse dışarı çıkıyordum, Gabe'in çılgın sesi merdiven boşluğundan çınladığında masa görevlisini çoktan geçmiştim. "Durdurun onu!"

Kahretsin.

Koşuyorum, insanları iterek geçiyorum. Diğerlerinin beni takip ettiğini, durmam için bağırıklarını duyabiliyorum, ama devam ediyorum, karakoldan çıkıyorum ve bloktan aşağıya, metrodan uzağa, karşıma çıkan ilk ara sokağa doğru koşuyorum.

Hemen peşimdeler.

Kahretsin. Lanet olsun.

Çılgınca etrafıma bakıyorum, zihnim hızlı çalışıyor. Saklanabilirdim ama beni bulurlardı. Kaçabilirdim, ama beni . Bakışlarım yakındaki çöp konteynerine doğru kayıyor. *Ugh*. Kalbim hızla çarpıyor, DVD'yi çekip çöplüğün altına fırlatıyorum, tam köşeden biri dönerken ondan uzaklaşıyorum.

Kahretsin. Lanet olsun. *Lanet* olsun.

Memurlar belirdi, ellerim havada ve ne olduğunu bilmiyorum ama bir anda yüzüme silahlar doğrultuldu.

Silahlar.

Tamam, bu birinin bana silah doğrulttuğu ilk sefer değil ve hayatım cehenneme döndüğüne göre,

muhtemelen son sefer de olmayacağını tahmin ediyorum. Ama şu anda onlardan üç tane var ve

Ateş etmek ister gibi görünüyorlar.

Gabe onları geçip ara sokağa ve bana doğru geliyor, nefes nefese, yüzü kıpkırmızı. Oh, adamım, çok *kızgın*. İçgüdüsel olarak bir adım geri atıyorum, ellerim titriyor, ta ki memurlar "Sakın kıpırdama!" diye bağırmaya başlayana kadar.

"Tamam, tamam!" Donup kaldım. "Tanrım, sakın ol."

Gabe beni tutup hırpalıyor, ellerinin gitmemesi gereken yerleri ararken beni yakındaki bir binanın kenarına itiyor ve yüzümü tuğlalara öyle sert çarpıyor ki görüşüm bulanıklaşıyor.

"Tanrım, dedektif." Kolumu arkamdan çekip vücuduma yaslayarak beni orada sabitleyince irkildim. "Bunun protokole aykırı olduğuna eminim."

"Nerede o?" diye soruyor, boştaki eli hâlâ arıyor. "Nereye koydun Morgan?"

"Neden bilmiyorum."

"Bana aptalı oynama," diye homurdanıyor. "Yemin ederim, eğer onu bana *hemen vermezsen*-"

"Ne yapacaksın?" Sözüünü keserek soruyorum. "Beni burada, ara sokakta, bu memurların önünde becerecek misin? Bana bir ders mi vereceksin? Dünyaya ne kadar büyük, güçlü bir adam olduğumu mu göstereceksin?"

"Hayır," diye fısıldıyor, ağzı kulağıma yakın. "Aristov'u arayacağım, gelip küçük kaçağını ... tıpkı geçen ay ofisime geldiğinde kızına yaptığım gibi."

Bu kelimeler ciğerlerimdeki nefesi kesiyor.

Ya da belki de beni binaya doğru daha sert ittiği içindir. Neredeyse bayılıyordum.

,"" diyorum. "Bana *yapmadığını* söyle..."

"Oh, ama ben *yaptım*," diyor. "Annesini nasıl istediğini ağlayarak anlatarak ondan kaçtı. O sabah onu on dakika kadar kaçırdın. Yazık, gerçekten, çünkü muhtemelen ona bir daha en fazla bu yaklaşabileceksin, seni aptal *sürtük*."

O bunu söylediğinde içimden bir şey kopuyor, bu adama karşı son nezaket kırıntılarım da yok oluyor. Artık üzgün değilim.

Duvardan itip kafamı geriye atıyorum ve kafatasımın arkasıyla burnunun tam vuruyorum.

BAM.

Darbeye hazırlıksız yakalandığı için homurdanarak beni tutuşunu gevşetiyor ve ben de ondan uzaklaşmak için kendi kolumu büküp neredeyse yuvasından çıkarıyorum. Kendini toparlıyor ama yeterince hızlı değil, çünkü ayağımı kaldırıp tam taşaklarına tekme .

BAM.

Ben onu yolumdan iterken o kamburunu çıkarıyor ve müthiş bir çığlık atıyor, gerçeklik bana çarpmadan önce ancak üç adımatabiliyor.

Silahlar, hatırladın mı?

Oh, lanet olsun...

Ellerimi tekrar kaldırıp teslim oluyorum ama barışçıl bir şekilde gitmek için artık çok geç. Biri beni yakalayıp yüzüstü sokağa fırlatıyor, bileklerimi kelepçelerken sırtıma diz çöküyor. Yanaklarım acıyor, asfalt yüzümdeki deriyi sıyrıyor, silahlar hala bana doğrultulmuş, adamlar yere yapıştığım için yerine getiremeyeceğim emirler yağıdırıyor.

Bir an sonra ayağa kalkıyorum ve Gabe'le yüz yüze geliyorum. Burnundan kan akıyor, yüzü öfke ve acının karışımıyla buruşmuş ama benim hissettiğim acının bile hissetmiyor.

Siktir et onu.

"Tutuklayın onu," diyor, kanamayı durdurmaya çalışırken gözlerini yüzüme dikerek. "*Bir polis memuruna saldırı.*"

* * *

(Tutuklama süreci tam bir saçmalık.

Vermem cevabı veriyorum ama sessiz kalma hakkım var, o yüzden geri kalan sorularını boş verin.

Konuşacak havada değilim.

Beni ilçenin başka bir yerindeki Merkez Hapishanesi'ne naklettiler ve orada bir sürü burnu havada insanla dolu, sidik kokulu bir binada bir hücreden diğerine, bir yerden diğerine götürüldüm.

Saatler.

Çok fazla saat.

Her yere asılan tabelalar sürecin yirmi dört saat içinde sona garanti ediyor, ancak yirmi üç saati geçtiğimde tabelaların bana yalan söylediğini düşünmeye başlıyorum.

Sonunda... lanet *olası* sonunda... Bir arama yapmama izin verildi, hoşnutsuz bir memur tarafından bir odaya sürüklendim ve bir telefonun önüne itildim.

Benim suçum onların dostluğunu kazanmamı sağlayacak gibi görünmüyor, bu kesin. Memur bana ters ters bakarak, "Üç çağrı alacaksın," dedi. "Çabuk ol." Aramak için düşünebildiğim *tek bir* numara var.

Bir kere aradım. *Cevap*

yok. İki kez aradım.

Cevap yok.

Şansımın tükendiğini düşünerek üçüncü kez deniyorum. Ya arayan kimliğinde engellenmiş görünüyor ya da numarayı tanıyor ve hapishane aramalarını kabul etmiyor. Çalışıyor, çalışıyor, çalışıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum, vazgeçmek üzereyken hat tıklıyor ve sesi kesiliyor, her hecesinde sıkıntı var. "*Gambi-*"

"Konuşma," diyerek kestim. "Kaydediliyorum. Telefonun hemen üstünde büyük bir tabela var. Yani aramayacaktım ama aramam gerekiyordu, tamam mı?"

Hiçbir şey söylemiyor ama dinlediğini biliyorum.

Ya da telefonu henüz kapatmadı, yüzden hâlâ orada olduğunu biliyorum - en azından dinliyormuş gibi yapıyor.

"İzinli olarak en sevdiğim karakola gittim ve karakolun yanındaki ara sokakta tutuklandım. Yarın bir ara mahkemeye . Ama gerçekten, bu konunun dışında. Ben sadece..." *Kahretsin*, malları ele vermeden bunu nasıl söyleyebilirim? "binanın çatısından düştüğümüz ve benim biraz saklambaç oynadığım zamanı hatırlıyor musun? Saklandığım yer o kadar iyiydi ki beni bulamadılar ama sen buldun... Beni kolayca buldun. Tekrar oynamayı umuyordum, bilirsin, eğer biraz aramaya istersen, bu sefer aynı temel nokta."

Hâlâ sessiz.

Anlıyor mu bilmiyorum.

Mantıklı mı konuşuyorum bilmiyorum.

Ama sadece 'karakolun yanındaki lanet çöplüğe bak' diyemem çünkü kim bilir başka kimler dinliyordur ve gidip kendileri bakabilir?

"Seni yakaladım," diyor bir sonra, sesi alçak.

"Beni yakaladın mı?"

"Seni yakaladım."

Başka bir şey söylemeden telefonu kapatıyor.

Beni yakaladı mı bilmiyorum, gerçekten, ama olmasını umuyorum. Telefonu , beni merakla izleyen memura bakıyorum, sanki bilmece gibi konuşuyorum ve o da şifreyi çözmeye çalışıyor.

"Peki, buradan ne zaman çıkacağım hakkında bir fikrin var mı?" Şu 'yirmi dört saat' afişlerinden birini göstererek soruyorum. "Zamanın dolduğuna eminim."

"Biz ne zaman dersek o zaman biter" diyor. "Seni burada istediğimiz tutabiliriz... özellikle de evraklarını *yanlış yere koyarsak*."

"Ah, demek sen de *onlardan birisin*..." Gözleri kısıldı.

"*Neyden biri*?"

"Kadınlara sataşmaktan zevk alan koca adamlar. Ne yani, annen seni yeterince sevmedi diye hıncını bizden mi çıkaracaksın?"

Bana yumruk atmak ister gibi görünüyor ama her yerde kameralar olduğu için yapamıyor. Bunun yerine kabaca kolumdan tutup beni nezarethaneye sürüklüyor ve içeri itmeden önce "rahatına baksan iyi olur" fısıldıyor.

Daha fazla saat.

Çok daha fazla saat.

Kirli beton zeminde uzanarak uyukluyorum ama sokaklarda yaşadığım düşünülürse bu beni pek rahatsız etmiyor. On dört yaşındayken kaç gece soğuk zeminde uyuduğumu biliyor musun?

Pffft, bu bir şey değil.

Bir bodrumda zincirlenmiş halde kaç gün hayatta kaldığımı biliyor musun?

Sonunda uyandırıldım ve başka bir hücreye götürüldüm. Biri adımları haykırana kadar zaman geçiyor, neredeyse bir gün daha. "Morgan Myers!"

"Gösteri zamanı," diye mırıldanıyorum, sendeleyerek küçük bir odaya gidiyorum, orada pleksiglasın arkasında benimle ilgili bir dosya tutan kel bir adam görüyorum. *Kamu avukatı*.

"Bir anlaşma öneriyorlar: Huzuru bozma suçunu kabul et ve buradan özgür bir kadın olarak çık, diğer suçlamalar düşsün."

"Bekle, ne? Başka hangi suçlamalar?"

Adam bir dizi suç sıralıyor, sanki beni akıllarına gelebilecek her ufacık ihlalden dolayı enselemeye çalışıyorlarmış gibi.

"Tamam, bekle... Peki ya suçlamaların düşmesini *istemiyorsam*?"

Bana deliymişim gibi bakıyor. "Muhtemelen yıllarca Rikers'ta kalacaksın."

Bunu ben de istemiyorum ama buradan çıkıp gitmenin mümkün olduğundan emin değilim. Gerçek adımla çok uzun süredir sabit duruyorum, bu da Kassian'ın herkese açık konumunun kokusunu almak için kırk sekiz saati olduğu anlamına geliyor.

Ve birkaç dakika sonra mahkeme salonuna girip onu gördüğümde şüphelerim doğrulandı.

Onu.

Durdum.

Ayaklarım artık hareket etmiyor, yere yapışıyor. *Kahretsin*. Kassian arka köşede duruyor, koyu renk takım elbisesi içinde kusursuz bir şekilde giyinmiş. Sesini duydum, aynı havayı soludum ama aylar sonra ilk kez yüz yüze geliyoruz. İlk kez ben ona bakarken o da bana bakıyor, gözlerimiz birkaç saniyeden fazla buluşmuyor ama sanki sonsuzluk gibi geliyor.

Geri çekildim, devam etmeye zorlandım ve mahkeme salonunun önüne götürülürken bakışlarımı kaçırdım.

Bölge Savcısı ve yargıç karşılıklı konuşuyorlar ama ben onlara pek dikkat etmiyorum. Omzumun üzerinden arka köşeye doğru bakmaya devam ediyorum. Kendime engel olamıyorum.

Kassian gülümsemiyor. Gülmüyor.

Bana öylece bakıyor, yüzünde boş bir maske var.

"Bayan Myers?"

Yargıç adımı söylediğinde ona döndüm. "Evet?"

"Düzensiz davranış suçlamasını kabul etmeniz gerekiyor."

"Ah." Tereddüt ediyorum. "Suçlu."

Başka bir şey söylüyor. Bilmiyorum. Kulaklarım tıkanıyor, kalbim deli gibi çarparken her şey sisleniyor. Tekrar arkama bakıyorum, bu sefer arka köşeyi boş bulunca duraklıyorum.

Kassian gitti.

Yargıç hâlâ konuşuyor ama tek düşündüğüm Kassian'ın burada bir yerlerde, gölgelerin arasında pusuya yatmış, saldırmak için beklediği.

"Bayan Myers'ın on yedinci karakol tarafından teslim alınmak üzere bekletilmesine karar verilmiştir..."

Vay be.

Kamu avukatına dönmeden önce kafam karışmış bir şekilde yargıca bakıyorum. "Ne?" "Bekleyen bir tutuklama emriniz var," dedi.

Bu sadece kafamı daha çok karıştırıyor. "Arama emri mi? *Ne için?*" Omuz silkiyor.

Adam *omuz silkiyor*.

Sanki umurunda gibi.

Tokmağını vurmadan önce yargıcın dikkatini çekmeye çalışarak elimi kaldırıyorum.

"Elini indir," diye tıslıyor kamu avukatı. "İşlemlerini aksatırsan seni mahkemeye itaatsizlikten tutuklar."

Bunu görmezden geliyorum, çünkü gerçekten, en azından *bu* suçlamalar mantıklı olurdu. On yedinci karakol Manhattan, Midtown'da. Orada suçlanmam için bir sebep *yok*.

"?" Seslendim. "Sayın ?" Yargıç bana baktı.

Bana tokmağıyla vuracakmış gibi bakıyor ama onun yerine "Evet, Bayan Myers?" diyor. "Arama emri mi?" diye sordum. "Ne tür bir arama emri?"

"Komplo" diye cevaplıyor.

İşte bu kadar.

Komplo.

"Ne tür bir komplo?" Diye soruyorum ama bunun bir önemi yok çünkü adam tokmağını vuruyor ve beni sürükleyerek götürüyor.

Tekrar beklemek üzere başka bir hücreye götürüldü.

Hoşnutsuz memur tarafından izlenmeye geri döndüm, kendisi şahsen beni izliyor gibi görünüyor, ki bu gerçekten şaşırtıcı değil.

Muhtemelen birilerinin maaş bordrosundadır.

Kassian'ın olduğuna yüz dolarına girerim.

"Peki, 'komplo' suçlamasının ne olduğunu bilme şansınız var mı?"

Ona sordum. "Bir şey yapmak için komplo kurduğunuz anlamına gelir."

"Şey... hayır bok. Ama *ne?*"

Omuz silkiyor.

Bir omuz silkici daha.

Harika.

Bu sefer sadece bir saat sonra biri benim için geldi, sivil giyimli iki adam, sadece rozetlerinden

memur oldukları anlaşılıyor. İri yarı ve yapılı, kaba saba tipler. Beni izleyen memur geri çekildi ve alçak sesle bir ıslık çaldı. "Şiddet suçları ekibi, ha? Bu bir

doozy."

İçimi bir batma hissi kaplarken midem düğümleniyor. Bunların hiçbirisi doğru gelmemiştir ama bu kesinlikle *yanlış*. Bu adamlar kana susamış katilleri avlıyor. Ben hiç silah kullanmadım bile.

Gerçi, tamam, muhtemelen yapardım, eğer bir tane olsaydı. Ama yok, o yüzden yapmadım.

Yani *benim* için gelmeleri için bir sebep yok.

Rikers' götürülmek üzere mahkûmların yüklendiği binanın arka tarafından çıkarılmadan önce azılı bir suçlu gibi kelepçelenip prangaya vuruluyorum. Gri takım elbiseli yaşlı beyaz bir adam karanlıkta, rahat bir şekilde, plakasız bir Crown Vic'in yanında bekliyor, siyah bir SUV hemen arkasına açılı bir şekilde park etmiş, yeraltı garajının çıkışını görmemi engelliyor.

Takım elbiseli adam arabanın arka kapısını açıyor ve ben hemen içine itiliyorum, kapı çarpılıyor. Küçük bir hapisane gibi, beni ön taraftan ayıran bir kafes, pencerelerin hepsi kapalı.

"Her ihtimale karşı takip edeceğiz," diyor sivil polislerden biri. "Herhangi bir sorun olursa telsizle haber verin." "Yapacağımı biliyorsun," diyor takım elbiseli adam.

Adam direksiyona geçti ve garajdan çıktı, bana tek kelime etmedi. Gece vakti, gün batımını çoktan geçmiş, belki de gece yarısına yaklaşıyor. Bunu söylemek zor. bakıyorum, arkama bakıyorum ve cipin aslında beni takip ettiğini görüyorum.

"Tüm bunlar gerçekten gerekli mi?" Takım adama kafesin parmaklıkları arasından ona bakarken şıngırıyor.

Dikiz aynasına bakıyor. "İki gün önce bir dedektifin burnunu kırdınız, değil mi?" "Burnu mu kırıldı?"

"Evet."

"Huh." Hoş bir şekilde şaşırdım. "Yani, kendimi savunmam gerekirse, bunu hak etti... kayıt dışı tabii ki. Bunu iki *kez tehlikeye* atamazsın, değil mi? Bekle, lanet olsun, bu *komplo* suçlaması değil, değil mi? Özel savcı gibi bir şey mi bu, değerli dedektifinize saldırdığım için beni ibret olsun diye mi cezalandırıyorsunuz?"

Adam gülüyor. "Hakkınızda dava açıldığını görmek gibi bir niyetim yok."

Bu kelimeler beni yanlış yönlendiriyor. "Tam olarak ne yapmakla ilgileniyorsun?" "Sadece seni gitmen gereken yere götürmek."

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki göğsüm acımaya başlıyor. Pencereden etrafımızdaki mahalleye bakıyorum ama pek bir şey göremiyorum. Yine de şehirde olmadığımızı biliyorum. Henüz bir köprüden geçmedik ama şimdiye kadar geçmiş olmalıydık, sanırım hâlâ Brooklyn'in derinliklerindeyiz.

"Ah, *lanet olsun*," diye mırıldanıyorum, öne doğru eğilip kafamı vuruyorum. Beni bir yere götürüyor, ama bu yerin arama emri için Midtown kesin.

"Ne dedin sen?" diye sorar takım elbiseli adam.

Kafamı kaldırıp dikiz aynasından onun gözlerine bakıyorum. "Onun korkunç bir insan olduğunu biliyorsun, değil mi?" Kaşları çatıldı. "Kim?"

"Beni pislik."

Yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçer. "Nereden biliyorsun-?"

"Hadi canım sen de," diyerek sözünü kestim. "Genel kanının aksine, ben aptal değilim. Bana biraz kredi verin, *memur bey*."

"Dedektif," diye düzeltti beni.

"Dedektif. Tabii ki. Dedektif, boktan şeyleri *tespit* edebilen tek kişi sen değilsin, biliyorsun ve

ben de bu küçük gezimizin bir *Kompla* için on yedinci karakola olmadığını tespit ediyorum.

izin belgesi."

"Haklısınız," diyor.

"Yani onun yerine beni ona götüreceksin, öyle mi? Sana ne kadar ödüyor? Her ne , iki veririm.

Üç katına. Beni buradan çıkar ve para senin olsun."

"İyi deneme, ama

hayır." "Neden?"

"Çünkü gelmezsem beni ." "Evet, eğer

yaparsan *beni* öldürür."

Buna gülüyor. *Gülüyor.* "Seni öldürmeyecek... ya da ben öyle sanmıyorum. Umarım öldürmez.

Zaten öldürmeyeceğini söylemişti. Eğer bu bir cinayete yol açacaksa karışmayacağımı söyledim."

İç çekiyorum, bıkkınlıkla koltuğumda geriye yaslanıyorum, kelepçelerden kurtulmaya

çalışıyorum ama çok sıkılabileklerimi kesiyorlar.

SUV hala arkamızda, tamponumuza biniyor.

Sonra bir çatırtı duyulur, bir telsiz sesi, ama *polis* değil, hayır... lanet bir telsiz.

Yayının dışında konuşuyorlar. *Tabii ki.*

"Birkaç dakikadır bizi takip eden bir araba var," diye giriyor bir ses. "Tasadüf olabilir, ama güvende olmak için geri trafiği durduracağız."

"10-4," diyor dedektif. "Neredeyse . Yerinde buluşalım."

Neredeyse geldik.

Bu da zamanım azalıyor demek. Hızlıca bir şeyler bulmalıyım. SUV geri çekiliyor ve ışıkların yanıp söndüğünü görebiliyorum, ancak neler olduğuna iyice bakamadan keskin bir dönüş yapıyoruz.

Sonra bir

tane daha. Ve

bir tane

daha.

Birkaç dönüşten sonra eski bir otoparka giriyoruz. Okları takip ediyoruz, dönüyoruz, dönüyoruz, dönüyoruz ve en tepeye doğru ilerliyoruz. İşaretsiz Crown Vic çatıya çıkıyor, her katta arabalar daha da azalıyor. Burada *hiç araba* yok. Araba boş alanlar boyunca sürünerek ve ışıkların olmadığı alanın kenarında yerde duruyor.

Sanırım kamera da yok. Tanık

yok.

Dedektif arabayı park ederken aklımdan bir düşünce geçiyor, o ana kadar aklıma getiremediğim bir şey.

Hastalık içimde kabarıyor.

Boğazımda bir yumru oluşuyor.

Beni olmam gereken yere götüreceğini söyledi, ama ya olmam gereken ...

Öldü mü?

Ben daha bu ihtimali düşünemedim çatıda ışıklar parlıyor, arabalar yaklaşıyor. *Arabalar*, çoğul. SUV'u görüyorum ama diğerleri bulanık. Sanırım iki tane daha. Tam olarak anlayamıyorum. Görüşüm bulanıklaşıyor ve hava çok karanlık.

Dedektif hiç tereddüt etmeden arabadan iniyor ve arka kapıyı açıp elini içeri uzatıyor. Geri çekiliyorum, koltuğa doğru kayıyorum. "Sakın bana dokunma."

Kapıların çarpıldığını, ayak seslerinin yaklaştığını duyuyorum. Dedektif iç çekerek daha da içeri uzanıyor, kolumdan tutup beni dışarı sürüklüyor. Panik içimde kabarcıklar oluşturuyor. Tam orada, kapı aralığında. Çok az hareket alanım var, ama şu anda birkaç saniye içinde sahip olacağımdan

daha fazla.

Sikerim böyle işi.

Şimdi ya da asla.

Arkama yaslanıp hızla hareket ediyorum. Adam bana tekrar uzanıp beni arabanın arka koltuğundan indirmeye çalıştığı anda, bacaklarımı dışarı atıyorum, ayaklarım ona çarpıyor.

BAM.

Geriyeye doğru sendeledi, nefes nefese kaldı, göğsünü tutarken gözleri faltaşı gibi açıldı. Ciğerlerindeki havayı boşalttım.

Kendimi arabadan dışarı atıp ayağa fırlıyorum. Gölgeler dolaşüyor. Kelepçeliyken onlardan kaçamam, ama savaşmadan ölürsem lanetleneceğim.

Dedektif nefesini tutamadan ona saldırdım ve onu park güvertesine sırt üstü düşürdüm. Homurdanarak üstüne düşüyorum ve beni itmeye, *uzaklaştırmaya* çalışıyor ama pes etmiyorum.

Yumruk atamıyorum, tekme atamıyorum, ama kafa atabiliyorum, bu yüzden alnımı tam suratına çarpıyorum. BAM. Getirdiği onca ekstra güvenliğe rağmen Gabe'in burnunu kırdığım gibi onunkini de kıracağım. Dedektif çığlık atıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor, acı içimde yankılanıyor, bu yüzden *canının* yanması gerektiğini biliyorum.

"Tanrım, lanet olsun!" diye bağıyor bir ses, kolları beni sarıp ondan ayırırken. "Adama bu gece kimsenin ölmeyeceğini söyledim, o yüzden onu *öldürme*."

Ayaklarımın üzerinde dururken o ses doluyor. Başım dönüyor ama arkamı dönüp ona bakmak için o kollardan kurtulmayı başarıyorum.

Lorenzo.

"Ciddi misin?" Bağıyorum, dururken ona inançsızlıkla bakıyorum. "Bu *sen miydin*?" "Evet," diyor ve dedektifin elini tutarak kalkmasına yardım ediyor. "Neden? Kim olduğunu sandın?"

Ona öylece bakakaldım.

Dedektif elleriyle yüzünü kapatarak, "Onu öldürmek isteyen bir pislik," diye mırıldandı. "En azından o öyle söyledi."

Lorenzo'nun gözleri bir kahkaha atmadan önce genişler. Bir kahkaha. *Gülüyor*. Ne oluyor lan?

"Bu hiç komik değil!" Homurdanıyorum, ona doğru hamle yapıyorum, ona çarpıyorum, onu geri itiyorum, neredeyse onu yere seriyorum.

Adamları, sanki patronu korumak içgüdüsel bir tepkiymiş gibi üzerimize doğru geliyorlar ama Lorenzo elini kaldırarak onları durduruyor, diğer eliyle de kalçamı tutuyor. "Sakin olun beyler. Burada hepimiz hâlâ arkadaşız. Scarlet sadece biraz üzgün. Büyütülecek bir şey değil."

Bana bakıyor, eli hala dokunuyor, yüzü benimkinden birkaç santim uzakta. *Onu kırmak istiyorum*.

Burnu da, hazır başlamışken, gözlerindeki eğlenceli pırıltı yüzünden.

Ama bu gece muhtemelen bu çatıdan atılmayacağımı fark ettiğimde içime dolan rahatlamayı, birinin beni ele geçirmek için yolu denediğini ama o kişinin Kassian olmadığını fark ettiğimde içime dolan rahatlamayı inkâr edemem.

Lorenzo kıkırmı kurtardı. *Tekrar*.

"Hâlâ komik değil," diyorum. "Beni gerçekten yakaladığını sanmıştım."

"Seni yakaladım," diyor Lorenzo. "İnanman için sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

"Muhtemelen birkaç kez daha."

"Ben de sana beladan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum," diyor beni azarlayarak.

"*Kibarca* rica etmiştim hatta." "Evet, belanın sorunu her zaman bela gibi *görünmemesidir*

Lorenzo." "Bu çok açık bir belaydı, kadın."

Kadın. Bu kelimeyi bana bir sevgi sözcüğüymüş gibi fırlatıyor. "Kendime engel olamıyorum,

sanırım."

, yüzümdeki saçları itti, elinin tersini şefkatli yüzümde gezdirdi.

Yanak. Kızgın görünmüyor. Artık eğlenmiş bile görünmüyor. Hayır, *endişeli* görünüyor. "Berbat görünüyorsun."

"Hissediyorum."

Eli boynuma doğru kayıyor, parmak uçları oradaki bir noktayı okşuyor. "Bana ne olduğunu anlat." "Önce... bilmiyorum... kelepçelerimi çözebilir misin? Kelepçeleri de misin?"

Lorenzo elini çekerek birinin bana yardım etmesini işaret ediyor. Sivil giyimli memurlardan biri bir anahtar çıkarıp çözüyor. Özgür olduğum için rahatlamış bir halde bileklerimi ovuşturuyorum. Dedektif arabasına yaslanmak için hareket ederken bana temkinli bir bakış atıyor.

Hâlâ komik bir şekilde nefes alıyor.

"O iyi mi?" Kalp krizi geçiriyor olabileceğinden endişelenerek soruyorum.

"İyi misin Jameson?" Lorenzo sesleniyor.

"İyi," diye mırıldanır dedektif.

"O iyi," diyor Lorenzo. "Şimdi bana ne olduğunu anlat."

İstemiyorum ama ona anlatmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden Coney Island'a gitmekten başlayarak her şeyi anlatıyorum ve ara sokaktaki yüzleşmeyi anlatırken bocalıyorum.

Lorenzo her kelimeyi yutuyor, "Onu öldüreceğim" demeden önce sessizleşmemi bekliyor.

Gerçekten. Aynen böyle.

Onu öldüreceğim.

Dedektif inliyor. "Gerçekten mi, Gambini? Keşke bunu duymamış olsaydım." "Neden? Beni bunun için mi tutuklayacaksın?"

"Hayır, ama şimdi hiç söylememişsin gibi davranmak zorundayım."

Lorenzo gülerek memurlara döner, yardımları için teşekkür eder ve oradan çıkmalarını söyler. Adam tırmanmak için arabanın yanından uzaklaştığında işaret parmağını dedektifin yüzünde döndürür. "Burun için bana bir fatura gönder, Jameson."

"Yapacağımı biliyorsun," diyor dedektif. *Oops.*

Crown Vic uzaklaşıyor, ardından SUV geliyor, beni burada Lorenzo ve adamlarıyla baş başa , onlar da nedense beni dikkatle izliyor gibiler. Seven bile zamankinden daha gergin, Lorenzo'nun arkasında, bir kenarda duruyor. *Çekingen.*

Ne yapacağımı bilemiyorum.

"Seven, Dedektif Siksurat'ı bulmanı istiyorum," diyor Lorenzo. "Adresini istiyorum. Onun adresini istiyorum.

annemin adresi."

"Evet, patron," diyor Seven.

"Geri ... Aristov'u araştırmanızı istiyorum. Nereye gittiğini, ne yaptığını ve konuştuğunu bilmek istiyorum. Nerede yaşadığını ve nerede çalıştığını biliyorum, ama adamın yaptığı diğer şeyi bilmek istiyorum. Beni anladın mı?"

Aynı fikirde mırıldanıyorlar.

Lorenzo, "Güzel, git buradan," dedi. "Bir şey bulduğunuzda rapor verin."

Adamlar tek kelime etmeden dağılıyor, arabalara doluşuyor ve bizi burada, otoparkın çatısında , yapayalnız bırakıyorlar.

Onlar gittikten sonra Lorenzo arka cebine uzanıyor, bir şey çıkarıp havaya kaldırıyor. Çöp konteynerinin altına attığım DVD, üzerinde soluk siyah kalemle Aristov yazıyor.

"Buldun mu?"

"Yaptım," diyor. "Ne gevelediğini anlamak bir dakikamı aldı ama parçaları birleştirdim ve işte oradaydı."

"Acaba ne var?" diyerek DVD'ye uzanıyorum ama Lorenzo onu elimden geri çekiyor

Ben elime almadan önce. "Görmek istemeyeceğin bir şey." Midem bulanıyor. "Baktın mı?" Bir kez başını salladı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Söyle bana."

Lorenzo bir hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakıyor, sonra bu sefer alabilmem için DVD'yi dikkatlice uzatıyor.

"İhtiyaç duyuyorsan izle," diyor, sesi kısık. "Seni uyarmadığımı söyleme, Scarlet."

ALTINCI BÖLÜM

Lorenzo

Ben her zaman sessizlik içinde kaybolmayı tercih etmişimdir, ancak insanların kendi seslerini duymaktan hoşlandıklarını fark ettim.

Bla bla, sadece saçmalık kusuyor; ne olduğu önemli değil, çünkü kimse duymuyor.

Görüyorsunuz, insanlar artık gerçekten dinlemiyor, hayır... sadece oturup herkesin susmasını bekliyorlar, nihayet konuşma sırası kendilerine gelene kadar bekliyorlar. Bir ileri bir geri, bizi hiçbir yere götürmeyen sonsuz bir döngü, çünkü kimse söylenenleri gerçekten umursamıyor.

Yine de sessizlik... sessizlik kelimelerin anlatamayacağı şekilde konuşur.

Bir saatten fazladır kütüphanemdeyiz, sadece ben ve Scarlet, oda lambanın ışığıyla aydınlanıyor. Scarlet'in kucağındaki, Melody'den ödünç aldığı dizüstü bilgisayardan gelen yumuşak vantilatörü saymazsak ses yok.

Beyaz gürültü.

Sessizlik çok şey anlatıyor.

Onu uyarmıştım. Ona görmek istemediğini söyledim, ama tavsiyeme rağmen diski sürücüye taktı ve küçük ev filmine baktı.

Lanet bir korku filmi, gerçekten.

Genç Scarlet -belki on altı yaşlarında- Ruslar tarafından işkenceye uğruyor, adamlar sırayla ona vahşice davranıyor. Arka planda bir bebek kanlı atarak ağlıyor ama Scarlet sesini çıkarmıyor.

Hayır, o . *Gitti.*

Bir dakikasına bile zor dayandım. Midemi bulandırdı ve bu bir şey ifade ediyor, çünkü daha önce erkeklerin katledilmesini gözümü izlemiştim.

Buna ne diyorsun? Her şey mi? Başını tut, düğün çiçeğim, en azından hayattasın? *Siktir et onu.* Kelimelerin bir anlamı yok, o DVD'de yazarları silemezler, bu yüzden burada durup yapbozum üzerinde çalışıyorum, kendimi ona veriyorum.

"Patron?"

Kapı aralığına bakıyorum. Seven orada duruyor, telefonumu tutmuş, bana doğru sallıyor. "Çocuklar yolda," diyor. "Sadece sana vermek istedim." "Minnettarım," diyorum bakarak. "Adres konusunda bir gelişme var mı?"

"Hâlâ çalışıyorum," diyor.

Başımı sallıyorum, bir yapboz parçası alıp birkaç yerde daha deniyorum. Seven uzaklaştığında odayı yine sessizlik kaplıyor.

"İzlediler mi?" Scarlet sessizliğini bozarken sözleri sessizdir. "Çocuklar... onlar

Gördün mü?"

Başka bir parça kapmadan önce bir parçayı yerine oturtuyorum. "İzlemelerine izin vermedim. Ne olduğunu anladığımda durdurdum."

"Ama gördüler."

"Gördüler."

"mi?" diye sormadan önce bir süre daha sessiz kaldı.

"Patlamış mısır patlatıp bir gece geçirmedim, eğer sorduğun buysa. Bunun senin başına gelmesini asla istemeyeceğim bir şey olduğunu bilecek kadar gördüm."

"Teşekkür ," diye fısıldıyor.

Dönüp ona inançsızlıkla bakıyorum. Sesi gerçekten minnettar gibi geliyor, evet, ama tonunda başka bir şey var, kederli bir nota. Bundan hoşlanmadım. Tanıdığım kadın bu değil.

"Bana teşekkür ediyorsun," diye , "sınırdaki *snuff* filminden bir film gecesini yapmadığım için. Bunun farkındasın, değil mi? Seni tecavüze uğrarken izlemekten zevk almadığım için bana teşekkür ediyorsun." "İyi bir olduğun için sana teşekkür ediyorum."

"Ben *o kadar* ileri gitmezdim, Scarlet."

," diyor. "Kendin hakkında ne istersen düşün Lorenzo, ama sende dürüstlük var." Alay ediyorum, bulmacama geri dönüyorum. "Bu saçmalığı söylediğin için seni vurmalyım."

"Ama yapmayacaksın."

"Yapmayacağım," diye kabul ediyorum, "çünkü Jameson'a bu gecenin cinayete sonuçlanmayacağına dair güvence verdim." "Ne kadar *naziksin*."

Başımı sallayarak yapboz parçamı birkaç yerde deniyorum, ait olmadığı yerlere zorluyorum, geri neredeyse yapbozun yarısını parçalıyorum. Hayal kırıklığına uğramış bir halde yapbozu yere fırlatıyorum, yere düşmesini izliyorum ve ellerimi yüzümde gezdiriyorum, gözlüklerimi çıkarıp onları da masaya fırlatıyorum. "Konuşmadığın zaman seni daha çok seviyorum."

Gülüyor. "Eminim bunu bütün kızlara söylüyorsundur."

," diyorum, ellerimi başımın üstünde birleştirirken ona doğru dönüyorum, geçirdiği geceden sonra şu anda *gülebiliyor* olmasına şaşırıyorum. "Ama çoğu sessizken bile hoşuma gitmiyor. Sana tahammül edebilirim."

"Bana tahammül edebilirsin." "Evet."

"Bilgin olsun, ben de sana tahammül edebiliyorum Lorenzo," diyor dizüstü bilgisayar ekranına bakarak. "Tanıdığım çoğu erkek bunu izlerdi."

"Sana daha önce de söyledim... Etrafını yanlış insanlarla çevreliyorsun."

"Evet, bu konuda daha iyi olmaya çalışıyorum," diyor. "Sanırım birkaç düzgün bulmuş olabilirim."

Ona ters ters bakıyorum ama cevap vermiyorum, diğerlerinin gelmesiyle evin yankılanan gürültüyü duyuyorum. Scarlet'i her ne yapıyorsa onunla baş başa bırakarak kütüphaneden çıkıyorum ve oturma odasında çocuklarla buluşuyorum. Çok sinirliler. Onlarda en çok sevdiğim şey bu, *benimle* bu kadar uzun süre hayatta nedeni... onlar da en *benim* kadar berbat durumdalar. Para, tabii, seviyorlar, istiyorlar, ama heyecan ve adrenalin paha biçilemez. Bir heyecan şansını, bir dolar vaadine gözlerini kırpmadan tercih ederler.

Seven hariç, belki. Onun bir karısı ve çocukları var, hatırladın mı? Diğerlerinden çok daha temkinli.

"Beyler," diyorum, onlar yerleşip rom şişelerini alırken onları selamlıyorum ve birinin eksik olduğunu hemen fark ediyorum. "Üç nerede?"

"Bir kadını görmeye gitti," diyor Five. "Bir işi acilen halletmesi gerektiğini söyledi."

"Evet, *siki*," diyor Dört gülerek.

Başımı sallayarak kanepeye ve cebimdeki tenekeden bir esrar almadan önce biraz müzik açıyorum. Yakıyorum, derin derin içime çekiyorum, ciğerlerimde tutuyorum ve yanıma oturan Five'a uzatıyorum.

"Her zaman kukusunun onu alt etmesine izin veriyor," diyorum. "Hiç öğrenecek mi?"

"Pek olası değil," diyor Five, cigaradan bir nefes çekip geri uzatmadan önce. "Eğer bir bodrumda zincirlenmek onu o kadınlarla yatmaktan alıkoymaya yetmediyse, beynine sıkılacak bir kurşundan başka hiçbir şey ona bu dersi veremez."

Kuru bir atıyorum, derin bir nefes alıyorum ve yavaşça nefesimi verirken "Bunu ayarlayabilirim" diyorum.

Five bana bir bakış attı. Çok ciddi olduğumu biliyor ama de gülüyor. "Yapabilirsin."

Seven yakındaki bir sandalyeye kayıyor ve boğazını temizliyor. "Aşk kör edicidir."

"Aşk kör eder," diyorum onun sapan atasözünü tekrarlayarak. "Ne yani, Three kuku seviyor, bu da onun davranışını mazur mu gösteriyor?"

"Bu mazeret değil, sadece açıklıyor," diyor Seven. "Declan stiletto giyen kadınlara bayılır. Onlar söz konusu olduğunda doğru düşünemiyor. Hepimiz eninde sonunda yoldan çıkarız ve bunu yapan da genellikle bir kadın olur. Ben de uzun zaman önce bu şekilde evlendim. Aşk, bazen bize kendimizi unutturuyor."

"Buna içerim amına koyayım," diyor Four, bir şişe romu havaya kaldırarak.

"Lanet olası kadınlar," diyor Five, kendi şişesini kaldırarak. "Duyular için siyanür gibiler."

Başımı sallayarak kadeh kaldıran bu aptallara bakıyorum, bakışlarım kapı aralığında duruyor ve Scarlet'in pusuya yattığını görüyorum.

"Peki ya sen Scarlet?" Çocuklar şişelerini birbirine vurarak yudumlarken soruyorum. "Sen de kedi körlüğüne mi içeceksin?"

Kapının pervazını iterek odanın içine doğru ilerliyor. "Aşk korkunç bir bahane. Kendini bir başkasında kaybetmek tehlikelidir."

"Ah, buna içerim," diyorum, o önümde kayarak sehpaye oturup dizlerini benimkilere değdirirken. Five bu sözler üzerine koluma vurarak bana bir şişe rom uzatıyor ve ben de Scarlet'e uzatmadan önce bir yudum alıyorum.

Elimden kapmadan önce bir saniye bakıyor ve yüzünü buruşturmasına yetecek kadar büyük bir yudum alıyor.

Gergin görünüyor, etraftaki adamlara bakıyor... endişeli değil, belki de savunmasız hissediyor. Ona esrarı uzatıyorum, o da seve seve alıyor, geri vermeye çalıştığında el sallayarak uzaklaştırıyorum.

"Sende kalsın," diyorum, kutumdan bir tane daha yakıyorum. "Bende daha var."

Ayaklarımı kaldırıp sehpanın iki yanına koyarak onu bacaklarımın arasına hapsediyorum. Çocuklar gülüyor, şakalaşiyor, saçmalıyor, her zamanki gibi davranıyorlar, bu da Scarlet'in biraz rahatlamasına yardımcı oluyor.

Görünüşe göre ona farklı davranacaklarını düşünmüş ama . Onlar öyle değil. Eğer arkadan bıçaklayan tiplerden olduklarını düşünseydim, onları evime, kardeşimin yanına almazdım. DVD'nin otuz saniyesinden fazlasını görmemişlerdi ve her biri kelimelerin ötesinde öfkeliydi, gergindiler, ve bunun için birini öldürmeye hazırdılar.

Dumanın odayı doldurması uzun sürmüyor, kaslarım karıncalanırken gözlerim kan çanağına dönüyor, yanıyor. Süzülüyormuşum gibi hissediyorum, gökyüzünde uçuyorum, bir coşku hissi göğsüme yerleşiyor.

Hiç acı hissetmiyorum.

Bir kez olsun kafamın içinde çekiç patlamaması güzel. Uzun sürmüyor ama.

Bir araba garaj yoluna girerken farlar yanıp söner. Seven ayağa kalkıp pencereden dışarı bakıyor ve "Declan'a benziyor... ve bir kadına." diyor.

Ve bir kadın.

Gözler bana dönmüş, tepkimi bekliyorlar ama ben hiçbir şey yapmadan oturuyorum. Three, sıska, küçük bir esmeri de beraberinde sürükleyerek eve doğru ilerliyor, kırmızı topuklu ayakkabıları ayaklarını sürüyerek yerde . Burada olmaktan mutlu görünmüyor. Tam tersi. Adam onu oturma odasına çekip önüne itiyor. Dehşete kapılmış bakışları etrafta gezinirken Scarlet'e takılıyor ve koyu renk gözleri tanıyarak açılıyor. *Uh-oh.*

Scarlet bakışlarını kaçırarak kıza sırtını döndü ve tırnaklarındaki kırmızı cilayı karıştırırken ellerine baktı.

"Arkadaşlar," diyor Three, herkesi selamlayarak dikkatini bana çevirerek. "Patron."

Çocuklar cevap olarak mırıldanıyor.

"Bize katılmanız ne güzel," diyorum kadını inceleyerek. "Görüyorum ki yanınızda bir misafir getirmişsiniz."

"Evet, bu, uh... *boktan.*" Three hatırlamaya çalışır gibi parmaklarını şıklatıyor, sonra vazgeçip onu dürtüyor. "Onlara kim olduğunu söyle."

"Alexis," diyor kız, sesi titreyerek.

" bu! Seksi Lexie..." Üç, bu lakabı hatırladığı için kendisiyle gurur duyuyormuş gibi sırıtıyor. "Lexie Limerence'da çalışıyor. Onun yüzünden kendimi bodrumda buldum."

"Özür dilerim," diyor hemen, ona dönüp bakarak. "Sana söyledim, ben-"

Three, "Başka seçeneğin yoktu," diyerek onun kesiyor. "Evet, biliyorum, seni duydum."

"Bunu yapmak istemedim," diyor savunmacı bir şekilde. "Yemin ederim istemedim. Senden hoşlanıyorum, Declan. Her zaman çok iyiydin, ama Bay Aristov-"

"Patronun mu," diyor Three, bana bakıp kaşlarını kaldırmadan önce yine sözünü keserek. "Duydun mu? Rus için çalışıyor."

"Duydum," diyorum.

"Başka seçeneğim yok," diye fısıldıyor, gözleri bana dönüyor.

"Biliyoruz," diyor Three, elini onun omzuna koyarak. "Aristov ne *derse* o olur, *aması, fakatı* yok, değil ? Sana birini becermeni söyler, sen de , soru yok. Onun için dizlerinin üstüne mi çökeceksin? Onu da yaparsın, iyi bir kız gibi. Sana birinin içkisine bir şey koymayı, onu uyuşturmanı söyler ve sen hiç tereddüt etmezsin, ha? O ne yapacaksın. Kuralları o koyar."

Üç konuştukça, kadın daha da çökecekmiş gibi görünüyor... ama tek çökecek olan o değil. Scarlet gerilir ve daha son hece Üç'ün dudaklarından dökülmeden sesi kesilir. "Bu *kadar yeter.*"

Herkes ona bakıyor.

Scarlet tekrar, "Bu kadar yeter," dedi. "Anladık. Sadece... onu rahat bırakın."

Bakışlar bana kayıyor, yine tepkimi bekliyorlar. Gördüğünüz gibi, burada kuralları *ben koyarım* ve *benim* ağzımdan çıkmadıkça emirlere uymazlar.

"Sadece ," diyorum Three'ye devam etmesini işaret ederek. "Eminim annen sana yemeğinle oynamamayı öğretmiştir."

Three, yaklaşırken omzunu ve "Bana patronun hakkında anlattıklarını onlara da anlat Lexie," diyor.

Kadın ağzını açıyor ve tekrar tekrar kapatıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı Tweety Bird," diyorum. "Bana *Puddy-Tat*'ın ne yaptığını söyle."

"Bazen evinde partiler veriyor, o ve onun için çalışan adamlar... bir araya geliyorlar ve bazı

kızları getiriyorlar ama her zaman geri gelmiyorlar. Bazen... şey,

bazen..."

"Bazen bir daha hiç görülmezler mi?"

Başını salladı, bir süre durdu, Üç onu bir kez daha dürtünceye kadar devam etmedi. "Birkaç ay önce onun partilerinden birine gittim. *İstememiştim* ama hiçbirimiz gerçekten *istemiyoruz*. O... farklıydı. Daha soğuk. Ve biz biliyorduk... Morgan'ı bulduğunu *duyduk*." Bakışları Scarlet'e kayıyor, sesi alçalıyor. "Bize seni bulduğunu, seni öldürdüğünü söylediler. Hepimiz *öldüğünü* düşündük."

Scarlet'in alt dudağı titriyor, ama başka bir tepki vermiyor, hâlâ kadına bakmıyor. "Hey, gözler üzerimde," diyorum, parmağımı şıklatarak kadının dikkatini tekrar çekiyorum. "Her ne kadar

Masal saati beni çok heyecanlandırıyor, kafam dağılmadan ve dinlemeyi bırakmadan konuya girmeni istiyorum." "Orada bir kız vardı," diye kaçırdı, "*küçük* bir kız. Onun kızı. Kız oradaydı. Onu gözlerden uzak tutuyordu, bu yüzden hiçbirimiz onun etrafta olduğunu bile bilmiyorduk, ama ona bir resim çizdi ve

ona vermek istedi, o da gizlice aşağı indi." "Onu gördün mü?"

Başını sallıyor.

"O iyi miydi?"

Tekrar başını sallıyor.

Bunu nasıl karşıladığını merak ederek Scarlet'e bakıyorum, ama o sadece oturuyor, sessizce dinliyor, hâlâ tırnaklarını karıştırıyor.

"Bizim için cıvıladığın için minnettarım Birdie," diyorum, doğrulup sol elimi Scarlet'in dizine koyarken kadına bakarak. "*Gerçekten*. Aydınlatıcı oldu. Bu yüzden teşekkür."

"Bir değil," diye fısıldıyor.

"Paylaşmak istediğin başka bir şey var mı?" Elimi belime atıp silahımı çıkarıyorum, horozunu ona doğrultuyorum. "Ayrılık sözün var mı?"

Three birkaç adım geriye sıçrayıp uzaklaşıyor çünkü nişancılığımın berbat olduğunu ve çok yakın durursa vurulabileceğini biliyor. Ayrıca, sanırım geçen sefer beyni parçalandığı için hâlâ travma yaşıyor. Kadın dehşet geriliyor. Bunu görebiliyorum, gözlerindeki dehşeti, vücudunun titrediğini. Ellerini kaldırmıyor, , doğrudan bana bakıyor ama kapılar açılıyor. Gözyaşları yanaklarını kaplıyor, dudaklarından kelimeler dökülüyor.

"Lütfen, bunu yapma," diye ağlıyor. "Lütfen... Sana *yalvarıyorum*... Bunu yapmak zorunda değilsin!"

"Ama ben biliyorum," diyorum. "Buradan çıkmaya izin veriyorum, patronuna geri dönüyorsun ve sonra ne oluyor? Sonra? Bak sana ne diyeceğim, ağzındaki baklayı çıkaracaksın."

"Yapmayacağım," diyor. "Yemin ederim. *Asla* yapmam. Morgan... lütfen...

Morgan, *söyle ona*." Scarlet gözlerini sıkıca kapattı.

"Patron," diye sesleniyor Üç, kadına doğru bir adım geri atarken. Bunu yaptığı anda silahı ona doğrultuyorum. En azından ellerini kaldırmayı akıl etti. "Belki de bunu yapmak zorunda değilsin..."

"Onu evime sen getirdin, Üç," diyorum. "Sen daha iyi bilirsin. Belki de *seni* vurmalıyım bunun için."

"Ama belki de *kimseyi* vurmamak zorunda değilsin," diyor. "O *da içeride*. Onu bir şekilde kullanabiliriz." "Nasıl?"

Bunu sorduğumda üç boşluk.

Ona doğrultulmuş silahtan

olabilir.

Bunlar olurken düşünmek zor.

Tik-tak. Tik-tak. Baskı başladı, orospu çocuğu.

"Gelecek ay," diye ağzından kaçırıyor kadın. "Başka bir parti var. Gidebilirim. Gönüllü olurum.

Size yardım edebilirim, ne yapmamı isterseniz. Yaparım. *Yemin* ederim."

"Gördün mü?" Üç diyor. "Sorun çözüldü."

Düşündüğünün aksine sorun çözülmedi.

O sadece benim için bir sürü başka soruna yol açtı. Yine de yavaşça silahı indiriyorum, mermiyi hazneden çıkarıyorum, parmağım tetikten ayrılıyor. "Tamam."

Üç ellerini indirir.

"Bu senin suçun," diye uyarıyorum onu. "O beni sikerse, ben de seni sikerim... ve bunu kelimenin tam anlamıyla söylüyorum, Three. Seni *becerirken* ben de seni becereceğim, bu yüzden gözünü ondan ayırmasan iyi olur."

"Yapacağım," diyor. "Merak etme."

Ona el sallayarak silahı geri . "Fikrimi ikinizi de öldürmeden önce onu evimden çıkarın."

"Evet, patron."

Scarlet'in omzundan tutarak onu uzaklaştırıyor ve tıpkı onu içeri sürüklediği gibi evden dışarı sürüklüyor. İçki şişesini kaptığım gibi büyük bir yudum alıyorum ve tekrar Scarlet'in yanındaki sehpanın üzerine bırakıyorum.

"Bu da bir şeydi, değil mi?" Beş ayağa kalkarak soruyor. "Biz de gitmeliyiz, burada hepimizi çok fazla mahvetmediğinden emin olmalıyız."

"Evet, sen git yap," diyorum, ellerimi hayal kırıklığıyla yüzüme sürerek. *Am körü.*

Bu şüphesiz Three. Bir kadın yüzünden kendini öldürtecek. "İrtibatta kalalım." Yedi kişi kalsa da çocuklar dışarı süzülür.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," diyor Seven. "Bütün bu şey... büyük bir risk. Yapmak istediğinin bu olduğuna emin misin?"

"Genelde olduğum kadar eminim,

Seven." *hiç* emin değilim.

Kafamdan uyduruyorum.

Şaşırmamış gibi başını sallayan Seven, Scarlet ve beni yalnız bırakarak dışarı çıktı. Başım yeniden çarpmaya başlıyor, gözümün arkasındaki kafatasımda zonklama oluşuyor, renkli lekeler görüşümü bozuyor. *Lanet olsun.* Dirseklerimi dizlerime dayayarak kamburlaşıyorum, ellerimi enseme birleştiriyorum, başımı eğerken gözlerimi kapatıyorum.

Şu anda ihtiyacım olan son şey migren.

Hemen bir şey hissediyorum, kafa derimde bir ürperti, Scarlet'in parmakları saçlarımda gezinirken sert tırnakları kaşınıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

değil.

İnliyorum.

"Siktir, bu iyi hissettiriyor."

Scarlet hafifçe gülüyor ve yaptığı şeyi yapmaya devam ediyor, saçlarımla hafifçe okşuyor, bu his beni neredeyse uyutuyor. Voodoo, yemin ederim. Buna asla inanmayacağım.

Kadının dokunuşu büyücülüktür.

Teslim olmak bir günah, ama günah işlemek benim uzmanlık alanım olduğu için, onun kara büyüsünün beni tüketmesine izin verdim, çünkü kaybedecek neyim var ki? Kafamı mı? Zaten çoğu gece o lanet şeyi kesmek istiyorum.

Sonunda sarsıldım, açtım, gürültü evin içinde yankılanırken başımı kaldırdım. Başımı , bulanık gözlerim doğruca ağabeyime gidiyor, o kız arkadaşıyla birlikte kapıda beliriyor. Uyuyakalmış olmalıyım, belki de sadece bir saniyelğine, çünkü ani hareket başımı döndürüyor.

Başımı tekrar eğiyorum, her şey dönmeye başlarken ellerimle yüzümü

kapatıyorum. "Hey, Morgan," diyor Leo. "Seni birkaç gündür görmedim."

Scarlet arkasını dönerken eli bacağıma kavıyor. "Evet, biraz rahatsızdım."

"Geri dönmene sevindim," diyor. "O, uh... iyi mi?"

"Evet... tabii."

"adıma cevap verebilirim," diye . "Ben buradayım, biliyorsun."

"Farkındayım," diyor Leo. "Zor bir gece miydi?"

"Zor bir hayat," karşılık veriyorum, ona bakıyorum, her şeyin kalmasına minnettarım. "Hayatta kalacağım."

Leo kaşlarını çatarak, şu anda nedense son derece gergin görünen küçük fişegine bakarak,

"Eminim öyle olacak," diyor.

Dik oturuyorum. "Ne oldu? Çıkar ağzındaki baklayı." Leo tereddüt etti.

"Bir daire bulduk." "Bir daire buldunuz."

"Evet, Manhattan'da... *Midtown*'da. Biraz küçük, tek yatak odalı ama harika bir manzarası var.

Bir başvuru yaptık. Sanırım iyi bir şansımız var."

Sanki daha fazla şey söylememi bekliyormuş gibi bana bakıyor, ama New Yorkta bir milyondan fazla daire olduğunu düşünürsek, bir tane bulmaları pek de şaşırtıcı bir haber sayılmaz, mi?

Biraz parası olan ahmak isterse daire bulabilirdi.

İçimi çekerek ayağa kalktım, Scarlet'in yanından geçerken rom şişesini kaptığım gibi oturma odasından çıktım. Antrenin yanında durup küçük kardeşime bakıyorum... açıkçası artık o kadar da *küçük* değil. Ondan sadece iki santim ve belki on kilo fazlam var, ama olgunluk açısından, güzel sarışın kız arkadaşı, saçma sapan işi ve şimdi muhtemelen Times Meydanı'na bakan mürekkep kokulu dairesiyle beni uzun zaman önce geçti.

"Tebrikler," merdivenlere yöneldim. "Ciddi misin kardeşim? Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Ne dememi *istiyorsun*, tatlı çocuk? Umarım hamamböceklerine alerjin yoktur, çünkü Tanrı biliyor ya, kazandığın parayla muhtemelen kirayı paylaşıyorsundur."

"Ah, evet..." Leo ellerini havaya kaldırır. "*burada*."

"Fareler de. Ve lanet *seraseriler*. Neyse ki Firecracker her gece onu *becerirken* insanların seni dinlemesine alıştı, böylece kağıt gibi ince duvarlar ve meraklı komşular sorun olmayacak, değil mi?"

Merdivenleri çıkmaya başladım, adımlarım ağırdı, kardeşimin "Bu konuda söyleyecek boktan bir şeyin olduğunu biliyordum" diye duydum.

"Tabii ki . Tabii ki *yapardım*, değil mi? Sanki ben *iyi* bir insanım." Kuru kuru gülüyorum. "Boktan ebeveynlerin beni yerin dibine sokmaya çalıştıktan sonra son yirmi yılımı sana bakarak geçirdim."

Cevap olarak bir şey söylüyor.

Bilmiyorum. Artık dinlemiyorum.

Romumu yudumlayarak yatak odama doğru ilerliyorum ve yatağa sırt üstü düşmeden önce şişeyi şifonyerin üzerine çarpıyorum. Tavandaki vantilatöre bakıyorum, durmasını izliyorum, beni uyutacağını umuyorum ama gerginim ve sarılmışım.

Bir şey öldürmek

istiyorum. Birini

becermek istiyorum.

Bir şeyi öldürdükten sonra birini becermek

istiyorum. "O bunu hak etmiyor, biliyorsun."

Scarlet'in sesi kesin. Kapının girişinde duruyor. Beni takip ettiğini duymadım, ama etmesine de şaşırmadım.

"Burada duyduğum şey," diyorum, "bunu hak ettiğimdir."

"Ben öyle demedim," diye çıkıyor, odaya girerek. "Sadece dinliyormuş gibi yapıyorsun

tekrar."

"Seni duydum Scarlet, hem de çok net duydum."

"Sen sadece duymak istediklerini duydun Lorenzo. Ne dediğimi duymadın."

"Satır aralarını okuyorum."

"Hayır, lafı ," diyor yatağın kenarına oturarak. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ve bundan hoşlanmayabilirsin ama güneş her sabah *senin* yüzünden doğmuyor. Sen dünyanın etrafında döndüğü her şeye gücü yeten bir varlık değilsin. Her şey sizinle ilgili değil. Leo'umutları ve hayalleri var ve sen her şeyin içine etmeden bunların peşinden gidebilmeyi hak ediyor."

"Bak, bunu yapmasak olmaz mı?" Gözlerimi kapatırken kolumu yüzüme atarak soruyorum, çünkü ağzını açması tavan vantilatörünün yapması gerekeni yapmasına engel oluyor. "Birbirimizi gerçekten umursuyormuşuz gibi saçma sapan şeyler yüzünden tartıştığımız kısmı , çünkü bu gece hiç havamda değilim."

"Sen bir pisliksin," diye homurdanıyor, yanıma uzanıyor, dokunacak kadar yakın ama dokunmuyoruz. Şu anda kilometrelerce uzakta hissediyor, boşluğa soğukluk yerleşiyor.

"Evet, en azından biliyorsun..."

"Evet, çok yazık gerçekten, çünkü kendimi seni umursamaya başlamış buldum." Başka bir şey söylemiyor.

Ben de bir şey söylemedim.

Sessizce uzandık.

İlk defa tercih .

Başka bir şey söylemesini istiyorum, başka bir şey, sadece zihnime saldıran bu kelimeleri silmek için.

Kendimi seni umursamaya başlarken buldum.

Bu hiç hoşuma , çünkü bu sözleri söylerken, o anda bu duygunun karşılıklı olabileceğini fark ediyorum.

* * *

"**W** En son ne zaman uyudun?"

Bu soru kara tahtaya çivi çakmak gibi. *Dumb & Dumber*'daki Jim Carey gibi. Küçük bir sarışının gardırobu hakkında konuşması gibi.

Bütün sinirlerimi
gıcıkıyor. Sesini duyunca
seğiriyorum.

Seven eski depoda yanımda duruyor, bana dikkatle bakıyor ve sorusuna cevap bekliyor. Öğle vakti yaklaşıyor ve birkaç kasayı boşalttık, bu sabah Jameson'ın bağlantılarından birinin silahlarını bir kamyon geldi. Üç'e ulaşamadım ama Beş onun yerine geldi, bu *da* beni rahatsız ediyor.

"Bu sabah," dedim ona, bir saatten fazla sürmediği gerçeğini atlayarak. Aklımda çok fazla şey vardı. "Şimdi bana duygularımı mı soracaksın doktor? Belki kabusları uzak tutmak için bana bir sakinleştirici yazarsınız?"

"Sadece seni kolluyorum," diyor, tavrımdan hiç rahatsız olmamış gibi.

"Evet, elimi tutmana ihtiyacım yok, teşekkürler," diyorum ve bir sandığın üstünü için bir levye , hepsini kendim sayacağımı düşünüyorum.

Scarlet'i evde, yatağında, uyurken bıraktım.

Muhtemelen fazladan para işine yarayacaktır, ancak tüm bunlar söz konusu olduğunda doğru

düşünmeye çalışabilmem için kafamı için biraz alana ihtiyacım var. Yapılacak işler var, halledilmesi gereken şeyler var ve ben

Yoluma için endişelenmem gerekirken etrafımdaki insanlar için endişelenemem.

Silahları ayırmaya başladığımda telefonum çalıyor. Cebimden çıkarıp ekrana bakıyorum.

Üç. Onu Seven'a veriyorum ve "Ben onu öldürmeden önce bu piçle ilgilen" diyorum.

Seven başını sallıyor, alıp cevaplıyor, söylenmesi gereken her şeyi söylüyor, onunla doğrudan muhatap olsaydım savuracağım tehditler . Çocuğa sanki babasıymış gibi ders veriyor bu biraz komik.

Seven böyle davranır. Bir baba figürü gibi.

Sanki bizim için en iyisini o biliyormuş gibi.

Genelde öyle yapar.

Seven sonunda telefonu kapatıyor, iç geçiriyor, hâlâ telefonumu tutuyor. "Telefonunun şarjının bittiğini söyledi, şarj unutmuş çünkü o kadınla uğraşmakla meşgulumuş."

"Bu bana bir *bahane* gibi geliyor." ", " diyor

Seven. "Özür diledi."

"Şimdiden iki var," diyorum. "Eğer üzerime *yağmur* bile *yağarsa*, suçu üstlenir ve onun için her şey biter."

"Anlaşılabilir."

Envantere geri dönüp diğer sandıkları açtıktan sonra Beş'i kovuyorum ve el emeği için ona ödeme yapıyorum. Neredeyse her şeyi bitirmiştım ki zil sesi sessizliği bir kez daha bozdu.

"Eğer bu yine Üç ise..."

Seven telefonuma bakıyor, tutarken yüzünde bir ifade var. "Brooklyn numarası."

Orospu çocuğu.

"Hoparlöre ver," diye emrediyorum, Seven'ın düğmelere basmasını bekliyorum, Aristov'dan başkası olmayacağını hemen anlıyorum. "Gambini."

"Ah, Bay Scar, bugün telefonları kabul edeceğinizi umuyordum."

"Senin için mi, Yogi? *Ne zaman istersen*. Şimdi bana ne istediğini söyle ki ikimiz de günümüze devam edebilelim."

"Şu anda Morgan'la birlikte olup olmadığınızı merak ediyorum," diyor, "eğer , nerede olursanız olun." "Cidden bunu sana söyleyeceğimi , değil mi?"

"Ben de öyle umuyorum."

"Hadi oradan, çünkü benden hiçbir şey alamayacaksın."

Dramatik bir iç çekiş yapar. "Bu çok utanç verici. Küçük bir kızı çok mutlu edebilirdin ama onun yerine kalbini kırmayı seçtin." Telefonun sesi değişiyor, "Üzgünüm kediciğim ama doğum gününde annenle konuşamazsın" derken sesi .

Bu işbirlikçi orospu çocuğu.

"Sence ben aptal mıyım?" Ben soruyorum. "Bu saçmalığa kanacağımı mı sanıyorsun? Çocuğun yanında gerçekten inanacağımı mı?"

Telefon tekrar değişiyor, "Adama merhaba deyin" derken sesi keskin.

Başımı sallıyorum, kapağı kaldırıp son sandığın üzerine çarpıyorum, patlama sesi depoda o kadar yüksek yankılanıyor ki hatttan gelen yumuşak sesi neredeyse duymuyorum. "Merhaba."

Zaman durmuş gibi geliyor.

Dönüp telefonumun olduğu yöne . Seven hâlâ elinde tutuyor, gözlerini dikmiş bana bakıyor. Sanırım o da çocuğu gerçekten duymayı beklemiyordu.

"Merhaba," diyorum, başka ne söyleyeceğimi, hatta *bir şey* söylemem gerekip gerekmediğini bile bilmeden.

"Annem orada mı?" diye soruyor, tiz sesinde umutlu bir tını var.

Ezmek.

"Hayır, değil," diyorum, "ama seni özlüyor."

"Ben de onu özlüyorum," diyor ve sesinin titrediğini, umudun yerini yıkımın aldığını duyabiliyorum. "Annemin nereye gittiğini biliyor musun?"

"Babanı telefona geri ver," diyorum, çünkü bu sorulara onun yerine cevap veremem, ama Scarlet'in dinlemediği kadar o da beni .

"Lütfen!" diyor, ağlamaya başlıyor. "Annemi istiyorum! Artık burada olmak istemiyorum! Lütfen yapma!"

."

Neredeyse anında boğulan bir çığlık atıyor. Hattın bir mücadele sesi duyabiliyorum, Çılgınca , öksürüyor, sanki kız nefesini tutamıyor. Midem bulanıyor. Seven bana dehşetle bakıyor, sanki bir şey yapmamı bekliyormuş gibi, ama *bu* konuda ne yapmam gerekiyor?

Birden Scarlet'in burada olmadığına, bunu duymadığına şükrediyorum.

"Sessiz ol kedicik," diyor Aristov, tekrar telefona dönerek. "Baban annenin yeni oyuncağıyla konuşuyor." Kız sessizleşiyor.

Ondan bir bok duymuyorum.

"Az önce onu incittin mi?" Sakin çalışarak soruyorum, çizginin ötesine uzanıp onun taşaklarını koparmak istiyorum.

"Onu susturdum."

"Onu *boğdun*."

"Saçmalık," diyor. "Onlara bir şeyler öğretilmeli, yoksa çılgına dönerler. Bu onun kendi iyiliği için."

Kendi iyiliği için.

"Ne istiyorsun?" diye sordum. "Sana karşı sabrımı yitirmeye başlıyorum ve bu gerçekleştiğinde benden gerçekten hoşlanmayacaksın."

"Ne istediğimi biliyorsun," diyor. "Küçük yavru kedimin annesine istiyorum."

"O zaman aynı ," diyorum. "Memnuniyetle gelip çocuğu alırım ve onları tekrar bir araya getiririm, böylece neşeli yollarına devam edebilirler."

"*Tsk, tsk.* şekilde yürümeyeceğini biliyorsun." Gülüyor. "Bana *sukayı* nerede bulacağımı söyle. Ben de bu oyundan bıktım ve daha fazla oynamayacağım. Eğer bana istediğimi vermezsen, tanıdığın herkes bunun bedelini ödeyecek. Arkadaşların, onların aileleri... hatta kendi kardeşin bile. Evet, onu biliyorum, Bay Scar. Onları incitmek istemiyorum, bu yüzden beni zorlama. Tek istediğim güzel kızımın eve dönmesi ve böylece bir aile olabilmemiz."

Cevap veremedi hat kesildi. .

"O adamın ölümünü izlemekten zevk alacağım," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Patron..."

"Şimdi olmaz Seven," diyorum sesindeki endişeyi duyarak. "Her neyse, daha fazla uyuyana ve bu bokla başa çıkabilene kadar sakla."

Depodan çıkıyorum, ara sokakta durup bir çekiyorum ve Seven her şeyi emniyete alıp kapıları kilitlerken bir sigara yakıyorum.

"Jameson'ı ara," diyorum bana katıldığında. "Benimle şu barda buluşmasını söyle, duvardaki delikte..." "Whistle Binkie," dedi.

"Evet, o," diye mırıldanarak arabaya doğru ilerliyorum. "Bir içkiye ihtiyacım var."

Seven dediğimi yapıyor, artık beni sorgulamıyor, arabayı şehre, barın olduğu Aşağı Doğu Yakası'na sürüyor. Hemen ön taraftaki kaldırıma yanaşılıyor ve nadir bulunan sokak park yerini

buluyor.

Belki de şansım .

"İçeri gelmemi ister misin?" Seven arabayı durdurup anahtarları kontakta bırakarak soruyor.

"Burada bekleyebilirsin," diyorum. "Benim için biraz kestir ya da başka bir şey yap."

Gülüyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

Öğleden sonra bu kadar erken bir mekân o kadar kalabalık değil, barda birkaç kişi oturuyor ama masaların boş. Boş tabureye kayıyorum ve barmen bana bakıyor, iki kez çekiyor. Buraya her geldiğimde gördüğüm aynı adam. Başka çalışanları *da var* mı?

"Seni bir süredir görmedim," diyor. "Bir şişe rom, değil mi?"

"Evet."

Hiç tartışmadan şişeyi bana uzatıyor ve dökme ağzını benim için yırtıyor. Doğrudan şişeden içiyorum, sessizce oturuyorum, Jameson ortaya çıkana kadar bardak altlığıyla .

için yanımdaki tabureyi çekti. "Susadın mı?"

Omuz silkerek şişeden bir yudum alıyorum ve ona doğru bakıyorum. Yüzünü gördüğüm an *Gülüyor*. Burnu şişmiş ve morarmış, kapatılmış.

Şişeyi ona uzattım. "Bundan biraz kullanabilirmişsin gibi görünüyorsun."

"O sert şeyle uğraşamam" diyerek beni başından savdı, sonra barmene işaret ederek ne varsa ondan .

Birası birasını yudumluyor, iç geçiriyor, barın yanında kambur duruyor.

"Peki, yüzünü nasıl açıkladın?" diye sordum.

"İş yerindeki çocuklara torunumun bana topla söyledim ama karıma gerçeği söyledim," diyor gözlerini bana dikerek. "Bir suçlu tarafından kafama vuruldu."

"Bir *suçlu*, ha? Bu onu ."

"Bir bana sor," diyor. "Bu sabah hakime arama emrini iptal ettirdim, sistemden sildirdim. Duyduğuma göre Rus ortaya çıkmış ve kimse ona kızın nereye gittiğini söyleyemeyince kıyameti koparmış."

"Biraz önce beni aradı."

"Öyle mi? Ne istiyormuş?"

"İşbirliği yapmamı sağlamak için çocuğu kullandı," diyorum. "Benden *annesini* istemesini sağladı." Jameson acı dolu bir yüz ifadesi takındı. "Umutsuzluğa kapılmış olmalı"

"Öyle, yani muhtemelen yakında işler çirkinleşecek. Her şeyi gizli tutmaya çalışacağım, böylece sen de dahil olmayacaksın, ama gafil avlanmaman için sana haber vermek istedim."

Başını sallıyor, birasını yudumluyor. "Kız arkadaşın için yapman gerekeni yap, Gambini." "O benim kızım değil."

"Beni kandırabilirdin," diyor. "Bir kız için bu kadar zahmete girdiğine emin misin? *senin*."

"Prensip bu," diyorum ona. "Bu iş ne kadar çabuk biterse, hayatım o kadar çabuk normale dönebilir." "Normal." Buna gülüyor. "Senin hayatın ne zaman *normal* oldu ki?"

Gözlerimi ona dikiyorum ama bu soruyu duymazdan geliyorum. Bir süre sessizce içiyoruz.

Jameson bardağı boşaldığında kenara iter. "Aristov'un bu işin sonu olduğuna dair güvencenize ihtiyacım var."

Ona bakıyorum ama bir şey söylemiyorum.

" çok görmezden geldim Gambini," diyor. "Senin için *yıllar* öncesine dayanan pek çok kanıt gömdüm. Arkadaşının tüm o patronları ortadan kaldırdığı için serbest kalmasına izin verdim, çünkü

sen bana geldin, bir iyiliğe karşılık bir iyilik, onu hayatının geri kalanında hapse atacak kadar çok şeyim varken. *Bu* yüzden *bu* özel durumun Ruslarla sona ermesini istiyorum, tamam mı?"

Açıkça söylemiyor ama ne demek istediğini anlıyorum. "Dedektif Siksurat'ı rahat bırakmamı istiyorsun."

"Bir anlaşma yapmıştık, sen ve ben... *polis yok*. Bunu , değil mi?"

Söz vermem ama yıllar önce ona mavi giyen hiçbir erkeği hedef almayacağımı söylemiştim. Bu onun katı sınırıydı. İstedğim kadar ortalığı karıştırabilirdim ama bir polisi öldürürsem her şey biterdi, anlaşmamız sona ererdi.

"Gerçekten *o* pislik için iyilik yapmak istiyor musun?"

"Hayır," diyor kuru kuru gülerek. "Bana borçlu olduğumu bildiğim için kendimi daha güvende hissettim, bu yüzden o kartı uzun süre saklamayı umdum, ama ellerimde bir polis arkadaşımın kanı olmasını istemiyorsam fazla yok."

"Onu yok edebilirim, hiç kan akıtmadan."

Gözlerini bana dikti.

Görünüşe göre, bu fikir hoşuna gitmemiş.

"Tamam o zaman. Eğer adamın nefesi kesilirse, bunu *ben* yapmayacağım. Duymak istediğin bu mu?" "Evet."

"Tamam. *Anlaştık*." Şişeyi kenara itmeden önce romdan bir yudum alıyorum, ayağa kalkarken ödemek için bara biraz para atıyorum. Birkaç adım uzaklaştıktan sonra durup ona bakıyorum. "Şunu açıklığa kavuşturalım... Solunum cihazları sayılıyor mu? Çünkü şu andan itibaren solunumunu bir solunum cihazının yapmasına izin verirse *çok* fazla zarar verebilirim."

Jameson'ın gözleri kısıılır. "Ona elini sürme, Gambini. Ciddiyim."

Ellerimi kaldırıyorum. "Sadece kontrol ediyorum. İyi günler, dedektif."

Barmene bir bira daha getirmesini işaret etmeden önce bir şeyler mırıldanıyor.

Dışarı çıktığımda arabamın hâlâ kaldırımın kenarına park edilmiş olduğunu, Seven'ın direksiyonun başında telefonumla uğraştığını görüyorum. Yanına tırmanıyorum ve gözlerini ayırmadan telefonu dikkatlice yere bırakıyor.

"Biri mi aradı?" Telefonu sordum.

"Evet." Arabayı çalıştırdı. "Bir kiralama şirketi. Kardeşin bir daire için yaptığı başvuruda seni referans olarak ."

"Benim için hallettin mi?"

"Elbette," diyor. "Onlara harika bir çocuk olduğunu, çalışkan, sorumluluk sahibi ve saygın biri olduğunu söyledim." "Güzel," diyorum başımı sallayarak, . "Teşekkürler."

YEDİNCİ BÖLÜM

Buster hâlâ şöminenin üzerinde oturuyordu.

bir toz tabakası kaplamış, şömineden sıçrayan ısılar yamalı ten rengi kürkünü çizmişti. Baktı Çok üzücü, karanlıkla kaplı, şömine yanmıyor ve ışıklar açık değil.

Küçük kız boş odanın içinden geçerek yaklaştı ve kaşlarını çatarak ona baktı. Hâlâ annesi gibi mi koktuğunu, yoksa sadece tozlu mu koktuğunu merak etti. Parmak uçlarında durarak yukarı uzandı, parmak uçları ayının yanık ayağını sıyırdı.

"Ne yapıyorsun?"

Keskin ses odayı delip geçti ve onu anında ayaklarının üzerine düşürdü. Dönüp kapıya doğru . "Bir şey yok."

Teneke Adam odanın tam içinde durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ona bakıyordu.

"Hiçbir şey," diye tekrarladı, adımları ölçülü bir şekilde ona doğru ilerlemeye başladı. *Uh-oh.*

Tam önünde durdu

göz hizasında çömeldi. "*Hiçbir şey yalan* gibi gelmiyor, kedicik. Cevabını değiştirmek ister misin?"

"Ona dokunmadım," dedi. "*Yemin* ederim!"

"Bir yalan daha," diye adam. "Seni izledim."

"Ama onu özleyorum" derken sesi kısıktı.

"Söylesene, o senin için neden bu kadar özel? Yaşlı, çirkin ve *pis kokuyor*. Neden bu kadar önemli?" Omuz silkti. "Bilmiyorum."

"Yine bir yalan," dedi. "Bir kez daha bana ağzını açtığına pişman olursun, o yüzden çok dikkatli ol. Sana tekrar soracağım ve bir cevap istiyorum... Buster'ını bu kadar *özel* yapan nedir?"

Fısıldamadan önce tereddüt etti, "Onu bana annem verdi."

"O sana hayatını da verdi, ama sen bunu umursamıyor gibisin," dedi, çenesini , bazen yaptığı gibi parmaklarıyla yanaklarını sıktı. "Beni ciddiye almıyor musun? Sorun bu mu? Seninle sadece şaka yaptığımı mı düşünüyorsun? Çünkü o ayıya dokunursan ne olacağını söylemiştim?"

Titredi, dizlerinin bağı çözüldü. "Onu yakacağını." "Ve?"

"Ve..."

Ve... bilmiyordu.

Tam olarak hatırlayamıyordu.

Hatırlamak çok zorlaşıyordu.

"Ben de seni yakardım," dedi kaşlarını kaldırarak, yüzü burunlarına değecek kadar yakındı.

"Seni o şöminenin içine atıp sana düşündüren nedir?"

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

"Biliyorum," dedi. "Sen de benim için özelsin, yavru kedi, aynı sebepten dolayı... annen seni bana verdi. Sen *benim* Buster'ımsın. Ve ah, keşke seni örtünün üzerine koyabilseydim, beladan uzak tutabilseydim, ama içinde bir ateş var. Sen *Suka*'nın kızıydın. Onun da içinde bir ateş vardı ve ateşi söndürmenin en iyi yolunu bilmek ister misin?"

"Nasıl?"

"Onu *boğuyorsun*."

Küçük kız daha tek kelime edemeden, adam saldırdı. Sol eli kızın ensesini kavrayarak onu olduğu yerde sabitlerken, çenesindeki eli yer değiştirdi, avucu ağzını kapatırken parmakları burnunu sıkıştırdı.

Nefes almaya çalıştı ama *alamadı*.

Gözlerini kocaman açarak çırpındı, adamın kollarını tırmaladı, biraz hava alabilmek için elini çekmeye çalıştı, onu olabildiğince sert bir şekilde itti, neredeyse onu geriye savuracaktı.

İnleyerek ayağa kalktı, tutuşu kadının nefes almasına yetecek kadar gevşedi ve onu yakalayarak susturduğu delici bir çığlık attı. Onu siyah deri bir sandalyeye doğru çekerek üzerine oturttu, eli tekrar ağzının üzerine gelirken dizini mindere bastırarak destekledi.

"*Vor!*"

Korkak Aslan'ın sesi kapı aralığından bağırdı. Küçük kız onu tanıdı. Yine de onun ani varlığı Teneke Adam'ı durdurmadı. Kızı boğmaya devam etti.

"*Kassian!* Onu öldürmeden önce dur!"

Teneke Adam bu sözler üzerine kendini bıraktı ve küçük kız keskin bir nefes aldı, görüşü bulanıklaştı. Adam eğilip burnunu tekrar kızın burnuna yaklaştırdığında kız titreyerek gözlerini kırptırdı. "Buster'ını *asla* geri alamayacaksın, kedicik ve kendinden başka suçlayacağın kimse yok."

Teneke Adam ayağa kalktı ve uzaklaştı, Korkak Aslan'ın gizlendiği kapının yanında durdu.

"Yine yerini unutuyorsun Markel," dedi ona ters ters bakarak. "Emirleri ben veririm. Eğer sen beğenmiyorsanız, başka bir yere gidin."

Teneke Adam dışarı çıkıp gözden kaybolurken, küçük kız sandalyeye kıvrılmış ağlıyordu. Bir süre sonra Korkak Aslan ona döndü ve dikkatlice yaklaştı. Sandalyenin yanında durdu, uzanıp yüzündeki saçları ve yanağındaki gözyaşlarını sildi.

"Anneni ağlatmasından hep nefret etmişimdir," dedi. "kadar çok gece ağlardı ki, ama seninle cesaret bulurdu. Ve o ayıyı istediğini biliyorum, tatlı kızım, ama sevdiğin ayı değil. senin annen."

"Onu özlüyorum," diye fısıldadı küçük kız.

"Biliyorum," dedi iç çekerek. "Ve kendi çarpık yöntemiyle, o da onu özlüyor."

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Morgan

(Merdivenlerden inip evin sessiz fuayesine adımımı attığım anda ön kapı açılıyor. Lorenzo içeri girdiğinde bakışlarım o tarafa kayıyor. Yalnız ve evde başka kimse yok, bu da demek oluyor ki Şu anda sadece ben ve o varız.

Orada durdum, dikkatle onu izledim.

gitmişti, güneşin doğuşuna yetişmiş olmama rağmen. Evin havası dün gece boğucuydu ve bu sabah da daha rahat hissetmiyorum. Artık gerginlikten mi yoksa sadece yansıtıyor muyum emin değilim.

Her iki şekilde de hoşuma .

Hoş karşılanmak istemiyorum.

Lorenzo bana doğru bakıyor, kapıyı kapatmadan önce bir an tereddüt ediyor. "Güzel görünüyorsun."

Kendime, uzun kollu, siyah beyaz çizgili, rahat elbiseme bakıyorum. Neredeyse dizlerime kadar iniyor. Cepleri olduğu için almıştım, ki bu kadın kıyafetleri için neredeyse bir mucize. Cepler, eğlenmek için amcık yiyen erkeklere benzer, *tek* boynuzlu atlara.

"Evet, son zamanlarda çıtayı çok aşağılara , tüm o terlemeler ve ıvır zıvırlarla, o yüzden düşündüm ki, bilirsin, neden kendim gibi görünmeyi bir kez daha denemiyorum?"

Bakışları yavaşça beni tarıyor. "Ne giyersen giy çok güzelsin."

"Teşekkürler," dedim, iltifat beni şaşırtmıştı. İçinde zerre kadar alaycılık yoktu. *Garipti*. Solmuş bir kot pantolon ve gevşek bağcıklı savaş botları giymiş, düğmeleri açık siyah bir Henley gömlek ve siyah bir palto giymiş. Adamın, hiç düşünülmeden öylece atılmış bir şeyle nasıl bu kadar iyi bir şekilde bir arada görünebildiği garip. "Sen de güzel görünüyorsun."

Lorenzo yüzünü kendine bakıyor, sonra gözlerini bana dikeyyor. "Bu tuhaflaştırma Scarlet."

Paltosunu silkip koluna gülüyorum. Koridorda duraklamadan önce kütüphanesine doğru birkaç adım atıyor.

Orada öylece duruyor, sırtı bana dönük, sanki bir şey onu parçalamış gibi, sonra yavaşça tekrar arkasını dönüyor. "Bir yere mi gidiyorsun?"

"Evet, biraz hava dedim," diyerek ön kapıyı işaret ediyorum. "Bilirsin, bir süreliğine saçlarından kurtulmak."

"Bir süreliğine saçımdan uzak

dur." "Evet."

"Yazık," diyor. "Saçımda olman hoşuma gidiyor."

Kapıyı arkasında açık bırakarak uzaklaşıyor ve kütüphanesinde kayboluyor. Bir süre burada duruyorum, bakışlarım ön kapı arasında gidip geliyor, sonra onu takip ediyorum, siyah topuklu ayakkabılarım ahşap zemine vuruyor, böylece yaklaştığımı duyduğunu biliyorum.

Sandalyede oturuyor, ellerini başının üstünde birleştirmiş, gömleğinin kollarını dirseklerine kadar çekmiş. Bacaklarını , bileklerinden çaprazlamış. Rahatlamış *görünse* de gerginliğini hissediyorum. Dalgalar gibi üzerinden , sessizliğine yazılıyor.

Orada, çoğunlukla hala koridorda duruyorum ve ona bakarken kapı çerçevesine yaslanıyorum. "İçeri girebilirsin, biliyorsun" demeden önce bir süre bana bakıyor.

"Biliyorum."

"Yine de orada dikiliyorsun," diyor, "işleri tuhaflaştırıyorsun."

Yumuşakça gülümsüyorum. "Belki sen de gelmek istersin diye düşünmüştüm." "Gel."

"Evet."

"Saçımdan kurtulmak

için." "Evet."

Hiçbir şey söylemiyor.

Hala gergin. Ve garip. Bunu hissedebiliyorum. *Sen hissedebiliyor* musun? Yani, bak, ne kadar aptalca konuştuğumun farkındayım, ama burada kendi alanımın çok dışındayım. İlişkiler konusunda pek *de akıcı* değilim. Hiç arkadaşım yok... kızım dışında ailem yok... teknik olarak konuşacak olursak, hiç *erkek* arkadaşım bile olmadı. Sadece beni vücudum için kullanan bir dizi erkek ve şimdi ona sahibim ve bu her neyse ve hepsi çok yabancı. Ama bir şeyler garip geliyor, o haklı ve ben bunu nasıl biliyorum.

"Yani, alınma ama sen biraz götün tekisin," diyorum. "O adamdan bir süreliğine uzaklaşmak isteyebileceğini düşündüm."

Yine hiçbir şey söylemiyor.

"Ya da değil," , kapı çerçevesinden uzaklaşıp koridora çıkmadan önce ona karşılık vermediği küçük bir gülümseme veriyorum. Ön kapıya yönelip açıyorum ve tam dışarı çıkmak üzereyken arkamda bir hareket duyuyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda Lorenzo'nun ceketini giyip bana doğru geldiğini, *yanımdan geçip* tek kelime etmeden dışarı çıktığını görüyorum. Ona katılıyorum, tuhaf tuhaf bakarken ön kapıyı kapatıyorum. Dışarısı yetmiş derece ama o hâlâ kıştaymış gibi giyinmiş.

"Aç mısın?" Evden uzaklaşmaya başladığımızda soruyorum, arabasını garaj yolunda bırakıyorum, çünkü metronun yeterli olacağını düşünüyorum. O da takılmış gibi beni takip ediyor.

"Duruma göre değişir," diyor. "Teklif ediyor musun?"

"Elbette," diyorum. "Hiç *yemek yiyip kaçtınız*

mı?" Buna gülüyor. "Her zaman."

"Harika."

Şehre doğru yola çıktık, iki kez tren değiştirdik. Broadway civarında inmemiz neredeyse bir saat sürüyor. Nereye gittiğimizden, hatta *neden* gittiğimizden bile emin değilim, ama yol boyunca bir yerlerde Lorenzo sanki aklında bir hedef varmış gibi önden gidiyor.

Central Park yakınlarında bir restorana gittik, şu süslü milyarder telekız yerlerinden birine, *şarap ve yemek ve altmış dokuz tür* , *Viagra'nız* kadar The Plaza'da onu dışarı çıkarmadan önce ona şampanya ve havyar ısmarladığınız yer.

Nereye istediğimi anladın mı?

Ben, ara sokaktaki kavgadan dolayı yüzüm yara bere içinde, o da şey... *o*. Dışarıdayız.

ama Lorenzo bunu fark gibi görünüyor. Sanki buranın sahibiymiş gibi kapıdan giriyor, hostese yaklaşıp "iki kişilik bir masaya ihtiyacım var" diyor, sanki yanımızda olan "*sadece rezervasyonla*" tabelasını geçersiz kılacakmış gibi havlıyor.

Hostes sabırsızca rezervasyon politikasını mırıldanıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor ve cümlesinin ortasında susuyor. Bir an sessiz kaldı, hazırlıksız yakalanmıştı, sonra şöyle dedi: "Elbette Bay Gambini. Hemen geliyorum."

Tamam.

Bize arka köşedeki küçük bir masayı gösteriyor ve Miyazaki Wagyu (Lorenzo'ya göre süslü bir biftek türü) gibi bana yabancı olan şeylerle dolu iki küçük tek sayfalık menü bırakıyor. Okuyorum, çözmeye çalışırken suratımı buruşturuyorum. "Daha önce burada yemek yediniz mi?"

"Her zaman" diyor.

Tabii ki mantıklı, çünkü onu tanıdılar. "Biliyorsun, yemek yemek ve atılmak sadece kaçabiliyorsan işe , ki bu da bizim için pek alamet değil, çünkü senin lanet *adını* biliyorlar."

Gülüyor. "Biliyorum."

"Peki neden buradayız?"

Buna cevap vermesine gerek yok, hayır, çünkü kafamı kaldırıp Leo ile yüz yüze geldiğimde evren bana tam olarak neden burada olduğumuzu söylüyor. Smokin iş üniformasını giyiyordu.

Onun bizim garsonumuz olduğunu hemen anladım. *Aman Tanrım.*

"Ne istiyorsun?" diye homurdanıyor, masanın yanında durmuş kardeşine . O küçük siyah papyonuyla çok sevimli, özellikle de şu anda suratını asmışken.

Yanaklarını çimdikleyesim geliyor.

"müşterilerinizi böyle mi karşılıyorsunuz?" Lorenzo soruyor. "Çünkü eğer öyleyse, seni uzun zaman önce kovmuştum."

"Bakın, zaten uzun bir gün oldu ve ben iki kat çalışıyorum, bu yüzden bana bir mola verebilir misiniz?" Leo soruyor. "Burada elimden geleni yapıyorum."

"Biliyorum," diyor Lorenzo, menüyü elimden kapıp atarak. "Sadece tadım menüsünü alacağız."

Kaşlarımı çattım. "Benim için mi sipariş veriyorsun?"

Lorenzo gözlerini bana doğru çevirdi. "Bu bir sorun mu?" "Duruma göre değişir," diyorum. "Ne sipariş ettiniz?"

"Tadım menüsü," diye söze girdi Leo. "Her şeyden biraz var, örnekleyici gibi bir ." "Oh, peki o zaman..." Lorenzo'ya el sallıyorum. "Sorun değil."

"Şarap ya da başka bir şey ister misin?" Lorenzo sorar.

"Ya da şey," diye mırıldanıyorum, yiyecek menüsünden yüz elli kat daha büyük olan içecek menüsünü elime alıyorum. Şaka bile yapmıyorum. Yüz elli sayfa alkol. Biraz daha kaşlarımı çatarak göz gezdiriyorum. *Şarap. Şarap. Şarap.* Kırmızı. Beyaz. Mekanlar ve yıllar ve tüm Fransızcanın ne anlama geldiğini kim bilir. Gözlerim fiyat listesini tarıyor. "Tanrım, bunların yarısını *koklamaya* bile kimin gücü yeter ki?"

"Yapabilirim," diyor Lorenzo.

"Bu satın alacağın anlamına mı geliyor?" Omuz silkiyor.

Bunu *evet* olarak kabul ediyorum.

"Peki, bu durumda..." İçki menüsünü kapatıp bir kenara "Menüdeki en pahalı içkinizden bir şişe, *teşekkürler.*"

Leo gülerken, Lorenzo menüyü . "Vay, vay, *lanetleneceğim*... bu sanki

Yirmi bin dolar, Scarlet. Biraz sıfır at be kadın."

Gözlerimi devirip Leo'ya dönüyorum. "Meyveli bir şey var mı, şu küçük şemsiyelerle gelen şeyler gibi?"

Leo başını sallar.

"birini bana ver" dedim. "Şaşırt beni."

Leo tekrar kardeşine bakar. "Ne istiyorsun?" "Rom."

Rom. *Tabii ki.*

"En iyi romumuzdan bir bardak," diyor Leo.

"*En ucuz* rom," diyor Lorenzo. "Ve bütün şişe güzel olacak." "En

kötü romumuzdan bir bardak," diye mırıldanıyor Leo. "Bütün şişe,

kıçımın kenarı..." Leo uzaklaşırken Lorenzo ona ters ters bakar.

İçeceğim küçük bir şemsiyeyle gelmiyor, onun yerine kıvrımlı şekillerde süslü portakal kabuklarıyla süslenmiş. Bir tanesini koparıyorum ve her neyse ondan bir yudum alırken tuhaf bir şekilde ona bakıyorum. Tatlı, meyveli ve *sert*.

Lorenzo, Leo'nun kendisine getirdiği küçük bardaktan bir yudum rom alırken, "Bunlar benim portakallarım," diye belirtiyor. *Şişe yok.*

Kabuğa bakıyorum. "Doğrudan Gambini

bahçelerinden mi?" "Evet."

"Bu da bir şey değil mi?" diyorum. "Bu kadar başarılı bir işe sahip olmak seni gururlandırıyor olmalı." "Sorun değil."

"Her şey," diyorum, onu tekrarlayarak. "Tanrım, dostum, heyecanına hakim ol."

Hafifçe gülümsüyor. "Bu konuda küçük bir sürtük gibi ciyaklamadığım için beni bağışlayın. Pek bir olmayan çok fazla iş var. On beş yıldan fazla bir süre boyunca sabahtan akşama kadar çalışıp aile işini devam ettirmek için kıçımı yırtmak ve New York'a geldiğimden beri kazandığımın bir *kısmını* bile bankaya yatıramamak biraz iç karartıcı. Ve burada ter bile dökmüyorum, biliyorsunuz. Duygusal olmayan bir pislik olmak işe yarıyor."

"Ama yine de korular sizde kalıyor," diye .

"Onlar benim evim."

Bu yanıt beni şaşırttı. *Ev*. "Orayı ev olarak mı görüyorsun?"

"Neden düşünmeyeyim ki?"

"Bilmiyorum," diyorum. "Belki de orada yaşadıkların yüzünden, üvey babanla, annenle ve-"

"Fark etmez," diyerek sözümü kesti. "Burayı babam inşa etti ve bana bıraktı. Yapabilecekleri hiçbir şey bunu mahvedemez. Buna izin vermeyi reddediyorum."

"Peki sen neden *buradasın*?"

"Sana nedenini zaten söyledim," diyor. "Seninle aynı sebepten... Bir film izledim."

Palavra attığını biliyorum. Nereden mi biliyorum? Çünkü haftalar önce çatıda ona Manhattan'a Muppets için geldiğimi söylediğimde *ben* de öyleydim.

"New Yorkta sekiz milyon insan mı var?" diye sordum. "Onun gibi bir şey."

"Düşündüm ki, bilirsiniz, *o kadar* çok insan var ki, beni umursayacak *birilerini* mutlaka bulurum. Bu yüzden geldim. Gençtim, yalnızdım, görmezden gelinmekten ve göz ardı edilmekten bıkmıştım. Birileri için önemli olmak istedim."

Lorenzo bana bakıyor, sanki buna ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Yine tuhaflaşmaya başladı,

Bu yüzden yemekler gelmeye başladığında çok minnettarım. *Şükürler* olsun. Leo iki tabak getirdi ve ne olduğunu açıkladığında yüzümü buruşturdum - istiridye ve havyarlı bir çeşit krema sosu.

Yiyecek bir şeyden çok sanata benziyor.

Yine de deniyorum, çünkü *siktir et*. Yiyeceklerin ziyan olmasını sevmiyorum. Tuzlu, balıklı *ugh...* hayır teşekkürler. Giderek daha da kötüleşiyor, daha fazla balık ve sanatsal görünümlü enginar, güçlü tada sahip et suyunda biraz korkak sığır eti, daha da fazla deniz ürünü gelmeden önce. Ve daha fazlası. Ve daha fazlası. *Ve daha fazlası*. Tatlı ve ekşi sos gibi tadı olan bir salata ve yer mantarı ile ızgara edilmiş kereviz ve pırasa gibi şey var.

Yer mantarı.

Ben sadece çikolatalı olanları yerim. Lorenzo

ise hepsini yutuyor.

Biz konuşmayız.

Son yemek geliyor ve tatlı *tatlıya* benzediği ve garip bir balık boku olmadığı için rahat bir nefes alıyorum. Kurabiye, dondurma ve çikolata, aman Tanrım... Hiç tereddüt etmeden hepsini kürekle yedim. Hâlâ *açlıktan* ölüyorum.

"Sıkıldım," diyor Lorenzo sonunda, tatlısına dokunmadan. Ona

bakıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Ne?"

"Bu yüzden buradayım," diyor. "Kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum ama doğru. Sıkıldım ve bir değişiklik istedim. Portakallar babamın tek mirası değildi. Mafya içinde büyüdü, yıllarca bu sokaklarda koştu, ta ki Genova ailesi onu şehirden sürene kadar... Florida'ya böyle geldi. Ama o zaman bile gitmesine izin vermediler. Ben de düşündüm ki, neden onun yerden devam etmeyelim? Böylece ortaya çıktım, hepsini dışarı çıkardım ve işte , yine sıkıldım... ya da en azından ben *sıkıldım*."

"Artık sıkılmıyor musun?" "Şu anda hayır."

"Bunu bilmek güzel," diyorum. "Tekrar sıkıldığın zaman ne yapıyorsun?"

"Eve geri dönüyorum."

Leo ben cevap tekrar ortaya çıkıyor ve çeki bırakıyor, ben de hemen . Neredeyse *sekiz yüz* dolar. *Öğle yemeği* için. "Vay, dostum..."

Lorenzo onu elimden kapıyor ve ayağa kalkmadan önce masaya geri fırlatıyor. " gel."

Yürümeye başladı ve ben de ona bakakaldım, çünkü sanki gerçekten yemek yiyip kaçıyormuşuz gibi meşru bir şekilde gidiyordu, çünkü hesabı ödemeyecekti ve ben kesinlikle bunu yapamazdım. O kadar *yok*. Sandalyeden kalkıp onu takip ediyorum, başımı eğiyorum ve o insanların yüzüne bakarken kimseyle teması kurmuyorum.

Adam kafayı yemiş.

Dışarı adımını atar atmaz tenekesini çıkarıp bir alıyor, yakmak için bir kibrit çıkıyor ve etrafına bakınırken kaldırımında tüttürüyor. "Peki, şimdi nereye?"

"Hapis, muhtemelen," diyorum, yanında duruyorum, yüzüme duman üflerken kaşlarımı çatıyorum. " kadar hapse girmekten nasıl kurtulduğunu bilmiyorum, çünkü radara yakalanmama konusunda çok *kötüsün*."

"Göze batmamaya çalıştığımı kim söyledi?" diye sorar. "Yani, hadi bebeğim... yüzüme bak. Etrafta gizlice dolaşmamın bir anlamı yok."

Ona , bana söylediği için değil, kullandığı kelime yüzünden. *Bebek*. Göğsümde beni rahatsız eden türden bir şey yapıyor - sıkma, , pıt pıt saçmalık. Kes şunu kalp. Ona tepki vermene gerek yok.

Parmağımı sallayarak işaret ediyorum. "Evet, ama bu gösteriş yapman gerektiği anlamına ."

Lorenzo elimi tutup yüzünden uzaklaştırıyor, "Ama her şeyi bu kadar eğlenceli yapan da bu." derken hâlâ elimi tutuyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Sende bir sorun var."

"Biliyorum," diyor. "Peki, nereye?"

Bana bir cevap ister gibi bakıyor ama ben sadece omuz silkiyorum çünkü emin değilim. Evden gerçekten bir *planla* çıkmadım, biliyor musun?

Ayrıca, elime dokunuyor. Elim tutuyor. *Tuhaf.*

Lorenzo iç geçiriyor, sonunda bırakıyor ve sigara içmeye devam ediyor, yürümeye başlamadan önce başıyla sokağın aşağısını işaret ediyor. Nereye gittiğini bilmiyorum, o da bana söylemiyor ama yine de takip ediyorum.

"Yani Broadway hikayen saçmalık mıydı?" diye soruyor. "Muppets koroya isteği uyandırmadı mı?"

Gülümsüyorum. " saçmalık değildi. Broadway'e aşık oldum."

"Öyle mi?"

"Evet," diyorum. "Keşke benim *de* bir yeteneğim olsaydı... birilerinin bana kıyafetlerimle dans etmem para ödeyeceği türden... ama yok, o yüzden bunu profesyonellere bırakıyorum."

"En sevdiğin oyun... müzikal... *her neyse?*" "*Aslan*

Kral."

"Öyle mi?"

"Evet."

Cevabımı komik bulmuş gibi gülüyor. "Çizgi filmi birkaç kez izledim."

"Ben de." Birkaç kereden fazla. "Müzikalini hiç izlemedim ama."

Ayak sesleri o kadar titriyor ki neredeyse ona çarpacaktım. "Hiç görmediysen nasıl en sevdiğin oluyor?"

"gerçekten ," diyorum, "ama iyi olduğunu duydum ve kliplerini izledim." "*Kliplerini* gördün."

"Evet."

"Bu sadece..."

"Acınası mı?"

"Ben daha çok *saçmalamak* istiyordum."

"Hayat bu," diyorum, "sandığınızın aksine her zaman eğlenceli olmayabilir."

"Gördün mü, *işte* bu saçmalık."

Cebinden telefonunu çıkarıp kurcalamaya başlıyor, sanki konuşma bitmiş gibi, söyleyecek başka bir şey yok. Kim bilir ne kadar süre boyunca, ayaklarım ağrımaya başlayana kadar sokaklarda dolaşıyoruz. Ayakkabılarımı taşıyorum, çünkü lanet olsun, bu da Lorenzo'dan tuhaf bir bakış kazanmamı sağlıyor. Sonunda telefonunu bir kenara itiyor ama yine de gerçekten konuşmuyoruz.

Onun önderlik etmesine izin ve belki tuhaf ama sessizlikten hoşlanıyorum. Bir anlamda huzur verici ve beni rahatlatıyor.

Bugün buna ihtiyacım

vardı. Buna ihtiyacım

vardı.

Serenity.

Öğleden sonra Broadway'e ve başımı kaldırıp Minskoff Tiyatrosu'ndaki sarı *Aslan Kral* tabelalarına . Lorenzo doğrudan yöneliyor, yaklaşıyor... yaklaşıyor... yaklaşıyor, ama toplanan kalabalığa yaklaşıırken onu durdurmak için kolunu tutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"*Aslan Kral*'ı izlemeye gidiyorum."

"Ben, uh... *ne?*"

Tartışmaya başlıyorum, ama şikayetimin tek kelimesini bile dinlemiyor, diğerleri içeri süzülürken hemen içeri giriyor. Kapıda çalışan adam Lorenzo'ya bakıyor ve tepki olarak gözlerini hızla kaçırıyor.

Gerginim. Midemi bulandırıyor.

Lorenzo ise rahatsız olmuş gibi görünmüyor.

Adam biletlerimizi soruyor, ama Lorenzo iki çalışanı ve bir göstericiyi daha atlatarak, sanki hepsi ona '*hayır*' demekten korkuyormuş gibi, konuşarak biletlerimizi alıyor. Arka tarafta, en üstte boş koltuklar bulduk ama hiç şikâyet etmeyeceğim. Sinemada olduğuma o kadar şaşırdım ki. Ara bitiyor, ikinci perde başlıyor. Başını kaçırdık ama *siktir* . *Bu* kadarını göreceğimi hiç düşünmemiştim.

Müzik başlıyor ve daha önce burada olmadığımızı çok iyi bilen çevremizdeki insanların bakışlarını görmezden gelerek öğleden sonraki gösteriyi *ikinci kez oynarken* . İlk birkaç dakika dışarı atılmayı bekliyorum ama sonunda sahnede olanların çekiciliği çok fazla geliyor.

Gözlerimde tutmaya yaşlar, göğsümde kalbim patlayacakmış gibi bir basınçla izliyorum. *Duygularla* dolup ve bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Sanki bir kasırganın içinde ve beni bir yere bırakmasını bekliyorum.

Ve bittiği anda iniyorum.

Oturduğum yerden kalktım, yüksek sesle tezahürat yapıyorum, alkışlıyorum, çığlık atıyorum ve ağlıyorum çünkü bu kızım dışında tanık olduğum en güzel şey. *Hiçbir şey* ondan daha güzel olamaz ama bu an ikinci sırada ve burada dururken tek düşünebildiğim bunu ne kadar çok seveceği, böylesine dokunaklı bir şeyi görmenin onu ne kadar mutlu edeceği.

Lorenzo'ya döndüm. Gözlerini dikmiş bana bakıyor. Dikkatimi çektiğimi hissetmiş gibi gözlerini bana ve ağladığım için yüzünü buruşturuyor.

", dostum," diyorum, onu iterek. "Buradan defolup gidelim."

İkinci kez söylenmesine gerek yok. Sandalyeden kalkıyor ve sanatçılar hâlâ selam verirken kalabalığa doğru . Dışarı çıkarken yüzümü siliyorum, makyajımın dağılmış olması gerektiğini biliyorum.

"Bu... *vay canına*," diyorum tiyatrodan uzaklaştığımızda. "Şu anda söyleyecek kelime bile bulamıyorum."

"Yine de konuşuyorsun." Elinden bir kukla yapıp yüzüme doğru tutuyor ve "*falan, filan, falan, filan...*" diyor.

Gülerek elini itiyorum. "Siktir git."

Bana bakıyor ve gülümsüyor. *Gülümsüyor*. Gerçek, bir mutluluk titreşiminden fazlası değil, ama orada, onu görüyorum ve bana şey yapıyor.

İşte yine o lanet pıt pıt sesleri.

"Sende bir şey var Lorenzo," diyorum, başımı sallayarak başka tarafa bakarken, bilinçsizce gülümsemesine karşılık veriyorum. "Bazen sadece *insan* olabileceğini düşünüyorum."

"Yine işleri garipleştiriyorsun, Scarlet."

Gözlerimi deviriyorum. "Her neyse."

"Peki, şimdi nereye?" diye soruyor, yakındaki köşede durup karşıdan karşıya geçmek için ışığın değişmesini bekliyor.

"Bilmiyorum... *hiçbir yerde*, sanırım?" Omuz silkip tiyatroya doğru el sallıyorum. "Nasıl olduğundan emin değilim"

daha iyi olabilir."

Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Bu bir meydan okuma mı?" "Uh, hayır..."

"Kulağa geliyor."

"Ama değil."

Tam ışıklar değişirken sinsi bir gülümsemeyle sırtıyor, uzaklaşıp caddenin geçmeden önce "meydan okuma kabul edildi" diye fısıldamak için yaklaşıyor.

Şu anda ne düşündüğünden emin değilim ama midem düğüm düğüm oluyor.

Kahretsin. Bu konuda içimde kötü bir his var.

Ama itiraf etmeliyim ki. *Hoşuma gitti.*

* * *

Seven küçük, kahverengi, kurabiye kesimli bir şehir evinde yaşıyor. Saksı bitkileri merdivenlerde sıralanmış, içlerindeki çiçekler açmaya başlamış.

Mor. Ve pembe.

Cidden, kapısının önünde mor ve pembe çiçekler var.

Kapıda duruyor, zamanki gibi giyinmiş ama yine de yalınayak, gözleri şaşkınlıkla bizi tarıyor, sanki biraz önce kapı zili çaldığında görmeyi beklediği *son* insanlar bizmişiz gibi.

"Bruno, aşkım, kim o?" diye sesleniyor içeriden bir kadın sesi. "Ben, uh..."

Seven sözünü bitirmiyor, ama bitirmesine de gerek yok, çünkü kadın kapı aralığında yanı başında beliriyor. Kapısının saksı bitkileri olan birinden bekleyebileceğiniz şeye sahip, kocasını işe göndermeden önce ona sağlıklı atıştırmalıklar hazırlamış gibi *görünen* bir kadın - bordo firfırlı bluz, siyah kalem etek, mükemmel düz sarı saçlar, makyaj gibi *görünmeyen* bir makyaj.

Ne anlıyor musun?

Bize bakıyor, gözleri hafifçe açılıyor. Ya çok iyi bir poker suratı var ya da Lorenzo'ya alışmış.

"Oh, merhaba, Bay Gambini."

Ona sadece başını sallıyor.

Gülümserken bakışları bana kayıyor. "Merhaba! Ben Sarah. ...?" "Morgan,"

diyorum, kibarlığı karşısında biraz hazırlıksız yakalanarak. "Morgan Myers."

"oldum, Bayan Myers," dedi.

"Sen de," diyorum, çünkü buna başka ne diyeceğimi

bilemiyorum. "Morgan... Lorenzo'nun kız arkadaşı."

Oh, dostum.

Gözlerim şaşkınlıkla Lorenzo'ya kayıyor ve onun da beni ağlarken gördüğünde yaptığına benzer bir yüz ifadesi görüyorum. *Rahatsız* olmuş. Bu muhtemelen beni rahatsız etmeli, değil mi? Muhtemelen ona vurmak istemeliydim. Onun yerine, bu beni güldürüyor.

"Vay canına, bu harika," diyor Sarah, hâlâ bana gülümseyerek. "Ben de tam akşam yemeğini bitiriyordum. Taco yiyeceğiz. Bize katılmak ister misin? Herkese yetecek kadar var."

"Ah, , *evet*," diyorum, kelimeler ben düşünmeden ağzımdan uçup . Sarah gülüyor. "Peki o zaman, içeri gel!"

Seven delicesine gergin görünüyor, Lorenzo'ya dönmeden önce karısının uzaklaşmasını izliyor. "Patron?"

Lorenzo orada öylece

duruyor. Hiçbir şey

söylemiyor.

Aralarındaki alışverişi anlamaya gücüm yok, çünkü midem gurulduyor ve

kadın *taco* dedi. silkerek merdivenlerden yukarı çıkıyorum, hareketlerim Lorenzo'yu tekrar gerçekliğe .

"Sakin ol, Seven," diyor Lorenzo, beni içeri kadar takip ederek. "Her şey girecek."

Seven'in buna katılmadığını bilmiyorum, çünkü karısı masaya iki yer daha koymasına için seslenirken hiçbir şey söylemiyor, çok meşgul.

Takip etmeye başlıyorum ama Lorenzo kolumdan tutup beni tam evin girişinde durduruyor. "Bana bir iyilik yap ve en iyi şekilde davran" derken sesi alçaktı.

Kaşlarım çatıldı. "Burada ne yapmayı planladığımı sanıyorsun, kadının kucağına oturup memelerine motor sürmeyi mi? Bu *akşam yemeği*."

Lorenzo inançsız bir kahkaha atıyor, kolumu bırakmıyor. "Onlar Mormon."

Tamam, bu beni oyaladı. "Ne?"

"Ne söylediğine dikkat et," diye devam ediyor. "Çalmaktan, öldürmekten ya da sikişmekten bahsetmeyin..." "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

"Bilmiyorum," diyor. "İnsanlar ne hakkında konuşursa konuşsun, bunlar o şeyler değil."

"Dur ," diyorum sonunda . "Eğer kadın aşırı muhafazakârsa, bu adam *senin* için çalışmaktan nasıl kurtuluyor?"

Bunu sorduğum anda *bilmediğini* fark ettim.

"Portakal ticareti yapıyoruz, Scarlet," dedi, arkasını dönerek. "Bu kazançlı bir iş."

Mutfığa gidiyorum, çünkü artık bundan kaçış yok. Meğer takolar benim *düşündüğüm* türden takolar değilmiş. Bir çeşit yoğurt soslu süslü ev yapımı tavuk tacos. Masaya oturduk ve yemeği bir dua ile kutsadılar.

Evet, bizi çok derine .

Yemeğe başladığımızda Sarah, "Bana kendinden bahset Morgan," diyor. "Ne iş yapıyorsun?"

Aman *Tanrım*.

Çocuklardan birinin benim için bir şeyler söylemesini bekliyorum ama yok. Burada tek başımayım.

"Şu iki iş arasında gidip geliyorum," diyorum. "Hâlâ hayatımda ne yapmak istediğimi anlamaya çalışıyorum."

"Gençsin. Daha çok zamanın var." Gülümsüyor. *Her zaman gülümser*. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

Konuşmak zorunda kalmamak için daha önce hiç yememiş gibi hevesle yemek yiyen Lorenzo'ya doğru işaret ediyor. *Figürler*.

"Bir gün sokakta ," diyorum. "Aslında komik bir hikâye... Cüzdanını kaybetmişti, ben de buldum ve geri almak için beni takip etti. Onu bir görmeyi, bir şekilde *kız arkadaşı* olmayı hiç beklemiyordum."

Lorenzo

boğuluyor. Şaka

bile yapmıyorum.

Boğulmaya, *öksürmeye* başlar, yüzü kızarır.

Seven ona kalp masajı yapacakmış gibi ayağa fırlıyor ama Lorenzo adam ona dokunamadan kendini .

"Ben iyiyim," diye homurdanarak onu savdı. "Otur yerine."

Sonunda söze girip karısının dikkatini dağıtmaya karar veren Seven sayesinde konu değişiyor ve dikkatler üzerimizden . Sandalyemde kambur duruyorum, Lorenzo'ya doğru eğilerek fısıldıyorum, "Bu sadece bir kelime. Onlar sadece *kelime*, unuttun mu?"

Lorenzo gözlerini ayırmıyor. Şu anda bana söyleyecek bazı sözleri olduğunu biliyorum ama yine de en iyi davranışını sergiliyor.

Akşam yemeği çabucak biter ve Lorenzo kaçmak için yapacak işleri olduğunu bahane eder.

Ev. Sarah beni kucaklayarak kendine çekti... *kucaklayarak*... ne zaman istersem uğrayabileceğimi söylemeden önce.

Seven bizi dışarı çıkarıyor, ben beklemek için kaldırıma inerken saksı bitkilerinin duruyor. *Çok garip, mükemmel küçük hayatları*. Bunu beklemiyordum.

"O adrese ihtiyacım var," diyor Lorenzo Seven'a. "Hala bulamadın mı?"

"Evet, ." Seven içeri giriyor ve bir süre sonra bir şeyler yazılı bir kâğıt parçasıyla geri dönüyor. "Bana ihtiyacın var mı-?"

Lorenzo gazeteyi yumruklayarak, "Hayır, ben ," diyor. "Hanımefendiye akşam yemeği için minnettar olduğumuzu söyle." "Elbette, patron."

Yedi içeri girer, kapıyı kapatır ve ziyareti tamamlar.

Lorenzo bana dönüyor, yavaşça yaklaşıyor ve anda söyleyebileceği çok şey olduğunu bilmeme rağmen hiçbir şey .

"Bu kesinlikle *Aslan Kral*'ı geçemedi," diyorum

ona. "Evet, o boku kendine sen yaptın Scarlet."

Yürüyüp gitti.

Tekrar ediyorum, takip ediyorum.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum ve bu sefer bana fikir sormadı, bu yüzden aklında başka bir varış noktası eminim.

Brooklyn'in derinliklerine doğru ilerledikçe sinirlerim daha da yıpranıyor. Gün batımından sonra Manhattan Sahili'nde, makul gri bir evin önünde buluyoruz kendimizi. Açık ve havadar, büyük pencereleri ve ikinci katta terası olan modern mimari. Tüm ışıklar kapalı, evde kimse yok, bunu söyleyebilirim.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Lorenzo soruyor.

"Ah, hayır." Ona şaşkınlıkla bakıyorum. "mıydım?"

Omuz silkiyor.

Tamam.

Ben bunu sorgulayamadan, mekânı çevreleyen çitlere tırmanıyor ve doğru ilerliyor. *Kahretsin.*

Ben de onun kadar zarif olmasa da başımı eğerek onu takip ediyorum. Lorenzo dikkatini terasa önce dışarıyı dolaşıp evi inceliyor.

Hayatımda ne yaptığını bilecek kadar çok terk edilmiş binaya gizlice girdim.

"Sana etmemi ister misin?" diye sordum. "Belki ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp sırtımda durmana izin vermemi?"

"Sen yapar mıydın?" diye sorar.

Omuz silkiyorum. "Neden olmasın? İlk defa bir erkek beni ezip geçmiyor."

Başını sallayarak gülüyor. "Aslında *sana* yardım etsem daha kolay olabilir." "Ne yapmak için, içeri girmek için mi?"

"Evet."

Terasa bakarak iç geçiriyorum. *Sikerim böyle işi.* "Tamam, hadi yapalım şunu."

Sanki suç işleme konusundaki kararlılığımdan şüphe ediyormuş gibi şaşırılmış görünme cüretini gösterdi (*cidden* mi?), ama diz çökerek "Omuzlarıma tırman" dedi.

Garip ama yapıyorum, bir elbise giyerken boynuna biniyorum, *bir tavuk* oyunu oynuyormuşuz gibi omuzlarına oturuyorum. Tekrar ayağa kalkıp beni terasa ulaşabilecek kadar yükseğe kaldırırken onu sıkıca kavriyorum, .

Bakın, her gün direklerde sallanmanın faydaları yokmuş gibi davranmayacağım bile. Ellerimi korkuluklara koyar kendimi yukarı çekiyorum, sorun yok. Tırmanmak çocuk oyuncağı. *Aşağı inmek*

genellikle farklı bir hikâye. Yerçekimi tam bir baş belası olabiliyor.
Teras kapısına yaklaşıp çekiştiriyorum.

Kilitli. *Tabii ki.*

"Sadece kıpırdat," diye seslendi bana. "Bunların kilitleri genelde boktan olur."

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum, sütyenime uzanıp bıçağımı çıkarıyorum. Ne, onu taşımayı bıraktığımı düşünmedin, değil mi? *Pffttt.* Bıçağı açıyorum, çatlağın içine kaydırıyorum, açılmadan önce bir an onunla oynuyorum. "Ha!"

"Aferin kızıma."

Dönüp ona bakarken bu sözler karşısında kaşlarımı çatıyorum. "*Ciddi* misin?" Beni başından savıyor. "Gel de beni içeri al, kadın."

Alay edercesine onu selamlıyorum ve yatak odası olduğu anlaşılan bir yere giriyorum. Çok temiz bir yatak odası.

Lekesiz. Parmak uçlarımda evin içinde ilerleyip Lorenzo'nun beklediği alt kata iniyorum.

Arka kapının kilidini açıp onu içeri aldım. Hemen arkasından tekrar kilitledi.

Lorenzo evi aramaya başladı. Ne aradığını bilmiyorum ama mutfağa girip tezgahın üzerinde bir yığın posta buluyorum. En üstteki zarfa bakıyorum, gözlerim isme kayınca donup kalıyorum.

Gabriel Jones.

"*Ciddi* misin?" Lorenzo çekmeceleri açıp bakarken ona tıslıyorum. "Bir dedektifin evine mi girdik? Tutuklanmak mı *istiyorsun?*"

"Emin değilim," diyor. "Hiç gitmedim." "Hiç tutuklanmadın mı?"

"Hayır."

"*Nasıl?*"

Gülüyor.

Bu gece çok gülüyor.

"Belki de yaptığım işte iyiyimdir," diyor.

"Bu delilik," diyorum. "Sanki seni yenilmez yapan bir büyü yapmışsın gibi. Sen lanet bir *Büyücü.*"

Gözlerini bana dikti. "Voodoo mu?"

"Evet!"

Gülüyor. *Tekrar.*

"Ne ki zaten?"

Omuz silkiyor. "Buradayken etrafa bir göz atayım dedim ama aslında sadece seni yatağında becermek istedim."

Bunu o kadar kayıtsızca söylüyor ki, neredeyse bile gelmiyor.

"Gabe'in evine girdik," diyorum, "böylece beni onun yatağında becerebilecektin." "Evet."

Ona göz kırpiyorum ve bana doğru gelirken yine gülmek üzere olduğunu biliyorum. "Sen delisin."

"Bu saçmalıklarla bozuk plak gibi konuşmaya başladın," diyor ve kolumdan tutup beni kendine çekiyor. "Seni yukarı çıkarıp o pisliğin kafasını koyduğu yere yatırmak istemem *çok mu* yanlış? Seni defalarca boşaltmak... Yastığına adımı haykırmanı sağlamak? Yatak çarşaflarının bizim gibi kokmasını istiyorum... Bir daha asla bilemeyeceği, asla *hak etmediği* o güzel amcık gibi kokmasını istiyorum. Bu gerçekten *çok mu* kötü?"

"Evet." Kollarımı boynuna dolayarak ona bakıyorum. "Bu çılgınca."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Kesinlikle," diyorum, "ama bu yapmamamız gerektiği anlamına gelmiyor."

Sırıtırıyor, yaklaşıyor ve fısıldamadan önce beni usulca öpüyor: "Sana tahammül etmemin bir nedeni olduğunu biliyordum."

Şimdi gülme sırası *bende*.

Elimi tutarak (, yine elimi tutuyor), Lorenzo beni üst doğruca teraslı yatak odasına götürüyor. İçeri girer girmez üzerime atlıyor. Dudakları ve parmak uçları gizli yerleri keşfediyor, öpüyor ve dokunuyor, ben de onun kıyafetlerini mıncıklıyorum. Çabucak soyunuyoruz, çünkü Gabe gelmeden önce kim bilir ne kadar vaktimiz var ve beni yatağa, karnımın üzerine yatırıyor, konuda nazik davranmıyor. Bacaklarımın arasına girmeden önce beni okşuyor, kıcımlı yataktan kaldırıp içine girecek kadar yukarı kaldırıyor.

"Siktir," diye inliyorum içimi doldururken. "*Lorenzo*."

Sırtımı öpüyor, kürek kemiklerimi ısıyor, derimi emiyor. İz biliyorum, acıyı ve bunu olarak yaptığını biliyorum, sanki kendi bölgesini işaretliyormuş gibi, ama umursamıyorum. Gabe bunu asla görmeyecek ama o anı yaşamasına izin veriyorum. Bunu hak eden biri varsa, *o da* kesinlikle oydu.

"Klitorisini ovala," diyor, iterken sesi gerginleşiyor. "Kendini boşalt." "Bunun *senin* işin olduğuna eminim."

"Burada yeterince iş muyum?" "Ciddi misin?"

Gülüyorum. "Seni tembel orospu çocuğu."

Kendime dokunmak için altıma uzanıyorum ama o benden önce davranıp elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. Klitorisimi sert ve hızlı bir şekilde okşarken dokunuşu sert, sınırda acı verici. Nefesim kesiliyor, tiz bir çığlık kaçıyor.

Neredeyse anında geliyorum.

"Aman Tanrım. *Siktir*." Çarşafları yumruklarken içimden zevk akıyor. "Tanrım, sözümü geri alıyorum. Sen Tembel. *Tanrım...*"

Beni beceriyor. Bunu tarif etmenin başka yolu yok. Bu şekilde, o şekilde, baş , içten dışa, kaslarım titreyene ve vücudum ağrıyana kadar beni beceriyor, tüm duyularım karmakarışık. Ter , tamamen bitkinim ve muhtemelen sadece dakikalar olduğunu düşünüyorum ama *saatler* gibi geliyor.

"Lorenzo?"

"Evet?"

"Kendini boşalt."

"Bunun *senin* işin olduğuna eminim" derken benimle alay edercesine gülüyor. kenetlenip sikini sıkıyorum.

İnliyor. İşte

bu .

Geliyor.

Geri çekilmiyor, içime giriyor, beni doldururken homurdanıyor, durmadan önce birkaç kez daha itiyor. Yavaşça çekilirken dudakları tekrar buluyor, terli tenimi öpüyor. Bir şeyler söylemeye başlıyor ama ne olduğunu bilmiyorum çünkü dışarıdaki gürültü onu susturuyor.

Açılan bir kapının sesi. Bir

araba kapısının sesi.

Gabe'in evi.

"Eğlence bitti," diyorum, ayağa kalkmak için Lorenzo'yu üzerimden itiyorum, Lorenzo'nunkileri ona fırlatırken kendi kıyafetlerimi almak için çabalıyorum. Giyiniyoruz ve ben fırlatarak etrafa

bakıyorum. "Kahretsin, iç çamaşırım nerede?"

"Bırak onları," diyor Lorenzo, alt katta bir kapı açılırken beni tutuyor. "Gitmek zorundayız."

Tartışmak istiyorum ama yapamam çünkü buradan *hemen* çıkmamız gerekiyor. Lorenzo

Teras kapısını açarak gitmemi işaret ediyor ve beni dışarı kadar takip ederek kapıyı tekrar kapatıyor. "Kahretsin." Aşağıya bakıyorum. "Atlamak , değil mi?"

Lorenzo cevap vermez, çünkü cevap zorunda değildir. Adam kendini parmaklıkların üzerinden atıyor, sadece sığıyor ve ayaklarının üzerinde çimlere .

Pislik herif *kolaymış* gibi gösteriyor. Ben mi? Ben düşerim.

Lorenzo beni yakalamaya çalışıyor, ama havada savrulurken ve bir gümbürtüyle sırt üstü yere düşerken ona yardım edemiyorum. İç çamaşırım gittiği için tüm malları ona gösteriyorum, neredeyse onu da benimle birlikte aşağı çekiyorum.

"Berbat durumdasın," diyor ve beni ayağa kaldırıp çitlere doğru itiyor. "Şimdi bunu tekrar yapacaksın."

Tekrar yapıyorum, çünkü başka seçeneğim yok, bu sefer düşüş daha alçak olduğu için ayaklarımın üzerine inmeyi başarıyorum. Lorenzo iniyor, hiç tereddüt etmeden elimi tutuyor ve kimse bizi görmeden beni oradan .

Beni kendine çekerken dikkatim dağılıyor, ellerimize . Birbirine kenetlenmiş parmakların tutuşu gibi değil ama yine de elimi tutuyor ve bu... *vay canına*.

"Anlayacağını biliyorsun," diyorum, içimde uyanan duyguları silkeleyerek, çünkü ne yeri ne de zamanı. "Demek istediğim, iç çamaşırımı çarşaflarına dolanmış bir şekilde bulacak ya da öyle bir şey."

"Yani?"

"Yani? Böylece *bilecek*."

"Fark etmez," diyor. "Ne yapacak, polisi mi arayacak? Hiçbir şey çalınmamış ama biri zorla girmiş ve yatağımda sevişmiş."

Gülüyorum, çünkü o haklı. Ondan başka kimsenin umurunda olmazdı.

Geç oldu, Queens'e doğru yola çıktık. Metroya Lorenzo sonunda elimi bıraktı. Ev karanlık, Leo hala işte, Melody de bir yere gitmiş, yani yine sadece ikimiz varız.

"Teşekkür ederim," diyorum fuayede oyalanarak. "Geldiğinize sevindim."

"Evet, ben de," diyor Lorenzo, kütüphaneye doğru birkaç adım attıktan sonra bir şey bekliyormuş gibi duraklıyor.

"Çok eğlendim," diyorum, "ve biliyorsun, seks harikaydı ama *Aslan Kral*'ı izlemekten daha iyi bir şey olamazdı. Sanırım bundan daha iyi olabilecek tek şey kızımı geri almak olurdu."

Duş almak için merdivenlere yöneliyorum ki Lorenzo'nun sessiz sesi beni durduruyor. "Onunla konuştum." Koridorda oyalanırken dönüp ona bakıyorum. "Ne?"

"Kızın," diyor. "Onunla konuştum."

Ona bakakaldım. Ne söyleyeceğimi, ne düşüneceğimi, ne *yapacağımı* bilemediğim için kendimi tekrar ediyorum. "Ne dedin?" "Bu sabah ben depodayken Aristov aradı," diyor. "Onunlaydı."

"Ve onunla konuştun mu?"

"Onu telefona verdi," diyor, "seni sormasını sağladı."

Boğuluyormuşum gibi hissediyorum. *Nefes* almak acıtıyor. "Ne dedin sen?"

"Orada olmadığını ama onu özlediğini söyledim. Sonra ona telefonu babasına vermesini söyledim, çünkü senin yerini öğrenmek için onu kullanıyordu ve ben bu saçmalığı kabul etmedim."

Söylediklerinin hiçbiri yatmıyor, sanki anlayamıyorum. *Onunla konuştun*. Onun sesini duydu. "Bu

sabah onunla mıydı?"

Lorenzo başını sallıyor.

Kassian'ı kaç kez aradım, bir an için çaresizce?

Ağlayacağım. Bunu biliyorum. Gözyaşlarımın biriktiğini, gözlerimi yaktığını hissedebiliyorum. Bu yüzden arkamı dönüp uzaklaşıyorum, üst kata çıkıyorum ki Lorenzo olanları izlemek zorunda kalmasın.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Lorenzo

"S Ciddi misin, kardeşim?"

Bu kelimeleri duyduğum anda Leo'nun bana ne söyleyeceğini biliyorum. Hesabı ödemedem restorandan ayrıldım. *Bla bla bla her neyse.* bu ilk kez olmuyor.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum, halsizim, uyanmaya çalışıyorum, bir yandan da kardeşimin gizlendiği kütüphane kapısına doğru bakıyorum. Saatin kaç olduğundan emin değilim ama ev karanlık, ürkütücü bir sessizlik var.

Scarlet'e yukarı çıktıktan sonra olanları sindirmesi için biraz zaman tanıyarak sandalyemde otururken uyuyakalmışım.

"Kredi kartımı mı kullandın?" diye soruyorum. "Çok haklısın, " dedi.

"Güzel." Sandalyemden kalkıp sendeleyerek ona yürüdüm. "Bunu yapacağını düşünmüştüm."

Küçük kardeşime kazık atmayacağım ya da orada yaptığı iyi şeyleri . *Acil durumlar* için kredi kartlarımdan birini üzerinde taşıyor ve ne zaman böyle bir şey yapsam kartımı çekiveriyor.

Elbette bu yüzden bana çok kızıyor, ama şeyi saygıdeğer bir yetişkin gibi hallediyor.

Yani teknik olarak *yemek ve atılganlık* yok ve söylemek gerekirse *Aslan Kral* için para bile ödeyebilirdim, ancak gösteri çoktan başlamıştı ve biletler artık satılmıyordu, bu yüzden canı cehenneme dedim, yine de gidiyorduk.

" kaç?" Onu geçip koridora doğru ilerleyerek soruyorum. "On bir civarı."

Daha gece yarısı bile olmadı. *Hah.*

Yukarı çıkıyorum, çünkü şu anda Leo'nun öğütleriyle uğraşamayacak kadar yorgunum, ama yatak odasının kapısına duraksıyorum.

Yatağım boş.

Banyoya doğru bir bakış, orada da kimsenin olmadığını söylüyor.

"Lanet olsun kadın," diye mırıldanıyorum kapının pervazına yaslanıp ellerimle yüzümü kapatırken. "Neden bir kez olsun işleri *kolaylaştırmıyorsun?*"

İç çekerek yatak odasından uzaklaşıp aşağıya iniyorum. Scarlet burada değil.

Benden önce başladı, ama onu nerede bulabileceğime dair oldukça iyi bir fikrim var. Umarım *yanılıyorumdur.*

Anahtarlarımı çıkarırken Leo oturma odasından beni izliyor. "Vay canına, sen mi kullanıyorsun?" "Evet."

"Karanlıkta mı?" "Evet."

"Sadece... kimseyi öldürme." "Söz vermiyorum."

Bu cevaptan hoşlanmıyor ama ben de etrafta dolanıp onun için daha iyi hale getirmiyorum. O büyük bir çocuk. Bu bokla başa çıkabilir.

Güneye, Brooklyn'e doğru sürüyorum, Brighton Sahili'ne doğru ilerlerken sadece bir arabaya yandan çarpıyorum. Scarlet düşüncesiz biri ve kızını görmek için yanıp tutuşuyor, bu yüzden ona bu orospu çocuklarını vurması için yeterince cephane verdiğimden eminim.

Silahsız, dikkatinizi çekerim.

Cesur olmakla ahmaklık arasında ince bir çizgi var ve o çizgiyi tek başına aşmaya çalışıyor.

Arabamı dikkat çekmeyecek kadar uzağa park ediyorum ve karanlıkta Aristov'un evine doğru yürüyorum. Karanlık, içeride ışık yok, park etmiş araba yok, bu yüzden evde olmadığını varsayıyorum.

Scarlet'ten de bir iz yok. Bu beni tedirgin ediyor. hoşuma gitmedi.

Arazinin etrafında dönerek göz gezdiriyorum ve arka köşeye ulaştığımda evin yan tarafına yaslanmış bir merdiven görerek duruyorum. *Hay sikeyim.* Bakışlarım merdivenin tepesine, ikinci kattaki küçük ofset çatıya yöneliyor ve hemen onu görüyorum.

Orada öylece oturuyor.

Tek başına.

Sanırım bu bulamadığı anlamına geliyor, bu da muhtemelen şu anda üzgün olduğu anlamına geliyor. Bir yanım onu burada bırakıp gitmek ve ona biraz zaman tanımak istiyor ama bir yanım da deli gibi davrandığını ve onu bir daha asla göremeyeceğimi biliyor.

Ve bu düşünce hiç hoşuma gitmiyor.

Siz sormadan söyleyeyim, hayır, bu konuda konuşmak istemiyorum, çünkü *siktir git.*

Yanına gidip merdiveni tutuyorum ve ona katılmak için yukarı tırmanıyorum. Bana bakmıyor. Beni selamlamıyor. Bana *hiç* tepki göre, bildiğiniz en dost canlısı hayalet olan Casper da olabilirdim. Orada öylece oturup hiçliğe bakıyor, ben de çatıda yanına otururken sessizliğini izin veriyorum. Arkamızda bir pencere var ve ben dönüp bakıyorum.

Kırık boya kalemleri, yanında bir yığın boş kâğıt ve doldurulmuş bir kedi oyuncağı bulunan küçük bir masayı kaplıyor. Bir yatak odasına benziyor. Sanırım *onun odası*, ama şu anda orada değil.

Scarlet sessizce, "Beni takip ettin," dedi, *"yine."*

"Bu bizim , değil mi?" Tenekemi çıkarıp son sigarayı alıyorum. "Sen benden kaçarsın, ben seni ederim. *Yıka, durula, tekrarla...*"

"Bu daha ne kadar ?" diye soruyor. "Benim için gelmeyi bırakman ne kadar sürecek?"

Bak, bunun gerçekleşmeyi bekleyen bir seks şakası olduğunu biliyorum, ama şimdi bunun zamanı değil, bu yüzden onu lanet pantolonunda tut.

"Sanırım hikaye bittiğinde," diyorum. "Bla bla bla çit saçmalığına başladığımızda." "Ya hiç yapmazsak?"

"O zaman sanırım hayatımızın geri kalanını çakal ve lanet olası Roadrunner olarak geçireceğiz."

Gülüyor. Hüzünlü bir ses, sanki komik değilmiş gibi, ama ya gülecek ya da ve bu gece yeterince ağladı.

Esrarı yakıp ona uzatıyorum ve sessizce içiyoruz. Çok çabuk yanıyor, göz açıp kapayıncaya kadar bitiyor, bu da küçük anımızın sona erdiği ve hala yapabiliyorken onu buradan çıkarmam gerektiği anlamına geliyor.

"Bu arada doğum günün kutlu olsun," diyorum. "Ya da lanet olsun, muhtemelen gece yarısını geçmiştir." Başını çeviriyor, gözleri kocaman.

"Biliyor muydun?"

"Evet," diyorum. "Gerçi bundan bahsetmediğin için biraz kızgıyım, bu boku kabul etmeden geçip gitmesine izin verecektin."

"Önemli görünmüyordu."

"Siktir ," diyorum. "Doğum günüm dokuz Ağustos. Bir pasta ve birkaç hediye bekliyorum." Gülüyor... *yine...* ama bu sefer daha içten. "Bunu unutmayacağım."

"Bana bir parti vermene bile izin veririm," diyorum ayağa kalkarak. " önce, Aristov gelmeden seni buradan çıkarmamız gerekiyor."

"Ama ya *onunla* birlikte ortaya çıkarsa?"

"Ve küçük Pearl'ünüzün önünde gerçekleşmesine izin mi vereceksiniz? İyi bir fikir değil. Biraz koordinasyon gerektirecek, Scarlet, ve bu bok?" Etrafımıza el sallıyorum. "Bu koordineli değil."

"Ama-"

"Şu anda istediğim tek 'ama' senin bu çatıdan siktir olup gitmen." Sadece bana bakıyor.

"Çabuk ol," diyorum kolundan tutup ayağa kaldırarak. "Prensesin başka bir kalede, Scarlet. Yola devam etme zamanı."

Hâlâ bana bakıyor.

"Ne?" diye sordum. "Neden öyle bakıyorsun? Yüzümde bir şey mi var?"

Ha-ha.

Siktir git.

"Bütün bunlar kulağa neredeyse babacan geliyordu," diyor. "Biraz ."

Ciddi misin?

"Bak, her ne kadar seni Aristov'un yatağında da becermek istesem de, hormonlarını kontrol etmene ihtiyacım var. *Babanla ilgili sorunlarını* sonra hallederiz."

Gözlerini deviriyor, oldukça sinirli görünüyor, ama benim iğrençliğim onu merdivenden ve çatıdan aşağı indiriyor, bu yüzden buna bir kazanç diyorum.

Onu takip ediyorum, araziden çıkarıp sokağın aşağısındaki arabama götürüyorum. "Arabayla mı ?" diye soruyor şaşkınlıkla, kaldırımında duraklayarak.

"Evet," diyorum. "A noktasından B noktasına giden en hızlı yol düz bir hattır ve C, J, F trenlerine ve aptal gibi taksiye binmek değildir, biliyor musun?"

"Biliyorum," diyor elini uzatarak. "Benim sürmemi ister misin?"

"Bu gece ölmek istemiyorsan, muhtemelen iyi bir fikir."

Anahtarları tam avucunun içine bırakıyorum.

Sessizce arabayı sürüyor, Aristov'un evinden uzaklaşıp Queens'teki evime doğru gidiyor. Park ettikten sonra arabayı durduruyor ve bir şeyler söylemeye başlıyor ama midesi kesiyor.

Hırlıyor. *Yüksek sesle.*

Kızgın bir aslana benziyor.

Karnını tutuyor. "Sanırım hala açım."

", " dedim. "Mutfakta bir sürü yiyecek var. Açlıktan ölmene gerek yok."

"Yiyeceklerini yememden bıkmadın mı?"

Dönüp ona bakıyorum, onu *tarıyorum*. "Yaklaşıyorum ama henüz değil. Yarın tekrar sor."

Gülüyor.

Scarlet içeri girer girmez doğruca mutfığa , dolapları karıştırdı, taze bir paket karışımı aldı ve

"Sana bir soru sorabilir miyim?" derken onları mideye indirdi.

En nefret ettiğim bir soru varsa, o budur. *Sana bir soru sorabilir* miyim? Ne kelime israfı .

"Sadece sor."

"Bugün yaptığımız tüm bu şeyler," diyor elindeki karışım torbasını göstererek. "Doğum günüm olduğunu bildiğin ve yalnız geçirmemi istemediğin için mi?"

"Bu aptalca bir soru."

"Öyle olmadığını hiç söylemedim," diyor, kendini tezgâhın üzerine çekerek. "Yine de bir cevap istiyorum."

Yanına gidip masadaki sandalyelerden birine oturuyorum ve bacaklarını sallayıp topuklarını altındaki dolaba vururken ters ters bakıyorum. "Biriyle dalga geçecek birine benziyor muyum?"

"Belki."

"Belki mi?"

"İnsanlarla *oynamaktan* hoşlanıyor gibi görünüyorsun," diyor, "*yemeden önce yemeğinle oynamak* gibi bir şey."

"Bu farklı," diyorum ona, topukları dolaba vurmaya devam ederken kaslarım geriliyor. GÜM. DÜDÜK. THUMP. "Eğer birlikte olmaktan keyif aldığım biri değilse, bütün günümü birileriyle bir şeyler yaparak geçirmeyeceğim."

"Yani benimle olmaktan

hoşlanıyor musun?" "Bazen."

Hâlâ ayaklarını tekmeliyor.

"Sadece bazen mi?"

"Şu anda oldukça sinirlenmiş durumdayım," diyorum ona. "Lanet olası bir bas davuluymuş gibi dolabıma vurmanın bir *nedeni* var mı?"

Tezgâhtan aşağı atlayıp karışımı geri iterek durdu. "Buna ne kadar tahammül edeceğini merak ediyordum."

"Ciddi misin?"

Omuz silkiyor, bana bakıyor.

Yemeğiyle oynuyor.

Yaptığı şey bu.

Leo'nun kitabından bir sayfa alıyor ve sanki onu vurmayacağımı düşünüyormuş gibi düğmelerime bilerek basıyor.

Siktir git, orada bana kafanı sallıyorsun. *Yapacağım*. yapmayacağım anlamına gelmez.

Benim yapmamış olmam, bunun asla olmayacağı

anlamına gelmez. "Ben yatmaya gidiyorum,"

diyorum sandalyeden iterek. "Bensiz mi?"

"Siktir git."

Gülüyor, mutfaktan çıkarken beni takip ediyor, yatağında bana katılırken tavrımdan hiç rahatsız olmuyor.

* * *

Seven bir havuç kemiriyor.

Sanki lanet olası Bugs Bunny'ymiş gibi, silah dolu bir sandığın tepesinde oturup kemiriyor.

Depo. Üst üste ikinci sabah, bu kez portakal teslimatı için kendimizi burada buluyoruz.

Onları saymalıyım.

Ben *hep* sayarım.

Ama Three'ye haber vermeyi, gelip envanter söylemeyi unuttum ve bunu kendim yapacak havada değilim. Sıkıcı bir iş. Ve Scarlet, şey... Onu yine yatakta bıraktım, öyle derin uyuyordu ki horluyordu.

Onu uyandırmak istemedim.

Bir yastıkla istiyordu belki ama uykusunu bölmemek için horlamasına izin verdim.

Cebime uzanıp telefonumu çıkarıyorum ve hiç uyarmadan Seven'a fırlatıyorum. Yakalamaya çalıştı ama çok . Bir gümbürtüyle kirli betona çarptı. Benim hatam, çünkü mesafeleri tam olarak . Benden bir metre uzakta olabilir. Kahrolası Tahiti'nin tüm yolu da olabilir. Söylemesi zor.

"Üç'ü ara," diyorum, "ve ona gelip portakalları saymasını söyle." Yedi telefonu kapıyor. "Peki patron."

Teneke kutumu çıkarmak için elimi cebime atıyorum ve çevirip açıyorum. *Boştu*. Daha fazla cigara sarmayı unuttuğum için ters ters bakıyorum ve tekrar . "Hemen döneceğim, Seven. Bir dakikalığına arabaya gidiyorum."

Onu telefonumda bırakarak depodan çıkıyorum ve aniden durmadan önce sokağın ancak yarısına kadar gelebiliyorum. Ayaklarım artık hareket etmiyor, bakışlarım tam ileriye, tanıdık bir adamın durduğu sokağın sonuna sabitlenmiş.

Aristov.

olarak silahıma uzandım. Tuttum ama çekip çıkaramadım. Hayır, bir şey beni durduruyor. O *şeyin* ne olduğundan tam olarak emin değilim, ama sakın kalarak şimdilik boş veriyorum.

Daha fazla , o da bana yaklaşıyor, ikimiz de burada öylece duruyoruz. "Patron, Üç dedi ki-"

Yedi depodan dışarı adım atıyor ve benim görünce donup kalıyor.

"Üç *ne* dedi?" diye sordum.

"Yola çıktığımı söyledi," diyor Seven, sesi alçak. "Bir dakika içinde burada olur."

"Güzel."

Sonra uzaklaşıyorum, çünkü *lanet olsun*, gözüm korkmuyor. Aristov'un varlığından biraz çekiniyorum, burayı nasıl bulduğunu merak ediyorum ama şahsen beni korkutmuyor, bu yüzden ona doğru yürüyorum.

"Bay Scar," dedi beni selamlarken. "İtiraf etmeliyim ki... *Daha fazlasını* bekliyordum."

O işaret edince depoya bakıyorum. Sıradan, mütevazı, boktan bir şeye benzama yapmam gereken her şeyi yapıyor ve ucuza aldım, daha ne isteyebilirim ki?

"Burada ne yapıyorsun?" Ben soruyorum.

"O ," diyor. "Ne tesadüf, değil mi?" "Ben tesadüflere inanmam."

"Bu utanç verici," diyor. "Ben de *mutlu kazaların* büyük bir hayranıyım."

"Burada ne yapıyorsun?" Tekrar sordum. "Pek sohbet edecek havada değilim, o yüzden her neyse söyle de ben de günüme devam edeyim."

"Merak ediyorum... Dün gece benim evimde miydiniz, Bay

Scar?" "Neden oraya gideyim ki?"

Sorusuna cevap verdim.

Adam aptal değil. *Kaçakçılığın* kırmızı bayrağını sallıyorum burada.

"Onu orada bulamayacaksınız," diyor artık lafı dolandırmadan. "O artık gitti." "Nereye gitti?" Dudaklarında bir gülümseme belirir. "Ben de sana aynısını sorabilirim, değil mi? Görünüşe göre *ikimiz* de birilerini saklıyoruz." "Ben kimseyi saklamıyorum," diyorum ona. "Doodlebop'a da söylediğim gibi, istersen ceplerimi kontrol edebilirsin. Görüyor musun, *ben*? Ne kaçarım ne de saklanırım. Ben bir kurttan daha çok armadillo."

Bir hayvan metaforu daha. Beni biraz rahat bırak.

Daha erken.

Burada önemli olan, eğer hesaplamadıysanız, adamın depomun yerini bulmayı başarmış olması, ki bu da diğer her şeyi bulmaktan sadece bir adım ötede. Sahip olduğum hiçbir şey benim adıma değil, hayır... çoğu takma bir isim altında. *Oliver Accardi*. Ancak bu mülkte yapılacak basit bir arama, Queens'teki evim de dahil olmak üzere sahip olduğum diğer tüm tapulara rastlamak için yeterli olacaktır.

Bilirsin, Scarlet'in olduğu yerde.

"Beni soyup arayacak havanda değilsin, ha?" diye sordum. "Belki bir dahaki sefere." "Bir dahaki," diyor. "Onlardan biri olacağından emin misin?" "Oldukça eminim."

Aristov ne yapacağını düşünüyormuş gibi etrafıma bakıyor. Ama o bir şey yapamadan, Üç kasıla kasıla sokağa giriyor ve sözümü kesiyor.

"Ah, Bay Jackson," diyor Aristov. "Uzun oldu!"

"Yeterince uzun değil," diye homurdanıyor Üç. "Burada ne yapıyorsun?"

Aristov ona, "Patronuna merhaba diyordum," diyor. "Bana ait olmayan şeylere atmaya başlamadan önce bana ait olanları iade etmesi için ona bir şans daha vermeyi düşündüm."

Üç'ün gözleri kısılır. "Bu bir *tehdit* mi?"

"Kulağa öyle mi geliyor?" Aristov soruyor. "Sadece istediğimi elde edemezsem başka bir şeyle yetinmek zorunda kalabileceğimi söylüyorum. Aslında, halihazırda hazırda bekleyen güzel bir esmer var, Lexie dediğimiz seksi bir küçük kız... O benim Morgan'ım değil, ama sanırım şimdilik onun yerine geçecek biriyle idare edebilirim."

Üç, kopmaya çok yakın görünüyor, bunun için adama saldırmak üzere, Aristov'un istediği de bu, yani evet... *olmuyor*.

"Üç," dedim, "işe koyulun."

"Evet efendim," diye mırıldanarak depoya doğru ilerledi.

"Git ona yardım et, Seven," emrediyorum, adamın hâlâ arkamda gizlendiğini bildiğimden, "böylece buradan çıkabiliriz."

Aristov, "Evet, Bay Pratt, gidip arkadaşınıza yardım edin," diye araya girer. "Eminim eşiniz eve erken dönmenize çok sevinecektir. Çok hoş kadın."

"Az önce ne dedin sen?" Seven uzaklaşmak yerine bir adım daha yaklaşıp soruyor. "Onun çok hoş bir kadın olduğunu söyledim."

"Git, Seven," diye emrediyorum. "*Şimdi*."

Yedi bu kez dinler ve depoya girer.

"Bir adamın ailesini tehdit etmek sizi daha büyük bir adam yapmaz," diyorum. "Seni bir *utanç kaynağı* yapar." "Bana taktığın isimler umurumda mı sanıyorsun?" diye soruyor. "Ayrıca, bu bir tehdit değil. Ben tehdit etmiyorum. tehditler savurmam. Ben sözünün eri bir

adamım." "*Sözünüz...?*"

"Güzel olsun olmasın, o kadına hayal bile edilemeyecek şeyler yapacağım. Zor olmaz. Çok güveniyor. Çoğu kadın öyledir. Ama onu yalnız bırakacağım, seni de yalnız bırakacağım, eğer bana geri dönersen.

Morgan."

"O senin değil."

"*Onun senin* olduğunu mu
düşünüyorsun?" "Ben öyle
bir şey demedim."

"Peki *benim* olup olmaması senin için neden bu kadar önemli?"

Cevap vermiyorum, çünkü siktir et onu.

Bu adama lanet olası bir açıklama borçlu değilim.

"Size düşünmeniz için bir şans vereceğim," dedi bir adım geri çekilerek, "ama bu şansınız uzun sürmeyecek, o yüzden çabuk düşünün Bay Scar."

Çıkıyor, ara sokakta kayboluyor, tam o Seven kendini tutamayarak dışarı fırlıyor. Hâlâ dinlediğini biliyorum. Yüzünden .

"Devam et," diyorum o daha sormadan. "Karını kontrol et ve oraya gelmediğinden emin ol."

"Teşekkürler patron," diyor Seven, koşar adım uzaklaşırken.

Depoya geri döndüğümde, Üç'ü tam olarak Seven'ın daha önce bulunduğu yerde oturmuş, Seven'ın havuçlarından birini kemirirken buluyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum.

"O ahmağın korkunç bir şekilde hayal ediyorum."

"Her şey iyi güzel de, daha işler var," diyorum, "şu portakalları sayalım da *hepimiz* eve gidelim."

ONUNCU BÖLÜM

Tu küçük kızın hala peri masallarına inbir zaman vardı, bir yıldan az bir süre önce. Masal kitaplarındaki o çılgın masallara değil, hayır... o *sonsuz dek mutlu olan, kötü adamların cezalandırıldığı*

Annesinin onunla birlikte izlediği çizgi filmlerdeki kahramanların hikayeleri gibi.

Sindirella'yı severdi. Pamuk Prensesi severdi.

Prensesler güzel, mutlu ve nazikti.

Ama tüm ötesinde, küçük kız *Oyuncak Hikayesi*'ni her şeyden çok seviyordu. *Buzz ve Woody gibi olmak.*

Oyuncaklarının gerçek olduğunu, duyguları olduğunu ve o bakmadığında da canlandıklarını düşünüyordu ama aylar sonra artık bundan emin değildi.

Çünkü Buster mantodan hiç ayrılmamıştı. Küçük kız onu kurtaramazdı ama o da kendini kurtaramıyordu.

"Güle güle, Buster," diye fısıldadı, Teneke Adam ateşin yanındaki sandalyede kambur kambur uyurken, karanlıkta kapısında duruyordu.

Yatak odasına önce ayıya son bir kez baktı.

Gecenin bir yarısıydı. biraz kar vardı, gökyüzü bulutluydu, hava kadar soğuktu ki penceresi buğulanmıştı. Titreyerek camı açtı, metal gıcırtısı gibi bir ses çıkınca yüzünü buruşturdu. *Paslanmış bir Teneke Adam gibi.*

Korkmuştu, çok korkmuştu ama bunun onu durdurmasına izin vermedi. Annesi ona korkularına bir isim vermesini söylemişti, o da ona *Buzz Işıkyılı* adını verdi. Pencereden çıkıp küçük çatıya tırmandı ve dişlerini çatı boyunca süründü. Sadece ikinci kattı ama kendini gökyüzündeymiş hissediyordu. Ama de, kenara doğru kayarak ve derin bir nefes aldı.

"Buzz gibi ol," diye fısıldadı kendi kendine. "O tarzıyla düşebilir."

Atlamak için cesaretini sadece bir anını aldı - ya da daha çok *yuvarlanmak*, sadece kıvrılmak ve aşağıdaki çimlerin üzerindeki küçük bir kar yığına düşmek gibi. *Sarsılarak* yere düştü, tüm vücudu acıyordu ama kimsenin onu duymaması sessiz olmaya çalıştı.

Kolu acıyordu ve başı ama ayağa kalktı ve nefret ettiği saraydan uzaklaşmak için yürümeye başladı.

Küçük kızın nereye gittiğine, hatta Teneke Adam'ın nerede yaşadığına dair hiçbir fikri yoktu. Ama sahile giden tek bir yol olduğunu hatırlıyordu, bu yüzden sırtındaki giysiler ve Korkak Aslan'ın ona verdiği kırmızı renkli paradan başka hiçbir şeyi olmadan o tarafa gitti.

Yürüdü... ve yürüdü... ve yürüdü, sonsuza kadar yürüdü, dondurucu soğukta, burnu akarken,
onun

parmakları , sonunda tahta kaldırıma gelmişti. O saatte dışarıda kimse yoktu. Yol boyunca yanından geçtiği birkaç kişi onu fark edemeyecek kadar meşguldü. Hava çok karanlıktı ve o hâlâ çok korkuyordu, ama yürümeye etti, o civarda bildiği tek yere doğru .

Plajın kapalı olduğunu tabelaları geçerek kıyı şeridine doğru yürüdü, soğuk su ayakkabılarına değiyordu.

Şimdi nereye gitmesi gerekiyordu?

"Hey, sen," diye bir ses, ışık ona doğru yanıp sönüyordu. "Ne yapıyorsun?"

Küçük kız döndü ve bir adamın yaklaştığını gördü; mavi üniformalı bir adam. Bir polis memuru.

"Burada olmamanız gerekiyor," dedi adam, yaklaşarak.

Uh-oh.

Panikle döndü ve koşarak sahile . Adam onu kovaladı, durması bağırdı ama o koşmaya devam etti, öyle ki hava yüzüne çarptıkça ciğerleri yandı. Adam karanlıktaki bir yabancıydı ve annesi onu konuda uyarmıştı. *Saklambaç.* Küçük kız saklanacak bir yer aradı ama adam onu yakalamadan önce fazla uzaklaşamadı. Adam kızın kolunu tutarak onu daha da paniğe sürükledi.

Küçük kız , savruldu ve kavga etti, memuru ısırmaya çalışmadan önce ayak bileğine tekme attı. Memur, telsizle destek isterken kollarından tutarak etkisiz hale getirdi.

"beni!" diye bağırdı.

"Tanrım, evlat, *sakin ol*," dedi. "Başın belada değil, sakın ol, tamam mı?"

"beni!" diye bir kez daha yalvardı, hâlâ çırpınıyordu. "Sadece tekrar eve gitmek istiyorum!" "O zaman rahatla," dedi adam, "seni eve götürebilirim. Sadece bana adını söyle. Bunu yapabilir misin?"

Başını iki yana salladı. Kelimelerini onun için kullanmıyordu. O bir yabancıydı. *Yabancı bir tehlike.* "O zaman bana ailenin adını söyle."

Hiçbir şey.

"Bana nerede yaşadığını

söyle." Bunu *bilmiyordu*.

"Bana bir şey söylemelisin evlat," dedi memur. "Ne olursa ." "Eve gitmek istiyorum," diye fısıldadı. "Ev gibisi yok."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Morgan

"W Hacha ne düşünüyor?"

Bu sorunun sesiyle yatak odasının kapısına doğru bakıyorum ve Melody'nin orada durduğunu görüyorum. Üzerinde dökümlü küçük siyah bir elbise ve siyah tayt, dudakları parlak kırmızı, kıvrılmış sarı saçlarında uyumlu bir fiyonkla dönüyor. Bakışlarım tarıyor, ayaklarına, tanıdık bir çift kırmızı Louboutin ayakkabıya takılıyor.

Midem bulanıyor.

"Muhteşem görünüyorsun," diyorum, çünkü bu doğru. Kız göz kamaştırıcı. "Olay nedir?" "Leo beni kutlamak için dışarı çıkarıyor," diyor. "*Tanışma yıldönümümüz.*"

"Öyle mi? Nasıl tanıştınız?"

"Bir öğleden sonra parkta yürürken, telefonundan çalan eski bir Tupac şarkısının ritmi kulaklarımı selamladı. İlk seste aşktı. Yani, tabii ki yakışıklı olmasının bir zararı yoktu. Onu gördüğüm anda onun olmuştum. Rahmetlinin deyimiyle, tıpkı *Alaaddin* gibiydi, sürtük... Ne istese verirdim."

Gülüyorum. "Çok şirin. Siz ikiniz... çok tatlısınız."

"Değil mi? Ben de öyle düşünüyorum." Sırıtarak kapı çerçevesine yaslanıyor. "Peki ya sen ve Lorenzo? Hikayeniz nedir? Nerede tanıştınız?"

"Sana hikayeyi anlattığını sanıyordum."

"Tek bildiğim ona Külkedisi muamelesi yaptığın," diyor. "Detay vermesiyle tanınan biri değildir."

"Ah, evet... boktan küçük bir barda tanıştık." "Sarhoş takılması mı?"

"Daha çok ciddi bir hatası gibi."

Gözleri genişledi. "Hayır, pişmanlık mı?"

"Onun hakkında mı? Hayır." Çıplak bacaklarımı soğuk tahtaya doğru uzatıyorum. Yatağın yanında yerde oturuyorum, telefonum şarj olurken sırtım duvara dönük, üzerimde sadece büyük boy beyaz bir tişört ve iç çamaşırı var. Neredeyse çıplak olmam beni rahatsız etmiyor ve Melody'yi de rahatsız etmiyor gibi görünüyor, bu yüzden bu konuda bir şey yapmak için acele etmiyorum. "Onu yanlış değerlendirdim, tanıştığım diğerleri gibi olduğunu düşündüm, bu yüzden onun yerine bardan eve aldım."

Bunun imkansız olduğunu düşündü ama gözleri bir şekilde da büyüdü. "Ne?"

"Yankesicilik yaptım. Gerçi beni yakaladı, bunun için bana cehennemi yaşattı ama sonunda beni eve götürdüğü için sanırım işe yaradı."

"Bu... *vay* canına."

"Yani hayır, pişman değilim, ama dostum, bundan paçayı kurtaracağımı düşünerek ne kadar aptalmışım?"

Başını sallayarak kapıdan uzaklaşıyor. "Sen cesur, cesur bir ruhsun Morgan, *benden* daha cesur bir ruhsun. Lorenzo'yla ilk karşılaştığımda yanına yaklaşmaya bile korkmuştum."

"Yara izi yüzünden mi?"

Alay etti. "Hayır, insanlara nasıl baktığı yüzünden, yani *bana* nasıl baktığı yüzünden." "Nasıl yani?"

"Sanki ben Tupac'ım, o da Biggie." "Ah, sanki onun düşmanı olabilirmişsin gibi." Bu bakışı bilirim.

Bana da bir iki kez vermişti.

Gerçek bir *öfke* bakışı bile değil. Boş bir bakış, akla gelebilecek her şeyden yoksun, sanki kafasının içinde bir yerlerde hapsolmuş gibi. Soğuk ve , sanki seni hayatından nasıl çıkaracağını planlıyor. Kişisel bir şey değil, sadece *kaltak, git*.

"Bingo! İşte bu!" Tekrar gülümsüyor ve arkasını dönüyor. "Her neyse, Leo beni almak için birazdan evde olur, ben de arabamı beklemeye gidiyorum."

"İyi eğlenceler," diye . "Mutlu yıldönümleri."

O aşağıya iniyor ve ben de telefonumu elime almadan önce bir süre burada oturuyorum. Sadece birkaç dakikalık şarjı kalmış, en fazla on dakika, bu da demek oluyor ki bu yorucu rutine devam edebilmek için ya yakında yeniden doldurmam ya da yeni bir tane almam gerekiyor.

İki seçeneği de yapmak istemiyorum. Son kez dakika satın aldığımda, bu kadar olduğuna yemin ettim. Bir daha zamanım tükenmeden kızımı geri alacağım.

Bunun bitmesini istiyorum. Neden hala bitmedi?

İç çekerek numarayı çeviriyorum, telefonu kulağıma götürüyorum, çaldıkça çalıyor, çaldıkça çalıyor, zihnimin arkasında kapatmam için yalvaran sesi duymazdan gelerek dinliyorum. Beşinci çalıştan sonra nihayet cevap veriyor ve beni selamlıyor. "Ah, güzel kız, ben de tam senden bahsediyordum."

"Eminim."

"Öyleydim," diyor. "En fazla bir saat önce. Elbette hepsi iyi şeylerdi. Senin hakkında asla kötü bir şey söylemeyeceğim. *Söz veriyorum*."

"Evet, doğru."

Gülüyor. "Bu ikinci konuşman oldu, kedicik. Bugün kendini konuşkan hissediyor olmalısın."

Hiçbir şey söylemiyorum, başımı eğiyorum, telefonu kulağımla omzum arasına sıkıştırıyorum, bir yandan da tırnaklarımdaki cilayı temizliyorum. Bir nedenden dolayı iyi bir ruh hali içinde olduğunu söyleyebilirim, bu da Kassian'la korkutucu olma eğilimindedir, ama sonra tekrar, bu ondan bir şey çıkarma şansım olabilir.

Keyfi yerinde olduğunda duygusallaşır ve bana . Ancak ne yazık ki, onun ne kadar zalim ve rahatsız edici bir adam de o anlarda öğrendim.

"Ah, şimdi bana sessiz kalma," diyor Kassian. "Bana aklında ne olduğunu söyle."

"Ben sadece... yoruldum," diye itiraf ediyorum. "Bunu seninle yapmaktan çok yoruldum. Çok yorucu. Neredeyse bir

yıl."

"Biliyorum," diyor. "Ben de yoruldum. Uzun zamandır senin peşindeyim güzel kız."

"Çok uzun zamandır," diye fısıldıyorum.

"Çok uzun," diye kabul ediyor. "Söyle bana, mutlu musun?" Buna cevap vermiyorum.

Neden sorduğunu .

Daha önce benim mutluluğumu hiç önemsememişti.

"Öyle ?" diye tekrar sorar. "Bana söyleyebilirsin. Bilmek isterim. Hayatından memnun musun?" "Kızım daha mutlu olurdum, Kassian."

"Öyle olacağına eminim," dedi. "Yalnız, beni onunla birlikte istemiyorsun. Hayır, onu istediğinize karar vermiş."

O. Lorenzo.

Kastettiği kişinin o olduğunu biliyorum.

"değil," diye fısıldıyorum.

"O zaman nasıl bir şey olduğunu anlat bana," diyor. "İstediğin bu mu? Küçük yaralı oyuncağın sana kendini bir kadın gibi hissettiriyor mu? Seni yatağına alıyor ve sen ağlarken seni beceriyor mu? Gözyaşlarının ne kadar güzel olduğunu söylüyor mu? Etrafında küçük şirin bir çit olan beyaz evinde kendini güvende hissetmeni sağlıyor mu? Burada kendini evinde hissediyor musun, güzel kız?"

İçime bir soğukluk çöküyor. Mide bulantısı midemde kabarıyor, bu kelimeler bana çarptıkça safra boğazımı yakıyor. *Aman Tanrım.*

Titreyerek nefes veriyorum.

Evi tarif etti.

"Sadece mutlu olup olmadığını bilmek istiyorum," diyor sessizce, "çünkü eğer mutluysan, çok mutlu edeceğim."

Seni bu lanet yerden çıkarıp eve götürmek çok hoşuma gidiyor."

Yüksek sesli bir zil sesi etrafımda yankılanıyor. Panikle irkiliyorum, nefes nefese kalıyorum ve telefonu elimden bırakıyorum. Kapı zili. İlk defa duyuyorum. Burada kimse *kapıyı çalma* zahmetine bile girmez.

Yüksek topuklu ayakkabıların tıkırtısı alt kattan geçerek ön kapıya doğru ilerliyor.

Hayır. Hayır. Hayır.

Yerden kalkıp yatak odasından koşarak çıktım ve "Sakın açma!" diye bağırdım. Melody! Tanrım, kapıdan uzak dur!"

Bana doğru döndü, irkildi ama artık çok geçti. *Çok geç.* Eli kapı kolunda ve daha ne dediğimi anlamadan kapı yarıya kadar açılmış bile. Hızlı tepki vererek tekrar kapatmaya çalışıyor ama adam çok daha hızlı. *Çok, çok daha hızlı.* Bir şey kapıya çarparak sonuna kadar açıyor ve Melody birkaç adım tökezleyip zar zor ayakta kalmayı başarırken neredeyse yere düşüyor.

Gözlerini dikmiş, sesi yüksek ve savunmacı bir şekilde "Affedersiniz, yardımcı olabilir miyim?" diyor.

Merdivenlerin yarısında donup kalıyorum, ayaklarım daha fazla hareket edemiyor, içimdeki her şey diğer tarafa gitmem için çığlık atıyor. *Geri dönmek. Geri çekil. Kaç, orospu çocuğu. Ondan kaç.* Üst kata koşabilir, pencereden çıkabilir, çatıya tırmanabilir, belki buradan bile uzaklaşabilirdim.

Ama yapamıyorum. Hareket edemiyorum. Koşamıyorum.

Gözümü kırpyorum ve o orada, Lorenzo'nun evinin girişinde duruyor. Kusursuz giyinmişti; düz siyah takım elbise, saçları geriye taranmış, ayakkabıları ışık vurdukça parlıyordu. Melody hemen tepki veremeyecek kadar şaşkın. Adam gülümseyip birkaç santim ötesinde durduğunda, gözleri vücudunu tepeden tırnağa tararken ona bakakalır. Bakışları ayaklarında, kırmızı topuklarında duruyor ve tekrar yukarı bakmadan önce hafif bir kahkaha atıyor, sesi neredeyse dizlerimi büküyor.

Sağduyu Melody'yi harekete geçirir ya da belki de sadece sağlıklı bir korku dozudur, çünkü bir adım geri çekilir ve biraz daha mesafe koyar.

Bu yeterli
değil. Artık
çok geç.
O çok hızlı.

Melody kaçamadan onu yakalıyor, kalın dövmele elleri boğazına dolanıyor, sıkıyor ve onu
olduğu durduruyor. Melody onun kollarını, ellerini kavırıyor, onları koparmaya çalışırken

çırpınıyor, gözleri dehşetle irileşiyor. o kadar güçlü ki onu parmak uçlarına kaldırıyor.

"Kassian!" diye bağıyorum, sesim onun dikkatini çekiyor. Bakışları merdivenler boyunca süzülerek bana doğru , gözleri benimkilerle buluşuyor.

Melody'yi tutuşunu nefes alabileceği kadar gevşetir, ama tamamen bırakmaz, hayır... bunun yerine etrafında döndürür, kendisine doğru sürüklerken neden olur, sırtı göğsüne yaslanır. Bir eli boğazında durup onu kavrarken diğer kolu Melody'nin etrafını sarıyor ve elini karnına dayayarak onu orada sabit tutuyor.

Kadın çırpınıyor, kurtulmaya çalışıyor ama adam kararlı ve *acımasız*. "Morgan," diye fısıldıyor, sesi titriyor, iri gözleri yaşlarla doluyor.

"Sadece... *rahatla*, tamam mı? Sakin ol," diyorum ona, gözlerim tekrar Kassian'a dönüyor ve "İyi olacaksın," diyorum.

Gülümsemesi büyüyor.

Umarım ona yalan söylememişimdir.

Bir adım daha atıyorum, sonra bir adım , sonra bir adım daha, ellerimi önümde teslimiyetle tutuyorum, çünkü bana güvenmediğini biliyorum.

Şimdi olmaz.

Muhtemelen bir daha asla.

Kaçtığımda her türlü güven şansını kırdım.

"Mutlu görünmüyorsun güzel kız," diyor beni tarayarak. "Ama *rahat* görünüyorsun."

Pantolon giymediğimin farkındayım. Mallar örtülü ama fazla değil. Şu anda bunun belirtilmesine gerçekten ihtiyacım yok. Bununla uğraşmak yeterince acı verici.

"Söyle bana, seni herkesin önünde beceriyor mu? Sana yaptığı şeyleri görmelerine izin veriyor mu?

İzlemeyi seviyor mu?" "Kassian, sadece-?"

"Hayır!" diye bağıyor, öfkesi evin alt katında yankılanırken Melody'yi daha sıkı kavırıyor ve ciğerlerine giden havayı kesiyor. "Cevap ver bana. *Şimdi*."

"Yapmıyor," diyorum hemen. "."

Kassian Melody'yi tutuşunu tekrar gevşetiyor, ancak açıkça öfkeli, bu yüzden onu gerçekten boğmadan önce bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum.

"Gitmesine izin verebilir misin?"

"Neden bırakayım ki?"

"Çünkü onun bu işle hiçbir ilgisi yok."

"Yani?"

"Yani, bırak gitsin. O senin istediğin kişi değil."

"Hayır, değil," der, daha sert bir şekilde kendine çeker, eli değişir, çenesini kavrar, gözyaşı dolu yüzüne bakabilmesi için başını yukarı kaldırmaya zorlar. Kassian sadece esmerlerden hoşlanır. Ne kadar şanslı olduğunun farkında değil. "Ama bu hâlâ çok güzel. Melody, değil mi? Eminim çok güzel sesler çıkarıyordursundur. Adamlarım sana şarkı söyletmekten zevk alır."

İnliyor, titriyor, onun haklılığını kanıtlıyor.

"Kassian," diyorum tekrar, çaresizce. Şu anda onun düşünce sürecini *görebiliyorum* ve her şey her saniye daha da kötüye gidiyor. Onu alacak. Alacağını biliyorum. Ama Melody bu adamlarla bir gün bile dayanamaz. İçinde çok fazla iyilik, çok fazla duygu var. Hepsini dışarı çıkarmaya

alışırken onu *öldürecekler*. "Bırak onu gitsin."

"Neden?"

"ünkü buraya benim için geldin, hatırladın mı?" Yaklaşıyorum, tam ulaşabileceğim yerde duruyorum. Benim

Bacaklarım titriyor, ona bu kadar yakın olmak istemiyorum ama başka seçeneğim yok, gerçekten yok. Buradan yalnız çıkmayacak. Öyle ya da böyle, eve birini götürecekt, eğer bu ben olmazsam Melody olacak ve bunun olmasına izin veremem. Ona zarar vermesine izin veremem. "Bak, ben buradayım."

Bunu söylediğimde bana
bakıyor. Ve ben onun ne
düşündüğünü biliyorum.
İkimizi de alabileceğini düşünüyor.

Burada onu durduracak kimse olmadığını düşünüyor.

Onu yalnız bırakmayacağımı, kurtların önüne atmayacağımı nasıl bildiğini düşünüyor, çünkü birçok kez başka kızları korumak için onun şiddetinin yükünü benim çektiğimi gördü.

Çok fazla düşünüyor... çok fazla... ve bu çok tehlikeli. Sadece tepki vermesini istiyorum.

Derin bir nefes alıyorum, nefes verirken kelimeleri ağzımdan geçiriyorum. "Beni başkalarının önünde becermiyor. Bunun nedenini biliyor musun, Kassian? Çünkü kendini erkek gibi hissetmek için buna *ihtiyacı yok. Senin* aksine, benimle tek başa çıkabilecek kadar güçlü."

Pişmanım... oh, *lanet olsun*, pişmanım... ama geri alamam. Geri almayacağım. Tıpkı o gece, beni öldürmeye çalıştığı gece, neredeyse öldüğüm gece olduğu gibi öfke beni ele geçiriyor. Melody'yi kendisinden uzaklaştırıyor, sertçe itiyor. Tökezliyor, ayağı takılıyor ve yere düştüğünde ağlıyor. Yine de ona yardım edemedim. Hayır, tek başına.

Kassian boynumdan tutup beni kendisine doğru çekti. Görüşüm bulanıklaştı. Hava akışımı kesmiyor. Hayır, oyun oynamıyor, beni rahatsız etmeye çalışmıyor. Bunun yerine, parmakları beynime giden kanı engellemek için tam da mükemmel noktaya basıyor. Anında başım dönüyor ve bileklerini tutuyorum. Göz ucuyla Melody'nin kalkıp koştuğunu görüyorum ama şimdi ne olacağı üzerinde fazla duramıyorum. Her şey kararmadan önce en fazla otuz saniyem var.

Kassian beni kendine çekiyor, dudakları bir nefes uzakta, "Aptal küçük *suka*, sen her zaman *benim* olacaksın" diye fısıldarken etrafımdaki dünya kayboluyor.

* * *

ANeredeyse bir yıl önce, sıcak bir yaz gecesinde Kassian Aristov hayatımı aldı.

Boğazımı sıkarken saniyeler içinde bilincimi kaybetmiştim.

yere çakılmış. Doktorlar emin olamıyorlardı ama dakikalarca dayandığından ve tam zamanında bıraktığından şüpheleniyorlardı. Gerçek anlamda hayatta kalmayı başardım ama bu gerçekleri değiştirmiyor.

O gece, Kassian hayatımı aldı. Ve şimdi, aylar sonra, neredeyse ikinci kez yapıyordu.

Kendime geldiğimde, bilinç içime hücum ediyor, beni karanlıktan uyandırıyor, şaşırtıyorum... hala *hayatta* olduğuma şaşırtıyorum. Hava soğuk ve titriyorum, titriyorum, tüylerim diken diken olurken dişlerim takırdıyor. Uzandığım yerin altındaki sert zemin sanki buzla kaplanmış gibi. İçime çektiğim hava bayat kokuyor.

Her ağır geliyor, çok ağır. Oturuyorum, kaslarım protesto ve lanet olsun, boğazım ağrıyor, ağzım o kadar kuru ki sesim kısılıyor.

Birkaç dakikadan daha uzun olduğunu hemen hissediyorum. Saatler, belki.

Her göz kırpışım abartılı, kafam sisli, sanki kan dolaşımdan bir şey akıyor ve beni ağırlandırıyor.

Uyuşturulmuş.

Kendime geldiğimde, sessizce gelmeyeceğimi .

Yukarıdan hafif bir gümbürtü sesi başım sallanıyor, yüzüyor. Sersemlemiş halimde bile

nerede farkındayım.

Bodruma.

Daha önce de burada bulundum, yerin altında, Limerence'ın altında, bu pis beton zindanda.

Buraya çok kez geldim.

Yer değiştirmeye çalışıyorum, göğsüme baskı yapan ağırlık metalleri çınlatıyor. Karanlıkta elimi uzatıp etrafı yokladığımda, parmaklarım boynuma sarılmış ve bir asma kilitle sabitlenmiş soğuk metalin üzerinde geziniyor.

Beni bir hayvan gibi buraya zincirledi.

"Uyan, uyan, güzel kız."

Sesin geldiği yöne doğru döndüğümde nefesim kesiliyor, zincir betona çarparak yankılanıyor. Burada pek bir şey seçmek zor, ama gölgelerdeki bir şey değişirken onun bakışlarının olduğunu hissedebiliyorum.

"Neden buradayım?" diye sorarken sesim

çatlıyor. O *gülüyor*.

Gözlerimin alışıp şeklini seçebileceği kadar yaklaşarak, "Hâlâ o aptal kızın ta kendisi," diyor.

"Beni eve götüreceğini sanıyordum," diye fısıldadım. "*Buraya değil.*"

Kassian önümde çömeliyor, göz hizamda, yüzüme bakıyor. Bir an için hiçbir şey söylemedi. Bu sinir bozucu.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, bir duygu kabarmasını geri çekmeye zorluyorum.

"Ah, benim tatlı kediciğim," diyor, bana doğru uzanıyor, başparmağı titreyen alt dudağımda gezinmeden önce çenemi dürtüyor. "Öylece yatağımda, sımsıkı sarılmış, değerli küçük kediciğimize sarılmış olarak uyanacağını mı düşündün? Her şeyin affedileceğini mi? *Unutulacağını* mı? Belki de düşündüğümden daha aptalsın."

Gözyaşlarım gözlerimi yakıyor. Bu odanın ne anlama biliyorum. *Ya batacaksın ya da burada yüzeceksin*. Burası insanları kıldığı yer, eğitim kampının kendi küçük çarpık versiyonu. Seni buraya kilitliyor ve cehennemi yaşıyor. Kulüpteki kızlar buna hep *eğitim* derdi. yaparsan, tekrar eğitime girersin, sanki bu bir işmiş gibi, sanki bizi satabilmesi için boyun eğmeye zorlanmak yerine yazar çalıştırmayı öğretiyorlarmış gibi.

BDSM gibi bir şeyden bahsetmiyorum. Beni yanlış anlamayın. Yaptığı şeyin uzaktan yakından katartık bir yanı yok. Uyuşmanı istiyor. Pes etmeni istiyor. Uyumlu olmanızı istiyor, istediği gibi şekillendirip biçimlendirebileceği küçük, sevimli bir oyun hamuru beden. Birkaçını kendi işi için saklıyor ama çoğu bir daha ortalıkta görünmüyor. Bazılarını mal gibi satıyor, diğerleri ise bu bodrumdan dışarı bile çıkamıyor.

"O eğitilemez. Bunu benim

için de söylemişti. Bazı kızlar

saatler içinde kırılır. Çoğu

birkaç gün sürer.

Bir hafta sonra, genellikle yorulur ve onları atar, ama yıllardır beni kırmaya çalışıyor. *yıllar.*

"Ağladığında çok güzel oluyorsun," diyor sessizce, ilk sessiz gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldüğünde. Fırçayla uzaklaştırıyor, dokunuşu çok nazik. Beynimi allak bullak ediyor. "Bunu senden almış, tatlı kediciğimiz. Ne zaman ağlasa bana *seni* hatırlatırdı. O yumuşak, titrek nefesler. Her zaman titreyişin. O da öyle yapardı. Bazı günler, bana yaşattıklarını yeniden yaşamadan ona bakamıyordum bile."

"Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Benden kaçtın," diyor. "Sana her şeyimi verdim. Sana bir parçamı bile verdim. Yine de *kaçtın*."

"Beni incitiyordun."

Kaşlarını kaldırıyor, "Öyle ?" diye sorarken gerçekten meraklı görünüyor. Başımı sallıyorum.

"Şey," diyor, devam etmeden önce bir süre bana bakıyor. "Sanırım beni incittiğini bilmek seni mutlu ."

"Hiç istemedim-"

Sözlerimi bitiremeden boynumdaki zinciri kavırıyor, eli zincirin altından kayıyor, yumruğunun içinde çeviriyor, kelimelerimi kesecek kadar sıkıyor. *Nefes* alamıyorum. Kolunu , pençeliyorum, bırakmasını sağlamaya çalışıyorum.

Göğsüm alev alacakmış gibi hissediyorum. *Aman Tanrım*.

"*Henüz* acımı hissetmedin ama ," diyor, sesi alçak. "Seninle işim bittiğinde, başka kimseye bir şey kalmayacak."

Bırakıyor ve ben keskin bir nefes alıyorum, görüşüm bulanıklaşıyor. Hiperventilasyon geçiriyorum, çalışıyorum ama o hala tam önümde.

Çok bunaltıcı.

"Başka kimse seni istemiyor," diye ekliyor. "Özellikle de o ucube. *O* bile artık seni istemiyor. Seni kullandı ve şimdi işi bitti. Onun için buna değmezsin."

"Neden bilmiyorsun," diye fısıldıyorum. "Lorenzo senin gibi değil." Kassian'ın yüzünde bir şey parlıyor.

Yine gülüyor. Bana

gülüyor.

"Ah, kedicik, ona aşık , değil mi? Seni elinde tutmak isteyeceğini mi sandın? Oh, bu çok tatlı, *suka*. Ona amımı verdin ve kalbimi verebileceğini mi düşündün? Sen bana aitsin. Bunu artık o bile görüyor."

"Yanılıyorsun."

"Seni nasıl buldum sanıyorsun? Nerede yaşadığını nasıl bildiğimi sanıyorsun? Bana söyledi, güzel kız... Yaralı küçük oyuncağın bugün seni verdi."

"Yalan söylüyorsun."

Elini cebine atıp bir cep telefonu çıkarırken bana bakıyor, tereddütsüz. Bir süre sonra gözleri telefona kayıyor ve bir telefon numarası okuyor. *Lorenzo'nun* telefon numarası.

"Bunu tanıdın mı?" diye soruyor.

Ona ters ters baktım. "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz."

Telefonu kaldırmadan önce bir düğmeye basıyor. Karanlıktaki sert parıltı gözlerimi kısmama neden oluyor ve bana bir kısa gösterdiğini fark ederek birkaç kez göz kırpyorum.

14682 Liden Bulvarı, Queens

Onu istiyorsan, al.

Herkesi bırak.

"Hayır." Başımı sallıyorum, zincir şingirdiyor. "Asla, bu... *hayır*."

"Tam burada, gözlerinin önünde." Telefonu yüzüme doğru ve bana tokat atıyor. "Bu onun numarası değil mi? Seni orada bulamadım mı?"

"Evet, ama..." Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. Midem bulanıyor. "Yapmazdı."

"Değer verdiği herkesi tehdit etmek işe yaramış olmalı," diyor, sesine keskin bir ton katarak.

"Çünkü sen, *Suka*, o kategoriye girmiyorsun. Ailesini, arkadaşlarını, bu şehrin yarısının siktiği kullanılmış bir amcık parçası için feda etmez!"

Bu sözleri yüzüme tükürürken, öfkesi bana çarpıyor ve kendi öfkemi . Telefonu elinden alıp odanın öbür ucuna fırlatıyorum, yüzüstü betona çarpıyor, parıltısı sönüyor, mesaj kayboluyor. "Senden *nefret* ediyorum."

Bunu söylediğimde Kassian ayağa kalkıyor, üzerimde yükseliyor. Karanlıkta ona dik dik bakıyorum, geri adım atmayı reddediyorum, başka tarafa bakmayı reddediyorum.

"Benden istediğiniz kadar nefret edin," diyor. "Umurumda değil. Ama beni tekrar *sevene* kadar, *suka*, sonunda yerini öğrenene kadar, olduğun yerde kalacaksın. Bu yüzden pes etmen yararına olur düşünüyorum... özellikle de yavru kedinin yanında olmak *buradan* çıkmayı gerektirdiği için."

Giderken telefonunu gibi uzaklaşıyor. Bodrumdan çıkıp ofisine giden gıcırdayan ahşap merdivenlerde ayakkabılarının sesini duyuyorum, kapı açıldığında içeriye ışık giriyor, müzik kulaklarıma saldırıyor.

Etrafımdaki her şey tekrar karanlığa gömülmeden önce gözlerimi kapatıp bu sesi engellemeye çalışıyorum.

Bodrum kapısında az bir düzine kilit var ve hepsinin anahtarı sadece *onda* var. Onun onayı olmadan buradan çıkma ihtimalim çok düşük, bu da beni felç edici bir gerçeğe götürüyor.

"Ve kızını bir daha hiç görmedi," diye fısıldıyorum kendi kendime. "*Son*."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

(Tüm bunların başında size sezgilerinizi dinlemenizi söylediğimi hatırlıyor musunuz? Düşüncelerinize güvenemezsiniz ve kalbiniz size ihanet eder, ama içgüdüleriniz çok sağlamdır. Bu her zaman bir şeyler hisseder.

Sadece dikkat etmeniz gerekiyor. "Kapı açık."

Seven arabamı park edip motoru durduruyor ve anahtarları kontaktan çektikten sonra bana , kaşları çatılmış bir halde. "Ne dedin patron?"

Kendimi tekrarlamadan önce yolcu tarafındaki camdan dışarı, çitin üzerindeki kilitlenmemiş kapıya doğru hareket ediyorum. "Kapı açık."

"Bunu görüyorum," diyor, sesi tereddütlü. "Bunun bir anlamı var mı?" "Birinin aceleyle geldiği ya da gittiği anlamına geliyor."

Arabadan inip eve doğru ilerliyorum, açık kapıdan geçip küçük verandaya . Her şey sessiz ve sakin görünüyor. Ön kapı kilitli değil, ama lanet olsun, her zaman öyle değil mi?

Kesinlikle asla kilitlemem.

Seven beni takip ediyor, gelirken kapıyı kilitliyor, ben eve girerken hemen peşimden geliyor. Etrafıma bakıyorum, o kötü his kıpırdanıyor, bağırsaklarım isyan çıkarıyormuş gibi yükseliyor. Orada, koridorda yerde, tanıdık bir çift kırmızı topuklu ayakkabı var, sanki biri koşarken tekmelemiş gibi .

Deja vu.

"Scarlet?" Sesleniyorum, sesim o kadar yüksek ki evin içinde yankılanıyor. "Burada mısınız?"

Cevap yok.

O ayakkabıları kardeşimin kız arkadaşına verdiğini biliyorum, ama onları aceleyle atılmış olarak son gördüğümde Scarlet'in başı dertteydi. Evet, her neyse, o zamanki sorun *bendim*, ama bu küçük gerçek kötü hislerimi yatıştırmıyor.

"Üst katı kontrol et," diyorum Seven'a. Gömleğimin altına uzanıp silahımı alırken. "Bak bakalım burada kimse var mı?"

Soru sormadan, tartışmadan merdivenlerden iner ve evi aramaya başlar.

Yol boyunca ayakkabılara basarak yürüyorum. Oturma odası ve kütüphanemin ikisi de boş, hiçbir şey yerli yerinde değil. Mutfığa ulaştığımda arka kapının ardına kadar açık görerek duraksıyorum.

Birisi buradan aceleyle kaçmış.

Bir sonra Seven'in yaklaştığını duyuyorum, duruyor, gözlerini açık arka kapıya dikmiş, "Ev temiz, kimse yok," diyor.

Kahretsin.

Sadece *uyuyor* olmasını istemek çok mu fazla?

Silahımı iterek ceplerimi karıştırıp telefonumu aradım.

"İşte," diyor Seven, onu alıp uzatıyor, tam olarak ne biliyor.

Birkaç tuşa basıp kardeşimin numarasını aradım, çaldıkça dinledim. *Cevap yok.* Daha sonra iş yerini aradım, hostes tarafından sıcak şekilde karşılandım.

"Leo Accardi'nin orada olup olmadığını söyleyebilir misiniz?"

"Evet, efendim," diyor. "Aslında şimdi ayrılıyor. Onunla konuşmak ister misiniz?"

"Hayır, ama benim için ona bir mesaj iletebilir misiniz?"

"Elbette."

"Ona kardeşinin eve acele etmesini söylediğini söyle."

Telefonu kapatıyorum, endişeli görünen Seven'a bakıyorum. Bu *hiç iyi değil.* Melody'nin numarasını bulmak için telefonumu taradım. Onu hiç aramamıştım... aramak da hiç *aklıma* gelmemişti... ama kötü bir gün için saklamıştım.

Sanırım üzerime yağmur yağıyor, ha?

Tuşa basıp aradım, o anda üst kattan gelen eski bir rap şarkısının hafif zil sesini duydum.

. Müzik durdu.

"olmadığına emin misin?" Daha Seven onaylamadan cevabı bildiğim soruyorum. "Eminim."

Kapıyı kapatmadan önce bakışlarım kısa bir süre arka bahçeyi tarıyor, bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Kafamda saçma sapan denklemler dönüyor, ikiyle ikiyi tekrar bir araya getiriyorum.

Bu durum hoşuma .

Errrrnnnttt, yanlış cevap.

Telefonum çaldığında dışarı çıkmak

üzereydim. *Leo.* "Evet?" Cevap veriyorum.

"Eve mi gidiyorsun?"

", evet, oluyor?" diye sorar. "Komşulardan birinden kırk cevapsız arama aldım, Mel'in eve bir adam geldi diye çıldırdığını söylüyor. Bu konuda bir şey biliyor musun? Kadın polisi aramaya çalışmış ama Mel ona *beni* aratmış."

Gözlerimi kapatıp burnumun kenarını sıkıyorum. "Hangi komşu?"

"Mavi ev, üç kapı aşağıda." diyor. "Bayan McKinnon. Hani şu bazen alışveriş yaptığım yaşlı ."

Hayır, bilmiyorum. O kadını hiç duymadım. Rahibe Theresa sayılır, değil mi? Lanet olası dostluğun koruyucu azizi. Bir bakmışsın mahalle nöbetleri düzenliyor, insanların çitlerini boyuyor, sanki hepimiz Tom Sawyer'mışız da o kandırılan küçük ahmakmış gibi, sanki başkasının pis işini yapmak bir *onurmuş* gibi.

"Eve döndüğünde görüşürüz, tatlı çocuk."

"Ama bekle, ne oldu-?"

Sorusunu bitirmesine izin vermeyerek kapatıyorum çünkü buna verecek bir cevabım yok. Telefonu cebime sokup Seven'a doğru işaret ediyorum. "Firecracker sokağın aşağısında saklanıyor. Mavi bir ev, yaşlı bir kadın, Leo onu besliyor. Bilmiyorum."

"Bayan

McKinnon?"

"Evet."

"Ben ."

Adımları kararlı bir şekilde dışarı çıkıyor ve ben başımı sallayarak ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Lanet olsun."

Siktir

Siktir

Siktir

Kütüphaneme gidiyorum. Sinirlerim bozuldu. Yarım yamalak bir sarıyorum, , masanın önünde durup dönmelerini beklerken sessizce içiyorum.

Melody birkaç dakika sonra içeri daldı, bir ölüm perisi gibi çılgılık atıyordu, o kadar hızlı konuşuyordu ki yetişemiyordum, elleri olan bir adamdan ve bir şeyden, bir şeyden, bir şeyden bahsediyordu...

Tam bitirmek üzereyken Leo eve dalıyor ve kız her şeye baştan başlıyor, nedense şimdi daha da telaşlı. Leo onu sakinleştirmeyi başarıyor ve ben de bilmem gereken her şeyi duyarak işin özünü anlıyorum: Rus piç evime geldi ve şimdi Scarlet gitti.

Düşüncelerimi düzene sokmaya çalışıyorum ama başım zonklamaya başladı. Bu insanlar benim kütüphanemde. Ağlıyorlar, panik yapıyorlar, falan ... Belki de bu beni bir pislik yapıyor ama gerçekten kapatmalarını istiyorum. Sadece bir an sessizliğe ihtiyacım var, böylece bazı şeyleri .

Dalgınca masaya uzanıp bir yapboz parçası alıyorum ve birkaç yerde deniyorum.

"Cidden şu anda bir bulmaca üzerinde mi çalışıyor?" Melody soruyor. "*Ciddi* mi?"

"Düşünmesine yardımcı oluyor," diyor Seven.

Genellikle, eklemeliyiz, çünkü şu anda pek yardımcı olmuyor. Elbette, Aristov'un araştırma yapmak için yeterli zamanı olabilir. Bu adresi tesadüfen bulmuş olabilir. Ama büyük ihtimalle biri ona evi nerede bulacağını söylemiş ve Han Solo'nun ışın kılıcıyla kestiği Hoth'taki Tauntaun'dan daha hızlı şekilde bağırsaklarını dökmüştür.

Eğer bu gönderme size mantıklı gelmediyse, gidip *Empire Strikes Back*'i izleyin. Demek istediğim, birisi küçük bir sürtük gibi ispiyonladı.

"Üç'ü ara," diyorum, yapbozun bu parçasından vazgeçip başka bir parçasını deniyorum. "Ona beni ziyarete gelmesini söyle."

"Onun bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?" Seven sorar.

"O değil ama belki kız," diyorum. "Ayrıca, bunun önemli olduğundan bile emin değilim. *Birinin* bunun hesabını vermesi gerekiyor, o yüzden suçu üstlenmek istemiyorsan Seven, onu buraya getir."

"Evet, patron."

Yedi odadan çıkar.

"Bir yerlere gitmeliyiz," diyor Leo. "Bu gece *burası* dışında herhangi bir yere. Git şehirde kal, uzaklaş, olanları unutmaya çalış."

"Ama Morgan," diyor Melody. "Bir şeyler yapmak zorundayız!"

Kardeşimin gözlerini hissedebiliyorum. Arkamı dönmüyorum. Her ne bakıyorsa kabul etmiyorum

Ben.

"Eminim Lorenzo bir yolunu bulacaktır," diyor Leo sonunda. "Ve her ne , muhtemelen bunun için etrafta olmak istemiyorum."

* * *

"W Ait... bekle... *bekle!*"

BANG. BANG. BANG.

Tetiği arka arkaya çektim, tereddüt etmeden, hesaplamadan, *düşünmeden*. En kısa sürede

Üç'ün yüzünü görünce ateş ettim. Elimdeki bastırılmış çıkan kurşunlar oturma odasında uçuşuyor, karanlıkta çalıntı kanepede oturduğum yerden az önce kapı aralığında belirlediği yere kadar. Three beni durdurmak için ellerini havaya kaldırıyor ama onun dışında öylece donmuş bir şekilde duruyor. Bir kurşun yanındaki duvarı delip geçiyor, bir diğeri hızla geçip merdiven çarpıyor, sonuncusu ise kim bilir nereye düşüyor.

Şu anda kan kaybından ölmediğine göre, bu sefer hedefimi ıskalamış olabileceğimi söyleyeceğim.

Tetiği dördüncü kez çektiğimde silah tutukluk yapıyor, tamamen kilitleniyor. İç çekiyorum, dik oturuyorum, sürgüyü arkaya doğru zorluyorum, kilitliyorum, böylece şarjörü çıkarabiliyorum ve atım yatağını temizlemeye çalışıyorum.

Bugünlerde *silahlara* bile güvenemiyoruz.

"Ben yeniden doldurana kadar belki bir dakikan var," diyorum. "*Şimdi* bir şeyler yapmanın tam zamanı."

Normal bir insan şu anda kaçır, şansı varken cehennemden uzaklaşırdı. Akıllı bir insan bir silah bulur ve beni vururdu, açıkçası, çünkü bu kesinlikle nefsi müdafaa olarak nitelendirilebilir. Ama *deli* bir insan orada öylece durup kaderini bekler. Üç'ün ne yapacağına dair bir tahminim var.

Lanet olası delilik.

"Bak patron, ne olduğunu bilmiyorum ama annemin hayatı üzerine yemin ederim ki bununla hiçbir ilgim yok," diyor Three, bir milim bile kıpırdamadan, ben odayı temizlerken elleri hâlâ önünde havada. "Sana yıllar önce ne olursa olsun arkanı kollayacağıma dair söz vermiştim ve bunda ciddiymdim. Hatalar yaptığımı biliyorum, bu yüzden beni bir mankafa olduğum için öldürmek istiyorsanız, devam edin, ama lanet olası bir *Yahuda* gibi gitmeyi *reddediyorum*."

Şarjörü yeniden bir el ediyorum ve "Buna inanıyor gibisin" derken silaha bakıyorum.

"Çünkü bu doğru," diyor. "Sana asla ihanet etmem, kimsenin seni bu şekilde becermesine izin vermem. Lexie'nin bir *an* için bile ağzından laf kaçıracağını düşünseydim, beynini kendim uçururdum."

"Aletinle düşünüyorsun."

"Hayır, içgüdülerimi takip ediyorum," diyor. "O da az bizim kadar o hain piçin cezasını çekmesini istiyor ve o bizim yolumuz. O bunu yapmazdı."

Silahı ona doğrultuyorum, tam ortasına nişan alıyorum, parmağım tetikte ama yine de kaçmıyor. "İçgüdülerin sana bunu mu söylüyor?"

"Evet," diyor. "Eğer beni vuracaksanız, tamam, ama kızı kullanın. Yardım etmek istiyor ve *yapabilirim*."

Ona bakıyorum, normal bir insanın rahatsız noktayı çoktan geçtim... ki bu benim yüzümde en fazla birkaç saniyedir. Three hiç tereddüt etmiyor. Orada öylece duruyor, idamı yaklaşan ve dünyaya son bir kez ölmeyi hak etmediğini söylemek isteyen idam mahkumu bir adam gibi. *Masum* olup olmaması önemli değil. Hepimiz bir sürü şeyden suçluyuz.

Scarlet hayatta kalmak için bazen amını kullanan bir hırsız.

Seven, mafyadan rüşvet alan eski bir dolandırıcı polis.

Ben mi? Muhtemelen Ted Bundy'den daha fazla insan öldürdüm ama cazibemin sadece bir kısmıyla. "Dışarıda yağmur mu yağıyor?" diye sordum.

Üç başını sallar. "Görünürde bir bulut bile yok."

Huh.

Yavaşça silahı indiriyorum ve kanepede dinlenirken yanımdaki minderin üzerine koyuyorum.

"Patron, izin verir misiniz?" Seven pencerenin yanında durduğu yerden sesleniyor. Ona doğru el sallayarak devam etmesini işaret ediyorum. "Bakın, *beni vurmayın* diyerek önsöze başlamak istiyorum."

Bu asla bir konuşmaya başlamak için iyi bir yol değildir.

Seven, "Bence burada ne yaptığımızı *gerçekten* düşünmek için bir dakikamızı ayırmalıyız," diye devam ediyor. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

"Hangi kısmı?"

," diyor. "Bölge için, itibar için, işin ele geçirmek için İtalyanlara karşı çıktık ve yaradı. Sizden korkuyorlar ve biz de onlardan çok para kazandık. Ama Ruslarla durum farklı... Bir *kadın* için savaş başlatıyorsunuz ve tarih bize bunun hiçbir erkek için iyi sonuç vermediğini söylüyor."

Başımı çevirip Seven'a bakıyorum, gözlerinde bir korku titreşimi görüyorum, sanki onu fikri için gerçekten vurabileceğimi düşünüyor.

Yani, evet, *olabilir*, ama muhtemelen olmaz.

Sebepler ve sonuçlarla ilgili şeytanın avukatlığını yapan hep o olmuştur. Adamın polis tarafı olmalı

"Bu kadınla ilgili değil," diyorum ve bunu söylediğim anda yalan söylediğimi biliyorum, çünkü kesinlikle onunla ilgiliymiş gibi *hissediyorum*. Midemdeki bulantıyı, göğsümdeki sıkışıklığı, kadın her neredeyse, adamın da muhtemelen orada olduğunu bilmekten kurtulamıyorum. Cesur, güzel Scarlet, o adam yüzünden boynunu büküyor ve bunun neden olduğunu anlamak için küçük ev filmini yeterince izledim.

"Bu bir prensip," diye karışıyor Üç. "Burada tam olarak *Yenilmezler* değiliz ama bazen bir şeyler yapılması gerekir. Bazen bir adamın peşinden gitmeniz gerekir, bir noktaya değinmek için, *'bu bok benim gözetimimde olmuyor'* demek için, çünkü olmamalı."

"Aynen öyle," diyorum. "Ayrıca, adam bugün evime geldi ve kendisine olmayan bir şeye el attı. Bu noktada *yaşa ve yaşat olayını* biraz geçtik. Mülküme girdiği için taşaklarını kesmeliyim."

Seven başka bir şey söylemiyor. İkna olup olmadığını bilmiyorum ama bir konuda kararımı verdikten sonra çok baskı yapmaması gerektiğini iyi biliyor.

"Gidebilirsin," diyorum Three'ye el sallayarak. "Yarın sana ve tüm çocuklara burada ihtiyacım var, böylece bu işi halledebiliriz. Bu gece kıza ulaşmaya çalışın ve bakalım size bir şey söyleyebilecek mi?"

"Evet, efendim," diyor ve ayrılmadan önce başını sallıyor.

"Sen de eve gidebilirsin," dedim Seven'a. "Eminim karın seni bekliyordur."

Tereddüt ediyor. "Bu gece burada tek başına iyi olacak mısınız?"

"Ben iyiyim," diyorum. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Yedi, nihayet bir dakika sonra başka hiçbir şey söylemeden ayrılıyor. Karanlık çökerken sessizce oturuyorum, gece yaklaşıyor. Silahımı tekrar elime alıp parmaklarımı soğuk metalin üzerinde gezdiriyorum. Silah elimde ağırlaşıyor, her zamankinden daha ağır, sanki bu durumun ağırlığı ona baskı yapıyor.

Silahları hiç sevmemişimdir.

Elbette, onları sık sık kullanıyorum. Sıkıştığımda işimi görüyorlar, ama ne demek istediğimi anlıyorsanız, bu neredeyse *çok* kolay. Eğer silahınız varsa, birini için ona yaklaşmanıza bile gerek yok. Bu da işi kişisel olmaktan çıkarıyor ve *sıkıcı* hale getiriyor.

Ruslarla olan bu şey... olabildiğince kişisel, bu da Aristov'un bir kurşunun kolaylığını elde edemeyeceği anlamına geliyor.

Ayağa kalkıp, silahı bir güvenlik battaniyesi gibi tutarak oturma odasından çıkıyorum.

Merdivenlerden ikinci kata çıkıp yatak odama doğru ilerliyorum. Yatak toplanmamış, dağınık, yorgan ucuna kadar kıvrılmış, çarşaf lar buruşmuş, ortasında eski püskü ayı yatıyor. *Geride kaldı.*

Döndüğümde, bakışlarım şifonyerin üzerindeki yansımamı yakalıyor, karanlıkta bulanıklaşıyor, sonra dikkatim aynadaki henüz kırmızı ruj kalıntılarına kayıyor. Anlamını göremedim, o yüzden hiç zahmet etmedim. *Özür dilerim*. Kelimelerin bir kısmını seçebiliyorum, bulaşmış ama hala orada.

Zaten yıpranmış olan sinirlerimi daha da yıpratıyor.

Öfke hücum ederken, kanım donuyor, silahı kaldırıyorum, parmağım tetikte. BANG.

BANG.

BANG.

Ayna kırılıyor, paramparça oluyor, kurşunlar aynayı delip geçerken cam parçaları bana doğru uçuyor, yansımamı ve hiç *istemediğim, istemediğim* özrümü yok . Son kurşun aynayı delip arkasındaki duvarı parçalayana kadar durmuyorum, ama bir önemi yok, çünkü burada başka kimse yok. Lanet şeyi şifonyerin üstüne fırlatmadan önce silahın tıkırtısı odanın içinde .

Boş.

* * *

"**S**yılların kötü şansı bile."

Kardeşimin sesi, beni sürekli bilincimin içine yorgunluk sisinin içinden süzülüyor. Uyuyamayacak kadar yorgunum, eğer buna inanabiliyorsanız. Vücudum ağrıyor ve başım zonklamaya devam ediyor. Ne zaman uyuklasam, gerçekliğe geri dönüyorum. *Rakamlar*.

"Seni batıl inançları olan küçük bir sürtük olarak yetiştirmedim," diye mırıldanıyorum, dünden kalma kıyafetlerimle yatakta sırtüstü yatarken ön kolumla gözlerimi kapatıyorum. "Gökkuşağının sonunda küp altın yok, tatlı çocuk. Hayat *sihirli bir şekilde lezzetli* değil. Bir aynayı kırmanın sonucu, lanet olası aynanın artık kırık olmasıdır."

"Evet, ama onu sadece kırmadın," diyor, yatak odama yaklaştıkça sesi daha da yükseliyor. "Görünüşe göre o şeyi öldürmüşsün. Ne yaptı, Pamuk Prenses'in senden daha güzel olduğunu mu söyledi?"

Kolumu hareket ettirerek gözlerimi açıyorum ve ona bakıyorum. Buraya ne zaman emin . Saatin kaç olduğundan bile emin değilim, ama oda aydınlık olduğundan ve alt katta evimde dolaşan insanlar olduğunu söyleyebildiğimden, *öğleden sonra* olduğunu varsayıyorum.

"Neden buradasın ki?" Doğrulup ellerimi yüzümde ovuşturduktan sonra saçlarımda uyanmaya çalışıyorum.

"Burada yaşıyorum," diyor bana dönüp bakarak, "unuttuysan diye söylüyorum." "*Şimdilik*."

"*Şimdilik*," diye kabul etti, "Senin için endişeleniyorum Lorenzo," demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Buna gülüyorum, ayağa kalkıyorum, sallanıyorum. Odadan çıkarken omzunu sıkıca kavriyorum. "Benim işim senin için endişelenmek, tam değil."

Benimle bu konuda tartışmadan çıkıp gidiyorum, duygusal saçmalıklar için havamda değilim. Kardeşimin beni önemsemesini takdir ediyorum ama şu anda bunlarla uğraşacak halim yok. Aklımda çok fazla var.

Çocukların hepsi burada, ama onları selamlamıyorum, bunun yerine mutfağa doğru ilerliyorum. Tezgahın üzerindeki kaseden portakal ve oturma odasına doğru yürürken soymaya başlıyorum. Çocuklar sohbet ediyor, *strateji* geliştiriyorlar. Nereye gidilecek, kime vurulacak, yapılacak, nasıl yapılacak... Neden hepimiz bir *şeyler* yapmak yerine burada oturuyoruz.

Bu çok iyi bir soru.

Kapının pervazına yaslanarak portakalı soymayı bitiriyorum ve artıkları atması Seven'ı fırlatıyorum. Onlar ileri geri konuşmaya devam ederken ben tek kelime etmeden yiyorum.

Üç striptiz kulübüne gitmek istiyor.

Beş, adamın evini havaya uçurmak istiyor.

Seven arabuluculuk yapmak ister gibi görünüyor, birkaç saniyede bir konuşmak için ağzını açıyor, sonra tekrar kapatıp başını sallıyor. Bunun ona düşmeyeceğini biliyor. Diğerleri *ne* yapmak istediklerini biliyormuş görünmüyorlar ama dışarıda bir yerlerde kıyameti koparma olasılığı onları çok heyecanlandırmışa benziyor.

"Sana söylüyorum, kulübe gitmeliyiz," diyor Three. "Kulüp onun yer."

"*Saçmalık*," diyor Beş, onu savarak. "Şimdi gidip sikini yalatmanın sırası değil Declan.

Kendisi için çalışması için onu lanet olası genelevine geri götürmeyecek."

"Hayır, ama kilitlemek için oraya götürürdün," diyor Three. "Beni lanet olası bodrumuna kilitlediğini ve bilgi almaya çalıştığını unutuyor musun?"

"*Denedin*, ha?" Beş ona ters ters bakar. "İşe yaramadığını kim söyleyebilir? Şimdi onunla çalışmadığını kim söyleyebilir?"

Üç öfkeli bir şekilde ayağa fırlar. " ne *cüret!* *Asla* yapmam!"

Beş sıçrayıp ona doğru geliyor, tam ona , işaret parmağı göğsüne saplanıyor. "Bunu nereden bilebiliriz ki? *Biri* ona içini dökmüş. Eğer sen değilsen, kimdi? Ha?"

Üç onu itti. "Belki de sendin, pislik!"

Beş tökezliyor ama çabucak toparlanıyor ve bu kez yumruklarını savurarak ona geri dönüyor. Üç yumrukla karşılık veriyor, ikisi karşılıklı yumruklaşıyor ve Seven'ı uçurumun kenarına gönderiyor. Artık bunun dışında kalamaz.

"Çocuklar, çocuklar, *sakin olun!*" Seven aralarına girerek iki adamı ayırdığını söylüyor. "Buna hiç gerek yok! Şu anda kimsenin ihtiyacı olan son şey bizim düşmemiz."

"Bunu o hain *kaltağa* söyle," diyor Beş.

Üç ona doğru gelmeye çalışıyor, itiyor ama Seven'ı geçemiyor. "Siktir git!"

"*Tanrım*," diye mırıldanıyor arkandan bir ses ve omzumun üzerinden bakıyorum, merdivenlerden inerken duraksayan kardeşime. "Artık buralarda neler oluyor?"

Çok güzel bir soru daha.

Adamlar hâlâ kavga çalışıyor, diğerleri de araya girip taraf seçiyor. Seven bu sefer barışı koruma rolünde berbat iş çıkarıyor, öfkeli insanların saldırmamasını engelleyemiyor ve yumruklar yeniden havada uçuşmaya başlayınca kendisi de birkaç darbe alıyor.

Silahım yanımda olsaydı, üst kattaki aynada boşaltmamış olsaydım, muhtemelen şu anda bu pisliklerin yarısını vururdum, sırf hayatımı tüm bu *didişmelerden* kurtarmak için.

"Muhtemelen buradan gitmelisin," diyorum kardeşime. "İşler çirkinleşebilir."

Kuru bir kahkaha ve ön kapıdan çıkmadan önce şu anda ne kadar çirkin olduğuna dair bir şeyler söylüyor. O gittikten sonra kapının çerçevesini itiyorum.

"Eğer hanginizin sikinin daha büyük olduğunu ölçüyorsanız, beyler," diyorum, "kolayca , çünkü *hiçbirinizin* siki daha büyük değil, o yüzden sikimi çıkarmak zorunda kalmadan önce oturun."

Tam ortalarına doğru itiyorum, Seven'ın başaramadığını yapıyorum, ikisini köşelere gönderiyorum ve bu boktan hesaplaşmayı durduruyorum.

Three elinin tersiyle ağzını silerken patlamış dudağındaki kan yanağına bulaşıyor. "Patron, sanırım-"

"Kapa çeneni," diyorum. "Sana konuşmanı söylemedim."

Three başka bir şey söylemiyor, ağır ağır nefes alırken burun delikleri şişiyor ve ellerini yumruk yapıyor. Hain olarak adlandırılmaktan pek hoşlanmıyor.

Onu suçladığımı söyleyemem.

Tam geri adım atıp uzaklaşacakken Five'a dönüyorum, her şeyin bittiğini, her şeyin sona erdiğini düşünüyorum. Öte yandan o, ihanete uğramayı pek hoş ama onu suçladığımı da söyleyemem. Yine de onu kabaca ensesinden olduğu yerde kalmaya zorlayarak Üç'e doğru çekiyorum. "*Özür dile.*"

Beş bana şaşkınlıkla bakıyor.

"Üç ve ben bunu çoktan hallettik," diyorum. "Eğer suçlu olduğunu düşünseydim, sence gerçekten oturma odamda dikiliyor olur muydu?"

"Hayır."

"O zaman özür dile," diyorum tekrar. "Öpüşün ve barışın, her neyse, çünkü gereken işler ikinizin sevişmesiyle uğraşacak vaktim yok."

Beş, odanın diğer ucundaki Üç'e ters ters bakıyor. "Özür dilerim."

Sözlerinde zerre kadar gerçek bir anlam yok ama bu önemli değil. Ona üzgün olmasını söylemedim. Özür dilemesini söyledim.

"Siktir git," homurdanıyor Three.

"Siktir git," diyor Beş, kanepeye oturmak için adım atarak.

"Peki o zaman," diyorum, "eğer aptallığınız bittiyse ve *gerçek* öneriler sunmak istiyorsanız, dinliyorum... aksi takdirde, evimden defolup gidin."

Ben kanepede Beş'in yanına oturup telefonumu çıkarırken, onlar bir kez daha tartışmaya başlarken onları görmezden gelerek, daha önce ortaya aynı saçma fikirleri ortaya atıyorlar. *İnatçı pislikler.*

Sanırım bir şeylerin yapılmasını istiyorsam, her zamanki gibi kendim çözmem gerekecek.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

(Küçük kız polis merkezinin mavi plastik bir sandalyede oturuyordu. Işıklar parlaktı, yaz güneşi gibi kızın üzerine vuruyordu, binanın ısısı yüksekti ama kız hâlâ çok üşüyordu.

örttükleri kalın battaniyeye rağmen titremesini durduramıyor, dişleri takırdıyordu.

Sadece eve gitmek istiyordu.

Onlara kaç kere söylemesi gerekiyordu?

Sorularını sormaya başladıkları her seferinde bunu söyledi, ancak onu görmezden gelmeye devam ettiler, söyleyemediği başka şeyleri, bu insanlarla konuşmak istemediği şeyleri bilmek istediler.

"Ne yapmalıyız?" diye sordu üniformalı bir memur, sandalyenin yanında durarak. "Bir saattir uğraşıyoruz ama bir şey *çıkmadı*."

"Esirgeme Kurumu'nu arayacağım," dedi takım elbiseli başka bir adam. "Aile hizmetleri yardımcı olabilir, belki onu ikna edebilecek birini gönderebilirler."

Üniformalı adam kaşlarını çatarak, "Ailesine bir şey olduğunu düşünmüyorsunuz, değil mi?" diye sordu. "Şehrin her yerini kontrol ettik, onunla eşleşen bir kayıp ihbarı yok, ama birilerinin onu kaybetmiş olması gerekirdi, biliyor musunuz?"

Kayıp ihbarı yok.

Birileri onu öznlüyor olmalı.

Küçük kız, sanki orada değilmiş ve duymuyormuş gibi hakkında konuşmalarından hoşlanmıyordu ve özellikle de kimsenin onlara kayıp olduğunu söylememesi gibi söyledikleri bazı şeylerden hoşlanmıyordu. Kayıp *miydi*? Annesi onu öznlüyor olmalıydı, küçük kız bundan emindi, ama belki de onun hala saklandığını düşünüyordu.

"Bu sabah buradaki bu kargaşa da neyin nesi?" homurdandı başka bir adam lobide dolaşırken, takım elbisesi gümbür gümbürdü, gözlerinin altındaki deri koyu renkti, saçları yeni uyanmış gibi dışarı fırlamıştı. Elinde kocaman bir fincan kahve vardı ve yudumluyordu. "Birisi Ramirez'in Brighton Beach'te saldırıya uğradığını mı söyledi? Kim yaptı bunu?"

Takım elbiseli ilk adam küçük kızı göstererek, "*Bu* yaptı," dedi. "Onu bu sabah saat dörtte tek başına dolaşırken bulmuş. Alınan şey neredeyse gözlerini oyuyordu."

Yeni gelen adam bir adım daha yaklaşp kızı süzdü ve bir adım ötede donup kaldı, gözleri büyüdü. Küçük kız başını kaldırıp adama baktı ve bir an için adamın yüzünün tanıdık geldiğini düşündü.

Sanki daha önce görmüş gibi.

"Orospu çocuğu," diye

homurdandı.

Takım elbiseli diğerk adam, "Çocuk Esirgeme Kurumu'nu arıyorum," dedi. "Bir uyarı yayınlayacağım, muhtemelen

DCFS temizledikten sonra birilerinin öne çıkacağını umarak resmini oraya buraya saçıyor." " etmeyin," dedi yeni adam yüksek sesle iç çekerek. "Onun kime olduğunu biliyorum." Üniformalı adam şaşırılmış görünüyor. "musun?" "Bilmiyor musun?" diye karşı çıktı. "ama, gözlerini kullan. Ona hiç baktın mı? Her şey ortada." O zaman üç adam da ona baktı. Küçük kız onların ilgisinden hoşlanmadı. Üniformalı olanın kafası hâlâ karışık görünüyor ama diğeri boş boş bakarak fısıldadı: "Ah, Siktir."

"Siktir doğru," dedi yeni gelen. Ona Uykucu diyecekti ama aniden uyanmış gibi görününce, o anda hatırlayabildiği tek cüce için Dopey demeyi etti "Bunu bizzat ben halledeceğim. Bununla yeterince uzun süredir uğraşıyorum, bu yüzden bunu yapacak kişi ben olmalıyım."

Dopey onu asansöre kadar takip etmesini işaret ederken diğerleri itiraz etmedi, gözlerini kaçırıp uzaklaştılar.

"evlat," dedi. "Ait olduğun yere geri dönmeni sağlayacağım." Küçük kızın hoşuna gitmişti bu. Annesiyle birlikte eve aitti.

Ayağa kalktı, battaniyeyi de beraberinde sürükleyerek onu takip etti, ıslak ayakkabıları yerde gıcırıyordu. Herkes ona bakıp duruyordu. Bundan hoşlanmamıştı. Dopey'i asansöre kadar takip etti, hâlâ bir şey söylemiyordu ve Dopey onu başka bir katta, arka tarafta, camla çevrili bir ofise götürdü.

"Oturun," dedi, bir sandalyeyi işaret ederek, bir grup panjuru kapatmadan önce, bu küçük kızı mutlu etti. Bu, insanların *bakmayı* kesmesi gerektiği anlamına geliyordu. Kız oturdu ve adam da ona katıldı, klasörlerle dolu bir masanın arkasında oturuyordu. "Kesinlikle böyle olmasını beklemiyordum."

Parmaklarını sandalyesinin koluna vurarak ona baktı.

Küçük kız, adamın kendisine de isimler ve ebeveynler hakkında aynı soruları soracağını düşündü ama onun yerine "İyi misin evlat?" diye sordu.

Omuz silkti.

", değil mi?" Ona uzaktan baktı. "Herhangi bir arama yapmadan önce iyi olduğundan emin olmak istiyorum."

"Kolum tuhaf hissediyor," dedi. "Düştüğümde incindi."

"Düştün mü?"

Başını salladı.

"Başka bir şey var mı? Başka biri seni incitti mi? Başka biri?"

Gözlerinden yaşlar süzüldü ama bu konuda konuşmak istemeyerek başını salladı. "Emin misin? Bana anlatabilirsin."

"Buster'ı aldı," diye fısıldadı. "Onu yaktı ama hepsini değil." "Buster kim?"

"Ayım," dedi. "Ve annemi de uyuttu. Bana ve beni bulacağını söyledi ama bulamadı."

"Ama *sen* iyi misin?" Başını salladı.

Öyle olduğunu tahmin etti.

Telefonu eline aldı ve bir numara çevirdi. Telefon çaldı, çaldı, çaldı ama kadın duymadı.

"Selam, *ben... benim*. Kızınızın yerini tespit ettiğimizi bildirmek için arıyorum. Biz aşağıdayız

karakol."

İç çekerek durakladı. "Bu sabah bir memur onu sahilde tek başına dolaşırken görmüş. Ama o iyi. Bir şeyi yok. Sadece hemen buraya gelmek isteyeceksiniz, bilirsiniz, başkaları farkına varmadan önce."

Bir duraklama daha. Bir iç çekiş daha.

" görüşürüz." Telefonu kapatan Dopey ona baktı. "Merak etme, uzun sürmez." "Annemi tanıyor musun?"

"Annen mi?" Hafif bir attı. "Evet, tüm bunlar olduğunda onunla tanıştım. Birisi ön kapının kırıldığını görmüş ve onu mutfakta yerde bulmuş."

"Uyuyor."

"Uyuyor," diye kabul etti. "Uyanır bana senden bahsetti."

Küçük Dopey'e gülümsedi, sanki annesi onu bir sebepten dolayı *üzmüş* gibi yüz ifadesine baktı. Yüzünde küçük kızın komik benekler vardı. Onları daha önce de görmüştü ama bu garipti çünkü annesiyle birlikte değildi.

"Her neyse, annen o zamandan beri her hafta ofisime geliyor. Ve bugün... bugün seni kaybedeli on ay oluyor. Eminim bu bir ziyareti gerektirecektir."

On ay.

Küçük kız ne diyeceğini bilemiyordu ama zaten buna fırsatı da olmamıştı. Ofisin dışında bir kargaşa vardı, kapı çalınmadan ittirilerek açıldı.

Döndüğünde, küçük kızın gördüğü ilk kişi Korkak Aslan'dı, ardından Teneke Adam içeri girdi.

Hayır.

Bu yanıltı.

Onlar olmamalıydı.

Korkak Aslan, kız ağlamaya başlar başlamaz, "Hadi," dedi, sandalyeden çekip kollarının arasına aldı ve fısıldadı, "Olay tatlı kız, seni affedecektir."

Ama Teneke Adam'ın onu affetmesini istemiyordu. Ondan kurtulmak istiyordu.

"Aradığınız için teşekkür ederim," dedi Teneke Adam, "ve sizi temin ederim, bu bir daha *asla* olmayacak."

"Sadece... onu eve götür, Aristov," dedi Dopey, elleriyle benekli yüzünü kapatarak. "İşler daha da kötüye gitmeden onu buradan götür."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Morgan

Bir vızıltı sesi keskin sessizliği bozarak beni bilinçsizliğimden çekip çıkarıyor, o kadar sessiz ki hayal gücümün bana oyun oynuyor olabileceğini düşünüyorum. Gözlerimi zorla açıyorum, hafif sesle birlikte hızla kırıştırıyorum

kulaklarımda yankılanıyor. Yumuşak bir parıltı tam arkamdaki karanlığı yararak alanı aydınlatıyor, sanki bir spot ışığı altındaymışım gibi, ama zerre kadar sıcaklık yok. *Titriyorum.*

Sert zemini itip , döndüm ve onu gördüm. *Kassian.* Sadece bir adım , paslanmış metal bir sandalyede oturuyor, o kadar yakın ki canı istese beni tekmeleyebilirdi. Kalbim onun yakınlığından korkarak bir an duruyor ve iterek uzaklaşıyorum, pis beton çıplak bacaklarıma sürtünüyor.

Fazla uzaklaşmadım. Tepki vermesi sadece birkaç saniyesini alıyor, ayağı zincire basıyor ve aniden gevşekliğimi kesiyor. Nefes nefese, zincirin boynuma dolandığı yeri tutuyorum, kendimi korumak için dizlerimi yukarı çekerken nefesim kesiliyor, orada kalmaya zorlanıyorum. Elinde telefonu var, telefonda vızıltı geliyor.

Biri arıyor.

Kassian cevap vermeden önce tek parmağını dudaklarına beni sessiz olmam konusunda uyarıyor.

"Aramanız ne büyük incelik," diyor Kassian, sesi boş bodrumda o kadar yüksek çıkıyor ki irkiliyorum. "Sizin için ne yapabilirim, Bay Scar?"

Yara izi. Titrek bir nefes verdim, dudaklarım aralandı, dilimin ucundaydı, özgür kalmak istiyordum, ona seslenmek için can atıyordum. *Lorenzo.* Yine de bu dürtüyü bastırdım, kelimeleri yuttum.

Her ne kadar çılgılık atmak istesem de, her ne kadar istesem de, bunun şu anda bana yardımcı olmayacağını biliyorum.

Lorenzo konuşurken Kassian sessizce dinliyor, sonra yüzünde bir gülümseme beliriyor ve sesi tüyler ürperten bir kahkaha atıyor. Tüylerim diken diken oluyor, gözlerim yaşıyor. Kassian'ın kahkahası bir mutluluk işareti değil; barış ya da her şeyin yolunda olduğu anlamına gelmiyor. Kassian' kahkahası sadistçe, *hükmedici*, mizah anlayışı çarpık. Başkalarının mutsuzluğuna gülüyor.

Sanırım bu sefer *benimkine* gülüyor.

"Dört gözle bekliyorum," diyor Kassian, gözlerini benden ayırmadan, gülümsemesi dudaklarında kalarak. "O zamana kadar..."

Düşüncesini bitirmeden telefonu kulağından çekiyor, başka bir düğmeye basmadan önce aramayı sonlandırıyor, ışık kayboluyor ve bizi tamamen karanlıkta bırakıyor. Gözlerimi kırıştırıp onu için gözlerimi ayarlamaya çalışıyorum ama bodrumda doğal ışık yok.

"Buraya gel," diyor Kastian, sesi o kadar sessiz ki sanki gölgeler fısıldıyor ve beni yaklaşmaya çağırıyor.

Yine de hareket etmiyorum.

Bu gölgelerde yaşayan *hiçbir şey* istemiyorum.

Kassian, zincir şingirdamadan önce belki on saniye verir. Onu yakalıyor, bir tasma gibi çekiştiriyor. Direnmeye çalışıyorum, nefesim kesiliyor, topuklarımı yere vuruyorum ama o çok güçlü. Yerde sürüklenirken haykırıyorum, beton dizlerimin derisini yüzüyor ve ona için kendimi tutmaya çalıştığımda ellerimin avuç içleri sızlıyor.

Uzanır uzanmaz boynuma dolandığı yerden tutuyor ve yüzümü yüzüne doğru çekiyor. *Bu kadar* yakından bile onu zor ama sıcak nefesini tenimde hissedebiliyorum.

"*Buraya gel* dedim," diyor, sesi hâlâ sessiz, zoraki bir sakinlikte. "Sağır mı oldun? Kulaklarını temizlememiz mi gerekiyor?"

Ona cevap vermiyorum.

Cevabım umurunda değil.

Gözlerimi kapatarak, burnunu çene çizgimde gezdirirken nefesimi tutuyorum, yüzündeki tüyler yanağıma sürtünüyor. Titriyorum. Bunu hissedebileceğini biliyorum ve durmaya çalışıyorum ama yakınlığı kendimi tutmamı zorlaştırıyor.

Kendimi tekrar o genç kız gibi hissetmemi sağlıyor.

"Uyurken de çok güzelsin *suka*," diyor. "Seni uyandırmaya kıyamadım.

Çok huzurlu görünüyordun. Gözlerin açıkken öyle görünmüyorsun. Neden böyle?"

"Nedenini biliyorsun," diye fısıldadım.

Biraz geri çekiliyor, gözlerimin içine bakıyor, burnunun ucu benimkinin ucuna değiyor. Başını hafifçe eğiyor ve beni öpmeyi düşündüğünü bildiğim için titrek bir nefes alıyorum.

Bu düşünce yüzümü buruşturmama neden oluyor.

"Buraya derslerine yetişmek için geldim güzel kız," diyor, ağzımdan sadece bir fısıltı uzakta, "ama görünüşe göre bunu şimdilik askıya almamız gerekecek."

Zinciri bırakıyor ve ben hemen uzaklaşıyorum, aramıza biraz koymak için çabalıyorum. Sadece bir ya da iki adım, kokusunu alamayacağım kadar, zalim sıcaklığının beni soğuk ve nemli odada kundaklayamayacağı kadar.

Ayağa kalkarak uzaklaşmaya başlıyor, sanki sadece gidecekmiş gibi, sanki bir anlığına bana işkence etmeden gidecekmiş gibi. Midem düğümleniyor, boğazımı sıkın kalın metalden daha ağır geliyor. İşte buradayım, bu kadar uzun süre mücadele ettikten sonra, bir kez daha pek de *merhametli* olmayan bir adamın *merhametine* kalmış durumdayım.

Onun pasif tavrına

güvenmiyorum. Bir şeylerin

peşinde. Bunu biliyorum.

"Ah, neredeyse unutuyordum," diyor, oyalayarak. "Senin için bir şeyim var."

Tabii ki.

Gözlerimi kapatıp iç çekiyorum, tekrar yaklaşırken sabit ayak seslerini duyuyorum. her ne varsa, istemiyorum. Onda . İsterse kışına soksun, umurumda değil. İstedğim tek şey kızımı görmek, yani bana bunu vermediği sürece...

Git buradan.

Kassian önümde duruyor ve siyah pantolonunun ön cebine uzanıp bir şey çıkarırken karanlığın içinden bakıyorum. Ufalanmış ve tekrar tekrar katlanarak küçük bir kare haline getirilmiş bir kâğıt parçası gibi görünüyor.

"Bunu bir süredir yanımda taşıyordum," diyor ve açıyor. "Yavru kedime, seni tekrar gördüğümde bunu sana vereceğimi, onun bir hediyesi olduğunu söyledim."

Kağıdı düşürüyor ve kâğıt betona doğru süzülüyor. uzanmadım, sadece

Kağıdın düştüğü yere bakıyorum, karanlıkta hiçbir şey seçemiyorum. Kalbim hızla çarpıyor, sanki kâğıt saatli bir bomba gibi, sanki Kassian beni parçalamaya çalıştıktan sonra bile bir şekilde bir arada tuttuğum içimdeki her şeyi patlatacak güce sahipmiş gibi.

"Isırmaz," diyor, eli başımda, ben daha bana uzandığını fark etmeden saçlarımı okşuyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, terslediğim için cezalandırılmayı bekliyorum -yüzüme bir darbe, yanağıma bir yumruk, belki de saçımı yumruklayan bir el- ama o sadece geri çekiliyor, gitmek dönüyor. "Bu seferlik buna izin vereceğim. Bu öğleden sonra iyi bir kız ol, ben de bir yatak getireyim."

Görmediğini bildiğim halde başımı sallıyorum ve "İstemiyorum" fısıldıyorum.

Eskiden burada bir yatak vardı. Eskiden *çok* vardı. Yıllar önce kendimi ilk kez burada kilitli bulduğumda, burası eski püskü bir stüdyo daireye benziyordu, kirli ve karanlıktı ama yine de yaşanabilirdi. Kassian burada çok fazla zaman geçirdiği için rahat olmak istiyordu ama ben bunu değiştirdim çünkü kendi rahatından daha çok değer verdiği tek şey benim çektiğim acılardı. Hiçbir şeyim anlamına gelecekse seve seve onsuz yapardı.

Normal küçük bir hapishane hücrelerinden hücre hapsine dönüştü.

Yavaş yavaş, parça parça, hepsi gitti. Battaniyeler, fazladan giysiler, havlular, çarşafklar. Bodrumunu su bastıktan sonra su söktü ve geriye sadece içine su döküldüğünde sifonu çeken bir tuvalet bıraktı. Kendimi boğmakla tehdit sonra banyoyu kaldırdı, yerine bana yaklaştırmaya çalıştığında onu soğuk suyla patlattıktan şimdi kilit altında tutulan bir hortum koydu.

Ama son yataktan kurtuldu. Ölmek üzere bir adamın son nefesine sarıldığı gibi rahatlığa , ama kutu yayından kopardığım paslı bir metal parçasını ona sapladıktan sonra sonunda kurtuldu.

İşte o zaman zincirler ortaya çıktı.

Hayvan gibi davranırsan ben de sana öyle davranırım.

Sanırım tetanos aşısı olmak Kassian için bardağı taşıran son damla oldu, çünkü bundan sonrası artık basit bir irade oyunu değildi.

Ondan sonra *zalimleşti*.

Kızları bodrumlara kilitlemek zaten hoş bir şey değildi ama o gün bir çizgi çekildi. Ben kan akıttım. O da aynısını yapmanın zamanı geldiğine karar verdi.

Ondan önce, çoğunlukla zihinseldi. Malları mahvetmek istemiyordu, bu yüzden kendisinden kalıcı izler bırakmadı. Ama bu benimle birlikte değişti ve bazen bunu kendim mi yaptım diye merak ediyorum. *Bu kadar* mücadele etmemiş olsaydım ondan kaçmak daha mı kolay olurdu?

"Fikrini değiştireceksin," diyor. "Yüzünü ilk kez yere çarptığımda

O şilte için bana *yalvar*, çünkü ağlamalarını betondan çok daha iyi bastırır." Buna tepki için du ısıırıyorum.

Gitmek için merdivenleri çıkmaya başladığında, elimi parmak uçlarımı kâğıtta dikkatlice gezdiriyor ve mumsu bir maddenin kâğıdı kapladığını hissediyorum. *Pastel boya*. Bana bir resim çizmiş. Bu düşünceyle kendi kendime gülümsüyorum, ama çabucak kayboluyor, ne çizmiş olabileceği konusunda endişeleniyorum, belki de canavarlardı.

"Işığı açacağım," diye seslendi Kassian bana, "böylece hediyeni görebilirsin."

Parlak bir ışık yanıyor, sert ve kör edici, gözlerimi acıtıyor. Gözlerimi kısıp ışığı savuşturmaya çalışıyorum ve aldığım kâğıda .

Midem sıkışıyor, safra boğazımı yakıyor.

Kapının açılıp kapandığını duyuyorum, o dışarı çıkarken kilitler yerine oturuyor ve beni sert ışıkların altında, gözlerimi yakan yaşlarla bırakıyor. Nefes vermeye ama hava göğsümde sıkışıp kalıyor, patlayacakmışım gibi hissedene kadar basınç artıyor. Bir türlü nefes alamıyorum.

Benim için çizdiği bir resim.

Elimle ağzımı kapatıp bir hıçkırığı bastırıyorum, diğer elimle kâğıdı sıkıca kavrayıp sallıyorum. Bir süre sonra kağıdı göğsüme bastırıp bacaklarımı yukarı çekerken ona sarılıyorum. Başımı dizlerime yaslayıp ağlarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor, kirli çıplak bacaklarımı çiziyor.

Ve ağla.

Ve ağla.

Lütfen iyi olmasına izin ver.

* * *

(Kendime yirmi dakika veriyorum.

Ya da en azından ben öyle *düşünüyorum*.

Burada tam olarak bir saatim yok.

Boşlukta zamanı değerlendirmek zordur ve saniyeleri saymak da pek bir fark yaratmaz, çünkü sonunda ve baştan başlamak zorunda kalırım.

Ama korkularımı yutmam, gözyaşlarımı silmem, kendimi ve her seferinde titrek bir nefes almam yirmi dakika gibi *geliyor*. Ayağa kalkıyorum, etrafta dolaşıyorum, zincirin izin verdiği kadar , geriniyorum, ağrıma rağmen gücümü korumaya çalışıyorum... yorgunluğuma rağmen... susuzluğuma, açlığıma, *korkuma* rağmen...

Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin. Bunu yapabilirsin.

Bir çıkış yoluna ihtiyacım var. yolun ne olduğunu henüz bilmiyorum, ama kolay olmayacağını hayal ediyorum, çünkü çıkmak Kassian'ı bir şekilde geçmeyi gerektiriyor.

Onu sevene kadar bu bodrumdan çıkmayacağımı söyledi. Onu bir kez sevdiğime inandırdım. Belki de gerçekten *sevdim*. Kassian'a sanki evren derisinin altında varmış, gözlerinde yıldızlar parıldıyormuş, ruhunda takımyıldızlar varmış, hava, atmosfer ve su onun güçlü, erkeksi bedenini oluşturuyormuş gibi baktığım bir zamanı hatırlıyorum, sanki onun ciğerlerinden gelen, hepimize hayat veren nefes olmasa güneş artık yanmayacakmış gibi. Onun Gökler ve Yer olduğunu sanıyordum, kurtarıcım olduğunu sanıyordum ama aslında kılık değiştirmiş Cehennem'miş. Her zaman şeytanın güzel olduğunu söylerlerdi.

Ama artık çok şey biliyorum, o da öyle.

Onu hala *sevdiğime* inandırabileceğimden emin değilim, ama daha iyi bir fikrin yoksa... hayır mı? Ben de öyle düşünmüştüm.

Evet, tamamen .

Ben adımlamaya devam ederken bodrum kapısı açılıyor, zincirde tek bir gevşeklik bile kalmamış, olabildiğince uzaklaşıyorum, duvara dönüyorum, ona bakmadan önce kalan gözyaşlarımı kurutmak için biraz zamana ihtiyacım var. Merdivenlerden Kassian'a ait olamayacak kadar ölçülü ayak sesleri geliyor, yumuşak bir ses çınlarken başım dönüyor. "Morgan?"

Yavaşça dönüyorum.

Alexis.

Onu birkaç gün önce Lorenzo'nun evinde gördüm. O zaman gergindi ama *şimdi* daha da gergin görünüyor. Kassian onu bulduğunda ben zaten buradaki hayata iyice alışmıştım, şehirdeki bir başka küçük tatlı kaçak kız, , unutulmuşlardan biri. Eğer tek başınaysanız, sizi kurtarmaya gelecek kimse yok demektir, ortadan kaybolduğunuzda sizi *özleyecek* kimse bile yoktur. Bunu istismar ediyor, onsuz bir hiç olduğunuza sizi inandırıyor.

Hiçbir şeyiniz yok; hiçbir şey ifade

etmiyorsunuz. Ama bana karşı büyük
bir hata yaptı.

Bana bir şey verdi. Bana birini verdi. Bir daha asla bir *hiç* olmayacağım.

Sasha dışarıda bir yerde. Beni kendisine daha da bağladığını düşünüyordu ama gerçekte bana zincirleri kırmam için gereken motivasyonu verdi.

"Ben... Sana yiyecek bir şeyler getirdim," diyor Alexis , kahverengi bir kâğıt torbayla bana küçük bir gülümseme sunuyor. "Acıkmış ."

Gözlerim onun yanından geçip gitmeden önce bir dakika boyunca ona bakıyorum. Bodrumun kapısı merdivenlerin başında ardına kadar açık duruyor. Limerence'ın ofisinde kalın Rus aksanıyla yabancı sözcükler kusan sesler duyabiliyorum. Kısa bir an için kaçmayı hayal ediyorum, kaç kişiyi etmem gerektiğini merak ediyorum ama bir adım atar atmaz zincir şingirdiyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Doğru. Kassian'ın boynumda asılı kilidin anahtarı var.

"Beni beslediğini biliyor mu?" Açıkçası aptalca bir soru, çünkü onun izni olmadan buraya gelmezdi.

"Gücünüzü korumanızı istiyor," diyor.

"Tabii ki istiyor," mırıldanıyorum, metal sandalyeye oturmadan önce çantayı ondan alıyorum, oturabileceğim ya da kafasına vurabileceğim bir yere bırakmasına şaşırıyorum. "Bir cesedi becermek istemiyor, değil mi?"

"Doğru," diye fısıldıyor, bana dönmeden önce merdivenlerden yukarı bakarken gülümsemesi azalıyor. "Ben değildim Morgan. *Yemin* ederim. Asla söylemezdim-"

"Biliyorum," diyorum, poşetlenmiş öğle yemeğini yere bırakıp sandalyenin ayağının yanına atıyorum. "Kassian Lorenzo olduğunu söyledi."

Yüzü kızarıyor. "Ne?"

"Lorenzo'nun ona adresini gönderdiğini söyledi." "Ama neden-?"

O sözünü bitiremeden ağır ayak sesleri merdivenlerden aşağı iniyor. Kassian görüldüğünde o tarafa baktım.

"Aptal kız," diyor Alexis'i tutup merdivenlere doğru yönlendirerek. "'Ona yemek ver' cümlesinin hangi kısmının *dedikodu* anlamına geldiğini sandın?"

"Özür dilerim Bay Aristov," diye fısıldıyor Alexis, bodrumdan aceleyle çıkarak. sallıyor ve "Kapıyı arkandan kapat!" diye bağırıyor.

Alexis dinliyor, kapı kapanıyor ve üst kattaki sesler boğuluyor. Kassian yalnız kaldığımızda bana dönüyor, oturduğum yere yaklaşırken kaşlarını çatıyor. Beni dikkatle izliyor, gözleriyle yüzümü tarıyor. Hareket etmiyorum, konuşmuyorum, kendimi onun varlığına tepki vermemeye zorluyorum, ne kadar zor olsa da. Onun sakın ve soğukkanlı görünmeye çalışıyorum ama ellerim terliyor ve kalbim o kadar hızlı atıyor ki duymasa şaşardım.

zinciri yakalıyor, hiç tereddüt etmeden sertçe çekerek beni sandalyeden kaldırıyor. Tökezliyorum, ayağım takılıyor, kendimi yakalamaya, darbeyi yumuşatmaya çalışıyorum ama ellerim ve dizlerim üzerinde betona çarpıyorum, zaten yıpranmış avuç içlerim sızlıyor, diz kapaklarım acı içinde *çığlık atıyor*.

buruşturarak gözlerimi kapatıyorum, kırımın üzerine yuvarlanırken birkaç derin nefes alıyorum. Sağ kaval kemiğimden bir damla kan akıyor, dizimin etrafındaki deri .

Kassian sandalyeye otururken metal kayıyor, sesi sertleşiyor ve "Burası *benim* . Size kendinize yardım etmenizi söylemedim."

"Sen-" Kaşlarını kaldırdığında aniden kestim, sanki konuşmaya cüret ettiğime inanamıyormuş gibi. *Sen de bana konuşmamamı söylemedin.* Bu sözler ağızımdan çıkmak ama ağızıma dikkat etmezsem dilimi koparabileceğini biliyordum, o yüzden bıraktım. "Sen söylemedin."

kahverengi poşetteki öğle yemeğini aldı. "Yemek yemiyorsun, *suka*."

"Aç değilim," diye yalan söyledim.

Çantayı açıp plastik kaplı bir sandviç çıkarırken dramatik bir şekilde iç çekiyor. Sandviçi açıp ortasından özensizce yırtıyor ve yarısını bana uzatıyor. *Fıstık ezmesi ve üzüm reçeli*. Şaşkınlıkla bakıyorum, , ta ki o "Al" diyene kadar.

alıyorum, ihtiyatla bakıyorum. Midem çalkalanıyor, açlığım ve öfkem arasında bir savaş yaşıyorum, yemek ve lanet suratına geri itmek arasında kalıyorum.

"Beklediğin gibi değil mi?" diye soruyor, sandviğin diğer yarısından bir ısırık alıyor ve çiğnerken yüzünü buruşturuyor. Muhtemelen daha önce hiç PB&J yememiştir ama bana yemenin güvenli olduğunu kanıtlamaya çalışıyor.

"Hayır," diye itiraf ediyorum. "Biraz Doktorskaya sucuğu ya da uskumru füme bekliyordum."

Yüzünü buruşturuyor, yutkunuyor. "Bunlardan herhangi biri çok daha iyi bir seçim olurdu, ama kedicik, benim yemeğimi sevmiyor, bu yüzden bazen onu mutlu etmek için fıstık ezmesi var."

Bunu söyledikten sonra ona baktım.

"Bu bakış ne için?" diye soruyor, sandviğin yarısını çantaya geri atıyor, amacına ulaşmış. Beni zehirlemeye çalışmıyor. En azından *şu anda*.

Mırıldanmadan önce küçük bir ısırık alıyorum, "Sadece ne zaman bir başkasının mutluluğunu önemseydiğini merak ediyorum."

Muhtemelen bunu yüksek sesle söylememeliydim.

Gözlerinden akan eğlenceyi görebiliyorum.

Yine de cevap olarak hiçbir şey söylemiyor, ikram ettiği sandviğin yarısını yerken beni izliyor ve "Buraya gel" demeden önce hepsi bitene kadar bekliyor.

Ondan sadece bir adım uzaktayım.

Bana daha ne kadar ihtiyacı var?

Kassian sandalyede eğilip aramızdaki mesafenin kalanını kapatırken, kalın bir şekilde yutkunarak daha da yaklaşıyorum, daha da yaklaşıyorum. yakasına uzanarak her zaman taktığı uzun gümüş zinciri çıkarıyor, zincirden bir dizi küçük anahtar sarkıyor.

Kalbim hızla atıyor, nefesim kesiliyor.

Yüzü tam benimkine dönük, ağır kilidi kavrarken bakışlarımı tutuyor. "İyi bir kız olacak mısın?" diye soruyor.

Dikkatlice başımı sallıyorum.

Hayatta olmaz.

Anahtarı kilidi açıyor ve boynumdaki kalın zinciri çözmeden önce asma kilidi çekip . Derin bir nefes alıyorum, en azından geçici olarak özgür olduğum için rahatlıyorum.

Yanımdaki betona bıraktığında zincir takırdıyor. Ayağa asma kilidi cebine soktukten sonra kolumdan tutarak beni ayağa kaldırıyor.

Tutuşunu gevşetip bıraktığı anda içgüdüler devreye giriyor. Beni buraya bağlayan hiçbir şey yok.

Sikerim

böyle işi.

Ben

kaçıyoru

m.

Çıkışa doğru fırlıyorum, saniyeler içinde merdivenlere ulaşıyorum ve bacaklarımın beni taşıyabileceği kadar hızlı koşuyorum.

Kapıya yaklaştığımda kafam bulanıklaşıyor, kapının diğer tarafındaki sesler . *Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin.*

Düğmeyi kaptığım gibi çevirmeye başlıyorum ki kollarım dolanıyor. "Hayır...

Hayır... Hayır... Hayır... *Hayır!*"

Kassian'ın sesi öfkeyle karışık, tam kulağımın dibinde zehirli bir hırıltı. Ben çırpınırken bile hiç tereddüt etmeden beni bodruma geri sürüklüyor. Nefeslerim keskin ve hızlı, panik bana saldırıyor. Ona vurmaya çalışıyorum, dirseklerimi göğsüne saplıyorum, ayaklarımı geri itiyorum, bacaklarını tekmeliyorum ama tutuşu daha da sıkılaşıyor.

Beni odanın diğer ucuna, eskiden banyo olarak kullanılan alana çekiyor ve sertçe yerdeki drenaj ızgarasının üzerine itiyor. Yüzümü buruşturuyorum, ellerimle kendimi tekrar yakalıyorum, metal çınlıyor.

"Kal!" diye bağılıyor.

Kassian yakındaki bir dolabın kilidini açmak için başka bir anahtar seti kullanıyor. Yanından geçip içine bakıyorum, kalbim küt küt atıyor, malzemeleri karıştırmasını izliyorum... çaldığım takdirde hiçbiriyle ciddi bir zarar veremeyeceğim malzemeler.

Küçük bir hortum, bir kalıp sabun ve yıpranmış bir havlu çıkarır.

"Silah arıyorsan daha iyi bilmen gerekir," diyor ve bana dönmeden önce dolabı kilitliyor. "Beni alt etmek asla *o kadar* kolay olmayacak."

Havluyu sandalyesinin arkasına örtmeden önce hortumu duvardaki musluğa bağlıyor. "Ayağa kalk," diyor.

Ben ayağa .

Tekrar kolumdan tutup beni ayağa kaldırırken yüzüme doğru bağılıyor, "*Ayağa kalk* dedim!"

Fırtınalı gri gözlerine bakarak ona dik dik bakıyorum. Öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor, ipuçları dışarı sızıyor, elektrik gibi vızıldıyor. Parazit şoku gibi. diken diken oluyor, bu his tenimde geziniyor.

"Eller yukarı," diye emrediyor, sesi alçak *ve sert*.

Taleplerine boyun eğmektense şeyi yapmayı tercih ederim ama sanırım şu anda onu daha fazla zorlarsam beni öldürebilir.

Bu sefer gerçekten.

Kirli beyaz gömüğümün altından tutup yavaşça başımın üzerine çektikten sonra betonun üzerine fırlatırken kollarımı kaldırıyorum.

," uyarıyor, "ciddiyim."

Kollarımı başımın üstüne koyup başımı yukarı kaldırıyorum, gözlerim tam üstümdeki tavana kayıyor ve o diz çökerken orada sabitleniyor. Nasırlı parmaklarının tenimi sıyırdığını hissederek ürperiyorum. İç çamaşırımı çekiştirmeden önce ellerini hafifçe kalçalarımın Ayaklarımı hafifçe kaldırmadan önce ayak bileklerime ulaşmasını bekliyorum, onları izin veriyorum.

Onları gömüğümle birlikte bir kenara fırlattı.

Elleri kalçalarımın yerleşirken kendini geri çekiyor, giyinik bedeni benimkiyle aynı hizada şekilde ayakta duruyor. Ağzını kulağıma götürüyor, "Onun *kokusunu* üzerinde hissedebiliyorum" diye nefesim kesiliyor.

Kassian hortumu açarken gözlerimi sıkarak kapatıyorum, hâlâ hareket etmiyorum. Su göğsüme çarptığı anda bir çığlık atıyorum, o kadar buz gibi soğuk ki, derimi delen iğneler gibi batıyor. Derin nefes alıyorum, kendi kendime sessizce ilahi söylüyorum, her şeyi engellemeye, kendimi çalışıyorum.

Bunu yapabilirsin.

Sen farkına bile varmadan

bitmiş olacak. Mutlu yerine git.

Benim mutlu yerim, parlak kırmızı kapılı küçük beyaz evde, sevimsiz pop müzik açıp küçük kızımın mutfakta dans etmek. çıktığı kadar şarkı söyledik, kelimelerin sadece yarısını bilirdik ama sesimizin ne kadar berbat çıktığı önemli değildi çünkü *eğlenirdik*. Ağlayana kadar güler, çizgi film izler ve kurabiye pişirirken Buster bizi canavarlardan korurdu. Benim mutlu yerim, sevgi dolu... *çok fazla sevgi*. Onu geri almak için her şeyi yaparım.

Gülümsemesini görmek için her şeyi yaparım.

Onun tatlı kahkahasını duymak için her şeyi yaparım.

Kassian'ın elleri de buz gibi su kadar acımasız, sabunun tamamını kullanarak beni tepeden tırnağa fırçalıyor.

"İçine boşalmasına izin verdin mi, *suka*?" diye soruyor, sesi alçak, elleri ellerinin gitmeyi hak etmediği yerlerde. "Seni sadece *benim* yapabildiğim gibi becermesine izin mi? Onun her izinden kurtulmak için daha fazla içini sökmem mi gerekiyor?"

Cevap vermeyeceğim.

Ne söylersem söyleyeyim bir fark yaratmayacak.

Dişlerim çenemi acıtacak kadar gıcırıyor, bedenim titriyor, ürperiyor, bazı uyuşuyor. Ağladığımı biliyorum ama o gözyaşlarımı göremiyor, yüzümden akan su savunmamı aştığına dair tüm kanıtları siliyor.

Memnun kaldığında hortumu bırakıyor ve suyu kapatıyor. Ayaklarımın altındaki zemin tamamen ıslanmış, yavaş yavaş akıyor. Başımı eğiyorum, havluyu alırken gözlerim Kassian'inkilerle buluşuyor. Bana doğru yaklaşıyor, o kadar yaklaşıyoruz ki, takım elbisesinin ıslanmasını umursamıyor gibi görünüyor.

Aslında, ona baktığımda, *herhangi bir şey* hakkında sahip olabileceği her türlü kaygının artık orada olmadığını söyleyebilirim.

Ben donuyor olabilirim ama bu adam buz .

"Anlayabiliyorum," diyor.

Hiçbir şey söylemek . Sessiz kalmak istiyorum.

Sözlerim hiçbir şeyi değiştirmeyecek ve o bunları duymayı hak etmiyor.

Ama neredeyse içgüdüsel olarak, sesim sessizce cevap veriyor, "*Neyi* söyleyebilirsin, Kassian?" "Her şeyi unuttuğunu."

Beni kışkırtmaya, bir tepki almaya çalışıyor ama ona bu zevki . Bunun nereye varacağını biliyorum. Nasıl karşılık verirsem vereyim, istediğini yapacak.

"Yalvar bana" diyor, ben sırlıslık olmuş bir halde titremeye devam ederken çenemi kavırıyor. Havluyu rehin tutuyor, üzerime sarmayı reddediyor. "Sana o yatağı getirmem için bana yalvar, ben de getireyim güzel kız."

Ona bakmaya devam ediyorum, yüzümü sıkıca kavramış, o sihirli sözcükleri bekliyor.

Onları alamıyor.

O gece ona yalvardım. Evime girdiği gece. *Hayatımı* çaldığı gece. Bunu yapmaması, bizi bırakması için yalvardım ama hiçbirinin önemi yoktu, yüzden ona bir daha yalvarmam için büyük bir mucize .

Kassian'ın ağzının kenarlarına değen sırtış bana tam olarak beklediği şeyin bu olduğunu söylüyor... tam olarak *istediği şeyin*. Yüzümü kendine yaklaştırıyor, parmakları tenime , yanaklarımı sıkıyor, dudakları dudaklarımdan sadece bir nefes uzakta, "Beton..." .

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

(Bir el bombasının çözemeyeceği bir sorunla karşılaştığımı hiç sanmıyorum. Sadece pimi çek, fırlat, BOOM. *Sorun ortadan kalktı.* Bu şekilde birkaç sorundan kurtuldum, haritadan silindim, *bye-Güle güle.* Bir şey artık var olmadığında, onu bir daha görmek zorunda kalmadığınızda onu unutmak kolaydır.

Gözden irak olan gönülden de irak olur.

Belki de bu beni düşündüğünden daha da büyük bir pislik yapıyor, herhangi bir sonuçla uğraşmaktansa hayatımdan bir şeyi silmeyi tercih ettiğim gerçeği. Çünkü serpinti mi? Dağınık... Bir el bombasının neden olabileceği yıkımdan daha dağınık.

Kardeşim bunun duygulara alerjim olduğu için olduğunu söylüyor. Çoğu insanın değmeyeceğini düşünüyorum.

Bir V40 minifrag, golf topu büyüklüğünde bir el bombası. Beş ons ağırlığında. Patladığında 3 metre yakınıdaysanız, demektir. Birkaç yüz metreye kadar, ve muhtemelen . Hem *de çok*. Tehlikeli küçük piçler, bu yüzden hizmet dışı bırakıldılar. Kazara aletinizi uçurma riskini göze alıyorsanız, cebinizde birkaç tane taşımak zor değil.

Hayatımda birkaç tane fırlattım, çoğu sadece eğlence olsun . Müthiş bir mesaj gönderiyorlar. İnsanların dikkatini çekiyorlar.

"Beni geriyorsun patron."

Başımı çevirip Aristov'un işlettiği birinci sınıf genelevden başka bir yere bakarak yanımdaki Seven'in oturduğu sürücü koltuğuna göz atıyorum. Evet, gergin görünüyor. Ter içinde kalmış.

"Bizi havaya uç," diyorum avucumun içindeki küçük bombasına . Burada oturduğumuz otuz dakika boyunca parmaklarımı soğuk çelik üzerinde gezdirdim.

Tartışmak.

Düşünmek.

Gerçekten pimi çekip bu kaltağı Limerence'ın içine atmak istiyorum. *Güle güle, genelev. Güle güle, Rus pislikleri.* Ama ne zaman bunu yapmak, her şeyin patlamasını izlemek için kaşınsam, bir şey beni durduruyor.

Bu bir şey daha çok bir kişi. Scarlet.

İçeride olabilir ve bu biraz sorun yaratabilir.

Bir el bombasının çözemeyeceği türden bir sorun olduğunu keşfediyorum.

"Beş dakika daha," diyorum. "Eğer önümüzdeki beş dakika içinde bir şey olmazsa, bu el bombasını onun boğazına sokacağım."

Tik, tik, tik...

Dört dakika elli yedi saniye.

Yemin ederim, Üç ortaya çıkana kadar bu kadar zaman geçti. Arabaya doğru koşuyor, simsiyah giyinmiş, gece uzun zaman önce çöktüğünden beri karanlığa karışıyor. Hiçbir şeyin başarılmadığı koca bir gün boşa gitti.

Aristov hala mutlu bir şekilde nefes alıyor. Scarlet ne yazık ki hala *kayıp*.

Üç arka koltuğa kayıyor, hemen arkamda, kapıyı gereğinden biraz daha sert çarpıyor. "Üç," diyorum, "bugün bağırsaklarının patlamasına üç saniye kalmıştı."

Konuşmaya başlıyor ama hemen duraksıyor, arka koltuğun ortasına doğru kayarken kaşları çatılıyor ve bana bakıyor. "Sanırım Lexie bunu bana daha önce de yaptı."

Ona baktım. "Ne?"

"Evet, orası dillerini soktukları yer değil mi-?"

Seven inliyor ve direksiyona doğru eğilirken kapatıyor.

"Sadece ne söyle," diyorum, yaptıkları sapıkça şeyler hakkında ayrıntıya girmeden önce sözünü kesiyorum. "Ve *bir şey* olsa iyi olur, çünkü sen aletini emdirirken ben burada oturup beklersem..."

"Tabii ki hayır patron," diyor. "Bütün zaman boyunca pantolonumun içinde tuttum.

Sadece konuşuyorduk." "Peki, beni merakta bırakma. Küçük papatya zincirinin ne söylediğini anlat."

Dökülmeye başladı. Kelimesi kelimesine özetleyeceğim, çünkü Three kendi konuşmasını hoşlanıyor gibi görünüyor ve durmadan ediyor.

Scarlet kesinlikle içeride. Aristov onu bodrumda kilitli tutuyor, oraya inmek için sadece bir anahtar seti var, onlar da genellikle Aristov'un elinde. Güvenlik anda çok sıkı, Three'nin bu kadar uzun sürmesinin nedeni de bu. Silahlı korumaların arasından geçmek kolay olmadı.

Three bir süre sonra "Perşembe," dedi. "Birkaç gün uzakta olduğunu biliyorum ama Lexie onu güvenli bir şekilde çıkarmak için en iyi şansımızın bu olduğunu düşünüyor. Aristov'un evinde parti var, yüzden gitmiş *olacağını* biliyoruz ve zamana kadar güvenliği tekrar gevşetecek, temiz olduğunu düşünecek, musun? Biz Scarlet'in peşinden giderken Lexie de evdeki çocuğa göz kulak , belki de onları arka arkaya vururuz."

"Olabilir," diyorum, ama kulağa saçmalık gibi gelse de. Aristov'un *ikisini* de öldürmeyeceğini kim söyleyebilir?

O zamana kadar? Belki de plan yapmakta çok geç kaldığım için çoktan ölmüşlerdir.

Sabır hiçbir zaman benim güçlü olmadı.

Hiçbir şeyi beklemeye pek hevesli değilimdir. Plan yapmakta da iyi .

Ben *önce ateş eden, asla soru sormayan* bir tipim... bilirsiniz, kişisel bir sorunu çözmek için kalabalık bir odaya el bombası atacak türden?

"*Ya da*," diyorum, kelimeyi vurgulayarak, "hemen şimdi içeri girip her şeyin patlamasını sağlayabilirim."

Üç arka koltuğa yerleşirken gülüyor, Seven da sanki üzereymişiz gibi arabayı çalıştırıyor. Yine de hoşuma gitmiyor. Sadece uzaklaşamıyorum. Onun *orada* olması ve benim bu konuda hiçbir şey yapmamam yanlış geliyor.

O ben değilim.

"Burada bekle," diye emrediyorum, kapımı açıyorum ve arabadan iniyorum. El bombasını yanımda taşıyorum.

Adamların fark ettiğini biliyorum, çünkü yeterince yüksek sesle bağıyorlar, aptalca bir şey yapmamam için bağıyorlar. Ama aptallık göreceli bir terim, değil mi? Bana göre aptallık, buraya kadar gelip Rus piçine bir *merhaba* demek için bile uğramamak olurdu. Sonuçta, aradığımda,

Bu iş çözülene kadar beni sık sık görmeyi beklemesini söyledim. Topu yuvarlamak için şu andan daha iyi bir zaman olabilir mi?

Ön kapıya doğru yürüdüm. Fedailer beni görüyor, *tanıyor*, aniden geriliyorlar ama ben yanlarından geçip içeri girerken hiçbir şey yapmıyorlar. Müzik mekanda yankılanıyor, diğer sesleri maskeliyor, ancak hiçbirisi binanın dışında algılanamıyor.

İşi göz önüne alındığında ses yalıtımı oldukça dahice.

Eğer adamdan bu nefret etmeseydim, prensip olarak, muhtemelen onu severdim. Çok *kurnaz*. Onun numaralarından biraz ödünç almaya başlayabilirim.

İçeri girer girmez, kapıdan içeri girer girmez, iri yarı adamlar etrafımı sardı - beş adam, silahlarını çekmişler, sanki bu gece beynime sıçramaktan zevk alacaklarmış gibi kafama nişan

Ellerimi kaldırıyorum, hâlâ el bombasını tutuyorum. Onu benden almaya çalışabilirlerdi, beni etkisiz hale getirmeye çalışabilirlerdi... hatta devam edip beni yüzümden vurabilirlerdi... ama hepimiz havaya uçmadan önce kendilerini kurtarmak için dört saniyeleri olurdu.

Birkaç adım geri çekiliyorlar ama kimse silahını indirmiyor, sanki silahlar bu durumda onlara yardım edecekmiş gibi. *Taş, kâğıt, makas, orospu çocukları... Seçiminizi yapın ve kazanacağınızı umun.*

"Patronunuza bir merhaba demek istiyorum," diyorum, "sonra ben ve Betty-Boom yola çıkacağız."

Nedense bana inanmış gibi görünmüyorlar. Bu duygularımı incitiyor.

Şaka yapıyorum.

Ben de kendime güvenmezdim.

Aristov yakınlardaki bir köşeyi dönmeden önce öfkeli bir Rus havlaması yankılanıyor. kadar öfkeli ki neredeyse beni fark etmeyecek, ama fark ettiğinde yerde duracak. Gözlerini etrafta gezdirip değerlendirdikten sonra başını sallayarak ofisine yöneldi ve adamlarına "İçeri alın" dedi.

Yanlarından geçip gidiyorum. Bundan memnun görünmüyorlar ama Aristov'un ofisine doğru yürüyüp onu içeri kadar takip ederken kimse beni durdurmaya çalışmıyor. gizlenen iki adama Rusça bir şeyler daha söylüyor, onlar da hemen odayı boşaltıp kapıyı arkalarından kapatıyorlar, böylece sadece ben ve o kalıyoruz.

Votkaya yöneliyor. "Yani ağır silah ticareti yaptığınız doğru mu?"

"Kadınları kaçırdığınız ve tecavüz ettiğiniz söylentileri kadar doğru."

Buna gücenmek yerine gülüyor, kanepelerinden birine oturuyor ve içkisini yudumlarken beni süzüyor. Bugün bana içki teklif etmemiş olması dikkatimden kaçmadı.

Sanırım *arkadaşlığımızla* ilgili bir şeyler hissediyor olabilir.

"Çok yazık Bay Scar, çünkü bu söylentiler hiç de doğru değil."

"komik," diyorum, *hiç* de komik olmamasına rağmen, "çünkü bunu yalanlayan küçük bir ev filmine rastladım, Aristotle."

Bana bakıyor, tüm eğlencesi kaçmış. "Peki böyle bir filmi nereden bulduğunuzu sorabilir miyim?" "Bir polis dedektifinin elindeydi."

İşte öfke parıltısı.

Sessizce içiyor, düşüncelerini düzene sokarken likörü . Yanlış ellerde ya da belki de *doğru* ellerde bu video onun için ciddi bir sorun olabilir. Jameson bile videoyu ele Rusları alaşağı etmek için sol taşğını verirdi ama ben kirli işlerimi adalet sistemine yaptırmayı pek sevmem.

Ellerimi kirletmeyi *seviyorum*.

Dedektif Siksurat'ta bu yüzden vardı ve bu yüzden . Ruslar için çalışıyor olabilirdi, ama

Aristov'un ona sırt çevirmesi durumunda, kendi küçük el bombasına ihtiyacı vardı.

sorunlar ortadan kalkar.

"Benden ne istiyorsunuz?" Aristov sorar. "Eğer söz verdiğim milyon doları arıyorsanız, korkarım ki burada yok. Ama sözümün eri bir adam olduğum için, onu almanız bir zaman ayarlamaktan mutluluk duyarım."

"*Paranı* istediğimi mi sanıyorsun?"

"Yoksa neden bana onu bulabileceğim yerin adresini veresiniz ki?"

Bunu sorduğunda ona bakakalıyorum. Benimle oyun oynadığını, aklımı karıştırmaya çalıştığını düşünmek istiyorum ama yüz ifadesi son derece ciddi, neredeyse *meraklı*, neden böyle bir şey yaptığımı gerçekten *merak* ediyor gibi. Şu anda hayatımdaki yedi yüz yetmiş altı numaralı sorun: *Bunu ben yapmadım*. Ona hiçbir şey vermedim, ama nedense verdiğimi sanıyor, yani her kim yaptıysa ondan vazgeçmişim gibi göstermiş. *Orospu çocuğu*.

Aristov omuz silkerek devam : "Elbette, *sukadan* bıkmış olmanız da mümkün," dedi. "Görünüşe göre onun *tatlı on altısının* videosunu gördüğünüze göre, belki de artık ona dokunmak istemediniz, ama yine de minnettarım."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Son birkaç dakikadır söylediği sözlerin yarısı için lanet çenesini kırmak istiyorum. "Onu nasıl bulduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Ona ben olduğumu söyledin mi?"

Başını sallıyor. "Bana inanmadı tabii ki. Aptal kız ona söylediklerime *asla* inanmaz. Belki kendi gözlerine inanır diye ona mesajı gösterdim. Bu onu üzdü ama şimdi iyi. Bazı şeyleri atlatmasını sağlayacak yöntemlerim var."

"Eminim öyledir," diyorum, bakışlarım odanın içinde gezinirken yan taraftaki bir kapıya takılıyor - bodruma indiğini tahmin ettiğim bir kapı. "görüp düzgün bir şekilde veda etme şansım var mı?"

Gülüyor, votkasını yudumluyor. "Sanırım ona yeterince verdiniz, Bay Scar, ama ona selamlarınızı iletceğim."

Yanağımın içini ısııyorum.

Dostum, onu öldürmek istiyorum.

"Şimdi, burada işimiz bittiyse, halletmem gereken başka bir iş var," diyor ayağa kalkarak. "Elindeki bir video hakkında konuşmam gereken bir arkadaşım var gibi görünüyor."

"Öyle görünüyor," diyorum, videonun artık onda olmadığını belirtme zahmetine . Benim var. Hala bombasını tutarak ayrılmak için dönüyorum ve "Bu arada, sanırım ödülümü talep edeceğim. Bir milyon, nakit, onun için."

Mutlu görünmüyor, çünkü bu *çok fazla* para, ama başını sallıyor. "Ayarlamaları yapmak için temasa geçeceğim."

"Güzel," diyorum. "Dört gözle bekliyorum"

"Bekleyin, Bay Scar," diyor ben dışarı çıkamadan. "El bombası..."

Ona bakmadan önce elimdeki bombaya bakıyorum. "Ne olmuş ona?"

"Bana bunlardan biraz getirebilir misin?"

Gülüyorum, çünkü bu soruda ciddi. "Belki onları kullanacağın kişinin *ben* olmadığımıdan emin olduktan sonra."

"Yeterince
adil." Ben
gidiyorum.

Kimse beni durduramaz.

Gitmek *istemiyorum* ama aynı zamanda, bu gece tekneyi daha fazla sallamak için uygun bir gece değil. Pişman olabileceğim bir şey yapmadan önce kafamı toparlamam gerekiyor.

Pişman şeyler olmaz ama hepimizi havaya uçurmak bir istisna olabilir.

Adamlar hala kulübün hemen aşağısındaki arabada bekliyorlar, motor çalışıyor, ikisi de aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyorlar. *Sanki beni canlı görmeyi beklemiyorlarmış gibi*. Yolcu koltuğuna geçtim, el sallamadan önce el bombasını emniyete aldım. "Artık ."

Seven arabayı sürmeye başlar. Arabadaki atmosfer gergindir, söylenmemiş sözlerle doludur, ancak arka koltukta Üç bu durum uzun sürmez.

"Yani... hiçbir şey BOOM olmadı," diyor Three. "BANG-BANG sesi duymadım."

"Çoğunlukla bir avuç *bla bla bla* vardı," diyorum. "Bu gece kimse ölmüyor."

Sanırım.

"Yazık," diyor Three. "Lexie'nin o pislikten kurtulduğu için mutlu olacağını biliyorum."

"Kısa bir süre önce adını bile hatırlayamadığın bir kadın için çok endişeli görünüyorsun," diye belirttim.

"Evet, nasıl bilirsin," diyor. "Ben boş çizdim. Ama yumuşak bir nokta olduğu ve Lexie'nin de ona dokunduğu için kendimi ."

"Artık bunun için hap yapıyorlar," diyorum. "Seni sertleştiriyor."

Gülüyor. "Bu konuyu doktoruma açacağımdan emin olabilirsiniz."

Neyse ki Three gevezeliği bırakıyor, sohbet tekrar sessizliğe gömülüyor. Queens'e giden yol sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor, trafik hafif ama düşüncelerim ağır, Aristov'un sözleri zihnim dediğim işkence odasında zıplıyor.

Evimi tekrar gördüğümde, çok gerginim.

Şu anda yapmak istediğim son şey insanlarla uğraşmak, ama kardeşim evde, kız arkadaşıyla oturma odasında, kanepeme sarılmış. En azından bu sefer şarkı söylemiyor, diye düşünüyorum, antrede durup onlara bakarken. Üçü gidiyor, Yedi ise beni takip ediyor, sanki beni yalnız bırakmaktan korkuyormuş gibi.

Kardeşimin gözleri beni inceliyor, Scarlet'i görmeyi umuyormuş gibi *etrafıma* bakıyor. Onun burada olmadığını fark ettiğinde yüzünde bir hayal kırıklığı beliriyor, ama bunu yüksek sesle ifade etmiyor. Melody orada öylece yatıyor, yüzü solgun ve benekli. Ağlıyor gibi görünüyordu. Onu daha önce yüzü boyasız emin değilim.

İçimden bir ses bunu iyi idare edemediğini söylüyor.

"Bana ihtiyacınız olursa, kütüphanemde olacağım," diyorum, uzaklaşmadan önce herhangi bir yanıt beklemeden.

Ben duvardaki kitaplığa doğru yürüyüp el bombasını dikkatlice yere bırakırken Seven da peşimden geliyor ama kapı aralığında kalıyor. Sonra elimi belime atıp silahımı çıkarıyorum ve metal kutunun koyuyorum.

"Telefonum sende mi, Seven?" Ona dönüp elimi uzatmadan önce boş yoklayarak soruyorum. olduğunu biliyorum. Genelde alır.

Eğer benim elimde değilse, *onun elindedir*.

Cebinden küçük siyah bir yazıcı çıkararak bana yaklaşıyor ve hemen uzatıyor. Kitaplığa yaslanıyorum, telefonda geziniyorum ama mesaj bulamıyorum. Konuşmayı mesaj atmayı da sevmem, etrafta sözlerime dair kanıt bırakmayı sevmem. *Kağıt izi yok*. Ancak teknoloji çağında yaşadığımız için bazen mesajlar geliyor ya da gidiyor, kredi kartı bakiyeleri ve diğer saçmalıklar. Kaçınılmaz. Bu o mesajların bir yerlerde silindiği anlamına geliyor ve sanırım kazara değil.

Bakın, burada tam olarak *Nancy Drew* değilim, ama temel matematik yapabilirim. İki artı iki eşittir dört, üç dokuzun karekökü ve bu telefona benim erişimi olan sadece *bir* kişi

Yani makul şüpheyeye yer olsa da, burası mahkeme değil. Ben değilsem, kim? Eğer doğruysa, emanet kişi .

Telefonu cebime atıp, silahımı kaptığım gibi uzanıyorum. Seven tepki veremedi silahı göğsüne, tam kalbinin etrafına dayadım. , gözleri olabildiğince açıldı. Dehşete düşmüş görünüyor ama tam olarak şaşırmış değil.

"Patron," diyor sessizce, öylece bırakıyor, bunun ne hakkında olabileceğini sormaya zahmet etmiyor. O lanet olası
bilir.

"Bu gece bana bir şey hatırlatıldı," diyorum. "Neredeyse unuttuğum bir şey." "Neyi?"

"*Gölgen* bile seni karanlıkta bırakır."

Parmağım tetikte. Çekmek çok kolay olurdu. Bir bunu yapmak istiyor. Lanet göğsünde bir delik açmak ve kanlar içinde yere yığılmasını izlemek.

Ama oturma odasında, koridorun hemen aşağısında, tüm bunlar yüzünden travma geçirmiş gibi görünen kız arkadaşıyla konuşan kardeşimin sesini duyuyorum.

Akli durumu benim için öncelikli olduğundan değil, ama bir cinayete tanıklık etmesi muhtemelen onu onarılamayacak şekilde kıracaktır ve kardeşim kızdan hoşlanıyor gibi , bundan kaçınmaya çalışıyorum.

"Gerçekten mi sandın?" diye sordum. "*Aptal* olduğumu mu sanıyorsun?"

Yavaşça başını sallıyor. "Eninde sonunda anlayacağımı biliyordum."

İnkâr yok.

Saçmalık

yok.

Sadece bir itiraf. "Peki bunu neden yaptın?"

"Çünkü," diyor, "Aristov ailem için geliyordu, gelmişti, karımla konuşmuştu, ama sen... *Benim* için geleceğini biliyordum. Onları korumak zorundaydım."

Bunu söylediğinde neredeyse gülecektim. *Neredeyse*. Karısını öldürür müydüm? Muhtemelen öldürmezdin. Çocuklarını? Şüpheli. Bunun bir anlamı yok. Bundan hiçbir çıkarım olmaz. Ama arkamdan böyle iş çevirdiği gerçeği, sırf ona inat olsun diye hepsinin boğazını kesmek istememe neden oluyor.

"Evimden defol," dedim. "Şehit olmaya hakkın yok. *Benim* gözetimimde olmaz. O yüzden evine, karına, değerli ailene git ve bu gece uyurken dışarıda bir yerlerde annesini özleyen küçük bir kız olduğunu bil... bir bodrumda zincirlenmiş bir anne... çünkü sen lanet olası bir *korkaksın*."

Bir adım geri atıyor ama tereddüt ediyor, ağzını açıp kapatıyor, sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi. Her ne ise, duymak istemiyorum.

"Çık dışarı!" Bağırıyorum. "*Şimdi!*"

Dönüyor, adımları hızlı, ona bir daha söylemeyeceğimi biliyor. Ön kapıyı çarparak çıktığını duyabiliyorum ve orada öylece durup silahı tutarak işgal ettiği boşluğa bakıyorum.

Eğer akıllıysa, onu bir daha asla görmeyeceğim.

* * *

Silence.

Brooklyn'deki eski depoda, etrafım adamlarımla çevriliyken karşılaştığım şey buydu.

En azından elimde kalanlar.

Sessizlik.

Bir süre sonra ağzını ilk açan Üç, "Durun bakalım," dedi. *Tabii ki*. "Bruno Judas mıydı? Cidden

mi? *Bizim* Bruno mu?"

"Ben de dedim, değil mi?"

"Evet, ama... *Bruno* mu?"

Önümdeki sandığa, saldırı tüfeklerinin sevkiyatına bakarak ondan uzaklaşıyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum. Dün geceden beri hissediyorum. *Gafil avlanmış*.

Adamın bana çok yaklaşmasına izin verdim.

Ona çok fazla güveniyordum.

"Ben sadece... *vay* be," diyor Three, hâlâ söyleyecek bir şeyi olan tek kişi. "Bu berbat bir şey." Diğerleri de sonunda aynı fikirde olduklarını mırıldanarak dile getiriyorlar.

"Hayır *gerçekten* berbat bir durum," diyor Three. "Yani, Bruno gittiğine göre, atıştırmalıkları kim getirecek?"

Depoda bir kahkaha sesi.

"Sen bir *aptalsın* Declan," diyor Five. "Seni rahatsız eden bu mu? Öğleden sonra miden kazındığında kime başvuracaksın?"

"Siktir ," diyor Three. "Bu geçerli bir endişe."

"Havuç çubukları ve granola barlar," diyor Five. "Orospu kıcını daha iyi hissettirecekse, üzerine salya akıtabileceğin bir topuzum var. Ona lolipop gibi davran."

Başımı sallıyorum, onlar ileri geri konuşurken sandığa uzanıp yeni ve şık AR-15'i çıkarıyorum. Dinlemeyi bıraktım. Hep aynı saçmalık. Bunun için minnettarım, arka plandaki gürültü için. Kardeş gibi ama birbirleri için adam öldürebilirler ve önemli olan da bu.

Three sesini yükselterek tekrar, "Dur bakalım," diyor. "Patron, Bruno konusunda ne ? Yani, karısına çiçek falan mı göndermeliyim?"

"Belki bir dahaki sefere onunla birlikte kalabilirsin," diye öneriyor Beş. "Sana kendi atıştırmalıklarını hazırlayabilir." "Bu fikir hiç de fena değil," diyor Üç. "Yaşlı bir hatuna göre oldukça seksi." "Neredeyse kırk yaşında, Deac."

"Daha yirmi bir yaşındayım, salak, bu da onun annemden daha yaşlı olduğu anlamına geliyor." "Yine de onu becerirsin..."

"Evet, *muhtemelen*."

"Eğer işiniz bittiyse," diyorum silahı birinin alması için uzatarak, "işimize devam edebiliriz."

Beş silahı kapar.

"Gerçekten, patron." Üç adım durdu. "Bruno?"

Başka bir silah alıp Üç'e doğru itiyorum. "Seni kırmak istemem ama karısı zaten iki oğul büyüüttü... Bakmak için başka bir çocuğa ihtiyacı yok."

Three gözlerini devirirken, çocuklar alaycı sesler çıkarıyor. "Her neyse."

"Ayrıca," diyorum silahları diğerlerine uzatarak, "çiçekleri başka bir güne saklamalısınız, mesela kocası gerçekten *öldüğünde*."

Hepsi bana şaşkınlıkla bakıyor.

Yine bir tek Üç'ün duyuldu. "Vay canına, nefes almasını mı sağladın?"

"Şimdilik."

"Ama sonsuza kadar değil mi?"

"gerçekten *ona* bağlı, değil mi?" Deponun etrafını işaret etmeden önce sordum. "Bu pisliğin geri temizleyin, bir yere taşıyın... Umurumda değil... Sadece *buradan* çıkarın. İşiniz bittiğinde burayı yakın, izini bırakmayın, ne olur ne olmaz."

ON ALTINCI BÖLÜM

(Küçük kız yorgundu. *Hem de çok yorulmuştu.* uykulu değildi. Hayır, gözyaşları olmadan hüznün gibi hissettiren türden bir yorgundu.

Vücudu acıyordu.

Dışarısı acıyordu, çünkü omzu hala garip hissediyordu ve çatıdan düştüğü için her yerinde çürükler vardı ve içerisi acıyordu, çünkü her şey yanıştı ve artık hiçbir şey iyi hissetmiyordu.

Bir oyun olmamasına rağmen tekrar saklanmaya başladı, çünkü o insanlardan hiçbirini görmek istemiyordu. Hepsi yalan söylüyordu, kabaydılar ve ne kadar nazıkçe isterse istesin eve gitmesine izin vermiyorlardı.

Böylece saatlerce, *günlerce* saklandı. Teneke Adam sanki görünmez olmuş gibi davrandı, sanki orada olması umurunda değilmiş gibi, ki bu garipti, çünkü bir daha açılmasınlar diye tüm pencerelere alarmlar ve kilitler eklemişti. Korkak Aslan hâlâ etrafta dolanıyordu. Bazen onu arıyordu. Yatakların altını ve dolapların içini arıyordu ama tek kelime etmiyor, tekrar gitmeden önce sadece ona bakıyordu.

Haftalar bu şekilde geçti, haftalar süren yalnızlık ve *sessizlik*. Bazen küçük kız kendi kendine bir şeyler fısıldıyor, karanlıkta yalnızken kendi kendine hikayeler anlatıyordu, sadece sesinin hala çalıştığından emin olmak için. Yatak odasındaki masanın üzerinde ya da bazen saklandığı yerin dışında kahverengi poşetler içinde sandviçler belirliyordu. Balık ve sucuk gibi şeyler olarak başladı ama sonunda fıstık ezmesi ve üzüm reçeline dönüştü.

Onlardan bir şey yemek istemiyordu ama çok acıkmıştı ve bunlar en sevdikleriydi, bu yüzden bazen kendine engel olamıyordu.

Küçük kız, mutfak kilerinin zemininde kıvrılmış yatarken, kapalı kapıların altından süzülen ışığa hangi gün olduğunu ya da ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Daha önce duymadığı sesler geliyordu. Uçan maymunlar gibi aksanları yoktu. Bunlar sadece ziyaretçilerdi.

"Sandviç ister misin?" diye sordu Korkak Aslan ama *onunla* konuşmuyordu. Yeni gelenlerden biri onunla birlikte mutfakta duruyordu.

"Hayır," diye yanıtladı adam. İşte bu kadar. *Hayır*.

Korkak Aslan adamın kırılmış ses tonuna güldü. "Bu sadece PB&J. Daha önce yemiştin, değil mi?"

Adam cevap vermedi.

"On altı beri Amerika'dayım, ancak yakın zamana kadar Amerika'ya gitmeyi denememiştim.

kendim," diye devam etti Korkak Aslan. "Fena değiller. Onlardan hoşlanmaya başladım, özellikle de-" "Sandviğini istemiyorum," dedi adam, keserek.

"Ah, peki, sen kaybedersin," dedi Korkak Aslan. "Bu kadar gergin olman için bir neden yok. Patronun gayet iyi. *Rahatla*."

"Her şey bittiğinde rahatlayacağım," dedi adam.

Korkak Aslan içini çekti. "Her şey ancak kardeşim istediğini elde ettiğinde *sona* erecek."

O sırada evde bir kargaşa oldu. Küçük kız gözlerini sımsıkı yummuş, duymamaya ęalıřarak kendi kendine usulca şarkı söylüyordu... *Oyuncak Hikâyesi*'ndeki şarkıyı. Kiler kapıları hareket edene kadar gözlerini tekrar açmadı ve evin ön kapısı ęarpıldıęında Aslan ile yüz yüze geldi.

Korkak Aslan diz çöktü, yere küçük bir tabak koydu, üzerinde bir sandviç vardı. Gözlerini kısmış, gözleri sulanmış, şışmış ve sanki dürtülmüş gibiydi. Ona hiçbir şey söylemedi, sessizce başını salladı ve tam Teneke Adam mutfağa girerken ayağa kalktı.

"Onları takip edin," diye bağırdı.

Korkak Aslan göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti.

Küçük kız doğrulup sandviçi aldı ve bakışları Teneke Adam'a kaydı. Adam orada durmuş, onu izliyordu.

Onu karakoldan aldığı sabahtan beri, haftalardır ilk kez ona doğru *bakmıştı*. Bu ilgi midelerini bulandırdı ya da belki de açlıktandı. Küçük bir ısırık aldı, yavaşça çiğnedi.

"Benden hoşlanmıyorsun," dedi, sessiz sesinde neredeyse hüznü bir nota vardı. "Nedenini bilmiyorum."

Küçük kız ona baktı. Ne söyleyeceğinden emin değildi. Sandviçi koyarken şimdi daha da huzursuzdu. Doğruydu, ondan hoşlanmıyordu. Ondan o *kadar* nefret ediyordu ki. Ama o bunu bilmeliydi, diye düşündü. Ondan neden hoşlanmadığını bilmeliydi. "Çok kötüsun. Annemi istiyorum."

"Ve annene sahip olmamanın *benim* olduğunu mu düşünüyorsun?" Küçük kız başını salladı.

Ona baktı... ve ona baktı... ve derin bir iç çekmeden önce ona biraz daha baktı. "Annenin doğum günü yakında. Belki onunla konuşmana izin veririm. Eve gelmesini kendin isteyebilirsin."

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Morgan

(Birine işkence etmenin sayısız yolu vardır. Kırbaçlar ve zincirler, ateş ve su, yumruklar ve tekmeler ve istenmeyen dökünüşler... uyku yoksunluğu, açlık, susuzluk... dağlama ve kesme ve

Boğucu... Tırnaklarımı bir kerpetenle sökebilirsiniz ama hiçbir karanlıkta *hiçbir şey olmadan* kapalı kalmak eziyet verici olamaz.

Ne kadar zamandır burada olduğumu . Uyku benim düşmanım oldu. Zamanı büküyor, evreni manipüle ediyor, beni kafa karışıklığıyla boğuyor. Ona yenik düştüğüm ilk andan beri hiçbir şeyin anlamı yok. Siyah bir boşlukta uykuya dalıyorum ve yine aynı şekilde uyanıyorum, bilincim gidip geliyor, bitkin ve ağırlı. Kızgınlık içime akıyor, hırpalanmış bedenimi öfkeyle dolduruyor, derimi kaplayan parmak şeklindeki çürükler o kadar derinlere kök ki onları içimde bile hissedebiliyorum.

Ruhum acıyor.

Yüzümü buruşturarak bacaklarımı uzatıyorum, bodrum duvarının dibine oturup kendimi soğuk metal dolaba yaslıyorum. Eski bir battaniyeye sarınmışım, malzemesi sert ve ama beni şiddetli bir şekilde titremeden tutacak kadar kalın. Burada, köşede, lanet olası bir dürüm gibi kundaklanmış, onun kaçınılmaz dönüşünü bekliyorum.

Kassian ilk seferinde kıyafetlerimi de yanında götürdü ve beni beton zeminde yatar halde bıraktı. Bayılmışım, daha sonra uyandığımda üstümde eski püskü bir battaniye, boynumda yine bir zincir ve yanımda bir paket kraker buldum. *Akşam yemeği.*

O zamandan beri birkaç kez geri döndü, girip çıktı, az da olsa zamanlarda beni rahatsız etti. Yatağı isteyip istemediğimi, *cömertliğini* kabul etmeye hazır olup olmadığımı soruyor ve reddedişimde daha da sertleşiyor.

Ve daha sert.

Ve daha sert.

Bodrum kapısı açıldığında bir ışık patlaması odayı yırtıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, battaniyeyi daha da yukarı çekerek yüzümü koruyorum. Ayak sesleri merdivenlerden iniyor, yavaş ve metodik, bir infaz odasına doğru ölçülü bir yürüyüş gibi. *Uygun.*

Yaklaştığını duyduğumda başımı eğerek bakmıyorum. Onu görmek istemiyorum, *bana* bakmasını da istemiyorum ama bunun hüsnükuruntu olduğunu biliyorum. Ne isterse yapacaktır.

Kurumuş kan ve kir yüzümün yan tarafını kapladı, derim çiğ kaldı, vücudumun her yerinde sıyrıklar var. Son seferinde öfkesine düşerek beni karanlıkta uzun süre yalnız bırakıp gitti.

"Şimdi de benden mi saklanıyorsun?" Sesi sakın, *çok yakın... çok yakın.* "Bu savaşımayı bıraktığın anlamına mı geliyor?"

Cevap vermiyorum.

Söyleyecek bir şeyim yok.

Sessizliğime gülüyor, ses işliyor, battaniyenin altında neden oluyor. Çömeldiğini anlayabiliyorum, sıcaklığının havayı bozduğunu hissedebiliyorum, kolonyası etrafımda dolaşıyor, duyularımı boğuyor.

"Senin bu yönünü hep sevmişimdir," diyor. "Çok güçlüsün. Çok ısrarcısın. Kırıldığın zaman bu seni çok daha güzel yapıyor."

Bunu söylediğinde battaniyeyi yüzümden çekip ona bakıyorum. "Beni asla kıramayacaksın."

Gülümsemekten kaçınırken ağzı seğiriyor.

avucunu yanağıma bastırıyor, başparmağıyla çizik derimi ovuyor. *Acıyor*. Ben yüzümü buruştururken eli hareket ediyor, hırpalanmış yüzümü inceliyor. Parmak uçları kuru dudaklarımı hafifçe okşayana kadar dokunuşuna tahammül ediyorum. Sanki bir öpücük bekliyormuş gibi bana doğru eğiliyor ama ben onu reddederek arkamı dönüyorum.

Çenemden tutarak başımı doğru çekiyor, tutuşu o kadar sert ki boğazımdan bir çığlık kaçıyor. Hiçbir şey söylemiyor, gözlerimin içine bakıyor, ağzı benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Yavaşça tekrar bana doğru eğiliyor, mesafenin geri kalanını kapatıyor, geri çekilmeden önce dudakları dudaklarımın hayal meyal geziniyor.

"Sana başka bir hediye getirdim," diyor sessizce. "Bunu istiyor musun?" "Penisin için bir örtmece ise hayır."

Bunu söylediğimde gülüyor, sanki beni gerçekten komik bulmuş gibi ve elini yüzümden çekiyor. Ayağa kalkıyor ve içimdeki her şey geriliyor, çünkü tam olarak bunu kastettiğini düşünüyorum. Sanırım pantolonunun fermuarını açacak, onu çekip çıkaracak ve ben yoruldum... çok yoruldum... sadece bir *beden* olmaktan. Delikleri olan bir beden, ama kalbi ve ruhu olmayan bir beden, dokunulacak, becerilecek ve sonra bir kenara atılacak bir beden.

Ama bunun yerine, bir kez daha önümde çömelmeden önce elini cebine atıp cep telefonunu aldı.

"O kadar da heyecan verici bir şey değil," diyor telefonuna şeyler yüklemek için bakarken. "Sadece küçük bir video."

Bundan rahatlamamı bekliorsa, görüldüğünden daha deli demektir. Daha önce onun *videolarında* oynadım. Nasıl gittiklerini biliyorum. Ve burada kameralar olduğunu biliyorum; her hareketimi kaydettiğini biliyorum. İsteyeceğim son şey bana yaptığı şeyleri tekrar yaşamak.

"Görmek istemiyorum."

Sanki bu onu gerçekten şaşırtmış gibi bir kaşını kaldırıyor. "Hediyeni istemiyor musun?"

"Teklif ettiğin hiçbir şeyi istemiyorum," diye fısıldıyorum, arkamı dönüyorum, soğuşun bir kısmı içeri sızarken battaniyeyi daha sıkı kavıyorum.

"Eğer eminseniz," diyor, omuz silkerek ayağa kalkıyor ve arkasını dönerek, "Kızınızı görmek *isteyeceğinizi* düşünmüştüm ama sanırım ."

Bu sözler aklıma birkaç kez gözümü kırpyorum ve sanki bodrumdan çıkacakmış gibi merdivenlere yaklaşmasını izliyorum. "Yalan söylüyorsun."

Yürümeye devam ediyor, adımları yavaş ama telefonunu rahatça kaldırıp ekrandaki bir düğmeye basıyor.

Anında, onun sesiyle vuruldum.

Göğsüme inen bir beyzbol sopası gibi. Yelkenlerimin rüzgarını kesiyor, ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor, kalbim sıkışıyor, sanki içimdeki hiçbir şey çalışmak istemiyormuş gibi acımasızca sıkışıyor. Acıtıyor. Tanrım, *yakıyor*. Gözlerim yaşıyor.

Onu göremiyorum, adam ekranı kapatıyor, ama sesi içimde bir orman yangını gibi dolaşıyor.

Eliyle hoparlörü kapattığı için kelimeler boğuklaşıyor ama o adımı duyabiliyorum: *Anne*.

Bu kelimeyi söylerken çok tatlı, çok umutlu. Onun yüzünü görmek, bana tekrar böyle seslenmesi için neler vermezdim.

Bir hıçkırığı bastırırken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor, yerden kalkıp duvardan uzaklaşıyorum, battaniyeye sıkıca tutunurken tökezliyorum. Kassian videoyu durduruyor, telefonu tekrar cebine koymadan önce bir düğmeye basıyor ve bodrumdan çıkmak için merdivenlere yöneliyor.

"Bekle," diye bağıryorum.

Beni duymuyormuş gibi devam ediyor.

"Dur!" Ona doğru koşarak bağıryorum. "Bekle bir saniye!"

Tam ulaşamayacağım bir yere adım atarken onu yakalıyorum, zincir boğuyor, arkasını tutup malzemeyi yumruklarken öğürmememe neden oluyor.

Hata.

Ben daha nefesimi toparlayamadan arkamı döndü, kolumu yakaladı ve bükte. Beni bodruma doğru geri iterken çığlık atarak bırakıyorum, tutuşu sıkı, yüzü bana yakın. Yüz ifadesi karanlık, çok öfkeli, sanki sadece gözleriyle derimi yüzmeye çalışıyor.

"Bunu yapma, Kassian," diye fısıldıyorum. "Bunu ona yapma. Onu bu şekilde incitme." Bir kaşını eğdi. "Ben mi?"

"O daha çok genç," diyorum. "O anlamıyor. Bana istediğin kadar işkence edebilirsin... Buna katlanacağım,

Hepsini... ama bunu ona yapma. O benim gibi değil. Sen..."

"Onu mı?" diye soruyor sözümü bitiremediğim cümlemi tamamlayarak. "Onu kıracağımı mı düşünüyorsun?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Ona zarar veren ben değilim," diyor. "Öylesin. Onun tek istediği annesi ve bu *benim*

Annesinin onunla birlikte olmaktansa burada kalıp bunu yapmayı tercih etmesi büyük bir hata."

Buna bir şey demiyorum, çünkü açıkçası *ne* bilmiyorum. Dünyayı sadece siyah ve beyaz olarak gören, her şeye tünel vizyonu ile bakan, Aristov merkezli bir bakış açısına sahip olan ve istediği şey dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı bu adam hiçbir şey fark etmeyecek ya da önemli olmayacak ve lanet olası bir nedenden ötürü istediği şey *benim*. Benim kırılmamı istiyor. Beni uygun gördüğü şekilde kullanmak istiyor ve boyun eğip bunu kabul etmemi istiyor... hayatımın bana ait olmadığını, hayatımın bir daha asla bana ait kabul etmemi istiyor. Hikayem trajik bir şekilde sona erecek, beni kurtarmaya gelecek kimse olmadan ve kendimi kurtarmamın hiçbir yolu olmadan onun kulesinde kilitli kalacağım.

Ve kolay olurdu... çok kolay... sadece teslim olmak, olmasına izin vermek, beni kırmasına izin vermek, böylece bu ileri geri gitmekten yorulacak. Ve pek çok kez, onun kazanmasına izin vermeyi düşündüm, ama yapamadım, çünkü *o* var. Nefes alan bu küçük beden, kalbi ve ruhu *olan* biri... Masumiyeti yok olmadan önce tüm bunlardan kurtarılmaya ihtiyacı var. Ona teslim olmak onu. Onu benimki gibi bir hayata mahkum edecek. Bir gün onun da getirdiği belaya değmeyeceğine karar verene kadar acı dolu bir hayat.

Kassian kolumdaki tutuşunu gevşetiyor ve gideceğini düşünüyorum, ama yerine uzanıp parmak uçlarını tekrar hırpalanmış yanağımda gezdiriyor.

Sessizliğimin bir teslimiyet işareti olduğunu düşünüyor.

"O yatağı istiyor musun güzel kız?" diye soruyor, çenemi kavrarken sesi alçak çıkıyor. "Bu sana bağlı."

Sessiz kalıp ona bakıyorum.

"Konuşmayarak hiçbir şey söylemediğini sanıyorsun ama ben seni duyuyorum, *suka*," diyor, bana doğru bastırarak, çenemdeki tutuşu sıkılaştığında bir adım geri atmama neden oluyor. "Her düşünceni biliyorum

aklından geçenler. Aptal kız, beni bu işte yenebileceğini sanıyorsun. Hâlâ birinin seni kurtaracağını, belki yaralı küçük oyuncağının umurunda olacağını düşünüyorsun ama üzgünüm, çok üzgünüm çünkü kimse yardıma . İki gece önce buradaydı, üst kattaki ofisimde, seni teslim etmem karşılığında vaat ettiğim parayı tartışıyordu, sen burada yatarken, terli, yapış yapış, her tarafın *benimle* kaplıydı. Eğer seni isteseydi, o kapıdan öylece çıkıp gitmezdi. Bunu ne kadar çabuk kafana sokarsan, o kadar kolay olur. Bu yüzden sana bir kez daha soracağım ve bu kadar... Bir daha sormayacağım. O yatağı istiyor musun?"

Siktir git. Bu kelimeler dilimin ucunda, serbest kalmak için çırpınıyor ama kendimi korumam onları geri çekmeye zorluyor. Her ne kadar hayır demek istesem de, onun lanet olası cömertliğini istemediğimi söylesem de, yapamayacağımı biliyorum... ama evet de diyemiyorum. Burada ne söylersem söyleyeyim, yanılıyorum. Ne yaparsam yapayım, risk alıyorum, *büyük* bir risk... her şeyin sonunu getirebilecek türden bir risk. Bu yüzden cevap vermek yerine burada öylece donmuş bir şekilde duruyorum, sorusunu kabul etmeyi bir kez daha reddediyorum ki bu muhtemelen en büyük risk.

Errr... *muhtemelen* çizin.

Gözlerinde görüyorum, iyi bildiğim öfke titreşimi o kadar yoğun ki, harekete geçmeden saniyeler önce nefesim kesiliyor. Keskin bir nefes alır almaz, elleri boğazıma dolanıyor, sıkıyor, *boğuyor.* için çaresizce ona saldırıyorum, ellerini boğazımdan çekmeye çalışmadan önce sivri tırnaklarımla yüzünü tırmalıyorum ama ellerini . Görüşüm bulanıklaşıyor, göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum ve tüm gücümle savaşıyorum, çırpınıyorum, yumrukluyorum, pençeliyorum ama hiçbir şey işe yaramıyor.

Hiçbir şey işe yaramıyor.

Halsizleşıyorum, baş dönmesi vücudumu sarıyor. O anda bilincimin kaybolmak üzere olduğunun farkına varıyorum ve o saniyede yapabilecek gücümün olduğu tek şeyi yapıyorum. *Dürtmek.*

Parmaklarımı sert bir şekilde gözlerinin içine sokuyorum.

İrkilir. Bunu beklemiyordu. Adamı etkisiz hale getirmeye yetmiyor ama bana birkaç saniye daha kazandırıyor, derin bir nefes daha almamı sağlıyor. Beni iterken hava ciğerlerime doluyor, bacaklarım beni tutamayacak kadar güçsüz. Betona çarpıyorum, başımı sertçe çarpıyorum, her şey kararırken acı omurgamdan aşağı . Sadece birkaç saniye ve kendime geldiğimde kugibi hissediyorum, ama bunun için zaman yok, sadece tepki vermek için zaman var, çünkü ayağını görüyorum.

Bana doğru geliyor, doğrudan yüzümü hedef alıyor. Beni ezip yok etmek üzere.

Tanrım, hayır.

Başımı çeviriyorum, kendi içime kıvrılıyorum, o tekmeledikçe cenin gibi oluyorum... ve tekmeliyor... ve *tekmeliyor.* Başımı koruyorum, yüzümü koruyorum ama bedenim kürek çekiyor. Battaniyeyi yırtıp atarken ondan korunmak için çok fazla şey var.

Dudaklarından Rusça kelimeler dökülüyor, anlayamayacağım kadar hızlı ve öfkeli. Bacağı yorulmuş olmalı ki tekmelemeyi bıraktı, onun yerine beni yakaladı. Pantolonunu karıştırana, vücudu üstümde, bir eli yine boğazımda olana kadar beni çekiştirip yere yapıştırırken ne yaptığını bilmiyorum.

"Sana *iyi* davrandım," diye homurdanıyor. "Artık iyi davranmadığımda ne kadar kolay kırılacağını göreceğiz."

Mutlu olduğun yere git.

Kırmızı kapılı ve beyaz itli eve, kızınızın eskiden ahşap zeminlerin üzerinde dönüp durduğu eve gidin. Gecenin öpücükler ve sarılmalar, yatmadan önce hikayeler ve Buster ile kucaklaşmalar anlamına geldiğı yere geri dönün. Güneşin doğuşunun vaat olduğu yere git.

sahte umut. Aşkın hala yaşadığı yere git. Mutlu olduğun yere git.

Oraya git.

Orada kal.

Artık burada olma.

... kayboluyorum... kayboluyorum, dokunuşunu görmezden gelmeye çalışıyorum, ellerinin acısını ve itişlerinin görmezden gelmeye çalışıyorum. Nefesinin hissini ve sözlerinin çirkinliğini görmezden gelmeye çalışıyorum. Boğazımı dururken, ciğerlerimdeki havayı boğarken, beni bilincimin kıyısında sallanmaya zorlarken onu engellemek zor, çok zor. Onun yerine onu hayal etmeye çalışıyorum, ona tutunmaya çalışıyorum ama yüzü gölgeler arasında kayboluyor, sesi soluk bir fısıltıya dönüşüyor.

Siyahlık.

Siyahlık.

Siyahlık.

Boğuluyorum, öğürüyorum. *Nefes alamıyorum.*

Tekrar ve tekrar parlamalar, içine çıkarken gerçekliğin titreşimleri. Bir noktada karanlığın içinde çok uzun süre kayboluyorum, acı başlıyor, huzur duygusu beni geçiriyor, sonra şiddetle gerçekliğe geri çekiliyorum. Nefes nefese, hızla gözlerimi kırıştırıyorum ve zincire tutunarak yerde sürükleniyorum. , beni sert metal ızgaranın üstüne bırakıyor ve irkiliyorum, hırıltıyla nefes almaya çalışıyorum, ama yeterli değil ya da belki de çok fazla, çünkü bayılıyorum.

", " diyor, sesi soğuk, yüzüme daha da soğuk bir şey çarpmadan saniyeler önce. Göğsüm alev alev yanarken kekeliyorum. Hortumla üzerime su püskürtüyor. Şiddetli bir şekilde suyu ciğerlerimden geri atmaya çalışıyorum, arkamı dönmeye çalışıyorum ama hareket etmeme izin vermiyor. Yüzümü tutarak dudaklarımın arasından ağzıma bir şey sokmaya çalışıyor. Haplar, dişlerimi gıcırdatırken fark ediyorum, acı dilimi kaplıyor. *Çok fazla hap.* Onları küçük turuncu bir şişeden döküyor, hala yüzüme püskürtüyor, hortumu bırakmadan önce çenemi kapatmaya zorluyor ve burnumu sıkıştırarak "*Yut*" diyor.

Yapamam. Yapmayacağım. Yapmak istemiyorum. Beni saçlarımdan tutup ayağa kaldırırken ona karşı koyuyorum ama nefes alamıyorum, göğsüm kasılıyor. Haplar boğazımdan aşağı kayıyor, gözlerimden yaşlar akarken kulaklarım basınçtan tıkanıyor. Tatmin olmuş bir şekilde beni tekrar ızgaraya doğru itiyor ve hortumu kapatmak için ayağa kalkıyor.

Yan dönerek, midemi boşaltmak için kendimi zorlayarak kabarmaya başlıyorum.

Kassian sakın bir sesle, "İstersen onları havaya fırlat," diyor, "ama adrenalinin etkisi geçince pişman olacaksın."

Onu görmezden geliyorum, geldiğinde kusmaya çalışıyorum ama yorgunluk beni ele geçiriyor ve boğazımdan zorla geçirdiği her neyse çabucak etkisini gösteriyor. Uyuşukluk bedenimi ele geçirirken bazı yerlerim karıncalanıyor. Yere kıvrılıyorum, gözlerim kapanmak için mücadele ederken soğuktan titriyorum.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum, sesim bu kelimelerle çatlıyor.

Kassian önümde çömeliyor ve nemli saçlarımı yüzümden uzaklaştırıyor. "Öyle mi?" "Evet," diyorum. "Beni asla kıramayacaksın."

"Oh, ama *yapacağım*," diyor. "Görüyorsun ya güzel kız, bir şeyin farkına vardım. Anne olmak senin için en önemli şey. Yani ölüm seni yıkmaz ama kızını elinden almak yıkar."

"Onu çoktan aldın," diye fısıldıyorum, sesim kesik kesik çıkıyor. Uyanık kalmak zorlaşıyor, gözlerimi açık tutmak zorlaşıyor.

"Ben sadece ikinizi ayırdım," diyor ve cebine atarak bir kez daha telefonunu çıkarıyor. Telefonu

kaldırmadan önce birkaç tuşa basıyor, ekranı kaplayan kızın bir fotoğrafı, daha önce oynattığı duraklatılmış videodan bir kare. "Çok güzel, değil mi? O kız sana çok benziyor. Düşündüğünden bile daha çok sana benziyor, çünkü ona gereğinden fazlasını verdiğimde o da kırılmadı

Sebebi. Benden saklanıyor. . Yüzüme karşı yalan söylüyor. Ve biliyorum ki, ne derse desin, beni sevmiyor. nefret ediyor, tıpkı senin gibi."

Bulanık gözlerle resme bakıyorum, "İşte benim kızım" diye fısıldarken dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Evet, o senin kızın," diyor Kassian, ayağa kalkarken telefonu yerine koyuyor. "Ne yazık ki bunun için onu öldürmek ."

Bu sözler bana çarptığı anda, yerden kalkmaya çalışıyorum, ama oda dönüyor... dönüyor... dönüyor... ve artık buna dayanamıyorum. Tekrar kabarıyorum, hıçkırıklara boğulurken gözyaşlarım daha sert akıyor ve tekrar ızgaranın üzerine yığılıyorum. Çığlık atmaya çalıştım. Konuşmaya . Bana demek istemediğini , sözlerini geri almasını istiyorum ama ben daha kelimeler bulamadan, o gitti.

Bodrum kapısının kapandığını duyduğumda karanlık üzerime çöküyor. Beni alıp götürürken düşünebildiğim tek şey '*bunların hepsi benim hatam*'.

* * *

In ve dışarı. İçeri ve dışarı.

Karanlık tamamen kaybolmuyor, ben burada yatarken üzerimdeki hakimiyetini bırakmayı reddediyor.

uzakta. Kısa ışık titreşimleri, seslerin boşluğu, insanlar gelip giderken, boğazıma daha fazla hap tıktırılıyor, döngü tekrarlanıyor.

Mutlu olduğum yere gidiyorum.

Ona tutunuyorum, sanki var olan tek şey oymuş gibi.

Bunun hala mümkün olduğuna, sevdiğim dünyanın hala bir yerde, onu yeniden bulmamı inanmak zorundayım.

Onun orada olduğuna inanmak zorundayım. İyi olduğuna.

Bu bodrumdan çıkış yolunu bulacağımı.

Bu iş bittikten sonra birlikte huzur bulacağımızı. Bazı peri masallarının mutlu sonla *bitebileceğini*.

İşlerin ne zaman değiştiğinden emin değilim ama yavaş yavaş karanlık etkisini kaybediyor, hapların etkisi geçtikçe uyuşukluk azalıyor. Hareket edebilecek kadar kendime geldiğimde ilk fark ettiğim şey bir şiltenin üzerinde yattığım oluyor.

Hiç istemediğim yatak. reddettiğim.

Bodrumun ortasında, tam boy ve yumuşak. Hafızalı köpük . Çarşaf yok, ama bir yastık var ve bir kez daha bir battaniyeyle örtülüyüm, sanki biri beni içeri sokmuş gibi. Bu da ne böyle? Sersemlemiş bir halde doğrulup bulanık görüşümü netleştirmek gözlerimi kırptıştırırken kalbim hızla çarpıyor. Gözlerim yanıyor. Her yerim acıyor ama bir yerimin kırıldığını sanmıyorum.

Akıl sağlığım dışında belki.

Boğazım acıyarak yutkunmaya çalışıyorum ama ağzım çok kuru. Dilim şişmiş gibi hissediyorum. Dikkatle etrafımı yokluyorum, titreyen ellerim yüzümü inceliyor. Ne bilmiyorum... Belki de şekil bozuklukları? Hiçbir şey *gerçek* gibi gelmiyor.

Yine de iyiyim. *Sanırım.*

Hastalık içimde dolaşıyor. En son ne zaman yemek yedim? En son ne zaman

bir şey var mı? Hangi günde olduğumuzu bile bilmiyorum. Bu ne zamandır ediyor?

Neden burada bir yatak var şimdi?

toparlamaya çalışırken bodrum kapısı açılıyor. Battaniyeyi daha sıkı sarıyorum, sanki dayanıksız malzeme beni zarardan koruyabilirmiş gibi telaşlanıyorum. Tepedeki ışıklar yanıp sönüyor ve merdivenlerdeki ayak seslerinin yaklaştığını duyarak irkiliyorum. Kassian'ı görmeyi umuyorum ama onun yerine meraklı bir esmerin temkinli bakışıyla karşılaşıyorum. *Alexis*.

Yaklaşırken elinde kahverengi bir kâğıt torba tutuyor. Gördüğüm manzara karşısında midem sıkışıyor.

"Aç mısın?" diye soruyor, çantayı uzatarak. "Sana yiyecek bir şeyler getirdim."

Ona öylece bakıyorum.

Başım çatlıyor.

Kaşlarını çatarak çantayı açtı, içine uzandı ve içindekileri çıkardı: plastiğe sarılı bir piroşki, küçük bir kap lahana turşusu ve bir şişe su. Bu öğle yemeğini kimin anlamak zor değil ve bu kişi önümdeki genç Amerikalı kız değil.

Su şişesini elime alıyorum, kapağını açıyorum ve yavaşça .

Gitmesini bekliyorum ama Alexis orada öylece duruyor, arkasına bakarken gergin bir şekilde kıpırdanıyor.

Bir süre sonra yatağın kenarına oturuyor. "Burada iyi misin?" Gözlerimi ondan kaçırıyorum, biraz daha su yudumluyorum. "Yaşıyorum."

"Sevindim," diyor. "Merak etme, her şey girecek."

Buna inanıyor gibi görünüyor ama ne biliyor ki? *Hiçbir şey*. O da hepimiz gibi hayatını Kassian'ın merhametine bağlı olarak yaşıyor.

"Bugün günlerden ne?" Kapağını önce sudan bir yudum daha alarak soruyorum.

"Bugün Perşembe sabahı," diyor. "bir haftadır buradasın."

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden merdivenlerden gürültüler geliyor, ayak sesleri yaklaşıyor. Alexis ayağa fırlıyor, bodrumdan çıkarken gözlerini benden kaçırıyor. Onun merdivenleri tırmanışını izliyorum, aşağı inen adama ulaştığında bakışlarım duraksıyor.

Kassian.

Yaklaşırken ona dikkatle bakıyorum, adımları rahat, sanki dünyada umursadığı bir şey yokmuş gibi. Ellerini siyah pantolonunun ceplerine sokmuş, takım elbisesi taze ve gıcır gıcır, ayakkabıları parlak bodrum ışığının altında parlıyor. Tamamen toparlanmış görünüyor... yüzündeki çizikler hariç. yanağına, oradan da boynuna doğru inen yaralar. Hâlâ iltihaplı ve şiş görünüyorlar, derileri pembe pembe parlıyor.

Ellerime bakıyorum, tırnaklarımın altındaki kan ve pisliği görüyorum.

Sanırım o bendim.

"Günaydın güzel kız," diyor ve metal sandalyeyi kapıp yatağın yanına sürükleyerek oturuyor. Etrafına bir göz atıyor ve yatağın üzerinde duran piroshki'yi yerden alıyor. "Senin için yaptığım yemeği istemiyor musun?"

"Fıstık ezmesi ve reçel yemeyi tercih ederim."

Bunu görmezden geliyor, piroshki'yi açıyor ve ikiye bölüyor - içi bir şeyle doldurulmuş mayalı bir rulo, bilmiyorum ama o kadar güzel kokuyor ki midem yine sıkışıyor. "Peynir ve patates, tam da sevdiğini hatırladığım gibi... Soğan yok. Asla soğan yok."

Yarisını bana uzatıyor ve ben de alıyorum ama vücudum kalori için yalvarıyor rağmen yemiyorum. Soğandan nefret ettiğimi hatırlayabiliyor ama *ondan* nefret ettiğimi asla hatırlayamıyor.

"Ne yaptın sen?" Sesim titreyerek soruyorum. "Bana ona zarar vermediğini söyle... bana onun iyi olduğunu söyle, *gerçekten*..."

Bunu söylemeye bile dilim varmıyor.

Elinde tuttuğu yarım piroşkiden bir ısırık alıyor, süzerken yavaşça çiğniyor, sonra oturduğu yere doğru işaret ediyor. "Yatağını beğendin mi?"

"Sana istemediğimi söyledim. Hiç istemedim."

"Oh, ama sen yaptın," diyor yemeye devam ederek. "Hatırlamıyor musun? Bunun için bana *yalvarmıştın*." "Yalvarmadım."

Ben olsam *yapmazdım*.

Yalvarmamın imkanı yok.

"," diyor tekrar. "Üzgün olduğunu, iyi bir kız olacağını, beni doğru seveceğini söyledin... ve sevdin de. Yatağı getirtir getirmez, cömertliğim için ne kadar minnettar gösterdin bana."

Gözlerim yaşıyor. "Yalan söylüyorsun."

Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme , gözleri dikkatle yüzümü tarıyor ve "İzlemek istersen sana videoyu getirebilirim" diyor.

Başımı salladım. "Sana inanmıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin," diyor omuz silkerek, "ama bu doğru. Seviştiğimizde benim için çok ıslaktın. Burada hâlâ kokumuzu alabiliyorum... sen alabiliyor musun?"

Safra boğazımı yakıyor ve geri yutmaya çalışıyorum, ama içimden çok hızlı geçiyor. Kamburlaşarak kuru , yatağın kenarına öğürüyorum.

Ne yaptığını anlamadan çömeliyor, piroşkisini çoktan unutmuş, beni teselli etmeye çalışır gibi saçlarımı düzeltiyor. Boynumdaki zinciri tutuyor, anahtarları çıkarırken çekiştiriyor. Kilidi açarken, zinciri çözerken ve bırakırken onu dikkatle izliyorum.

"," diyor bakışlarımla buluşarak. "Seni yıkamamız gerekiyor." "Neden?"

Sessizce soruyorum. "Ne var ki?"

"Parti için kirli olmak , değil mi?" "Parti mi? Ne partisi?"

"Eve dönüş partiniz," diyor kaşlarını kaldırırken. "Onur konuğunun kendi kutlamasını kaçırmasına neden olacağımı düşünmedin, değil mi?"

"Ama-"

Düşüncemi tamamlayamadan, eli ağzımı beni susturuyor ve diğer eli başımın arkasına yerleşip beni kendine çekiyor. "Sürprizi bozmak istemem güzel kız, ama sanırım planladığım şeyden oldukça memnun kalacaksın. *Tatlı On Altı*'nda ne kadar eğlendiğimizi hatırlıyor musun?"

Gözlerim açılıyor ve ellerine karşı mücadele ediyorum, ellerini , avucunun içine doğru çılgık atarken onları uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Şşşt, bunların hiçbirisi değil," diyor. "Bana gösterdiğin gibi iyi bir kız olmalısın ve her şey bittiğinde kızımıza ne yaptığımı ilgili soruna cevap vereceğim."

Bırakıp tekrar ayağa kalkmadan önce sakın için bana zaman tanıyor. Sonra elini bana doğru uzatıyor. Bir an tereddüt ediyorum, sadece bakıyorum, sonra dikkatlice beni ayağa kaldırmasına izin veriyorum. Bacaklarım güçsüz, dizlerim neredeyse bükülüyor. Elim sıkıca kavradığında aşağı bakıyorum, üzerimi kaplayan morlukları görüyorum - bazıları eski, bazıları yeni, mor ve sarıdan oluşan bir kaleydoskop, siyah ve mavi ile ince yeşil tonlar, koyu kırmızı boya gibi kan sıçraması.

Ben berbat bir gökkuşağıyım.

Karşı koymuyorum. Hortumu bağlayıp beni yıkarken ona karşı koymuyorum. Acıtsa bile, yaksa bile, elleri bir çürüğe sertçe değse ya da sabunu bir yaraya bulaştırsa bile gıkımı çıkarmıyorum.

kazımak. Su buz gibi soğuk ve dişlerim takırdıyor, ama yine de hareketsiz kalıyorum, ne yapacaksa yapmasına izin veriyorum, bu bodrumdan çıkma düşüncesi mahvetmek için çok cazip.

Temizlendikten sonra beni bir havluya sarıyor, metal sandalyeye doğru itiyor ve zorla . "Bu sandalyeden kalkma" diye fısıldamak için eğildiğinde elleri omuzlarımdaydı.

Kassian bodrumdan ayrılıyor.

Koşmayı düşünmediğimi söylemek yalan olur ama şu anki halimle koşmam söz konusu bile olamaz. Yapabilirdim elbette ama fazla uzağa gidemezdim, belki de yakalanmadan önce bu sefer merdivenlerin tepesine bile çıkamazdım. Bu yüzden bodrum kapısı tekrar açılana kadar kıpırdamadan, tam olarak bana söylediği şeyi yaparak oturuyorum.

o değil. Alexis.

Merdivenlerden yavaşça iniyor, küçük siyah bir çanta taşıyor ve yanıma bırakıyor. "O, uh... hazırlanmana yardım etmemi söyledi?"

Bunu bir soru gibi yöneltiyor, sanki o da bunların hiçbirini gerçekten anlamıyormuş gibi. Bakışlarım çantaya kayıyor ve -saç fırçası, makyaj malzemeleri, giysiler- gözden geçirmek için fermuarını açarak uzanıyorum. Daracık kumaşı çekip çıkarıyorum, transparan siyah iç çamaşırına, dantelli jartiyer kemerine ve onunla birlikte gelen baldırlara bakıyorum. Kıyafetle uyumlu bir çift kırmızı topuklu ayakkabı ve makyaj malzemelerinin arasında bir yerde parlak kırmızı bir ruj tüpü olacağını bilmek için çantaya dönüp bakmama bile gerek yok.

Onun bir *tipi* var, hatırladın mı?

Onu görmezden geliyorum, kendi başıma giyiniyorum, iç çamaşırımı giymek için yeterince yukarı kalkıyorum. Fırça saçıma duruyor, ben de çekiştirip düğümleri umursamadan açıyorum. Aynam olmadığı için kendi başıma yapabileceğim pek bir şey , bu yüzden Alexis araya işi devraldığında itiraz etmiyorum. Elinden geleni yapıyor... bunun ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten önemli de değil. Kassian'ın elleri daha sonra avuç avuç kavrayacak.

Bunu *zevkten* mi yoksa *öfkeden* mi yapacağı şu anda kimsenin tahmin edemeyeceği bir şey.

Alexis önümde diz , makyaj malzemelerini çıkarıyor, yüzüme fondöten sürerken işe koyuluyor. Göz farı, eyeliner, maskara, hepsi siyah, tam da Kassian'ın sevdiği gibi. Bu iş bittiğinde kırmızı ruju alıyor ama ben ruju elinden kaptığım gibi başımı sallayarak odanın diğer ucuna fırlatıyorum.

Onun için giymiyorum.

Diz çöktüğü kıpırdamadan kaşlarını çatıyor. "Seni nereye götürüyor? Biliyor musun?" "Eve," diye fısıldıyorum.

Bu kelime kulağa yanlış geliyor. *Çok yanlış*. Orası benim evim değil.

Asla olmadı, .

Gözleri açılıyor, yüzünde panik ifadesi beliriyor. "Seni partiye mi götürüyor?"

"Benim için olduğunu söylüyor," diyorum. "Büyük maçtan önce kendi küçük eve dönüş törenim."

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor, gözleri etrafta geziniyor. "Hayır, , hayır... *ugh*, olmaması gerekiyordu."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"*Burada* olman gerekiyordu," diyor. "Burası onun geleceği yer. Seni burada bulacağını düşünüyor."

"Kim?"

"Yara."

Sözcük dudaklarından tıslayarak dökülüyor, dilinin ucundan çıkan bir lanet gibi. *Yara izi*. Sesini göğsüm sıkışıyor. "Lorenzo?"

O cevap veremeden diğerlerinin geldiğini duyuyorum. Alexis paniğe kapılıyor, ayağa fırlıyor ve hemen geri adım atarak ellerini bacaklarını örten file çorapların üzerinde düzeltiyor.

Kassian bodruma iniyor, onu birkaç adamı takip ediyor. O yaklaşırken kalbim hızla çarpıyor, adamlar yakınında durup çıkışı kapatıyorlar. *Geri çekil*. Bu bodrumdan çıkmama izin veriyor olabilir ama bu kesinlikle bana güveneceği anlamına gelmiyor.

"*Suka*," diyor, sandalyenin önünde durup çenemi dürterek beni ona bakmaya zorluyor. "Hâlâ orada oturuyorsun."

"Bana söylemiştin," diye .

Bakışları yüzümde gezinirken "aferin kızıma" diye fısıldıyor. Başparmağı kuru dudaklarımda geziniyor, bodruma ifadesi geriliyor ve sonunda ruju bana . "Sürmek istemiyor musun?"

"Ne giyeyim?"

Dudaklarında bir gülümseme belirir.

Bodrum katında dolaşırken, geri dönmenden önce ruj tüpünü alır. Gitmesine izin vermeyecek. *Anlaşıldı*. Dikkatlice bana sürüyor ve ben de ona uyuyorum çünkü şu anda başka seçeneğim kalmadı. Gerçekten, başka ne seçeneğim var ki?

"Ayakkabılar," diyor, topukluları işaret ederek, çok fazla olmayan kelimelerle onları giymemi emrediyor. *Ugh*. Ayaklarımı sokarken ayakkabılara ters ters bakıyorum, kıpırdamadan oturuyorum, onu daha fazla onaylamıyorum.

Kolumdan tutup beni sandalyeden kaldırmadan ve adamlarına doğru itmeden önce beni inceliyor. Yalpalıyorum, kaslarım ağrıyor, zaten topuklu ayakkabılarla yürümeye alışkın değilim, ama dik durmayı başarıyorum.

"Onu arabaya götürün," diye emretti. "Eğer kaçmasına izin verirseniz, her birinizi öldürürüm." Elleri beni sıkıca kavrarken kaşlarımı çatıyorum.

Evet, bu gece beni gözlerinin önünden ayırmayacaklar, orası kesin.

Erkekler dışarı süzülüyor. Merdivenlerden yukarı çıkarılıyorum, bakışlarım aşağıya kayıyor, izliyorum. Alexis takip çalışıyor ama Kassian onun önünü keserek çıkışını engelliyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Partiye," diyor. "Bana bu hafta gideceğimi söylemiştin."

"Evet, fikrimi değiştirdim," diyor Kassian. "Senin için başka bir var." Kassian' iki adamı arkasından yaklaşırken kaşları çatılır. "Nerede?"

"Tam burada."

Adamlar onu yakalıyor ve o da mücadele ediyor ama yapabileceği pek bir şey yok. Biri onu yere orada tutarken, diğeri zinciri kapıp boynuna doluyor. O çılgılık attıkça adımlarım duraklıyor, telaşlanıyorum ama ona yardım edemiyorum. *Kimse* ona yardım edemez. Karşı koymaya çalıştığımda adamlar beni bodrumdan dışarı sürüklüyor, beni dışarıda bekleyen bir araca götürürken kulübün içinden geçiriyorlar. Bir SUV'nin arkasına itiliyorum, adamlardan biri kapıyı kapatıyor ve kaldırımında aracın yanında nöbet tutuyor.

Bakışlarım karşı taraftaki , dışarı fırlayıp sokağa doğru koşmaya başlarsam ne kadar uzağa merak ediyorum.

Siktir et.

Koltuğun üzerinde kayarak kapıyı açmaya çalışıyorum ama Kassian kapıda beliriyor ve kapıyı . O arka koltuğa tırmanırken hemen geri çekiliyorum. "Kapıyı benim için açıyormuşsun gibi davranacağım."

"Elbette," diye fısıldıyorum. "Sadece cömertliğinizi iade ediyorum."

Koltuğa yerleşiyor ve diğerlerine Rusça bir şeyler havlıyor. Bir adam ön koltuğa geçip

Kassian kolunu bana doladığında sür.

"Dikkatli olmak isteyeceksin, *suka*," diyor, sesi alçak, kelimelere bir uyarı. "Bu gece önemsedğin insanları öldüreceğim. Bir de üstüne *kendini* öldürtme bana."

Bunu söylediğinde geri çekiliyorum, kalın bir şekilde yutkunuyorum. "Ne?"

Gözlerini bana dikti. "Bu kadar şaşırmış görünme. Bunun biliyor olmalıydın." "Sen neden bahsediyorsun?"

"boşalmasına izin verdin. Ondan sonra yaşamasına izin vereceğimi mi sandın?" "Ama-"

Başka bir şey söyleyemeden elini uzatıp ağzımı kapatıyor.

"bir kız ol, unuttun mu? Eğlence sonra sana kızın hakkında bilmek istediklerini söyleyeceğim, ama işimiz bitmeden olmaz."

Gerçekte ne söylediğini anladığımda hızla göz

kırpıyorum. Lorenzo'yu öldürürken boş boş oturmamı istiyor.

İntikamını alırken bunu görmemi, izlememi istiyor. Beni ona itaat etmeye, bana yardım etmeye çalışan herkesi öldürmesini engellemek için hiçbir şey yapmamaya zorlayacak ve itaat etmemi sağlamak için kızımı yem olarak kullanıyor.

Beni seçim yapmaya zorluyor.

Çünkü başka seçenek olmadığını

biliyor. Asla bir seçenek

olmayacak.

Her zaman o olacak.

Her zaman onu

seçeceğim.

Ondan önce... Lorenzo'dan önce... kendimden

önce. Önemli olan tek şey Sasha.

Uzaklara bakarken gözlerim yaşıyor. Onu görmeye dayanamıyorum. zaman, ama özellikle şu anda.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye fısıldıyorum elini .

"Biliyorum," diyor. "Ama yine de yapacağım."

"Neden?"

"Çünkü diğer derslerimden hiçbiri seni etkilemedi," diyor ve kolunu bir kez daha bana doluyor.

"Belki de hatırlayacağın ders budur."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

"So zaman planın üzerinden bir kez daha geçelim."

Three'nin bu sözleri söylerken sesinin şu anki kadar ciddi çıktığını daha önce duyduğumu sanmıyorum. *Planın üzerinden bir kez daha geçelim.* Planın üzerinden onlarca kez geçmiş olmamızı, lanet olası bir Fırtına Birlikleri sürüsünün içeri dalması dışında her türlü olası senaryoyu analiz edip değerlendirmiş olmamızı boş verin. *Nükleer silahlar* bile gündeme geldi. Ama de Üç, olur ne olmaz diye planı bir kez daha gözden geçirmek istiyor.

Kulüpteki bu kızın gerçekten iyi bir amı olmalı ki, *o* da dahil olmak üzere bundan kurtulması için bu kadar endişeleniyor.

"Brighton Beach'e gidip eve göz kulak olacağım. Lexie şu anda Aristov'la birlikte partiye gidiyor olmalı. Çocuğu bulduğunda bana işaret verecek, ışık falan yakacak. İşaret vermezse çocuğun evde olmadığını varsayacağım."

Diğerleri de aynı fikirde mırıldanıyor.

"İşaret verdiğinde hepinizi arayacağım," diye devam ediyor Three. "O işaret verse de de saat sekizde kulübe gidip pusuya yatacaksınız. Lexie bodrumun anahtarlarının Aristov'un barın üzerine bırakılmasını sağlayacağını söyledi ama zincirin anahtarını üzerinde taşıyor..."

"Kilidi açabilirim," diye söze girdi Beş. "Sorun değil."

"Ben de evi gözetlemeye devam edeceğim," diyor Three. "Muhtemelen olanlardan haberdar olması uzun sürmeyecektir - en fazla birkaç dakika, ama Morgan'ı dışarı çıkarman için yeterli bir süre olmalı. Eğer , yolda olduğu konusunda seni uyarırım. Lexie geride kalmaya çalışacak... büyük ihtimalle, eğer onun kulübüne gidiyorsanız, *onun* için endişelenmeyecektir... bu yüzden çocuğu alacak ve o gittiğinde benimle dışarıda ve sonra hepimiz buluşacağız."

Diğerleri bir kez daha aynı mırıldanır.

Hiçbir şey ters gitmediği sürece güzel bir plan, ancak bu tür planların sorunu da bu: *her zaman* bir şeyler ters gider. İnsanlar beklediğiniz gibi davranmaz, işler umduğunuz gibi gitmez ve kimsenin kimin ne yaptığını bilmemesi için tek gereken küçük bir aksalıktır.

"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi," diyor Three, ayağa ve diğer çocuklar da ona eşlik ediyor. Vedalaşıyorlar, kendilerini havaya sokuyorlar, ayrı yönlerle giderken göğüslerini yumruklamaktan başka bir şey yapmıyorlar, her şeyi başlatmaya hazırlar.

İçimi çekerek koltuktan ayağa kalkıyorum ve onların arkasından oturma odasından çıkıyorum.

Bu işi onlara bırakıyorum... *planlamayı*. Bu konuda iyiler, planlar düzenlemekte, zamanlamayı bizim yararımıza olacak şekilde ayarlamakta. Yine de bu benim yetkili olmadığım anlamına gelmiyor ve onlar da bunu biliyor. Yine de her fırsatta bana eğiyorlar. Tek söylemem gereken 'hayır' ve her şey cırtlak bir şekilde duracak.

Tek kelime
etmiyorum. Şimdi
değil. Henüz
değil.

Yine de içimde kötü bir his var. Doğru
olmayan bir şeyler var.

Ama daha iyi bir fikrim olmadığından eminim, bu yüzden bir engelle karşılaşana kadar onlarınkiyle devam edeceğim ve sonra en iyi yaptığım şeyi yapacağım - bir şeyler uydurmak.

"Arabanı kullanmamı ister misin patron?" Beş sorar.

Tereddüt ediyorum, anahtarlarımı çıkarıp ona atmadan önce. *Neden atmayayım* ki?

Queens'ten güneye, Brooklyn'e inip Brighton Sahili'ne doğru yol alırken yolcu koltuğuna tırmanıp arkama yaslanıyorum. Bölgeye ulaştığımızda farklı yönler dağılıyoruz; Three, Aristov'un kıyı şeridindeki evine doğru ilerlerken, geri kalanımız Limerence'a yöneliyor.

Kulübe vardığımızda , gece çökmüştüAdamların geri kalanını taşıyan araba caddenin karşısına park ederken, biz de yakın yere park ediyoruz.

Ben saate bakarken Beş motoru durduruyor.

Akşam 7:21.

Otuz dokuz dakika .

Beş bana baktı. "Sence bu işe yarayacak mı?" "Hangi kısmı?"

"Herhangi ."

Beş, ekibimdeki en alaycı adam olabilir. Oldukça şüpheli. konuda içgüdülerini dinler ama içgüdüleriyle ilgili sorun, içgüdülerinin olması ve onu paranoyak bir orospu çocuğu haline getirmesidir. Yine de bu yönünü takdir ediyorum. Şekerleme yapmaz ya da saçmalamaz.

"İşe yarayabilir," diyorum. "Muhtemelen işe yaramaz ama." Kaşlarını çatıyor. "Ben de öyle düşünmüyorum."

"Başka bir fikrin var mı?"

"Yarımızın ölmesine neden olmayacak bir şey yok." "Ben de öyle."

"O noktaya gelebilir," diyor. "Tek seçenek silahların patlaması, bir sürü insanın ölmesi olabilir."

"Buna izin vermeyeceğim," diyorum, elimi cebime atıp teneke kutumu çıkarıyorum. Boştu. *Lanet olsun*. Hâlâ esrar sarma fırsatım olmadı. "Bunun sizi etmesine izin vermeyeceğim. Bu benim savaşımla, sizin değil."

"*Saçmalık*," diyor Five, küçük bir torba ot ve cam bir kâse çıkarıp bana uzatırken gözlerini benden ayırmadan. "Alınma ama cidden... bu saçmalık."

Onun *otunu* alıyorum, çünkü *siktir et*. Rahatlamaya ihtiyacım var.

"Sen gelmeden önce, biz dışlanmıştık," diye devam ediyor, ben kâseyi paketleyip orta konsoldan bir çıkmak alırken ve dumanı içime çekerken. "Ben mi? İtalyanlar için yeterince İtalyan kanı taşı mıyordum ama diğer herkes için *fazla* İtalyan'dım. Ve Declan, hiç kimse Midtown'dan gelen ve bu işi heyecan için yapmak isteyen güzel ve zengin bir çocukla iş yapmaz. Biz *Uyumsuz*

Oyuncaklar Adası'yız. Sanırım senin dövüşün bizim dövüşümüzdür derken diğer çocuklar adına da konuşabilirim. Kendimizi kanıtlamamız için bize bir şans verdiniz. Bize bir şey için ihtiyacın olduğunda şimdi punk yapmayacağız. Bu sadece bizim değersiz olduğumuzu söyleyen herkesi haklı ."

Hiçbir şey söylemeden kaseyi ona geri uzatıyorum ve gözümü kulübe dikiyorum. Kimse yok.

Geliyor ya da gidiyor,
fark ettim. Saate
bakıyorum. Akşam
7:33.

Yirmi yedi dakika kaldı. Üç'ten
de henüz bir şey yok. *Kötü, kötü
bir his.*

Beş ve ben otu bir ileri geri götürürken birkaç dakika daha sessizce . Sis arabayı dolduruyor,
ikimizi de çevreliyor, zaman durmadan geçiyor.

Tik. Kene. Tik.

19:45.

On beş dakika .

Hiçbir şey.

"*Jedi'in Dönüşü'nü* izledin mi Beş?"

"Hayır."

Cevabı özür dilemeden oldu. Başımı çevirip arabayı kaplayan karanlığın içinden ona bakıyorum
ve *Star Wars'u* hiç izlemediyse ne tür canavarlarla arkadaşlık ettiğimi merak ediyorum.

"Eğer bu gece hayatta kalırsan," diyorum, "bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

"Sen nasıl istersen patron," diyor. "Şu anda bunu gündeme getirmenin özel bir nedeni var mı?"

"Çünkü Amiral Ackbar'ın da çok güzel ifade ettiği gibi, *bu bir tuzak!*"

Telefonumu çıkarırken Beş gözlerini bana diyor, çalmadığı için o orospu çocuğunun hâlâ açık
emin oluyorum. "Bir tuzağa yürüdüğümüzü mü düşünüyorsun?"

"Geçen gece burada oturup izledim ve otuz dakika içinde en az bir düzine insanın girip çıktığını
saydım. Bu gece? Tek bir kişi bile yok."

"Hepsi Aristov'da olabilir mi?"

"Belki," diyorum. "Ama eğer durum buysa, Scarlet'in burada olmasına imkân yok. Onu
korumasız bırakmaz."

"Yani ya artık içeride değil ya da..." "Bu

bir tuzak," diyorum ve Three'nin

numarasını arıyorum.

İkinci zil sesinde telefonu açtı. "Evet, patron?"

"Orada bir şey mi oluyor?"

"Oldukça sessiz görünüyor," diyor Three. "Birkaç araba, birkaç ışık, ama onun dışında
olağandışı bir şey yok." "Sana henüz sinyal vermedi mi?"

"Hayır," diyor. "Sanırım çocuk içeride değil."

Ya da başka bir tuzak...

"Pozisyonunuzu koruyun," diyorum ona. "O eve girme, Üç. Bu bir emirdir. Beni anladın mı?"

"Elbette," diyor. "Sence bir sorun mu var?"

"Bir *olduğunu biliyorum*," diyorum. "Buradaki Beş'in *Star Wars* izlemediğinin farkında
mıydın?" "Ne?"

"Cidden, kafamı , bu yüzden birkaç dakikaya ihtiyacım . Olduğun yerde kal ve bir değişiklik
olursa beni ara."

Telefonumu yanağıma birkaç kez vurarak kapatıyorum, sanki bu düşünmeme yardımcı olacakmış
gibi. Plan B. Plan

C. Plan D. Hızla X-Y-Z'ye doğru kayıyorum ama aklıma sadece bir fikir geliyor. El bombası

çermeyen bir fikir. Onu hâlâ masadan kaldırmadım.

"Han Solo Prenses Leia'yı Ölüm Yıldızı'ndan kurtardığında, bunu nasıl başardığını biliyor musun?" "Bu, filmde spoiler içeriyor gibi görünüyor."

İçimden gülüyorum. *Ukala*. "Düşman gibi giyinmiş. Bir stormtrooper giydi ve fark edilmeden içeri girdi."

"Ne yani, Rus mu olmamız gerekiyor? *Bunun* nasıl işe yarayacağından emin değilim..." "Hayır, sadece onların beklediği kişi olmamız gerekiyor," diyorum. "Üniformalara ihtiyacımız var."

Başka bir numara çeviriyorum, çalmasını bekliyorum Ve çalıyor. Ve çalıyor. Cevap vermeyeceğini düşünüyorum ama sonunda telefonu , sesi tereddütlü. "Gambini?"

"Ah, Jameson, sen ve mavili çocuklar bu akşam nasılsınız?"

"Sen arayana kadar gayet iyiydim" diyor. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" "Benim için bir yere baskın yapmanı istiyorum."

"Hangi yer?"

"Aristov'un Brighton Sahili'nde işlettiği yer. *Limerence*." Hemen cevap vermiyor.

"Ne dediğimi duydun mu Jameson?"

"Umarım değildir," diyor, "çünkü sanki benden Brooklyn'de, hiçbir yetki alanım olmayan bir striptiz kulübüne, hiçbir geçerli neden olmadan baskın istiyor gibiydiniz."

"Daha çok bir genelev gibi..."

"yok," diyor. "Hiçbir yargıç bunu onaylamaz."

"Arama emri çıkartmanızı beklemiyorum. Sadece senin ve adamlarının içeri girip benim için kilitlemenizi istiyorum, böylece etrafa hızlıca bir göz atabilirim."

Nefesinin altında küfrediyor.

"Çocuklarla konuşabilirim, bakalım bir şeyler ayarlayabilecek miyiz?" diyor. "Bunun ne zaman olmasını istiyorsunuz?"

Saate baktım.

Akşam 7:50.

"Yaklaşık on dakika içinde."

"Şaka yapıyorsun," diyor. "Brooklyn'e on dakikada bile varamam, Gambini." "O zaman sireni kullanmak isteyebilirsin," diyorum. "Sana bir borcum olsun."

Bu kelimelerden nefret ediyorum. *Sana borçlanacağım*. Birine bir şey borçlu olmaktan nefret ediyorum. Ama gibi işe yarıyor, çünkü telefonu kapatmadan önce bana sıkı tutunmamı söylüyor.

"Üniformalar," diyor Five.

"Akıllıca." "Evet, işe yarayıp yaramadığını göreceğiz."

Birkaç dakika daha geçiyor, kulübün etrafında hâlâ bir yaşam belirtisi yok. *Işıklar yanıyor ama evde kimse yok*.

Saat sekiz geliyor ve gidiyor.

Kimse harekete geçmiyor.

Plan resmen sikildi.

20:17.

Kaldırım boyunca hızla gelen arabaları görüyorum - iki plakasız NYPD aracı ve plakasız bir SUV, ışıkları ve sirenleri kapalı, fark edilmemeye çalışıyorlar. Jameson kaldırımın kenarında durmuş, gözleriyle mahalleyi tarayıp bana dikilmişken, polisler araçtan iniyor, konuşuyor, teçhizatlarını topluyorlar.

Yaklaşmak yerine telefonunu çıkardı.

Saniyeler sonra benimki çalıyor.

"Sadece on yedi dakika geciktim," diyorum ona.

"Burada olduğumuz için şanslısınız," diyor. "Aristov'un adamlarından birinin sistemde aktif bir ağır suç emri olduğu ve kulübün açık olduğu için çok şanslısınız, çünkü bu adamlara doğrudan içeri girmeleri biraz boşluk veriyor, hayır

yargıç gerekli."

"Umalım şansımız devam etsin," diyorum, "çünkü bodrumda zincirlenmiş ve serbest bırakılması gereken bir kadın olabilir."

Alçak sesle ıslık çalıyor. "Senin kadının değil, değil mi?"

Ona bunu veriyorum, kızın benim olduğu konusunda onu düzeltmiyorum. İkimiz de kimi kastettiğini biliyoruz. "Evet, biz de öyle duyduk."

"Tanrım... *Ciddi* misin? Onu nasıl aldı? Seninle olduğunu sanıyordum."

"Uzun hikâye," diye yalan söyledim. Basit bir hikâye. En yakın arkadaşım bize ihanet etti ve Harry Potter'daki Peter Pettigrew'dan daha büyük bir sıçana dönüştü. Evet, her neyse... Onun kim olduğunu nereden bildiğimi merak ediyorsun, değil mi? Gerçek şu ki, kardeşimin inek bir tarafı var. Çocukken kitapları okurdu, bu konuda çenesini kapatmazdı. "Bak, sadece içeri gir, binanın güvenliğini sağla, temiz olduğundan emin ol, sonra bana işaret ver ki gelip bir göz atabileyim."

"" diyor, "Sinyal nedir?" diye eklemekten önce tereddüt ediyor.

İç çekerek burnumun kenarını çimdikliyorum ve mırıldanıyorum: "Biraz , umurumda bile değil. Sadece bir şeyler uydur. Ben bilirim."

Cevap veremeden telefonu , sinirden lanet şeyi ikiye ayırmadan önce elimden çıkarmak için telefonumu ön panele fırlatıyorum.

20:21.

Sivil arama emri ekibi silahlarını çekmiş bir şekilde binaya girer. Her şey sessiz. Silah sesi yok.

Akşam 8:25.

Jameson telefonla konuşuyor. Arabada bana doğru dönüyor, pek de belli etmeden burnunun kenarına dokunuyor. "*Kokain* mi kullanıyor?" Beş soruyor, izliyor.

"Beni şaşırtmazdı," diye mırıldandım. ", bu bizim işaretimiz olacak."

Adamlarımın geri kalanı gibi biz de dışarı çıkıyoruz, ağır silahları bagajlarda bırakıyoruz, çünkü polis artık işin içinde, küçük silahlar da bir şey olursa üzerimizde saklı.

Kulübün içinde birkaç erkek var, iki katı kadar da kız, hepsi duvar boyunca dizilmiş, elleri görünecek şekilde yerde oturuyorlar. Ben içeri girip Aristov'un ofisine doğru , memurlar önlerinde nöbet tutuyor ve onları kontrol altında tutuyorlar.

Anahtarlar Three'nin kızının söylediği yerde değil ama bir çekmeceye atılmış halde kolayca buluyorum. Bodrum kapısı burada, ofiste ve adamlarım yakınlarda nöbet tutarken hangisinin hangi kilide gittiğini anlamaya çalışarak anahtarları karıştırıyorum.

Beş hemen .

"Al," dedi, anahtarları elimden kaparak. "Bunu senin için yapmama izin ver."

Normal şartlar altında, üzerine kaybederdim, ama acelem olduğu için, *şimdilik* görmezden geldim.

Kapının kilidini benden çok daha hızlı açıyor ve ben de pusuya düşürülme ihtimalime karşı silahımı çekerken ışığı yakıyorum.

Sessiz ve hareketsiz, sanki burada kimse yokmuş gibi.

"Scarlet?" Bodruma sesleniyorum, sesim çorak beton duvarlarda yankılanıyor.

Cevap yok.

Basamakların aniden duruyorum ve gölgelerin içine baktığımda, atılmış bir çift kırmızı topuklu ayakkabıyla karşılaşıyorum.

Bu asla iyiye işaret

değildir. Hay sikeyim.

Sikeyim.

Sikeyim.

Bir boğuşma sırasında tekmelenmiş gibi görünen yerden birkaç santim ötede, üzerlerini örten siyah külotlu çorabı yırtılmış bir çift ayak görüyorum. Yırtık pırtık mavi bir battaniyenin altından görünüyorlar, ama başka bir şey göremiyorum, geri kalanı örtülü.

Burada durmuş, cansız olduğu belli olan bir bedene bakarken kendimi Grinch gibi hissediyorum. Kalbim çok büyükmüş gibi geliyor, tek şey, her atışı sert ve tereddütlü, sanki göğsümdeki hayatı sıkıyor.

"Patron, ne-oh, whoa... *siktir.*"

Beş, tek bir cümleyle tüm duyguları alt üst etti. Şaşkınlık. Şok. Sıkıntı.

Orada duruyor, ben öne çıkarken yerimi alıyor. Aşağı uzanıp battaniyeyi tutuyorum ve bakmak için üst kısmını aşağı çekiyorum.

Yüzü gördüğüm anda *yüksek* sesle -çok yüksek sesle- nefes veriyorum. Üç'ün güzel, küçük esmer kızı beton zemine bir köpek gibi zincirlenmiş, makyajı yanaklarını çiziyor. Nefes almıyor. Zincir boynuna o kadar sıkı sarılmış ki onu boğmuş.

Yine de yalnız.

Bu onu daha iyi yapmaz.

Burada olmaması gerekiyordu. Evde olması gerekiyordu. Üç'e işaret vermesi gerekiyordu.

Çocuğu çıkarması gerekiyordu ama onun yerine işte burada. Ve sanırım en kötüsü de onu görmenin beni rahatlatması.

Daha kötü olabilirdi. *Çok* daha kötüsü. Scarlet olabilirdi.

Bir an için, sadece bir an için, gerçekten öyle olduğunu düşündüm ve bu içimde nasıl bir his yaratıyor? Bundan hoşlanmıyorum. Beni allak bullak etti.

Battaniyeyi tekrar kızın yüzüne indirerek onu bir kez daha örtüyorum. Sessizce duruyorum, hissettiğim her neyse onunla uzlaşmaya çalışıyorum.

"Bu...? Lanet olsun patron, bir şey söylemen gerek. Bu değil, değil mi? Morgan mı o?"

Ona bakıyorum. Gerçekten endişeli görünüyor, sanki o orospu çocuğu duygusallaşmış gibi. "Hayır."

Gözleri açılıyor. Ben de onda görüyorum. *Rahatlama.*

"Bu Three'nin kızı," diyorum merdivenlere doğru ilerlerken. "Sanırım artık neden ona işaret vermediğini biliyoruz." Beş gözlerini kırıştırıyor, geçerken rahatlamış bir şekilde, "Kahretsin, bu Declan'ın canını yakacak," diye fısıldıyor.

Bodrumdan çıkıyorum. Beş beni takip ediyor, hemen arkamdan. Daha fazla oyalanmak için bir sebep yok. Almaya geldiğimiz şey korktuğum gibi burada değil. Memurlara başımı sallayarak teşekkür ediyorum ve kulübün önünden, tuhaf bir şekilde sıcak olan gecenin içinden elim boş ve şanssız bir şekilde çıkıyorum.

Keşke *sikim* de bitti diyebilseydim, ama hayır, onlar sadece büyümeye, kaynamaya ve iltihaplanmaya devam ediyor. Uzun zamandır ilk defa içimde garip bir sızı hissediyorum. Tarif etmesi zor. Göğsümde bir sıkışma. Parmak uçlarımda bir karıncalanma. Sanki ciğerlerim titriyor, zayıf serseri sürtükler işlevlerini durdurmaya çalışmış hissediyorum. Kadın beni burada mahvetti, ters yüz etti ve içimi dışına çıkardı.

Bir kibritin çakılması gibi. Tek

gereken o kıvılcımdır.

"Kardeşime göz olmanızı istiyorum," diye emrediyorum adamlarımın geri kalanına. "Beş ve ben gidip

Üç."

Adamlar dağılırken Jameson orada duruyor ve bana dikkatle bakıyor. "Bu bir matematik problemine benziyor." "Bir çeşit *problem*, tamam mı?" diye mırıldanıyor Beş.

Jameson'a "Bodrumda ölü bir kız var" dedim. "Ve sen sormadan söyleyeyim, ben oraya gittiğimde kız zaten ölmüştü."

Gözleri açıldı. "O öldü mü?"

Arabama doğru ilerlerken Five benim yerime cevap vererek, "*Onun* kızı değil," diyor. "Başka birinin."

Yolcu tarafına geçip Beş'acele etmesini bekliyorum ve ön panelden telefonumu alıyorum.

Üç'ten ses yok. *Tabii ya*. Numarasını çevirdim. Sesli mesaj devreye girmeden önce çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

, tekrar deniyorum. *Hiçbir şey yok*.

"Siktir!" Bağırıyorum, telefonu fırlatıyorum. Ön cama o kadar sert çarpıyor ki lanet şey çatlıyor, telefon sekiyor ve direksiyona geçen Five'a çarpıyor. Ondan da sekerek ayaklarının dibinden yere yuvarlanıyor ve yere anda gergin havayı paramparça eden bir zil sesi duyuluyor.

"Cevap ver," diyorum, "ve Üç'e ölmemiş olsa iyi olur dediğimi söyle yoksa onu öldürürüm." Beş onu . "Patron, Declan olduğunu sanmıyorum."

tutuyor. Brooklyn numarası. tanıdım. *Aristov*. Cevap vermek için telefonu geri aldım. "Gambini."

"Ah, Bay Scar, sizinle irtibata geçmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Oldukça meşguldüm." "Öyle görünüyor," dedim. "Ne istiyorsunuz?"

"Ödülünü aldığımı haber için," diyor. "İsterseniz bu gece uğramaktan çekinmeyin, böylece hakkınızı aldığınızdan emin olabilirim."

"Evet, tamam," diyorum. "Bunu yapabilirim."

Cevabını beklemeden telefonu kapatıyorum, "Lanet olası Ruslar" diye mırıldanırken telefonu tekrar ön konsola fırlatıyorum.

"Aristov muydu o?" Beş sorar. "Neden aradı?"

"Beni davet etmek için."

"Gidiyor musun?" "Ne düşünüyorsun?"

Beş arabayı çalıştırır. "Bence gidersen, biz olmadan gitmeyeceksin."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Buster gitmişti.

Küçük kız çalışma odasının kapısında durmuş, şöminenin şöminesine bakıyordu. Ne kadar zamandır

gitmiş miydi? Emin değildi, çünkü artık buraya hiç gelmiyordu. Panik içindeydi, gözleri etrafta geziniyordu. "Buster nereye gitti?"

Teneke Adam odanın ortasında durmuş, başını çevirip ona bakıyordu. "Uzaklara."

"Nereye?" diye sordu. "Ona ne yaptınız? Neden *gitti*?"

"Önemli değil," dedi Teneke Adam onu savarak. "Buster gitti."

Küçük kızın midesi ayaklarına kapanacak gibi oldu. "Hayır, baba! Onu geri getir! *Lütfen*!"

"Hayır."

Hayır. *Hayır. Hayır.*

"Lütfen!" diye bağırdı, odanın içinde koşarak. "Ben hiçbir şey yapmadım! *Yapmadım*! Ben iyiydim!

Buster'ı yakma!"

Şömineye ulaşmadan, bakamadan onu durdurdu. Görmek zorundaydı.

Küçük kız mücadele etti ama boşunaydı, çünkü Teneke Adam çok güçlüydü, sanki gerçekten metalden yapılmıştı. Elini kızın başının üstüne sıkıştırdı, bu basit dokunuş bile kızı olduğu yerde durdurmaya yetti. Kız onun bileğini kavradı, elini çekmeye çalıştı, başıyla elini iterek, "Kes ! Yapma bunu! Bırak beni! *Gitmek* istiyorum!"

"Nereye?" diye sordu, ona ters ters bakarak. "Nereye gitmek istiyorsun, kedicik?"

"Eve!" diye bağırdı ve sıkıdığı yumruğuyla adamın koluna olabildiğince sert bir şekilde vurdu.

"Senden hoşlanmıyorum. Çok *kabası*. Çirkin konuşuyorsun! Beni sevmiyorsun. Annem beni seviyor! Artık burada olmak istemiyorum, *bırak gideyim*!"

Bıraktı. İşte

O kadar hızlı bıraktı ki kız tökezledi ve düştü.

Kadın daha ayağa kalkmadan, adam onu tek koluyla yakalayıp omzuna aldı ve dışarı taşıdı. Hızlı hareket ederek fuayeye doğru ilerledi, alarmı devre dışı bıraktı ve kapıyı açarak gecenin serinliğine adım attı.

Teneke Adam onu iterek arabasına bindirdi ve kız ağlamaya başlarken büyük saraydan uzaklaştı. "Nereye gidiyoruz?"

"Ev," dedi. "İstedğin şey benim yanımda olmadığını, anneni istediğini söylüyorsun. Tamam, seni eve götüreceğim."

Küçük kız titremeye başladı - bu sefer iyi bir şekilde. Eve. *Eve* mi gidiyordu?

"Teşekkür ," diye kaçırdı. Bunun bir numara olabileceğini düşündü ama kendine engel olamadı.

Adam gözlerini ona dikti, "Senin için her şeyi yaparım, kedicik" derken sesi kısıktı.

Yarım saat sonra, tanıdık evin önünde durdular. Küçük kız onu aylardır görmemişti ama tanıdı.

Ev. Adam ön tarafa park etti ve kızı arabadan indirerek eve doğru götürdü. "Hadi git."

Küçük kız ona doğru koştu.

Kapıya ulaşana kadar içerinin tamamen karanlık olduğunu, hiç ışık yanmadığını fark etmedi.

Teneke Adam onun arkasından yürüdü, durdu ve eve yaslanarak onun ön kapıyı açmaya çalışmasını izledi.

Kilitli.

Küçük kız kapıyı çaldı, çaldı, çaldı, annesine seslendi ama cevap yoktu. Yumruğu ağrıyana kadar kapıya vurdu, pencerelerden bakmak için dışarıda koşturdu ama hiçbir şey göremedi.

"O burada değil," dedi küçük kız, "ama olacak, biliyorum. Yakında eve dönecek."

Teneke Adam saatine bakarak, "Bekleyeceğiz," dedi. "Ne kadar sürerse sürsün burada kalacağız." Küçük kız verandaya oturdu.

Yarım saat bir saate, o *da sonsuza* dönüştü. Saatler... ve saatler... ve saatler. Küçük kız titredi, gömleğine sarıldı, gözleri ağırlaştı. *Çok yorgundu.*

Verandada, kalın korkuluk sütununa yaslanıp onu desteklemesine izin vererek neredeyse uykuya daldığında gün doğmak üzereydi. Ayak seslerini duyduğunda gözleri kapalı, dinleniyordu. Kalbi hızla çarptı, gözleri hızla açıldı. *Annesi* mi?

Anne değil.

Korkak Aslan onun önündeki patikada duruyordu. Kızgın görünüyordu, pek de *korkakça* değildi. artık. Onun yanından geçip Teneke Adam'ın hâlâ durduğu yere baktı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Annesini istiyordu," dedi Teneke Adam, "bu yüzden onun eve dönmesini bekliyoruz."

Bu cevap Korkak Aslan'ı daha da mutlu etmedi. "Annesinin burada yaşamadığını çok iyi biliyorsun."

Teneke Adam hiçbir şey söylemedi.

Küçük kız ona tekrar baktı. Bu ne anlama geliyordu? "Annem nerede? Neden burada yaşamıyor?"

"Bak ne yaptın," dedi Teneke Adam, bakışlarını Korkak Aslan'a dikerek. "Gittin ve onu üzdün."

"Bu ben değilim," dedi Korkak Aslan. "Burada yaptığın şey çok *zalimce*, Kassian."

"Hayatına devam eden kişi annesi. Şehirde yeni bir hayatı olan o, kızı olmadan bir hayat... yeni arkadaşlar, yeni sevgili, yeni *her şey* ve Sasha yok."

Küçük kız çılgınca başını salladı. "Hayır, annem bunu yapmaz."

Teneke Adam ona baktı. "Annen gitti, kedicik. Onu bulmaya çalıştım ama o bulunmak istemiyor. Şu anda saklanan o. Ama sen beni sevmiyorsun. Evimi sevmiyorsun. İşte sana bakacak *kimsenin* olmadığı yerde."

Evden uzaklaştı, verandadan çıktı ve Korkak Aslan'ın önünde durdu. "Onunla bir şeyler yap," dedi Teneke Adam, "Mademki *orospu* annesini bir türlü bulamıyorsun.

Bu kadarını kaldırabileceğini düşünüyor musun Markel?"

Korkak Aslan hiçbir şey söylemeden onun yüzüne baktı.

Teneke Adam ona doğru itti ve arabasına doğru giderken onu yolundan çekti.

Küçük kız da onu takip etmek için ayağa kalktı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. "Bekle, baba!"

Ona dönerek başını salladı ve bir elini kaldırdı. "Hayır, istediğin buydu. Bunun için bana teşekkür ettin. Tıpkı onun gibisin. Umarım mutlusundur. Annen yok. Buster yok. Ve şimdi, *ben de* yokum. Ev yok. Sevgi yok. Yemek yok. İyi şanslar, yavru kediciğim, *hiçbir şey olmadan*."

Adam uzaklaşırken küçük kız orada durmuş ağlıyordu. Teneke Adam gittiği için mutlu , değil mi? Peki neden içi bu kadar boş hissediyordu?

Korkak Aslan elini kızın omzuna koyarak, "Ağlama tatlı ," dedi. "İyi olacaksın."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Morgan

(Telefon bir gümbürtüyle sehpayaya düşer.

Ekran kararırken ona bakıyorum, parmaklarım ona uzanmak için kaşınıyor ama hareket etmiyorum. Bacaklar

Kollarımı yana , çenemi dizlerime dayamış, Kassian'ın sandalyesinin yanında, ayaklarının dibinde, beni her zaman oturttuğu yerde oturuyorum.

Kolay erişim, diyor. Her zaman altında.

Eli saçlarıma bastırıyor, , *okşuyor*, dalgınca saç tellerimi parmaklarının etrafında döndürüyor. Olmamasını dilediğim halde kafa derim karıncalanıyor. Hiçbir parçamın onun herhangi bir parçasına tepki vermesini istemiyorum ama bu bilinçsizce oluyor. Onu durduramıyorum. O elleri tutan adam ne kadar zalim olsun, sinir uçları hain, nazik dokunuştan kıvılcım çıkarıyor.

Midemi bulandırıyor. *Daha*

doğrusu midemi *bulandırıyor*.

Lorenzo ile yaptığı telefon görüşmesi istemem için yeterliydi.

"Çok uzun sürmeyecek," diyor Kassian, sesi alçak. "Eğlence yakında başlayacak." Başımı sallıyorum, "O gelmiyor," diye fısıldıyorum.

"Öyle düşünmüyor musun?"

"O bundan daha zeki," diyorum. "Sırf sen önerdin buraya gelmeyecektir." "Bence yanıyorsun.

Aslında, bence o çoktan yola çıktı bile. Belki para için değil.

Belki *senin* için değil. Ama gelecek, çünkü o bir daveti geri çevirecek biri değil ve bunu ikimiz de biliyoruz güzel kız. O çirkin yüzünü yakında gösterecek."

O konuştukça beni kavrayışı daha da sıkılaşıyor, parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip bir avuç dolaştırırken karıncalanmalar yerini acıya bırakıyor. Başımı geriye doğru çekip boynumu gererek beni ona zorladığında irkiliyorum.

"Ama belki de haklısın," diyor. "Eğer gelmezse şanslısın. Çünkü buraya geldiğinde yapacağım ilk şey seni becermek olacak. Tam burada, eskiden gibi, herkesin izleyebileceği bir yerde. Hatta katılmasına bile izin verebilirim, seni son bir kez almasına izin verebilirim, o tatlı amının derinliklerindeyken onu öldürebilirim. Bu hoşuna gider miydi, *Suka*? Yaptığı son şey olmasını?"

Cevap vermiyorum. Tepki vermiyorum. Adamım, bu onu kızdırıyor.

Yanağı seğiriyor. Beni iterek uzaklaştırıyor, sandalyesinde kambur dururken neredeyse kafamı masaya çarpacaktım. Saçımı çektiği için ağrıyan kafa derimi ovuyorum, yüzüm kızarıyor

Odanın etrafına baktığımda.

Herkes bizi izliyor. Daha
doğrusu *beni* izliyor.

Bunun üzerinde duramadan ön kapının açıldığını duyuyorum. Kalın bir aksan fuayede alarm devre dışı kalıyor. "*Vor!*"

Markel.

Markel kapıda belirmeden önce bir *boğuşma*, bir *itiş kakış* duyarak geriliyorum. Yine de yalnız değildi ve Markel yanında başka bir adamı sürüklerken, içimden bir ses onu tanıdığımı söylüyor.
Declan.

"Ah, Bay Jackson! Bize katılmanız ne güzel!" Kassian el sallayarak odaya girdi. "Oturun. Biz de tam patronunuzun ortaya çıkmasını bekliyorduk."

Markel onu odanın içine doğru iterken Declan debeleniyor. Dudağı patlamış, kanıyor, yüzünün bir tarafı şişmiş. *Çok* mücadele etmiş ama Markel'a bakarak bunu anlay. Her şeyi .

Gözü hariç - hala şiş ve kan , sütlü bir pus kaplıyor. *Oops.*

Declan'ı karşımdaki kanepeye itiyor, gözleri yüzümde. kaçırısam bile bakışlarını hissedebiliyorum, dikkatim Kassian'ın birkaç santim ötede masanın üzerine bıraktığı telefonuna dönüyor. Kalbim bir kırıcı gibi hızla çarpıyor, zedelenmiş göğüs kafesime çarpıyor.

Kassian'ın eli sinsice tekrar saçlarımın arasına girdiğinde, "Tuvaleti kullanmam gerek," diye fısıldıyorum. "Hayır," diyor Kassian, önümdeki masadan bir şişe votka kaparken bana neredeyse hiç dikkat etmiyor.

Masa.

"Çabuk yapacağım," diyorum ona. "Söz veriyorum."

Beni görmezden geliyor, içiyor, gözleri Declan'a sabitlenmiş. "Kassian, gerçekten işemem lazım."

Pozisyon değiştirirken elim pantolonunun paçasının altından kayıyor ve çıplak baldırını kavırıyor. Ona dokunmam onu hazırlıksız yakaladı. İçgüdüsel olarak tepki veriyor, beni itiyor ve küçük masaya doğru fırlatıyor. İrkildim, darbe çürük tahtayı sallayacak kadar sertti ve eşyaları devirdi. Şişeler devrildi ve insanlar içki dökülmeden önce onları kapmak için çabalarken, ben kendimi masanın kenarında yakaladım, telefonu kaptım ve arkama kaydırdım.

Fazla bir şey giymiyorum, biliyorum ama kadınların bir şeyleri nereye saklayabildiğine şaşırsınız. Küçük telefonu kolumun altından geçirip siyah sütyenimin bandına sıkıştırdıktan sonra ellerimi savunmacı bir şekilde önümde tutuyorum.

Ben titrerken Kassian bana dik dik bakıyor, gerçekten *titriyorum* çünkü az önce yaptığımı gördüyse sıçtım demektir. Gerçek anlamda, mecazi anlamda, kelimenin her anlamıyla ve her şekilde. *Boku* yedim.

"Git," diyor. "Fikrimi değiştirmeden önce."

Ayağa kalkıp koşarak uzaklaşıyorum, ama o tekrar konuşmadan önce odadan çıkamıyorum.

"Markel," diyor. "*Suka*'ya banyoyu göster."

Kapının yanında duruyorum. "Nerede

olduğunu hatırlıyorum." "Biliyorum," diyor

Kassian. "Sadece sana güvenmiyorum." "Ama-

"

Kassian sözümü keserek, "Ya sana eşlik eder," dedi, "ya da burada hepimizin önünde gidersin. Seçimini yap. Başka seçenek yok."

Markel beni seçiyor, omzumdan tutup odadan dışarı itiyor, o kadar sıkı kavırıyor ki koridor

boyunca yüzümü buruşturuyorum. Beni en yakındaki banyonun içine itiyor, ışığı açmak için duvarı yokluyor. Tökezleyerek, kaşlarımı çatarak, kapıyı kapatmak için tuttuğumda avucu tahtaya çarpıyor ve kapıyı geri iterek açıyor.

Vücudunu kapı aralığına doğru kaydırır. Kollarını göğsünde kapının pervazına yaslanıyor. Mutlu görünmüyor.

"Eee?" Bir kaşını kaldırıyor. "Gitmen gerektiğini söylemiştin." "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Hayır."

"Ciddi misin? En azından *diğer* tarafa dönebilir misin?" "Hayır."

Midem bulanıyor. Orada öylece donup kaldım.

"Sahne korkusu mu?" diye sordu.

"Bu çok aşağılayıcı."

"Seni daha kötü durumlarda da gördüm. O yüzden git. Bekliyorum. Tik, tik, aptal kız... Zaman boşa harcanıyor."

Gözlerimi devirerek, sadece yapıyorum. Aslında gitmem *gerekmiyordu* ama şüphe uyandırmamak için kendimi zorladım. Daha sonra orada durup ellerimi yıkamak için zaman ayırıyorum ve kendime düşünmek için birkaç saniye kazandırıyorum.

Markel inleyerek yaklaşıyor ve tuvaleti kullanmak için adım atarken beni iterek yolundan çekiliyor.

Sırtı bana dönük olduğu anda uzaklaşıyorum, koridora çıkıyorum ve sütyenimden telefonu çıkarıyorum. Kilitli, bu yüzden yapabileceğim pek şey yok, birkaç kod deniyorum ama hepsi *tekrar dene* diyor. Kassian tahmin edebileceğim bir şey kullanmayacak kadar zeki.

Şansım ve zamanım kalmamıştı, *acil durum* düğmesine bastım. 911'i aramaktan başka bir şey yapamıyorum. Şu anda bana bir faydası olmaz ama belki aramanın izini sürebilirler.

Bağlandığından emin olduktan sonra aramayı sonlandırmak için düğmeye ve Markel banyodan telefonu sütyenimin içine geri sokuyorum.

"Ellerini yıkamadın," diyorum yüzümü buruşturarak. "

bana," diyor elini uzatarak.

Hâlâ mutlu görünmüyor. "Sana ne vereyim?"

"onu bana," diyor tekrar, sesi daha yüksek. "Bana *hemen şimdi* verdiğin sürece Kassian' söylemeyeceğim."

Duraksıyorum, tereddüt ediyorum, neden bahsettiğini bilmediğimi söylemek üzereyken yumuşak bir vızıltı yankılanıyor. Göğsüm titremeye başladı. Çınlıyor. *Hay sikeyim*.

Telefonu ona veremedi beni duvara itiyor, üzerimi sıvazlıyor ve telefonu sütyenimden çıkarıyor. Telefonu geri almaya çalışıyorum ama Markel ön kolunu boğazıma geçiriyor ve telefona cevap verirken beni orada sabitliyor.

"Merhaba," diyor, ben derin bir nefes almaya çalışırken bana ters ters bakarak. "Ah, evet, çok üzgünüm ama bir hataydı. Sadece küçük bir kız telefonla oynuyor, tuşlara basıyor. Bir sorun yok."

Telefonu yüzlerine kapatıyor, hâlâ bana bakıyor, süre hiçbir şey söylemiyor, sadece telefonu tutuyor. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun Markel," diye fısıldıyorum. "Ne *yapacağını* ."

"Peki neden böyle şeyler yapıyorsun? Neden her zaman onu *kızdırmak* zorundasın?" "Başka ne seçeneğim var ki?"

"Olmanı istediği şey olabilirsin."

Bunu söylediğinde gözümü ondan kaçırıyorum. Yapamayacağımı biliyor. Bunun doğru olmadığını, *adil* olmadığını biliyor. Markel bir aziz olmayabilir ama kardeşi gibi de değil. İçinde bir

yerlerde merhamet var ve bazen o kadar derine gömülmüş ki bir daha çıkarılamayacakmış gibi geliyor, ama diğer zamanlarda bunun anlık görüntülerini görüyorum.

Bir adım geri çekiliyor ve Kassian' telefonunu cebine koymak için kolunu boğazımdan çekiyor. "Nerede o?" Sesim titreyerek, bunun o anlardan biri olduğunu umarak soruyorum. "Onu gördün mü?"

"Neden sana bir şey söyleyeyim ki?"

"Çünkü o benim küçük kızım. Onun iyi olduğunu bilmem gerek. Onu *görmem* gerek."

Bana hiçbir şey söylemiyor, onun yerine başını sallayarak çalışma odasına doğru ilerliyor ve sözsüz bir şekilde gitmemi emrediyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Kassian'a doğru ilerlerken bakışlarım yerde geziniyor.

Odaya girdiğimde masanın üzerine eğilmiş, kalın bir çizgi halinde bembeyaz bir toz çekiyor. Markel arkamdan bana çarpıp etrafımdan dolanarak Kassian'a yaklaşırken bunu izleyerek tereddüt ediyorum. ve beni ispiyonlayıp ispiyonlamadığını merak ederek kalbim küt küt atıyor. Kardeşini dinlerken Kassian'ın bakışları beni arıyor, gözleri karanlık, *çok karanlık*, göz bebekleri kocaman.

Kassian karşılığında bir şeyler söylüyor, ne olduğunu bilmiyorum, kelimeler aceleyle ve Rusça, sanki tartışıyorlarmış gibi. Bir süre sonra Kassian inliyor, ellerini havaya kaldırıyor ve Markel'i elinin tersiyle itiyor. "Tamam, tamam. *Tamam, tamam!* Git hadi."

Markel elini cebine atıp Kassian'ın telefonunu çıkarıyor ve masanın üzerine bırakıp uzaklaşıyor. geçerken yavaşlıyor, o kadar yakın yürüyor ki omzu omzuma çarpıyor ve şöyle diyor: "Sonra görüşürüz, *suka*. Ben iyi bir kız ol, o da sana iyi davranacaktır."

Güzelmiş. Ben olsam bu kelimeyi kullanmazdım. Kokainle dengesizdir, sıcak ve soğuk. Ya suyun üzerinde yürüdüğünü sanıyor ya da seni toprağa gömmek istiyor.

yok.

Bana bakarken yüzünde bir gülümseme

beliriyor. Midem bulanıyor.

Şu anda suyun üzerinde yürüyorum.

Sanırım beni gömmesini daha çok isterdim.

Yerdeki yerime oturmak için yavaşça yaklaşıyorum ama Kassian kalçalarımıdan tutup beni çekiyor. Kolları dolanıyor, beni sandalyede kaydırıyor, rahatlayıp votka şişesinden bir yudum alırken beni doğru çekiyor. Eli karnımı , dudakları kemiğimi bulup öperken bile hareket etmiyorum, karşı koymuyorum.

Yanağımı ısııyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

Mutlu bir yer.

Yüksek sesli bir zil evin içinde yankılanır. Herkes sessizleşiyor. Gözlerimi yeniden açtığımda, bakışlarım Declan'ınkilerle buluşuyor. Korkmuş gibi görünmüyor ama kesinlikle rahat değil. Zil

ikinci kez çalınana kadar kimse ne duyduğumuzu anlamıyor. *Kapı zili*. Kassian beni üzerinden itiyor ve ben de yere doğru kayıyorum, bacaklarımı kucaklayarak bir kez daha yerime oturuyorum.

Elindeki içki şişesini önümdeki masaya koyuyor ve bana el sallıyor kölelerine doğru. "Biri şuna cevap versin."

Kapıya en yakın olan adam kalkıp dışarı çıkıyor ve Markel gittiğine göre Kassian'ı Declan, ben ve diğer iki kişiyle birlikte burada bırakıyor.

Çok sessiz. Neredeyse *çok* sessiz. Bir an için hiçbir şey olmuyor. Kapıyı açan adam geri gelmedi. *Gitti* mi? Gerçi başka kimse endişeli görünmüyor, bu yüzden rahatlamaya çalışıyorum, ta ki birden onun sesini duyana kadar - soğukkanlı ve sakin, neredeyse alaycı bir şekilde. "Alınma Aristoteles ama partilerin berbat."

Gözlerim kapı aralığına, onun görüldüğü yere doğru kayıyor. *Lorenzo*. o kadar çılgınca atıyor

ki görüşüm bulanıklaşıyor. Tepeden tırnağa siyah giyiyor: siyah pantolon, siyah gömlek, siyah savaş botları. O

Ellerini ceplerine sokmuş, gölgelerin arasında dururken neredeyse tekinsiz . Adamlara bir göz atıyor, bakışları Declan'da kalıyor, sonra beni atlayarak Kassian'a dönüyor.

Sanki burada bile değilmişim
gibi. Sanki onun için artık
yokmuşum gibi.

İçim düğümleniyor ve kalın kalın yutkunuyorum. Hasta olacakmışım gibi hissediyorum. *Ugh.*

"Ah, evet, genelde daha fazla kadın olur," diyor Kassian, başımı okşamak için uzanarak. "Bu gece sadece küçük onur konuğumuz var ama tek başına oldukça keyifli. Eminim sizin için bir şeyleri canlandırmaktan mutluluk duyacaktır."

"Teklifin için minnettarım ama onu çoktan becerdim," diyor Lorenzo, bu sözler soğukkanlı ama göğsüme bir darbe gibi iniyor. "Aslında birkaç kereden fazla."

"Ben de öyle duydum." Kassian saçımı avuçluyor ve Lorenzo yerine ona bakmam için kabaca yukarı çekiyor. "Ama onu kim sıkmedi ki?"

Yakınlarda bir boğaz temizleniyor, bir ses . "

Declan.

Kassian saçımı tutuşunu gevşetiyor. "Ah, evet, diğerlerinden birine karşı bir şeyler hissediyorsun. *Lexie*. Görünüşe göre o da senden hoşlanıyor."

"Onu suçlayabilir misin?" Declan sorar.

"Evet," diyor Kassian gülerek, "."

Yavaşça başımı tekrar çeviriyorum, gözlerim kapı aralığındaki Lorenzo'ya kayıyor. Şimdi bana bakıyor, ifadesi bomboş, hiçbir yerinde en ufak bir duygu belirtisi . Ne düşündüğünü, aklından neler geçtiğini bilmeyi o kadar çok isterdim ki. Buraya bir planla gelip gelmediğini, ne bilip bilmediğini, Kassian'ın ona neden gelmesini söylediğini anlayıp anlamadığını merak ediyorum. Keşke düşüncelerimi duyabilseydi, böylece onu uyarayabilirdim, böylece yardım etmek için yaptığı her şey için ona teşekkür edebilirdim.

Böylece ona buradan defolup gitmesini söyleyebilirdim.

Bana bakarken yanakları seğiriyor, dudaklarında hafif bir kaş çatma belirtisi beliriyor. "Oturun, Bay Scar," diyor Kassian. "Bir içki için."

Lorenzo gözlerini kırıştırarak tekrar benden uzaklaşıyor ve Kassian'a bakıyor. "Önce işimizi halletmeyi tercih ederim."

"Yeterince makul," diyor Kassian, sandalyesinden kalkıp yanımdaki yerden siyah bir spor çantası almak için bana doğru eğilerek. Tekrar önce onu masanın ortasına bırakıyor. "Bir milyon. Hepsi orada. Onun için söz verdiğim her dolar."

Lorenzo odaya giriyor, yaklaşıyor... ve yaklaşıyor... ve yaklaşıyor, o kadar yakınımnda duruyor ki çantanın fermuarını açarken sabununun hafif kokusunu alabiliyorum.

Para ile dolup taşıyor. Buradan görebiliyorum. Lorenzo karıştırıyor ama fermuarını çekmeden önce sayma zahmetine girmiyor.

Çantayı kaptığı gibi Declan'a fırlatıyor, çanta bir gümbürtüyle kucağına düşerken adamın neredeyse nefesi kesiliyor.

Lorenzo, "Bunu arabana götür, Üç," diyor.

Declan bir emri göz ardı edecek biri olmadığından zorla koltuktan kalkar. onun gitmesine izin vermeleri gerekip gerekmediğinden emin olamadan etraflarına bakınıyor ve yol göstermesi için Kassian'a bakıyorlar.

"Bu acele niye?" Kassian onları sallayarak sorar. "*Oturun*. Keyfinize bakın. gerek yok."

"Hiçbir yere kaçmıyorum," diyor Lorenzo, Kassian'ın atılmış votka şişesini kapıp

Masa. Bir yudum almadan önce kokluyor.

Declan ağır çantasını da taşıyarak dışarı çıkıyor. Kassian'ın gerildiğini hissedebiliyorum, eli omzuma kayıyor, sertçe sıkıyor, sanki Lorenzo'nun beni buradan çalışacağını düşünüyormuş gibi.

Lorenzo yaklaşıp ve Declan'ın boşalttığı koltuğa oturur. İçkisini yudumlarken iki yanındaki adamlara bakıp onları değerlendiriyor. Olması gerekenden daha rahat görünüyor, bu gerçeğin Kassian'ı kızdırdığını biliyorum.

Tutuşu sıklaşıyor... ve sıklaşıyor... ve sıklaşıyor.

İrkiliyorum, ellerinden kurtulmaya çalışıyorum, sağa kaymaya, ulaşamayacağı bir yere gitmeye çalışıyorum ama buna izin vermiyor. Elleri bir kez daha yer değiştiriyor, bu kez enseme kavlıyor ve bana doğru eğilerek, "Görünüşe göre güzel kız," diyor.

"Siktir git," diye fısıldadım.

Bana gülüyor ve nefesini tenimde hissettiğimde ürperiyorum.

"Hevesliyiz, değil mi?" diye soruyor burnunu saçlarımda gezdirirken. "Sabırlı ol, kedicik."

Lorenzo araya girerek, "Söyle bakalım Jabba," diyor. "Çocuğu bir yerlerde karbonit içinde mi dondurdun?"

Kassian benden uzaklaşıyor ama boynumu bırakmıyor. "Jabba?"

"Evet, bilirsin işte, *Star Wars*," diyor Lorenzo. "Zincirlenmiş dansçılarınla Jabba the Hutt gibi bir şey yapıyorsun. Oldukça esrarengiz, gerçekten."

"*Yıldız Savaşları* mı?" Kassian'ın sesi kuşkuluydu. "O uzaylılar ve *beni ışınlama* saçmalığıyla ilgili tüm o uzay şeylerini sevmiyorum."

Lorenzo öksürüyor, biraz votka içiyor. Doğrulup şişeyi Kassian'a doğrultur. "Sen cidden az önce...?"

"*Yıldız Savaşları*," diyor Kassian onu sallayarak. "Hepsi çok aptalca."

O anda bir şey olur. Lorenzo'nun yüzünde bir öfke parıltısı belirir. Daha son hece Kassian'ın dudaklarından dökülmeden Lorenzo *patlar*.

İçki şişesini ters çevirerek boynundan yakalıyor ve beyzbol sopası gibi sertçe savurarak sağındaki adamın kafasına indiriyor.

BAM.

Şişe paramparça olur, camlar etrafa saçılır, votka odayı kaplarken adam gevşer. *Bayılmıştı*. Lorenzo' solundaki adam onu durdurmaya çalışmak için yakalar ama olanları engellemek için yapabileceği pek bir şey yoktur. kırık şişenin boynunu tutan Lorenzo dönüyor, hiç tereddüt etmeden saldırıyor, *bıçaklıyor*, sivri cam adamın boynunun yan tarafına saplanıyor.

Adam nefes nefese kalmış, paniklemiş ve şişeyi çekip çıkarmış. Hata. *Büyük bir hata*. Yaradan kan fışkırıyor, bir fiskeye gibi fışkırıyor, boynunu sıkıca kavrarken bile durmuyor.

Lorenzo adamı kanepeden iter, üzerine sıçrayan kandan etkilenmez.

Saniyeler. Sadece *saniyeler*. Eğer gözümü kırpmış olsaydım, her şeyi kaçırmış olacaktım. Kassian tepki veriyor, telaşla sandalyeden kalkıyor. Parmakları saçlarımdan sıkıca dolanıyor, beni ayağa kalkmaya zorluyor, geri çekilip masadan uzaklaşarak adamların arasına biraz mesafe koyarken beni kendine doğru çekiyor. Kafa derim boyunca yayılan acıyla haykırıyorum, sanki saçlarımı koparıyormuş gibi hissediyorum. Elleri değişiyor, kolları boynuma dolanıyor, beni arkadan kafama kilitliyor, bedenim onunkinin bir kısmını koruyor.

Lorenzo ayağa kalkmış, gömleğinin altından bir silah çıkarıyor. Kassian'a doğrultuyor. *Bana nişan alıyor*. Kalbim küt küt atıyor.

"Bir kadının arkasına mı saklanıyorsun?" Lorenzo soruyor. "Biraz sikik bir hareket, değil mi Jabba?"

"Duygusal aptal," diyor Kassian. "Kıymetli *Scarlet*'ine zarar verme riskini göze alamazsın. Tetiği çekecek cesarete sahip değilsin."

BANG.

Kassian bunu söylediği anda bir silah sesi odayı aydınlattı. ığlık atıyorum, irkiliyorum, kulaklarım ınılıyor.

Kurşun yanımdan uçup gidiyor. Çok yakın. Çok yakın. Lorenzo tetiği çektiğinde ne ürkütü, ne kıpırdadı, ne de yüzünde en ufak bir duygu kırıntısı .

Kassian beni itiyor, hareket ediyor, silah sesinden kaçmaya çalışıyor. Ya da belki de beni içine çalışıyor, bilmiyorum. *Ben de bilmiyorum.* Tek bildiğim saniyeler sonra, göz açıp kapayıncaya kadar bir hareket olduğu. Kanepedeki adam, Lorenzo'nun şişeyle vurduğu adam, bir sarsıntıyla kendine geliyor, gürültülü patlama onu kendine getiriyor.

Lorenzo fark etmiyor. Adam onun kör noktasındaydı. "Lorenzo!" Çığlık atıyorum.

Kassian'ın eli ağzıma yapışıyor ve beni doğru çekerek, "Aptal kız, *kapa çeneni*," diye tıslıyor.

Lorenzo tam adam ona vururken dönüyor, yumruklar sallanıyor. *Aman Tanrım.* Lorenzo tamamen ıskalayan bir atış yapıyor, mermi şöminenin üzerindeki şömineye çarpıyor ve sekerek bana doğru geliyor. Kassian'ın avucuna doğru bağıyorum, panikliyorum, görüşüm bulanıklaşıyor, kurtulmak için çabalıyorum ama işe yaramıyor.

Birbirlerine , yakalamaya başlıyorlar, silah Lorenzo'nun elinden kurtuluyor ve yerde tekmeleniyor. Midem bulanıyor. Lorenzo sadece kör noktası yüzünden değil, Kassian'ın adamları bunun için yaratıldığı için de dezavantajlı durumda. Silahsızlandırmak, bastırmak, acı vermek için eğitilmişler.

"Bunu gördün mü?" Kassian kulağıma fısıldıyor. "O zayıf, senin küçük oyuncağın. Seni kurtaramaz."

Lorenzo varını yoğunu ortaya koyarak müthiş bir mücadele veriyor, ama çok yere yıkılıp dizlerinin üzerine çöküyor. Ağır nefes alırken patlamış ağzından kan akıyor.

Kalbim neredeyse duracak.

"Ah, şuna bak, *suka*," diyor Kassian. "Şimdi onun son nefesini verişini izleyeceksin."

Mücadele ediyorum, çırpınıyorum, bacaklarımı tekmeliyorum, kollarımı sallıyorum. Başımı geriye atıp Kassian'ın çenesine çarpıyorum, dirseğim kaburgasına saplanıyor ama yine de yeterli olmuyor.

Sikerim

böyle işi.

Onu

ısırırım.

Dişlerim avucunu sıkıyor. Elini ağzımdan çekip küfrediyor ve iterek şöminenin yanında yere .

Yüzümü buruşturuyorum, yere *sertçe* inerken bileğim lanet topukların içinde bükülüyor.

"Kal," diye bağılıyor, öfkeli bir şekilde bana bakıyor. Arkasını dönerek Lorenzo'ya doğru ilerliyor, silahı yerden almadan önce ısırıldığı elini sıkıyor. Lorenzo'tam önüne geçip silahı kaldırıyor ve alına doğrultuyor. "İşlerin bu noktaya gelmesi çok yazık Bay Scar. Siz ve ben arkadaş olabilirdik."

Lorenzo hiçbir şey , sadece ona bakıyor, dili yavaşça patlamış dudağında geziniyor.

"Ama arkadaşlar birbirlerinden çalmazlar," diye devam ediyor Kassian. "Arkadaşlarım *benim* olanı almaya çalışmaz. zaman tadına bakmalarına izin ama *suka* bana aittir. Onların değil ve kesinlikle *senin* de değil. Aptal kız, kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Onu elinde tutabileceğine inanmana izin verdi, ona ait olmayan parçalarını sana verdi ve işte bu yüzden, *Scar*, *asla* arkadaş olamayız."

Kassian'ın dudaklarından dökülen her heceden öfke akıyor, silahı tutarken elleri titriyor. Onları kullanmıyor. Çıplak ellerini tercih ediyor. Ama parmağı tetiğin üzerinde ve çekeceğini biliyorum. Her an silah sesi havada yankılanabilir.

Hayır. *Hayır. Hayır.*

Çılgına dönmüş bir halde gözlerim etrafta geziniyor, zihnim hızla çalışarak bir çıkış yolu . Lorenzo'nun adamları nerede? Declan nereye gitti? Diğerleri nerede? *Yedi* nerede? Neden burada değiller?

Onu mu? Neden kimse bunu durdurmak için bir şey yapmıyor?

Lorenzo neden dövüşmüyor? Hiç mantıklı değil.

Bu *delilik*.

Lorenzo'nun dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. *Olamaz. Oh Tanrım*. Ne sikime gülümsüyor bu? Kassian'ın parlak ayakkabılarına kan tükürürken hafif bir kahkaha atıyor, sanki bunların hiçbiri onu rahatsız etmiyormuş gibi.

"Haklısın, Aristoteles," diyor Lorenzo. "Sen ve ben asla arkadaş olamayız."

O bunu söyler söylemez evin ön kapısının açıldığını duyuyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Kimin geldiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, eğer biri bir şey yapmazsa, her şeyin biteceği. Her şey biter.

Benim yüzümden ölecek.

Bunun olmasına izin veremem.

Topuklarımı tekmeleyerek ayağa kalkıyorum ve ulaşabildiğim ilk şeyi, şömine demirini kapıyorum. Terli avuçlarımla sıkıca kavrayıp iki elimle tutarak Kassian'a doğru hamle yapıyorum ve sırtına saplıyorum. içeri girmiyor, kalın metal kıvrılıyor, morarmış bedenim onu itmek çok zayıf, ama onu öne doğru savuracak kadar deliyor.

Ben daha fazla bir yapamadan kölesi beni yakalıyor, beni odanın diğer ucuna fırlatmadan önce elimden ve Kassian'ın *sırtından* demiri çekip alıyor. Yere düştüğüm anda silah patlıyor, sesi kulaklarımı tırmalıyor.

BANG.

Çılgılık atıyorum, umutsuzca dönüyorum.

Ölmesine izin verme.

Lorenzo'nun sonunda dövüşmesini gözlerim faltaşı gibi açılmış izliyorum. Tekrar ayağa kalkıyor, Kassian'ın kolunu büküyor ve onu tekrar tetiği çekmeye zorluyor.

BANG.

Kurşun Kassian'ın omzunu sıyrır ve Lorenzo'nun üstünlüğü ele geçirmesine yetecek kadar onu savurur.

Kassian sersemlemiş bir halde silahı geri alır.

Adrenalin içime akarken insanlar odaya doluşuyor, bu telaş neredeyse neden oluyor. Gördüğüm ilk kişi, karşılaştığım ilk yüz, bir süredir görmediğim bir yüz.

Yedi.

Arkasında Declan var. Onun yanında da Frank. Declan ve Frank silahlar, saldırı tüfekleri , Seven neredeyse savunmaya geçercesine ellerini önünde tutuyor.

Lorenzo hiç tereddüt etmeden kalkıyor ve Kassian'ın son kölesine birkaç kurşun sıkarak silahını Kassian'a doğrultmadan önce adamı yere düşürüyor.

"Mesele şu ki," diyor Lorenzo, "*Star Wars* ile *Star Trek* arasındaki farkı bilmeyen biriyle asla arkadaş olamam."

Tetiği çekmiyor. Hayır, *sallıyor*.

BAM.

Lorenzo onu dövüyor, tabancayla yüzüne vuruyor, darbe üstüne darbe, acımasızca. Lorenzo onu duvara yaslar, öyle sert vurur ki Kassian yere düşer ve kayarak yere yığılır. Yüzü kırmızı bir maskeye dönüşmüştü, kan akıyordu ve Lorenzo'nun elini kaplıyordu.

"Kahretsin patron," diyor Declan. "bir kurşun sıksan... daha insancıl olurdu."
"Hayır," diye bağıyorum, kendi sesim beni şaşırtıyor. "Bekle, *yapamazsın*. Onu öldürme!"

Çocuklar bana tuhaf tuhaf baktılar.

Lorenzo hariç hepsi, o da bana bakmıyor bile. Yine görünmez oldum. Dikkati adamlarının üzerinde, ifadesi kararırken onları tarıyor. Silahını tekrar kaldırıyor, bu sefer *Seven*'a nişan alıyor.

Bundan ne anlam çıkaracağımı, neler olduğunu bilmiyorum ama anlamaya zamanım da yok. Kassian'ın gözleri sanki gibi kapanıyor.

Koşarak yanına gidip dizlerimin üzerine çöküyorum, kanlı yüzünü kavrayıp onu sarsıyorum. "Kassian, *bana bak*."

Soğuk gri gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Bana onun nerede olduğunu söyle," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Sasha'yı nerede bulabileceğimi söyle." Bir kaşını eğdi. "Markel sana söylemedi mi?"

"Markel? Hayır. Bana *neyi* söyleyeceksin?" Hiçbir şey söylemiyor.

Arkamda Lorenzo'nun *Seven*'la konuştuğunu duyuyorum, "Burada ne ediyorsun?" sesi öfkeliydi.

"Jameson beni aradı," diyor *Seven*. "Seninle buluşmaya çalışıyordu. Bana kulüpten bahsetti ve ben ... Her şeyi berbat ettim, biliyorum ama yardım istiyorum patron."

"Bana öyle deme," diyor Lorenzo. "Gelmemeliydin. Sana yüzünü bir daha görmek istemediğimi söylemişim. Hepinize buradan defolup gitmenizi söyledim. Hiçbiriniz dinlemediniz!"

Kassian başını çeviriyor, beni geçip çocuklara bakıyor. Dikkatini kaybettim.

"Beni dinle Kassian," diyorum, tekrar bana bakmasını sağlayarak. "Bana nerede olduğunu söyle ki ona gidebileyim. Eğer içinde olsun yürek varsa, eğer onu seviyorsan... eğer söylediğin gibi *beni* seviyorsan... bana onu nasıl bulacağımı söylersin."

Bana doğru uzanıyor, parmak uçları yanağıma değiyor. Gözyaşlarımı siliyor, fark ediyorum. Ben ağlıyorum.

"Ağladığında hep çok güzel oluyorsun," diyor, parmakları çene çizgimde geziniyor, sonra boynumdan aşağı iniyor ve eli boğazıma yerleşiyor. "Eskiden ne derdin? Korkularınla yüzleş ve gözyaşlarını sil?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"O zaman gözyaşlarını sil güzel kız," diyor, "çünkü korkularınla yüzleşme zamanı geldi."

Boğazımı sıkıca kavriyor, nefes nefese kalıyorum, uzaklaşmak için göğsünü itiyorum ama onun yerine beni kendisine doğru çekiyor.

"Oh, whoa, *whoa*!" Declan bağılıyor. "Ne oluyor lan?"

Biri beni tutup Kassian'dan uzaklaştırıyor. Lorenzo olduğunu anlamak için bakmama gerek yok. Kokusunu alabiliyorum, kollarını arkamdan sararken onu *hissedebiliyorum*.

Declan önüme geçip Kassian'ın yanındaki yerimi alıyor ve silahının kabzasını yüzüne çarpıyor. "Çek ellerini, sik kafalı."

"Bu kadar yeter," diyor Lorenzo, sesi sert.

Declan ona "*neden*?" diye soran bir bakış atıyor ama o hiçbir şey söylemiyor, yaptığı şeyi oynatıyor.

"Çıkarın onu buradan," diyor Lorenzo. "Bagajıma koyun. Ve eğer ölmesine izin verirsen, yemin ederim..."

"patron," diyor Frank. "Onu hayatta tutacağız."

Adamlar Kassian'ı tutup ayağa . Sallanıyor, dizleri neredeyse bükülüyor, onu çekip götürürken işlerini kolaylaştırmıyor. Görüş alanımdan çıktığı anda bir panik kaplıyor. Lorenzo'nun elinden

kurtulup atılıyorum.

"Kassian, *lütfe*!" Onlar ön kapıya ulaştığında fuayenin ortasında durup bağıyorum. Ben değilim

Bu noktada yalvarmanın da ötesinde. "Lütfen, kızımıza ne yaptığını söyle!"

Kassian duraksıyor, direniyor, bana bakmak için döndüğünde adamlarla savaşıyor. "Kediciğin nerede olduğunu bilmek ister misin?"

"Evet!"

"Elimden gelse seni ona götürürdüm," diyor. "Daha fazla bir şey istemezdim. Tıpkı ona yaptığım gibi senin de hayatını söndürmek benim için büyük bir zevk olurdu."

"Hayır," diye fısıldıyorum, başım dönüyor, başımı sallarken. "Hayır, hayır... *yapmadın*." "Yaptım."

"Bunu yapma, Kassian. Yapma... *lütfe*!"

"Çok geç," diyor. "Öyleyse cehenneme git, *suka*... Eğer şanslıysan, belki onu orada bulursun."

Dizlerimin bağı çözüldü. Ben düşerken dünya dönüyor. Lorenzo orada, ben yere düşmeden beni yakalıyor, kolları sıkıca dolanıyor, ama parçalanmamı engelleyecek kadar güçlü değil.

boğuluyorum, ağlıyorum, nefesimi tutmaya çalışırken göğsümden insanlık dışı sesler yankılanıyor. Kalbim, paramparça olduğunu hissedebiliyorum. Acıyor. *Tanrım, yanıyor*. Ciğerlerim artık çalışmıyor. Alevlerin yaktığı külden başka bir şey değiller. *Hayır, hayır, hayır*.

," diyor Lorenzo, bana sarılırken sesi sakinleşiyor. " yok... *Ben yanımdayım*."

Bu kelimeler içime ulaşıp beni sıkıca kavrarken bedenimdeki güç kayboluyor. Günlerce süren işkence, haftalarca süren keder, aylarca süren kalp ağrısı bir anda beni yakalıyor. İçime çöküyorum, söyleyecek kelimeleri bulamıyorum. Her şey yolunda değil. Asla . Kızımı bulmak için en iyi şansımı o kapıdan çekip çıkardılar ve onu bir daha asla görememe korkum giderek daha gerçekçi geliyor.

Dizlerimin üzerinde, kıvrılmış bir şekilde kendime tutunuyorum, kırılmamaya çalışıyorum ama bu çok zor. *Çok zor*.

Buna inanmıyorum. İnanmayı reddediyorum. O gitmedi. Öyle olsaydı bilirdim. Bir anne her zaman *bilir*. Bunu kalbimde hissederdim. O küçük kızın içinde benden bir parça var ve hâlâ orada olmalı. Öylece gitmiş olamaz.

Kim bilir ne kadar süre burada yatıyorum, Lorenzo ne kadar süre diz çöküp ağlamama izin veriyor. Sonsuzluk gibi geliyor. Ömürler geçiyor. Paltosunu üzerime örtüyor, sırtımı okşarken beni örtüyor.

Uzun bir hiçbir şey söylemiyor, sessizlik içinde beni teselli ediyor.

Sonunda eli hareket etmeyi bırakıyor. Gerginleştiğini, uzaklaştığını, aramıza onun sıcaklığını kaybedeceğim kadar mesafe koyduğunu hissediyorum, soğukluk içime işliyor, damarlarım buz tutuyor.

"Morgan," diyor, adım fısıldarken sesi kısık. *Benim adımlı*. "Gözlerini aç, bebeğim."

Bunu söylediğinde başımı kaldırıyorum ama ona bakacak kadar uzaklaşamıyorum. Bakışlarım hâlâ açık duran ön kapıya ulaştığında donup kalıyorum. Markel orada duruyor, ön verandanın gölgeleri arasında zar zor görünüyor, ama beni etkileyen bu değil. *Hayır*. Girişin hemen içinde, birkaç adım önünde, oturduğum yerden çok uzakta olmayan küçük beden. Çıplak ayaklar, beyaz gecelik, yabani kahverengi saçlar -hatırladığımdan daha uzun, ama diğer her şey aynı. Bana bakıyor, koyu renk gözleri sanki bir hayalet görüyormuş gibi kocaman, sanki ben onun hayal gücünün bir ürünüymüşüm gibi. *Sasha*. Hareket etmiyor, ses çıkarmıyor ama göğsünün hızla inip kalktığını görebiliyorum, sanki çok iyi nefes alamıyormuş gibi.

"Günışığı?" Sesimi bularak fısıldıyorum.

Alt dudağı titriyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Anne?"

Başımı sallıyorum, kollarımı açıyorum, tatlı sesi beni tekrar çağırdığında hıçkırıklara

boğuluyorum.

Anneciğim.

Başka bir söylememe gerek yok.

Bana doğru koşuyor, yüksek sesle ağlıyor, kendini bana öyle bir fırlatıyor ki neredeyse beni sırt üstü yere düşürüyor.

yere. Kollarımı ona doladım, , sıcaklığını hissettim. Kalbimi. Masumiyetim. Hayatımın ışığı. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve kısa bir an için rüya görüp görmediğimi merak ediyorum. Gözlerimi açtığımda tüm bunların yok olup olmayacağını merak ediyorum. Belki de her şeyin sadece kafamda olduğu düşüncesi çok acımasız, ama onun sesi tekrar içime doluyor ve bu düşünceleri bir kenara itiyorum.

Eğer bu bir rüyaysa, her neyse. Bir daha uyanmamaya razıyım. "Beni buldun anne," diyor sesi titreyerek. "Beni buldun!"

Gözlerimi tekrar açıyorum ve ona bakabilecek kadar geri çekiliyorum. Ben kızarmış yanaklarındaki yaşları silerken o gülümsüyor. Onun yanından geçip fuayeye bakıyorum, beni sessizlikten başka bir şey karşılamıyor.

Ön kapı şu an kapalı. Lorenzo gitti. Burada kimse yok, *bizden* başka kimse yok.

"Yaptım," diye fısıldıyorum, gülümsemesine karşılık verirken saçlarını düzeltiyorum ve ona bakıyorum. "Söz verdim, değil mi?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Lorenzo

(Hayatım üç halkalı bir sirke dönüştü.

Her şeyin yöneticisi olduğumu düşünmek hoşuma gidiyor, ama kendimi daha çok lanet olası bir eğitilmiş gibi hissetmeye başladım.

Çemberlerden atlamaktan bıkmış bir aslan, serbest kalmaya ve *herkesi* parçalamaya saniyeler uzaklıkta. Akrobatlar etrafımda, geriye doğru eğiliyorlar, ya da cehennem... belki de daha çok bir karnaval ucube gösterisi gibiler. Ne olursa olsun, lanet palyaçoların kim olduğunu biliyorum.

Bir tanesi şu anda bagajımda rahatsız.

Diğeri ise öldüğü sanılan bir çocuğu bıraktıktan sonra bir arabaya atlayıp hızla uzaklaştı. Tüm bu olanları henüz tam olarak kavrayabilmiş değilim, ancak kadarını söyleyeyim, o mankafa bir gün daha yaşayacak.

Asıl soru kaç gün *daha*... Cevap bu geceden sonra ne yapacağına bağlı.

Ancak bagajdaki o kadar şanslı olmayacak.

"Tanrım, sanki şimdiye kadar *Çin* yolunu yarılarmış ," diye Beş, ter içinde. Duruyor, yüzünü silmek için gömleğini yukarı çekerken küreğine yaslanıyor. "Nasıl oluyor da kazmaktan kurtuluyor?"

Beş arabama doğru hareket ediyor.

"Kendi mezarını kazacak durumda değil."

"Bruno'yu kastetmiştim, Rus'u değil," diyor Beş, bana bakarken duraksıyor ve sesi alçalıyor.

"Bekle, lanet olsun, bu Aristov için, değil mi? Bu, bilirsin ... değil mi?"

Arabamın yan tarafına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, karanlıkta bizi izleyen Seven'a bakıyorum. Buna bir yanıt vermek yerine kazmaya devam ediyor, kürek dolusu toprağı bir kenara atıyorum. "Bunu yapmamasının ona güvenmemem."

"Kürekle çalışacağına güvenmiyor musun?"

"Şu anda işemesi için ona güvenmiyorum. ahmak niyetleri konusunda daha dürüst davrandı, bu yüzden hayır, ona bir kürekle güvenmiyorum."

"O zaman neden burada?"

"Çünkü onu öldürmedim."

"Öldürecek misin?"

"Belki."

"Sence o-?"

Bıkkın bir şekilde iç çekerek küreğimi toprağı saplıyorum ve Beş'e bakarak son sorusunu

kesiyorum,

çünkü her ne cevap vermiyorum. "Bu *evet ya da hayır* anlarından biri mi? Bana bazı notlar mı vermeye çalışıyorsun? Küçük işgüzarlar gibi dedikodu mu istiyorsunuz? Birbirinizin saçını örmek mi? Sonsuza kadar en iyi arkadaş mı olalım?"

"Benim hatam," diye mırıldanarak kazmaya geri döndü. "Sadece aynı sayfada buluşmaya çalışıyordum."

"Bulunduğum sayfada '*Rusları gömmek için lanet bir çukur kazdılar*' yazıyor, ben de öyle yapıyorum."

Başını salladı. "."

Ben çukurun yeterince büyük olduğuna ikna olana kadar sessizce kazıyoruz. Yaklaşık bir saat sürüyor. Omuzlarım ağrıyor ve sırtım , başımın şiddetle çarpmasından bahsetmiyorum bile. Saatler önce yüzüme aldığım o sert darbelerden beri, Aristov kendi silahımı alnıma dayamadan önce o ahmak beni öldüresiye beri sürekli çarpıyor.

Evet, berbat bir gündü.

Scarlet aklını başına toplayıp bir şeyler yapmaya karar vermeden önce, bu gece ölebileceğimi düşündüğüm bir saniye, kısa bir saniye oldu. Buna güveniyordum, onun azmine güveniyordum.

Hayal kırıklığına uğratmadı, ama başımdaki ağrı kıcının yeterince uzun sürdüğünü söylüyor.

Küreğimi yan tarafa fırlatarak kendimi çukurdan çıkarıyorum ve kıyafetlerimdeki kiri temizliyorum. Beş beni takip ediyor ama o da zorlanıyor, sürünerek çukurun kenarına geliyor ve çukurun yanında yere yığılıyor.

"Üç'ten daha fazla sızlanmaya başladın," diyorum ona.

Beş kendini zorluyor. "Kırk beş dakikadır tek kelime etmedim!"

"Bu şikayetlerini duymadığım anlamına gelmez."

"Her neyse," diye mırıldanıyor, terli giysilerindeki kiri fırçalama zahmetine girmiyor. "Burada çukur kazıyor olması gereken kişi bu. *Declan*."

"gereken başka şeyler var," diyorum, arabamın bagajını açıyorum ve gözlerini zorlayan Aristov'la bakışlarım buluşuyor. Bilinci zar zor yerine geliyor. Oldukça fazla kan kaybetmiş. Omzunu sıyıran kurşundan ya da yediği dayaktan değil. Hayır, Scarlet'in sırtına sapladığı metal çubuk yüzünden. Neye vurduğunu bilmiyorum ama *bir şeye* vurmuş olmalı. "Yorgun Aristotle, ama merak etme... yatağını hazırladık."

Onu yakalayıp bagajdan dışarı çekmeye başladım. Mücadele etmiyor, çünkü fazla mücadele kalmamış, bu da benim için de *kolay* olmayacağı anlamına geliyor. Beş atlıyor, onu dışarı çekmeme yardım ediyor ve yere bırakıyor.

Aristov inliyor, dikkat bir şeyler mırıldanıyor, çünkü *siktir et onu*.

Yaptığı şeylerden sonra, bunları *size* yapsaydı, son sözleri umurunuzda olur muydu?

Onu deliğe doğru çekiyoruz, ama orospu çocuğu ağır, *hantal*, biz onu yeri sürüklüyor. Seven arabadan uzaklaşıp bize doğru geliyor. "Dur, sana yardım edeyim patron."

"Yemin ederim Seven, eğer bana bir kez daha böyle seslenirsen, Beş ve ben bu gece bir çukur daha kazıyor olacağız ve inan bana hiçbirimiz bunun istemeyiz."

"Eminim yoktur," diye mırıldanıyor Beş. "*Yorgunum*."

Beş ve ben Aristov'u yolun kadar sürükleyip çukura yuvarlarken Yedi sessizleşiyor ve arabanın yanındaki yerine dönüyor.

Bir gümbürtüyle yüz üstü yere düşer.

Küreğimi kapıp bir yığın toprak alıyorum ve anında üzerine bırakıyorum. Gözlerini bana bakıyor ama başka bir şey yapmıyor.

Ne ki?

Hiçbir şey.

Biliyorum. *Biliyorum*. Ben de o geçtim.

Bir dünya uzakta olabilir ama onun yattığı yerde ben de yattım.

Acı... acı çok şiddetliydi. Hala bazen kafamın içinde yankılandığını hissedebiliyorum. Aksi takdirde, tıpkı kafatasım gibi, geri kalanı da kırıldı, hafızam asla tam olarak birbirine uymayacak bir yapboz parçaları yığını haline geldi. Flaşlar ve anlar, sırası bozulmuş bir flipbook gibi. Üvey babamın başımda dikildiğini, nefes nefese ve ter içinde kaldığını, burnunun kanadığını çok net hatırlıyorum. Karşı koymuştum ama yeterli değildi. Beni hazırlıksız yakaladı, metal küreği savurdu ve arkamı döner dönmez yüzüme vurdu.

Evin arkasında kazdığı yatıyor, karanlıkta ona bakarken zar zor kendime geliyordum. Kulaklarım ve adam konuşuyordu ama kelimelerini zar zor seçebiliyordum. Bir şey, bir şey, bir şey... *Bunu kendi başına sen getirdin*. Kafatasımın içinde alarmlar çalıyordu ama sesimi çıkarmadım. Kanlı küreği alıp bir yığın toprağı kaldırarak üzerime yağdırırken bile yalvarmadım, ağlamadım ya da küfretmedim.

Yandıkça gözlerimi kapattım, kana bulandılar. Ölümü bekledim. Geleceğini biliyordum. Bekledim... ve bekledim... ve bekledim... o toprağın üzerine yığılırken.

Çekilip sürüklenirken bir şey beni sarstı, gözlerimi zorla açıp yukarı baktığımda, üvey babamı görmeyi beklerken acı patladı, ama bulduğum başka bir yüzdü. Benden çok da büyük olmayan bir adam. Diz üzerime eğilirken insanlar gecenin içinde bağılıyor, bir yerlerde kavga çıkıyordu. "Beni duyabiliyor musun?"

Başımı sallamaya çalıştım.

"Bana adını söyleyebilir misin?" diye sordu. "Bana *bir şey* söyleyebilir misin?"

Ağzımı açtım, konuşmaya çalışırken sesim kırık bir fısıltı gibiydi. Beni mu ya da anladı mı bilmiyorum ama "Benim adım Ignazio. Sadece , tamam mı?"

Sonra siyahlık hakim oldu, daha küçük parıltılar. Ignazio'nun hayatımı kurtardığını, beni ev yapımı bir mezardan çıkarıp yardım bulduğunu anlamam biraz zaman aldı.

"Ne kadar sürüyor?" Five soruyor, sorusu beni hazırlıksız yakalıyor ve anılarımdan uzaklaştırıyor.

Aristov'a bakıyor. Delik sadece bir metre derinliğinde, altı buçuk metre uzunluğunda.

"Ne?"

"Bu şekilde ölmek ne kadar sürer?" Beş sorar. "Saatler mi? Günler mi?"

"Daha çok dakikalar gibi," diyorum. *Canlı canlı gömülmek*. "Toprak soluyorsun, üstünde binlerce kiloluk bir basınç var. Boğulacaksın."

"Kulağa korkunç geliyor." Öyle.

Birkaç dakika içinde, Aristov artık görünmez oldu. Benim sahip olduğum gibi onu kurtaracak bir Ignazio'su yok. Bir saatten az bir süre sonra, delik tekrar doldu.

Üstüne bir şeyler atıyoruz; yapraklar, ağaç dalları, taşlar... Böylece uyum sağlıyoruz, böylece biri tesadüfen o bölgeye gelirse dikkat çekmiyor. Ormanın , New Jersey sınırının bir saat kadar ötesinde, hiçliğin ortasındayız. Muhtemelen sonsuza kadar keşfedilmeyecek.

"Sizi bilmem ama ben bir *ay* uyuyabilirmişim gibi hissediyorum," diyor Beş, kürekleri kana bulanmış sandığa atıp üstüne toprak eklerken, bir adli tıp ekibinin ıslak rüyası. "Geçirdiğimiz geceden sonra muhtemelen bir tatile ihtiyacım var."

"Florida yılın bu zamanı güzeldir," diyorum ona. "Oraya bir yolculuk yapmalısın." "Öyle mi?"

"Evet, bahçelerde yapılması gereken bazı işler var."

Beş gülerek arabanın anahtarlarını çıkarıp sürücü koltuğuna yöneliyor. "Eğer beni bırakırsan bu gerçekten bir tatil olmaz."

Omuz yolcu koltuğuna geçiyorum. Çalışırken hiç *tatil* yapmadım, yüzden bir şey olduğunu bilmiyorum. Her zaman yapılması gereken işler vardır. Beş bizi karanlığın pelerini altında New York'a geri götürürken, Seven arka koltuğa tırmanıyor, sessiz kalıyor ve doğrudan Queens'teki evime gidiyor.

Diğerleri burada bekliyor. Üç hariç. O hala işleri halletmeye gitti.

Arkadaş havamda olmadığım ve düşüncelerimi düzene sokmak için biraz zamana ihtiyacım olduğu için herkesi hemen kovuyorum ama Seven ön verandamda durmaya devam ediyor. Her ne kadar hâlâ bağırsaklarını deşmek can atıyor olsam da, kabul etmeliyim ki taşaklı biri. Büyük taşaklar. Belki *fazla* büyük ama yine de... Burada durmak cesaret ister.

"Ne istiyorsun, Seven?"

"İkinci bir şans," diyor.

"Neden sana bir tane vereyim ki?"

"Çünkü bunu telafi etmek istiyorum."

Başımı salladım. "Bu iyi bir sebep değil. Ne *istediğin* umurumda değil. Artık umurumda değil. Eğer ikinci bir şans arıyorsan, sana neden bir şans vermem gerektiğine dair iyi bir nedenin olduğunda geri gel. O zamana kadar..."

Ona salladım.

Arkasını dönüyor, tartışmadan gidiyor.

Eve girer girmez kardeşim beni antrede karşılıyor, botlarım yerdeki kiri takip ediyor.

"Ne oldu?" diye sorar. "Oluyor?" "Hiçbir şey,"

diyorum. "Ben ."

"baktın," diye tekrarlıyor, etrafıma bakıyor ve ben ne biliyorum:

Scarlet.

"O iyi," dedim ona. "Çocuğuyla birlikte."

Gözleri büyüdü. "Kızını da mı buldun?"

"Evet." Omzunu kavrayıp sıkıyorum. gelen tek güvence bu. "Sonu iyi biten her şey iyidir, değil mi? Ya da başka bir klişe saçmalık. Şu anda ne duymak istiyorsan."

"Ama-"

Soruları var, biliyorum... *o kadar çok* soru var ki... ama havamda değilim. "Bu gece olmaz Leo. Sen beni bu konuda sorgulamadan önce kafamı toparlamama izin ver."

Ben uzaklaşıp kütüphaneme doğru ilerlerken o öylece duruyor, ağzı açık bir şekilde bana bakıyor. Takip etmeye çalışmıyor, o an için bırakıyor, bildiklerini kız arkadaşına anlatmak için oturma odasına gidiyor, dünyanın yeniden güzel bir yer olduğu, yarın güneşin çıkacağı ve çiçeklerin yakında açacağı ve bu gece yatağın altında saklanan canavarlar hakkında endişelenmeden lanet bir halıda böcek gibi rahat uyuyabilecekleri konusunda onun güzel küçük kafasını rahatlatmak için.

Ben mi? Çok yorgunum ama üzerimde bu kadar yük varken uyumamın imkânı yok. Lambayı açıp ellerimi yüzümde gezdirdikten sonra dikkatimi hâlâ bitmemiş olan bulmacama veriyorum.

Daha önce bir tane yapmak hiç bu kadar uzun sürmemişti.

Mutfaktan bir şişe rom aldıktan sonra bulmacaya dalmaya karar veriyorum, alkolün acımı dindireceğini ve başka bir şeye odaklanmanın kafamın patlamasını engelleyeceğini umuyorum. Ne kadar zaman geçtiğini, gecenin nasıl geçtiğini bilmiyorum ama kapı çalındığında kaslarımda karıncalanma hissinden fazlasını hissetmiyorum.

Üç'ün orada durduğunu görerek baktım.

"Nasıl gitti?" Sessizce sordum.

"Tamam, sanırım," diyor kütüphaneye adım atarken, yüzünün yan tarafını ovuşturarak. , soluk teninde bir çürük oluşmuş. "Onları bir doktora kontrol ettirdim. İkisi de durumdan memnun görünmüyordu ama çoğunlukla iyiler. Ciddi bir sorun yok. Biraz susuzluk, biraz yetersiz beslenme, Morgan'da bir sürü şişlik ve çürük var ama bu sadece ona bakınca bile belli oluyor."

"Bir de bana sor," diye mırıldandım. Cildi yaralardan oluşan bir kaleydoskop gibiydi, ama sadece yüzeysel olan türden bir şeydi. Bence asıl hasar onun derinliklerine kök salmış olmalı, *insani zihinsel* olarak mahveden türden bir hasar.

Ona daha önce ulaşmalıydım.

Ben lanet bir başarısızım.

Tereddüt ettim ve bekledim... ve bekledim... ve bekledim... onu incitmemek için. Bu çok işe yaradı, değil mi? Ben zamanımı beklerken, o kıza yapacağını yaptı.

Hayal edebiliyorum, biliyorsun. Kimsenin bana söylemesine ihtiyacım yok. Nasıl göründüğünü gördüm.

El bombasını atıp başlamadan bitirmeliydim.

"Her neyse, onlara The Plaza'da bir süit ayırttım," diyor Three. "Bu küçük pembe kabarık görünümlü yer. Çay saati falan yapıyorlar. Küçük bir kızın hoşuna gider diye düşündüm, değil mi? Kapkekler, pembe şeyler ve... çay?"

"Bilmiyorum," diye mırıldanıyorum, yapbozuma dönüp bir parçayı elime alıyorum. "Çocuklar hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Sen bir tane yetiştirdin."

"Yetiştirdiğim kişinin benden daha olgun doğduğuna eminim."

Three masaya yaslanmak için duraklıyor. "Çocuklar hakkında da bir bok bilmediğim açık, çünkü küçük kız hiçbir şey yapmak istemedi. Başka bir saray görüldüğüne dair bir şeyler söyledi, artık bunu yapmayacağını söyledi, her ne demekse. Morgan bana Long Island'da bir adres verdi, onları oraya götürmemi söyledi... kalabilecekleri bir ev. görünüyorlardı."

"Tamam," diye

tekrarlıyorum.

"Evet."

Başka bir parça almadan önce yapboz parçamı yerine oturtuyorum. "Peki, sana hangi noktada vurdu?"

Yüzünü tekrar ovuşturarak hafifçe gülüyor. "Ona parayı verdiğimde. istemedi, düpedüz sinirlendi, ama sonra ona söylememi istediğin şeyi söyledim ve şey... biraz duygusallaştı, ben de oradan kaçtım."

"Ona söyledin

mi?" "Evet."

Git çitini bul.

En iyi vedalaşmanın bu olduğunu düşünüyorum. Mutlu sonla biten peri masalı istiyor. Elimde sadece ruhsuz bir evde kurşun delikleri var. Aristov'un parasını istemeyeceğini biliyordum ama onun için aldım. *Morgan için bir milyon dolar.* Anlaşma buydu. Soyunmaya geri dönmesin, hırsızlığa başvurmasın, *benim* gibi başka bir orospu çocuğunu yankesmek zorunda kalmasın diye aldım.

Aldım çünkü istediğini söylediği türden bir hayat için bir şansı hak ediyor. Hiçbir şey ona yaşattıklarını silemez, ama belki de bu onun acısını, yoluna devam etmesine yetecek kadar hafifletir.

"İyi misin, patron?" Three
sordu. Gözlerimi ona diktim.
"Ben iyiyim."

"Benden başka bir şey ister misin?"

"Hayır," dedim. "Bu gece olmaz."

"Ben eve gidiyorum o zaman. Sonra görüşürüz."

Ben sandalyeme oturup ellerimi yüzümde gezdirirken o kapıya doğru yönelip gitmeye başlıyor.

Hay sikeyim. "Gitmeden önce..."

O da bana bakıyor. "Öyle mi?"

"Limerence'daki esmer, şu senin..." "Lexie mi?"

"Evet."

"Oh, bak, onun hakkında," diyor. "Bu gece orada olması gerektiğini, yardım etmesi gerektiğini biliyorum ama bilerek kaçmazdı, biliyorsun. Ne olduğunu bilmiyorum ama Lexie... o iyi bir kız, bu yüzden onu biraz rahat bırakabilirseniz, ben-"

"O öldü."

Duraklıyor, ifadesi düşüyor. "Ne?"

"O öldü," diyorum tekrar. "Bu gece kulübe gittiğimizde onu bodrumda bulduk."

"Ölmüş mü?"

"Evet."

Uzun bir süre sessiz kaldı, orada öylece durup bana baktı, sanki nasıl tepki vereceğinden emin değilmiş gibi. Yine de gözlerinde görebiliyorum. Hüznü. *Acıyı.* Her ne sebeple olursa olsun onu sevmiştii ve şimdi yas tutuyor. *Ne söylemediklerini bilmek istiyorsan gözlerinin içine bak.* Üvey babam bunu vurgulardı.

Gözlerin ruha açılan pencereler olduğunu söylerler. Benimkilerin neden berbat olduğu gerçekten merak konusu mu? "Şey... bu berbat," diyor, bir elini sarı saçlarında gezdirip karıştırarak. "Ama hey, bir de

İyi tarafından bakarsak, Bruno geri döndü, yani sanırım yine atıştırmalıklarımız var, ha?"

Ona bu konuda söyleyecek yok, çünkü Seven ortaya çıkmış olabilir ama ben onu *geri* aramayacağım, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Konuyu saptırıyor. Daha büyük bir pislik olup ona bunun hesabını .

"İyi geceler patron," dedi sessizce ve dışarı çıktı.

"İyi geceler Declan" diye mırıldanarak bulmacama geri dönüyorum.

* * *

"Lorenzo?"

"Öyle mi?"

"Ne yapıyorsun?" "Neye benziyor?"

Cevabıma karşılık alamayınca bakışlarım kardeşimin durduğu kütüphane kapısına yöneliyor. Bana bakıyor, kaşlarını kaldırmış beni izliyor.

"Görünüşe göre orada dikiliyorsun," diyor, "on iki saat önce yatağa yaptığın şeyin aynısını yapıyorsun."

Saatime baktım. Öğleyi biraz geçmiş. *Hah.* "Gece yarısı mı yattın?" "Evet," diyor. "İyi geceler demiştim, hatırladın mı?"

Hayır. "Belli belirsiz."

Bana biraz daha bakıyor.

"Hâlâ yapbozum üzerinde çalışıyorum," diyorum , yapboza geri dönerek. "Neredeyse bitirdim."

Michelangelonun Sistine Şapeli'nin tavanındaki tablosunu oluşturan sekiz bin parçadan sadece beş yüz parça kaldı.

"Hiç uyumayı *denedin* mi?" diye soruyor. "Sanırım denemedin, çünkü hâlâ *öyle* görünüyorsun."

Kendime bakıyorum. Botlarımı bile çıkarmamıştım. Üstüm *başım* kir, ter ve hatta biraz kan içinde. Siyah kumaşta pek görünmüyor ama yine de ellerimi kaplıyor, tırnaklarımın altında topaklanıyor. "Henüz yapamadım."

"Uykusuzluğun seni öldürebileceğini biliyorsun, değil mi? Yani, muhtemelen öldürmez ama *öldürebilir*." "Ben iyiyim," diyorum, "ama seni daha iyi hissettirecekse, Güzel Çocuk, işim bittiğinde yatağa gideceğim." "Bu ne zaman ?"

"Yarın, belki."

"Yarın." "Belki."

Sessizleşiyor ama yargısını hissedebiliyorum. Her nedense cevabım onun için yeterince iyi değil gibi görünüyor. Bazen yetişkin olanın ben olduğumu, onun küçük serseri kışını benim büyüttüğümü unuttuğunu düşünüyorum.

O bana ders vermeye kalkışmadan evin içinde bir zil sesi yankılanıyor. Anında Melody'nin tiz sesini duyuyorum, sanki kapı zilin sesiyle travma gibi oturma odasında panikliyor.

Leo konuştuklarımızı unutup onu teselli etmeye koşuyor.

Görmezden geliyorum, bulmacama geri dönüyorum, sessizce üzerinde çalışıyorum. Kapıyı ağabeyimin açtığını varsayıyorum, çünkü bir dakika kadar sonra tekrar beliriyor. "Seven seni görmeye geldi."

"Aferin ona."

"Evet, kapı zilini ," diyor Leo. "Açık davetinin geri çekildiğini düşünüyor gibi görünüyor, bu yüzden ön verandada bekliyor."

"Ona henüz bir sebep bulup bulmadığını sorun."

"Uh, tamam..." Leo uzaklaşıyor, bir dakika sonra geri dönüyor. "Üzgün olduğunu söylüyor." "Yeterince iyi değil."

Leo ayrılır, bir kez daha geri döner. "Hâlâ yardımcı olabileceğini düşündüğünü söylüyor."

"Vale parkının faydalı olduğunu düşünüyorum ama bu arabayı kendim park edemeyeceğim anlamına gelmiyor." Ve tekrar.

"Ne yapacağını söylüyor."

"Ona gerçek bir teklifte bulunduğunda geri gelmesini söylediğimi söyleyin, aksi takdirde onu vurabilirim."

Leo uzaklaşmadan önce tereddüt eder.

Bulmacaya odaklanıyorum, parça parça ve transa geçiyorum. *Tünel görüşü*. İçimde bir kopukluk var. Zihnim çalışıyor, kaslarım hareket ediyor ama ben otomatik pilottayım. *Lanet bir robot*. Göz kırpmalarım yavaşlıyor, gözlerim yanıyor, gün uzaklaşıp karanlık çökerken etrafımdaki dünya bulanıklaşıyor.

Leo sürekli içeri girip sohbet etmeye çalışıyor. Aç mısın? Hayır, aç değilim.

Emin misin? Oldukça eminim.

İçecek bir şey ister misin? Romum var.

Bitirmek üzere misin? Beni *rahat* bırakırsan .

Ellerimi yüzümde ovuşturuyorum, inliyorum, gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama anında pişman . Ne zaman gözlerimi kapatsam, onu görüyorum. *Scarlet*.

Onu gülümserken görüyorum. Onu ağlarken görüyorum. akan kahkahalarını duyuyorum,

tüylerimi ürpertiyor.

Omurga. İnemelerinin sesi kan dolaşıma karışıyor, tutkunun sancıları içinde yaptığı yüz ifadesi nabzımı . Hissettiğim her neyse, durmasını istiyorum. istiyorum. Gözümü her kırışımda onu görmekten vazgeçmek istiyorum. Derin bir nefes almak için durakladığımda onu düşünmekten vazgeçmek istiyorum. Göğsüme bir enfeksiyon gibiOnu sistemimden temizleyebileceğimi düşünsem kendi organlarımı bile sökerdim.

Bu kadının büyüsunü bozmak için bir cadı doktoruna ihtiyacım var.

"Lanet olası voodoo amcığı," diye mırıldanıyorum, içki şişesini kaptığım gibi geri ve bulmacaya dönmeden önce sonuncusunu yudumluyorum. *Neredeyse bitti.*

Sona yaklaştığım ve büyük kısmını için daha kolay olacağını düşünebilirsiniz ama yanılırsınız.

Geriye kalan her şey aynı görünüyor.

Belki de sadece sarhoşumdur.

Kim bilir?

Bir avuç parçaya indiğimde etrafımdaki dünya yeniden aydınlanıyor, güneş yükseliyor, yeni bir gün . Parçaları yerine oturtuyorum, yapbozun ortasındaki tek sivri deliğe , tam orada, *Adem'in Yarattılışı*'nda, muhtemelen tüm tablonun en önemli parçası.

Bakışlarım yapbozun etrafındaki masayı tarıyor, son parçayı arıyor.

Hiçbir şey.

"Bu da ne ?" Sinirli bir şekilde kenarları yokluyorum, ellerim yapbozun üzerinde geziniyor, birbirine karışmış olması gerektiğini düşünüyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Masanın etrafına bakıyorum. Masanın *altına* bakıyorum. Sandalyemi kontrol ediyorum. Kutunun içini kontrol ediyorum. Kitap raflarını, zemini ve bu odada bir yapboz parçasının her yeri aradım.

"Hayır, hayır, hayır" diye bağıryorum, o yerlerin yarısını iki kez kontrol ediyorum, hatta kendi ceplerimi bile yokluyorum, çünkü *bir* yerlerde olmalı. Yorgunum, sinirliyim ve tek istediğim bu lanet şeyin bir an önce bitmesi ve hayatıma devam edebilmek. Aylardır bu bulmaca üzerinde çalışıyorum, hayatımın onu bir araya getirmek için harcadım, peki ne için? Ne için? Lanet resmin ortasında bir delik bırakıp hayatımın geri başladığım işi hiç *bitiremediğim* gerçeğiyle yaşamak için mi?

"Orospu çocuğu!" Bağıryorum, sandalyeyi tekmeliyorum, odanın öbür ucuna fırlatıyorum ve büyük bir gürültüyle kitaplığa çarpıyor.

"Lorenzo?" Leo'nun sesi kapı aralığından sesleniyor. "var?" "Aleti gitmiş!"

"Onun... *ne*? Ne gitti?"

"*Aleti*," diyorum tekrar, yapbozdaki lanet deliği göstererek, tam orada, Adem'in kasıklarını kesip *çıkartıyor*, yani o noktada hiçbir şey yok. "Tanrı insana hayat veriyor ama aleti yok, o zaman ne anlamı var?"

"Ne var ki?"

"Beceremem," diyorum, içimde öfke birikiyor, parmaklarım karıncalanıyor, göğsüm yanıyor, yüzüm ısınıyor. *Terliyorum.* "İşeyemiyorum bile. Orada duruyor, lanet olası yarım bir adam... Eve için böyle bir şey yapamaz, değil mi? Hayır, *yapamaz!* Lanet olası taşakları bile gitmiş. Sadece... hiçbir şey yok. Tam sikiinin olması gereken yerde bir delik var Leonardo ve ben bu konuda bir bok yapamıyorum!"

Kütüphaneye adım atıyor, dikkatlice yaklaşıyor. "Kendini , kardeşim. Bence gidip biraz uzanmalısın."

"Siktir . da canı cehenneme. Ben *iyiyim*. Uyumak hiçbir şeyi değiştirmeyecek, değil mi? hâlâ bir delik olacak. Kendi kendine düzelmeyecek. Anlamsız... . Bunların hepsi. Hepsini bir araya getirmek için kıcımlı yırtıyorum ama neden uğraşıyorum ki? Siktir hepsini!"

İçimden bir şey kopuyor, öyle sert vuruyor ki göğsüme, tam göğüs bir yumruk yemiş gibi oluyorum. Acıtıyor. Neredeyse nefesim kesilecekti. Masayı tutup , *fırlatıyorum*, lanet şeyi ters çeviriyorum, yapbozu uçuruyorum. Parçalanıyor, dağılıyor.

Ben etrafta dolanırken Leo donup kalıyor. Silahıma uzanmamak, masaya kurşun sıkmamak, lanet olası şeyde delik açmamak için içimdeki her şeyi kullanıyorum. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip ona tutunarak yerdeki yapbozu tekmeliyorum, adımlarken üzerinde tepiniyorum, bitti... çoktan *bitti*.

"Ona , değil mi?" Gözlerimi Leo'ya diktim. "Ne?"

"Morgan," diyor. "Ona aşık oldun." "Neden ."

"Sanırım anlıyorum," diyor. "Ona aşık ve şimdi burada olmadığı için ." "Siktir git."

"Çok geç olmadığının farkındasın, değil mi?"

dönüyorum. Şu anda ona bakamıyorum bile. O kadar kızgınım ki, kapatmazsa pişman olacağım bir şey yapabilirim. "Çık dışarı."

"Ciddiyim," diyor, susmuyor, *dışarı çıkmıyor*. "İnsanları uzaklaştırıyorsun. Herkesi uzaklaştırıyorsun ve çoğu zaman bu konuda tam bir pislik oluyorsun, ama o *gitmedi* Lorenzo. O hâlâ dışarıda."

"Yemin ederim, eğer *dışarı çıkmazsan*..."

"*Ne* yapacaksın? Beni de mi uzaklaştırıcaksın? Üzgünüm kardeşim, başkalarında işe yarayabilir ama seni *tanıyorum*."

O yüzden istediğin kadar saldır... bağır, küfret, tehdit et... Hiçbir yere gitmiyorum, *asla*."

"için kutuları toplamakla meşgul biri için ağır sözler."

"Öyle bir şey değil ve sen de bunu biliyorsun." "Her neyse."

"Her *neyse*," diyor benimle alay ederek.

Ona dönüyorum, ona doğru adım atıyorum, yüzüne doğru geliyorum. Geri , tereddüt etmedi. Korkmuş gibi bile görünmüyor. "Seni ben büyütmüş olabilirim Güzel Çocuk, ama artık çocuk değilsin, bu yüzden seni sermeyeceğimi sanma."

Kaşlarını kaldırıyor. "*diye* çıldırmakla meşgul biri için ağır sözler." Küçük orospu çocuğu *yine* benimle alay ediyor.

Onu geriye doğru itip yolumdan çekilmeye zorluyorum. Tek kelime etmeden etrafından dolaşıp dışarı çıkıyorum.

"Ciddiyim," diyor, ben merdivenlere yönelirken arkamdan sesleniyor. "Ona gitmelisin, onunla *konusmalısın*." "Siktir git."

"Yine de önce biraz uyu," diye devam ediyor, beni takip ediyor, ben çıkarken merdivenlerin dibinde duruyor. " de duş al, çünkü *kardeşim*... Korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyorsun."

* * *

(Ne düşündüğünüzü biliyorum: Bu adam *sonunda* kendini toparlayacak. Derin bir uykudan uyanacak, farklı bir hayatın hayalini kuracak ya da bu hayal ona bir ton gibi çarpacak.

Duştayken, yıkanırken, bir tanesini . Kardeşinin haklı olduğunu anlayacak. Aşık olduğunu görecek. Ve lanet olası bir kahraman gibi kadının peşinden gidecek ve dek mutlu yaşayacaklar, her zaman ve sonsuza dek.

Ama bu bir romantik komedi filmi değil. John Hughes yönetmiyor. Kardeşim televizyonumda bunu izlerken kanepemde kız arkadaşını .

Bu işler yürümez.

Uyuyorum. Bir şeyler yiyorum. Sonunda duş alıyorum. Günlerce üzüliyorum, herkesi perişan ediyorum. Bir hafta geçti. Evim kutularla doldu. Kardeşim sonunda dandik dairesinin anahtarlarını aldı.

Her gün üç kişi gelip beni bilgilendiriyor.

Scarlet ve küçük Pearl'un gittiği ev onun evi çıktı. Onun *evi*. Bana bahsettiği ev... hala onda. Başından beri Mello Yello gibi adamların *onun* her kuruşunu sağdıklarını, çaldığı her şeyi çaldıklarını düşünmüştüm, çünkü gördüğüm kadarıyla hiçbir şeyi yoktu, ama meğer iki hayatı birden sürdürmeye çalışırken para kaybediyormuş - onunla tanıştığımda sürüklenip gittiği ve her zaman geri dönmeye niyetli olduğu hayat.

Zaten çitleri vardı.

Sadece geri dönmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Kirayı ödüyordu, faturaları ödüyordu, orada kalamasa da, güvenli olmasa da evi ayakta tutuyordu, çünkü bir gün o hayata geri dönmeyi planlıyordu.

Her şeye rağmen umudunu hiç kaybetmedi. Buna saygı duymalısınız.

Ya da *ben* biliyorum.

Cuma akşamı hava kararmak üzere. Çocuklar dışarıda, ne yapıyorlarsa yapıyorlar, para kazanıyorlar ve ayağa kaldırıyorlar, her şey normale durumda. Kardeşim işte. Kız arkadaşı... kim bilir, ama *burada* değil. Sessiz, çok ... Evde çıt yok.

Huzurlu. Sıkıcı.

Sıkıntıdan patladığım geri döndüm.

Bir portakal soyduktan sonra mutfaktan çıkıp loş koridora doğru . Tam antreye varmışım ki, evin içinde bir zil yankılandı. *Kapı zili*. O tarafa yöneldim, kapıyı çekerek açtım ve Seven'la yüz yüze geldim.

İç çekiyorum. *Yüksek sesle*.

"Kendi iyiliğin için, umarım iyi bir nedenin vardır," diyorum kapı çerçevesine yaslanarak, "çünkü birini vurmayalı çok uzun zaman oldu ve sen hâlâ listemin başında takılıyorsun."

"Çünkü biz bir aileyiz." demeden önce bir süre sessiz kaldı.

Portakalımdan bir ısırık alıp ona bakıyorum. "Çünkü biz *bir aileyiz*."

"Evet," diyor. "Aile mükemmel değildir. Hatalar yaparız. Her zaman birbirimizden , her zaman . Belki ben bu ailenin yüz karasıyım ve bu yüzden başıma gelecekleri hak ediyorum ama biz bir aileyiz ve aile olduğunuzda bir *şansı* edersiniz."

Portakalımı yemeye devam ediyorum. "Annemi öldürdüğümü biliyorsun, değil mi?" "Evet."

Başımı salladım. "Sadece emin olmak istedim."

"Ama bu farklı," diyor. "Aile kandan daha fazlasıdır. Aile bizim *seçtiğimiz* kişidir. yüzden senden beni affetmeni ya da unutmamı istemiyorum. Sadece saygınızı geri kazanmak için bir şans istiyorum."

Portakalımı bitirecek kadar uzun bir süre kapıda duruyorum, ben bitirene kadar ikimiz de bir şey

söylemiyoruz. Cebime uzanıp arabamın anahtarlarını çıkardım.

"," diyorum verandaya çıkarak. "Biraz gezelim."

Eğer adam akıllı olsaydı, bu teklif karşısında kaçardı, ama . Bunun yerine başını salladı, anahtarlarımı aldı ve nereye sorgulamadan arabama yöneldi. *Cesaret.*

Ona adresi veriyorum.

GPS'e giriyor.

Oraya varmamız yaklaşık bir saat sürüyor, vardığımızda gece çöküyor, mahalleyi karanlık kaplıyor. Evin hemen aşağısına park ediyor, arabanın önünü kesiyor. Arabadan iniyorum ama yaklaşmıyorum, arabamın kaputuna tünüyorum.

Beyaz ev, kırmızı kapı, sessiz bir banliyöde küçük şirin bir çit. Kapıdan ön verandaya uzanan taştan bir yürüyüş yolu ve onu aydınlatan dış mekan peyzaj ışıkları. Ev ıslık ıslık, gecenin içinde parlıyor, birkaç pencereden yumuşak sarı bir parıltı geliyor. Bir şey duyacak kadar yakın değilim ama içeride dolaşan gölgeleri hissedebiliyorum.

Seven arabadan inip geliyor. Ne kadar süre burada oturup sessizce evi izlediğimi bilmiyorum, ama ışıkların teker teker sönmesine yetecek kadar uzun bir süre, ta ki sadece sağ üst pencere aydınlanana kadar. Scarlet'in odası olduğunu hayal ediyorum. dolaşırken belli belirsiz bakışlarını yakalıyorum, karanlık perdelerdeki aralıktan kısa anlık görüntülerini.

"Gidip merhaba diyecek misin?" Seven

soruyor. Başımı sallıyorum.

Sessiz, sanki onu ziyaret etmek için değilse neden burada olduğumuzu anlamaya çalışıyor. Umarım sormaz, çünkü kendimi açıklayacak havada değilim.

Tam bu işi bitirmek, yapmak için geldiğim şeyi yapmak, eve dönmek ve bu bölümü kapatmak üzereyken cebimdeki telefon çalışıyor. evden ayırıp telefonu çıkarıp bakıyorum. *Engellenmiş numara.*

Beni düğmeye basmaya, cevap vermeye iten şeyin ne olduğundan emin değilim, çünkü daha önce hiç engellenmiş bir aramaya cevap vermemiştim, ama veriyorum.

Kulağıma götürüp "Gambini" diyorum.

Hat sessiz.

Tek kelime bile etmeden, o olduğunu anladım.

İçgüdülerim diyelim. Bu sadece bir şey. Onu hatta hissedebiliyorum, orada olduğunu biliyorum, ama hiçbir şey söylemiyor. Belki de söyleyecek bir şey kalmamıştır. Belki de hepsi bu, hepsi buydu, hepsi bu olabilirdi. Belki de hikayenin sonu budur. Evet, içgüdülerim öyle olması gerektiğini söylüyor.

Ama göğsümde atan hain kalp bu saçmalığı kabul etmiyor. Öfkeyle çarpıyor, bir şey yapmam için bana yalvarıyor, beynimin kesinlikle etmediği bir şey. Beynim *siktir et* diyor.

"Bana bir hikâye anlat," diyor sonunda, sesi ancak fısıltı kadar.

"Gerçek bir hikâye mi yoksa bir peri masalı mı?" Ben

soruyorum.

"Şaşırt beni."

"Uzun zaman önce, çok çok uzak bir galakside, Luke

Skywalker-" Kahkahalar sözümü kesti.

Bitirmiyorum, çünkü nasıl gittiğini zaten bildiğinden eminim. "Bir itirafta bulunacağım Lorenzo" demeden önce yine sessizlik çöküyor.

". "Dinliyormuş gibi mi

yapıyorsun?" "Hayır,

gerçekten dinliyorum."

İç çekiyor. "Bunu nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum ama içimi dökmem gerekiyor ve ben sadece... Bilmen gerektiğini, sana gerçekten nasıl söylemem hissediyorum..."

"Çıkar ağzındaki baklayı Scarlet."

"İlk filmleri gerçekten seviyorum."

Tereddüt ediyorum. "İlk *filmleri* seviyor musun?"

"Evet," diyor. "*Star Wars* prequels. Pek çok insanın onlardan nefret ettiğini biliyorum ama ben onları gerçekten seviyorum."

"Ben, uh... Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Anakin ve Padme'nin hikayesi yürek parçalayacak kadar güzeldi, biliyor musunuz? *The Phantom Menace* muhtemelen benim en sevdiğim film."

"İlk filmlerin mi?"

"Tüm serinin."

Yüzümü buruşturuyorum. "Şaka yapıyorsun." "Hayır."

"Tanrım, lanet olsun, kadın... ve sen *bana* deli diyorsun. Sen delisin. Ben sadece... senin neyin var?"

Yine gülüyor.

Gerçek bir kahkaha.

Daha önce hiç böyle güldüğünü duyduğumu , çok neşeli, sanki ağır bir yük kalkmış gibi. Aklını kaçırmış olsa bu sese gülümsüyorum.

"İtiraf ettiğim için kendimi daha iyi hissediyorum," diyor.

"Evet, keşke dinlemeseydim," diyorum ona. "Bu itirafı bir rahibe saklamalıydın, bu boku atlatmana yardımcı olabilecek birine, çünkü nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Her şey sessizleşmeden önce biraz daha gülüyor.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra "Teşekkür ," diye fısıldıyor. "Bir şey değil."

"Ciddiyim.

"

"Biliyorum

."

Başka bir şey söylemiyor, ancak istediği daha çok şey olduğunu söyleyebilirim. *Söylemesi gerekip gerekmediği* de ayrı bir soru. Belki de kalbi ve aklı çelişkili olan tek kişi ben değilimdir.

"İyi geceler Scarlet," diyorum. "Kendine iyi bak." "İyi geceler," derken sesi ancak fısıltı gibi çıkıyordu.

Telefonu kapattıktan sonra telefonu cebime geri sokuyorum ve kaputtan uzaklaşıp arabanın arka koltuğuna uzanarak günler önce arabayı temizledikten sonra oraya attığım kirli, eski oyuncak ayıyı çıkarıyorum. Yürüyerek uzaklaşıyorum, sonunda eve yaklaşıyorum, kapıdan geçip yürüyüş yolunda ilerlerken adımlarım sessiz. Verandaya çıkıp ayıyı, bulunacağını bildiğim kapıya dayıyorum.

Ben uzaklaşırken evin geri kalanına karanlık çöküyor, yatak odasının ışığı sönüyor. Doğruca arabamın yolcu koltuğuna tırmanıyorum ve Seven'in direksiyona geçmesini bekliyorum. Gösterge paneline boş boş bakıp Seven'in arabayı çalıştırmasını beklerken bir dakika kadar geçiyor ve o sırada sesini duyuyorum. "Ah, patron..."

Başımı koltuğa yaslayıp ellerimle yüzümü kapatırken gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi olmaz."

"Ama-"

"Sür şu lanet arabayı, Seven."

"Burada biri var."

Burada biri var.

Seven'a bakıyorum, ama o *bana* bakmıyor. Bakışları mahallenin öbür ucunda, Scarlet'in artık karanlık olan evinin hemen ötesinde, o ve kızı yataklarında, muhtemelen uykuyu çağırıyorlar. Orada, gölgelerin arasında biri duruyor, izliyor. Dönene kadar iyice bakmaya çalışıyorum, yakındaki bir sokak lambası onları aydınlatıyor.

Markel. "*Kahretsin.*"

Ondan eve ve tekrar ona bakıyorum. *Benimle dalga geçiyor olmalısın.* İçgüdüsel olarak, kullanamam da belimdeki silaha uzanıyorum. Evinin önünde kafama göre ateş edemem. İhtiyacı olan son şey, ön bahçesinde ölü bir Rus'la uyanmak, kanının güzel küçük çitine sıçraması.

Bu yüzden, kullanmak *zorunda kalırsam* diye, bana başka seçenek bırakmazsa diye silahımı elimden bırakmıyorum ve ilk hamleyi onun yapmasına izin vererek sessizce onu izliyorum.

On dakika geçti.

On beş. Yirmi.

Uzaklaşmadan önce orada öylece duruyor. *Gidiyor.* Caddenin siyah bir SUV'ye binip gitmek için çalıştırmasını izliyorum.

"Onu takip edin," diyorum.

Markel doğruca Limerence'a gider, ön tarafa park eder ve içeri girer. Mekan karanlık, ışıklar yanmıyor, açık tabelası yok. Jameson'ın bodrumdaki kızla ilgili ne yaptığından emin değilim, eğer bir şey yaptıysa bile. Diğer kızlara da ne olduğunu bilmiyorum, her gece burada çalışanlara, şimdi onları kontrol eden adam gittiğine göre. Markel devralmış olabilir, ama bilmiyorum...

Dürüst olmak gerekirse, belki bu beni bir pislik yapar ama benim de pek umurumda değil. Ama Scarlet'e ne olacağı umurumda.

Kimsenin ona zarar vermesine izin vermeyeceğim.

Seven'a "Burada bekle," dedim. "Hemen döneceğim."

Hâlâ silahımı tutarak dışarı çıktım ve kulübün içine doğru ilerledim. Karanlık ve sessiz, kadar sessiz ki ayak seslerim geniş alanda yankılanıyor.

Terk edilmiş gibi hissediyorum.

Nereye gittiğinden emin değilim, o yüzden bu şartlar altında en iyi seçeneğimin bu olduğunu düşünerek ofisten başladım.

Kapı ardına kadar açık.

Markel içeride, kanepede tek başına oturuyor, elinde bir şişe votka var. Bana bakarken şişeden bir yudum alıyor, varlığım onu şaşırtmıyor. Beni orada, evde gördüğünü biliyorum. Takip edeceğimi düşünmüş olmalı.

"Onlara zarar vermek

istemiyorum," diyor. "Buna

inanmamı mı bekliyorsun?"

"Neye inandığın önemli değil, ama bu doğru." Omuz

silkiyor, sessizce içiyor, sanki mış gibi. "Peki, eğer

onlara zarar vermek istemiyorsan, neden oraya

gittin?" "Neden *gittin*?"

"Bunun seni ilgilendirmedigine eminim."

Gülüyor. "Ben de aynısını

söyleyebilirim."

Yaklaşıyorum. Merak diyelim. Belki de can sıkıntısı. Ama son oyununun ne olduğunu merak ederek karşısındaki kanepenin oturuyorum.

"*Limerence*" demeden önce bir an sessizlik oldu. Bu kelimenin ne anlama geldiğini biliyor

musun?"

"Hayır."

"Bu saplantıdır, zorlamadır, aşkın aşk değil de daha *tehlikeli* bir şey olduğu zamandır. Kontrol edilemez bir ihtiyaçtır, biri olmadan yaşayamazsınız. Kassian'ın buraya Limerence adını vermesini hep komik bulmuştumdur, çünkü ona karşı böyle hissediyordu. Bu bir hastalıktı. Eninde sonunda hepsini öldürecek kadar hastalanacağını biliyordum... işte bu yüzden ona yardım ettim."

"Ona yardım ettin."

"Kaçtığı gece ona göz kulak olmam gerekiyordu. Onu gördüm. Ne yaptığını biliyordum. Ve bunun onun tek şansı olduğunu biliyordum. Bu yüzden başka tarafa baktım ve bunun ödedim. Onu bulmamı emretti, ben de buldum ama ona hiç söylemedim. Her gece beni aramaya gönderdi. Her gece o eve gidiyordum ve onu görüyordum."

"Neden?"

Omuz silkiyor. "Yatırım yapmıştım."

"Bu gece oraya bu yüzden mi gittin? *Yatırım için mi?*" Yine omuz silkiyor.

"Peki, onu nasıl buldu?" diye sordum. "Eğer ona nerede yaşadığını söylemediysen, onu nasıl yakaladı?"

Markel kaşlarını çatarak bana bakıyor. Bunu çözmek için onun cevap vermesine ihtiyacım yok. *Kassian onu takip etti.*

"Onu bana teklif ederdi," diyor Markel. "Ne zaman bir iş için ayrılrsa, ona bakmamı isterdi. Ödeme olarak, bütün gece onu alabilir, ne istersem yapabilirdim. Tek bir kuralı vardı: *her zaman* prezervatif kullanmak. Bu yüzden seni öldürmeyi planladı, biliyorsun. İçinde kendilerinden bir iz bırakmadıkları insanların zevk için kullanması umurunda değildi."

"Bu çok boktan bir düşünce tarzı."

Mizahsızca gülüyor. "Kassian'ın iş için gittiği geceler Morgan'ın huzur bulduğu tek gecelerdi. Sadece o zaman gülümserdi. Bu benim için yeterince zevkliydi, bu yüzden ona dokunmadım."

Bir yudum alıyor... *uzun* bir yudum... sanki su içen susamış bir adam gibi. Oturmadan önce şişenin kalanını boşaltıyor ve masaya atıyor.

"Pek çok gece onu incitti. Yüzlerce kez olmalı. Bir gece, her zamankinden daha kötüydü. Daha sonra gitti ve o gece benimle barışmak yerine teselli aradı. Belki yanlıştı ama ona sevgimi gösterdim... ve bunu yaparken de kardeşimin kuralını çiğnedim." Başını sallıyor, başka tarafa bakıyor. "Dokuz ay sonra doğum yaptı."

Orospu çocuğu. "Çocuğun senin olduğunu düşünüyorsun."

Neden diğer baktığı, neden her gece onun evinin önünde belirdiği, neden kendi kıcını korurken onlara yardım etmeye çalıştığı birden anlam kazanıyor.

"Şey, bu kesinlikle aydınlatıcı oldu," diyorum ayağa kalkarak, "ama sanırım yeterince dinledim." "Yani onlara zarar vermek biliyorsun."

"Bildiğim şu ki, ne *demek istediğinin* bir önemi yok çünkü sen de onlar kadar zararlısın." BANG.

BANG.

BANG.

Silahı boşaltıyorum, mermi üstüne mermi, tam göğsüne, ilk tetik çekişinden sonuncusuna kadar bir saniye bile tereddüt etmeden, silah tıkırtıdan başka bir şey yapmayana kadar odayı mermi üstüne mermi.

TIKLA

YIN.

TIKLA

TIKLA.

Yere yığılır, bir gümbürtüyle kanepeden yere düşer, artık hareket etmez. Artık

Nefes alıyorum.

Silahı itiyorum ve başımı eğerek dışarı çıkıyorum. Seven hâlâ direksiyonda oturuyor ve ben yanına gider gitmez arabayı sürmeye devam ediyor.

"Nereye patron?" diye soruyor.

"Eve," diyorum sessizce. "Her şey bitti."

BÖLÜM YIRMI İKİ

(Korkak Aslan kasvetli bir yaşıyordu.

Ya da küçük kıza öyle geliyordu. Her ne kadar saray gibi sahilin yanında olmasa da aynı derecede büyük olacak. Belki daha da büyük. Burası soğuk, karanlık ve kendi halinde bir yerdi. *İzole edilmişti.*

Uçan maymunlardan bazıları da orada kalıyordu, bazı kadınlarla birlikte, dönen bir insan kapısı, bu da onu izlemek için her zaman etrafta birileri olduğu anlamına geliyordu. Ona görünmezmiş gibi davranmadılar. Hayır, sanki o bir mahkummuş, bir kuleye kapatılmış bir prensesmiş gibi davranıyorlardı.

"Hey, tatlı ," dedi Korkak Aslan bir gece, bütün gününü bir yatak ve küçük bir televizyondan başka bir şey olmadan geçirdiği odada belirdi ve aylardır ilk kez çizgi film izlemesine izin verdi.

Evdeki insanlar bir şeye kızmışlardı, belki de birileri tarafından basılan bir kulüp da başka bir şey hakkında birbirlerine bağıryorlardı. Ne olduğunu bilmiyordu. Onların konuşmalarından hoşlanmıyordu, bu yüzden televizyonun sesini açmaya devam etti.

Korkak Aslan'a hiçbir şey söylemedi. Kaba olmak istediği için değil. Sadece ona söyleyecek bir şeyi yoktu.

"Benimle konuşmuyor musun?"

Hiçbir şey.

"Seni üzdüm mü?" Hiçbir şey.

Odaya adım atarak ona doğru yürüdü ve ekrandaki filmi görmesini engelledi. *Oyuncak Hikâyesi*'ydi ama Woody'nin çalındığı ikinci bölümdü. Adamın sesi kısacağını düşünerek kaşlarını çattı ama adam onun yerine sesi kapattı.

"Hey!" dedi. "Woody'yi izliyordum!"

"Çok kötü," dedi. "Belki de beni görmezden gelmemeliydin."

Sanki komiklik yaptığını düşünmüş gibi, onu güldüren bir kızgınlık sesi çıkardı. "Söyleyecek bir şeyim yok."

"Tek kelime etmek zorunda değilsin," dedi, "ama kalkıp benimle gelmelisin, çünkü gitme vaktin geldi."

"Nereye?" diye sordu, midesi düğümlenmişti.

"Eve git," dedi ve konuyu kapattı.

Ev. Eskiden bu kelime küçük kızın yüreğini hoplatırdı ama şimdi içi burkuluyordu.

"Gidemem. O beni istemiyor."

"Kim?"

"Babacığım."

Korkak Aslan ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Onunla konuştum. Artık eve gelebileceğini kabul etti. Aslında seni bekleyen bir sürpriz var, seni *çok* mutlu edecek bir sürpriz."

Buster, diye düşündü. *Belki de Buster'ı o kurtarmıştır.*

Küçük kız ayağa kalktı ve onunla birlikte karanlık şatodan uzaklaşıp saraya sessiz bir şekilde oradan ayrıldı. Nihayet vardıklarında ortalık karmakarışık; arabalar, insanlar ve her taraftan gelen sesler.

"Kahretsin, kahretsin, *kahretsin...*" Korkak Aslan, arabayı kapatma bile , durduğunda çalışır halde bırakarak . "Haydi."

Küçük kız ne olduğunu anlayamadan, adam onu arabadan çekip çıkardı ve kapıyı açık bıraktı. Dışarıda etrafına bakınırken kalbi çılgınca çarpıyordu. Gördüğü insanları tanıyamadı. Hepsini donmuş, buzdan heykeller gibi, kocaman gözlerle, ellerinde silahlarla onları izliyordu.

Silahlar.

Küçük kız kendini hasta hissetti.

Kusacağını düşündü.

Korkak Aslan onu verandada ayağa düşürdü ve ön kapıyı itti. Kapı çoktan açılmıştı; kilit yoktu, alarm yoktu. Küçük kız daha önce hiç böyle görmemişti.

İçinden sesler geliyordu, boğuk sesler, soluk soluğa nefesler. Küçük kız seslerden korkarak gözlerini hızla kırptırdı. Gözyaşları gözlerini yaktı ama ağlamamaya çalıştı.

" et, tatlı kız," dedi Korkak Aslan. "Sürprizin seni bekliyor."

Küçük adımlarla fuayeye doğru yürüdü. Birisi yerde top gibi kıvrılmış ağlıyordu. Küçük kız telaşla yaklaştı, içinde bir şeyler birbirine .

Yüzünde büyük bir yara izi olan bir adam orada diz çökmüştü ama küçük kız onun varlığını hayal meyal fark etmişti. Hayır, onun dikkati kambur duran kadına odaklanmıştı. Buna inanmakta güçlük çekiyordu. Gözleri yaştan bulanıklaşmıştı ama yine de onu çok net görebiliyordu.

"Morgan," dedi adam ayağa kalkarak. "Gözlerini aç, bebeğim."

Kadın baktı, onu görünce küçük kızın dizlerinin bağı çözüldü. *Annesi*. Oradaydı, tam önündeydi, artık uyumuyordu. Gözleri açıktı ve doğrudan *ona* bakıyordu. "Günüşiği?"

Küçük kız titredi. "Anne?"

Kadın hıçkırarak kollarını açtı ve tek gereken buydu. Duygu seline kapılan küçük kız kendini ona doğru fırlattı.

"Beni buldun, anne. Beni buldun!"

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Morgan

B*uster.*

Ön kapıyı açtığımda gördüğüm ilk şey bu. Düşüyor, evin yarısında, yarısında verandada duran yıpranmış oyuncak ayı. Gözlerim onunla buluştuğu an, içim içime sığmıyor. Kalbim *durdu*. Nefesim kesiliyor, bakışlarım evin etrafını tarıyor, hazırlıksız yakalanıyorum.

Şafak sökmek üzere, güneş yavaşça yükseliyor ve sessiz mahalleyi aydınlatıyor. Hiçbir şey yerinde görünmüyor.

Tanidik arabalar
yok. Tanidik
yüzler yok.
Lorenzo yok.

Ayıyı onun evinde bıraktım. Biliyorum. Kassian'ın geldiği sabah gördüm. Çarşaflara dolanmış, dağınık yatağın içinde yatıyordu.

Sasha'nın uyanma ihtimaline karşı içeriyi dinlemek için ön kapıyı arkamdan açık tutarak verandaya çıkmadan önce dikkatlice alıyorum. Sadece biraz temiz havaya ihtiyacım var. Oradan çıkmam lazım.

Buraya dönmek hayal ettiğimden daha zor oldu.

İç çekerek en üst basamağa oturuyorum, mahalleye bakarken ayıyı kucaklıyorum. Garip, biliyorsun. Yıllarca burada yaşadım. Bu evde bir hayat kurduk, duvarların içinde mutluluğu bulduk, eğimli, karanlık çatının altında sevdik ve her şey dağıldıktan sonra aylarca buraya geri dönmeyi arzuladım. Ama şimdi içeri girdiğimde tek hissettiğim kalp acısı. Boşluğu hissediyorum. Şiddeti hissediyorum. *Acıyı hissediyorum.*

Koridorlarda yürürken, Kassian'ın karanlığın pelerini altında ön kapıda belirlediği ve Sasha'ya saklanmasını söylediğim o gece hissettiğim korkuyu hissediyorum. Mutfığa adım , boğazımı sıkan, hayatımı söndüren, ruhumu çalan elleri hissediyorum.

Artık *evim* gibi hissetmiyorum.
"Anne?"

Sasha'nın sesi sessiz ve temkinli, kapı aralığında arkamda çınlıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum, o da bana temkinli bir şekilde bakıyor. Yaklaştığını duymamıştım. Bu evde büyüyen, yürürken dans ettiği için parmak uçlarına basamayan küçük kızıdan çok farklıydı. Saklanmakta zaman iyiydi, ama gizlice dolaşmayı, ses çıkarmamayı öğrenmişti. Bunun nasıl düşünmeye bile cesaret edemiyorum.

"Hey, g n     ," diyorum ona gülümseyerek. "Başka biri de merhaba demek istiyor." Gözleri tela la sa a sola kayıyor. "Kim?"

Ayıyı tutuyorum. "Bu küçük adam."

Ondan bahsetmedi, bu yüzden nasıl tepki vereceğinden emin değilim. Belki de umursamayacaktır. Belki de Kassian büyüye inanan, ayısını gerçekmiş gibi seven yanını çalmıştır. Belki onu istemeyecek. Belki üzülecek. Belki onu hayal kırıklığına uğrattığını düşünecek, çünkü her zaman lanet ayının bizi koruyacağına inanmıştı. Belki... belki... belki... ama umarım öyle olmaz. Hâlâ hak ettiği masumiyete sahip olmasını istiyorum.

Ben nefesimi tutarken o gözlerini açarak bakıyor. Tepki vermesi bile bir saniye sürüyor. "Buster!"

Verandaya fırlıyor, ayıyı elimden kapıyor, sonra bana doğru atılıyor ve neredeyse beni yere seriyor. Hem bana hem de ayıya tutunurken gülüyorum.

"Anne, bu Buster!" diye . "Geri geldi!" "Döndü."

"Onu nerede buldun?"

"Tam burada," diyorum. "Bu sabah verandada oturmuş bizi bekliyordu." Gülümsüyor, geniş bir .

Bütün yüzü aydınlandı. Basamakta yanıma oturuyor, Bana doğru bastırarak kucağındaki ayıyı inceliyor. Parmakları ayının parçalarını bir arada tutan dağınık, koyu renkli dikişler üzerinde geziniyor. "Biri onu ameliyat etmiş. Onu babamdan kurtarmışlar!"

Yüzümü asmamaya çalışıyorum ama yüzümü buruşturuyorum. *Babacığım*. Adam bu unvanı asla hak etmedi. "Ya da," diyorum onu dürterek, "belki Buster kendini kurtarmıştır."

"Belki," diye kabul ediyor ve eklemenden önce duraksıyor, "ama ameliyatını kendisi yapmadı." "Nereden biliyorsunuz?"

Bana saçmalıyormuşum gibi bir bakış attı. "Çünkü yapamaz."

"Neden yapamaz?"

"Onun başparmakları yok. Sadece pençeleri var."

"Oh." Ayıya bakıyorum. Bu mantıkla gerçekten tartışamam. O her zaman kendi iyiliği için fazla zekiymi. "Bu durumda, başka biri ona kesinlikle ameliyat yapmış, ama görünüşe göre hâlâ biraz daha çalışmaya ihtiyacı var."

Hâlâ sağ gözü yok. İyi bir

fırçalamaya da ihtiyacı var.

Pislik herif.

"Babam Buster'ı sevmezdi," diyor. "Onu ateşe attı çünkü kötü davrandığımı söyledi ve sonra onu sevdiğimi söyleyene kadar onu geri alamadım, ama sonra bana inanmadı bile, bu yüzden onu bir daha asla alamadım."

Kaşlarını çatıyor, alt dudağını dışarı çıkarıyor.

Ne diyeceğimi, bununla nasıl başa çıkacağımı, anlayabilmesi için ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Anne olmak için hiçbir zaman tam olarak donanımlı olmadım, ama bu benim uzmanlık çok dışında. Onu mahvetmekten, travma içinde büyümesinden korkuyorum. Cebimde bana bu yol gösterecek küçük bir Dr. Phil yok, bu yüzden ona karşı dürüst olacağım, çünkü dürüstlük en iyi politikadır, değil mi?

"Bunu hak etmedin, günışığım," diyorum. "Yaptığı her şey, ne olursa olsun, senin hatan değildi. Sen kötü değilsin ve o yapmamalıydı, tamam mı?"

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Ben ciddiym," diyorum ona. "Ve ona 'Baba' demek zorunda değilsin. İstersen diyebilirsin ama değilsin. Ona hiçbir şey demek zorunda değilsin."

"gerekliğini söyledi."

"Anlamıştım, ama sen ."

"Ama ya kızarsa?" diye soruyor. "Ya Buster'ı götürürse?" "Almaz," diyorum. "Söz veriyorum."

"Ama-"

Çenesini hafifçe kavrayıp yüzünü yukarı kaldırıyorum. "*Aması* yok. Sana asla kızmayacak, Buster'ı asla almayacak, bir daha asla buraya gelmeyecek... O gitti, günüşiğim. *Sonsuza dek*. Bu yüzden ona ne istersen diyebilirsin ya da şey demeyebilirsin. Sorun değil."

Bir an bana baktı. "Kalbini hiç alamadı mı?" Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Teneke Adam," diyor. "Onun adı buydu. O filmdeki Teneke Adam gibi kalbi olmadığını söylediğini duydum."

Midem bulanıyor. "Uh, bilmiyorum. Belki de bir kalbi vardı ama bana göstermedi, ben de göremedim. Ama önemli değil, çünkü her şey bitti. Artık saklambaç oynamak zorunda kalmayacağız, tamam mı?"

"Tamam," diyor, "çünkü ben *hiç* oynamak istemiyorum." "Ben de." Gülümsüyorum. "Ne yapmak istiyorsun?"

Omuz silkiyor.

", bir şeyler olmalı," diyorum. "Bu evden çıkacağız, sadece sen ve ben." "Ve Buster da mı?"

"Ve Buster."

"Sosisli yiyebilir miyiz? Ve şu büyük tekerlekli şeye binebilir miyiz? Hani şu ışıklar ve müzik eşliğinde vın, vın, vın diye dönen?" Elini uzatıyor, daireler çiziyor. *Dönme dolap*. "Plajın yerde bir tane var..."

Coney Adası.

"Ben, uh... tabii. Eğer istediğin buysa." Başını sallıyor.

"Peki, o zaman... gidip giyinmeye ve bunu bir gün yapmaya ne dersin?" Kendini tekrar bana attı. "Sen en iyisisin, anne!"

O kalkıp eve doğru koşarken midem düğümleniyor. Coney Adası benim edeceğim bir yer değil ama onu mutlu eden her neyse.

Seçme şansım olsaydı, çitlerle çevrili beyaz bir evde olmayı tercih ederdim... ama *bu* evde değil.

* * *

(Bütün öğleden sonrayı Coney Island'da , ata bindik, oyunlar oynadık ve sosisli sandviç, dondurma ve pamuk şekerle karnımızı doyurduk. Sanki üzerinden bir yük kalkmış gibi parlıyordu.

Küçük omuzlarından, yine benim küçük kızım, kaygısız ve mutlu. *Kırılmamış*.

Bunu aştığını söylemeyeceğim. Bu bir yalan olur. Olanların çoğunu *asla* atlatamayabilir ama unutamadığı anılarla yaşamayı öğrenecektir çünkü o dirençlidir.

O kesinlikle *benim* çocuğum.

Akşamın erken saatlerinde yakındaki dükkânları geziyoruz; o Buster'ı kolunun altına almış, ben de onun yeni küçük arkadaşını taşıyorum -küçük su tabancalarıyla palyaçoları vurarak kazandığı garip görünümlü gökkuşağı çizgili bir maymun. Kendimizi küçük bir kitapçada buluyoruz, koridorlar kullanılmış kitaplarla dolu. Sasha onu görebileceğim bir yerde duruyor, görüş alanımdan hiç çıkmıyor, kitap yığınları arasında gezinirken

çocuk kitapları. Elime bir masal kitabı alıyorum, Sasha'nın hoşuna gidecek bir masal var mı diye göz gezdirirken bir tanesi gözüme çarpıyor.

Ardıç Ağacı. Onu

biliyorum.

Hayal meyal hatırlıyorum.

Lorenzo bana hikayeyi anlattı.

En sevdiği peri masalı.

Rafa hikâyeye göz gezdirdim ve Lorenzo'nun özetleme konusunda berbat bir iş çıkardığını hemen fark ettim. Yarıda bırakmış, nasıl bittiğini hiç anlatmamıştı. Bazı hikâyelerin mutlu sonla bitmediğini söylemişti.

O yalancı orospu çocuğu-

"Anne?"

Kitaptan başımı kaldırıp Sasha'ya bakıyorum. "Evet?"

"Bunu alabilir miyim?" diye soruyor, elinde bir kitap tutuyor, bu da peri masallarıyla ilgili, ama onunkinde resimler ve renkler var ve benim okuduğum saçmalıkların aksine *Disney* tarafından yapılmış. "Lütfen?"

Şu anda ona *hayır* dememin mümkün olmadığını söylememe gerek yoktur . Kız ne isterse , *kesinlikle 'evet'* diyorum. Param yetmezse çalarım, ama kitabın fiyat etiketi bir dolar olduğuna göre, sanırım olmaz.

Lorenzo bundan emin oldu.

Lorenzo.

Elimdeki kitaba tekrar bakıyorum ve "Elbette alabilirsin" derken kitabı kapatıyorum. Hadi, gidelim buradan."

Elimdeki kitabın ve Sasha'nınkinin ödüyorum ve dükkândan çıkıp tahta kaldırıma geri , ben onun elini tutarken kaldırım boyunca yürüyoruz.

Olabildiğince mutlu, bir şekilde ayakkabılarını çıkarıp kumda oynamasına izin vermem için beni ikna ediyor (evet, doğru... sanki ona *hayır* diyecekmişim gibi, hatırladın mı?), Buster ve Bay İsimless Maymun'u kurarken küçük bir kamp alanı yapıyor ve onlara kitabını okumaya çalışıyor.

Flaş haber: O sadece beş yaşında, yani gerçekten okuyamıyor, bu yüzden saçma sapan şeyler uyduruyor.

Yine de Lorenzo'nun bana anlattığı saçma sapan yarım hikayeden iyidir.

Zaman ilerledikçe "günüşığı," diyorum, gün batımından önce oradan çıkmak istiyorum, yine de bizim için ne kadar güvenli emin değilim. "Gitme zamanı."

"Eve mi?" diye soruyor, bana bakıyor, yüz ifadesi düşüyor. "Eve gitmek zorunda mıyız anne?"

Kaşlarımı çatıyorum. Orada olmaktan onun da benden daha fazla hoşlandığını sanmıyorum, kötüler onca yıllık iyileri gölgede bırakıyor. "Hayır, eğer istemiyorsan . Başka bir yere gitmeyi mi tercih edersin?"

Başını sallıyor. "Buster artık o evi pek sevmiyor."

"Sevmiyor mu? Neden?"

"Senin mutfakta uyumandan hoşlanmıyordu."

Mutfakta uyuyor. "Bunu gördü mü?"

"Evet, seni uyandırmaya çalıştığımızda uyanmadığın için korktu." "Beni

uyandırmaya mı çalıştınız?"

Başını sallıyor.

"O gece saklandığın yerden çıkıp beni uyandırmaya mı

alıştın?" Yine başını sallıyor.
"Ve seni böyle mi buldu?"

Yine bir baş sallama.

"Eve gitmek zorunda değiliz," diyorum ona, "Buster'a endişelenmemesini söyle. Başka bir yere gidebiliriz." "Nereye?"

Sasha'yı ayağa kaldırırken bir an için Buster'a bakarak bunu düşünüyorum. "Buster'ın ameliyatını yapan kişiyle tanışmaya ne dersin?"

Gözleri büyüdü. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" diyorum Buster'ı kucağıma alarak. "O benim bir arkadaşım. Dikiş iyi değildir ama başka bir özelliği var."

"Ne?"

"Teneke Adam'ın aksine, onun bir kalbi olduğunu *biliyorum*."

* * *

(Queens'teki küçük çitin eve kapısından adımımı attığımda güneş batıyor. Sasha elime sıkıca yapışıyor. Gergin olduğunu söyleyebilirim.

Kahretsin, gerginim.

Buraya gelmeyi erteliyordum, istemediğimden değil. *İstedim*. Erteleddim çünkü *onun* beni burada istediğinden emin değilim ve bu tür bir reddedilme ciddi anlamda berbat bir şey. Lorenzo bir hafta önce veda bile etmeden çekip gitti, sanki beni hayatından kolayca gibi ve Buster'ın sabah verandamda belirmesi... işte bu, hayat dediğim bu berbat dondurmanın üzerindeki bir kiraz. Buster'ın varlığı bağları koparmak gibi hissettirdi.

Bunu kabul etmiyorum.

Verandaya çıkıp kapıyı çalmak için elimi kaldırıyorum, sonra tereddüt ediyorum, yumruğum havada, bakışlarım kapı koluna kayıyor. *Lanet olsun*. Kapıyı tutup tokmağı çeviriyorum ve kilidin açık olduğunu görüyorum.

Tabii ki. Kapıyı itip açıyorum. Daha önce hiç kapıyı çalmamıştım, şimdi de çalmayacağım.

Sasha'yı fuayeye çekerek içeri adımımı attığım anda sesler kesiliyor, gözler bana . Leo ve Melody oturma odasının kapısında duruyorlar.

"*Morgan!*" Sasha arkama geçip gözden kaybolurken Melody soluk bana doğru hamle . "Aman Tanrım, burada olduğuna inanamıyorum!"

"Selam," diyorum, bana Sasha sıkıca sarılırken sırtını sıvazlıyorum. "Seni görmek güzel."

"Beni mi?" Melody sarılmaktan vazgeçiyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Şu *haline* bak! Seni en son gördüğümde

Sen, Tanrım, Morgan. Düşündüm ki... Yani, düşünmemiştim... Yaşıyorsun! Öldüğünden emindim! O Rus *pisliğinin*-"

"Mel," diyor Leo, onun sözünü keserek, kız arkadaşını uzaklaştırırken aramıza giriyor. "Bunun zamanı değil bebeğim. Küçük kulaklar dinliyor."

Melody ona şaşkınlıkla bakar. "Küçük *ne*?"

"Kulaklar," diyor ve Sasha'nın arkamdan baktığı yeri işaret ederek onun dikkatini başka yöne çekiyor.

Melody aşağıya bakıyor, ifadesi şaşkınlıktan şoka geçiyor ve hemen ardından heyecana atlıyor. Hiç tereddüt etmeden fuayede dizlerinin üzerine çökerek onları göz hizasına getirir. "Merhaba! Ben Melody! Senin adın ne?"

"Sasha," diyor sessizce, Melody'den hoşlandığına karar vermiş gibi ortaya çıkarak. Şaşırtıcı değil, çünkü ikisi de küçük birer *fişek*.

"Sasha," diyor Melody. "Bu çok güzel bir isim!"

"Teşekkür ," diyor. "Bunu bana annem verdi."

"Annenin harika bir zevki var."

Leo dikkatimizi çeken bir ses çıkarıyor, yarı kahkaha, yarı gülüş. Hemen ellerini savunurcasına havaya kaldırıyor. "Hey, karşı çıkmıyorum. Sadece kardeşimin bu ifadeye vereceği tepkiyi hayal ediyorum."

Melody gözlerini devirip Sasha'ya dönüyor, onu tarıyor ve dikkati kolunun altındaki Buster'da toplanıyor. "Hey, bu adamı hatırlıyorum! Bruiser ya da öyle bir şeydi, değil mi?"

Sasha gülüyor, neşeli sesi ısıtıyor. "O Buster."

"Buster," diye tekrarlıyor Melody, gökkuşağı maymununa doğru ilerlerken. "Peki bu kim?" "Onun henüz bir adı yok," diyor Sasha. "Onu daha bugün aldık."

"Bir ihtiyacı var," diyor Melody. "İyi bir isim, kadar harika bir isim." "Leo," diye katılıyor Leo.

"Hayır," diyor Melody, "öyle bir şey olmayacak."

Melody ve Sasha ileri geri konuşurken Leo omuz silkiyor ve dikkatler Sasha'nın elindeki kitaba yöneliyor. Melody kitabı ondan alır ve yüz ifadesi . "Ah, *Sindirella*, o benim en sevdiğim prenses!"

"Okumak ister misin?" Sasha sorar, sesi olduğundan biraz daha yüksektir. "!"

"Aynen ," diyor Melody, kitabı tutarak ayağa kalkıyor ve ne söylediğini fark ettiğinde beti benzi atıyor. "Oops."

"Melody kitabımı okuyabilir mi anne?" Sasha elimi çekiştirirken bana bakarak soruyor. "Lütfen mi?"

"Elbette," diyorum, onu nazikçe Melody'ye doğru iterek. "Devam et, sorun yok. Hiçbir yere gitmiyorum, söz veriyorum."

Buna güveniyor olmalı ve Melody'den gerçekten hoşlanıyor olmalı, çünkü elini tutuyor ve hiç onu oturma odasına götürmesine izin veriyor. Kulak misafiri olmadıklarında Leo'ya dönüyorum ve kız arkadaşını izlerken sırtıttığını görüyorum.

Leo, "Çocuklarla arası çok iyi," diyor.

"Anlıyorum. Yakında ona da bir tane verecek misin?"

İnanılmaz bir şekilde gülüyor ve bana doğru dönüyor. "Evlenene kadar olmaz." "Güçlü ahlak mı?"

"Daha çok korkutucu bir kardeş gibi," diyor. "Eğer doğru şekilde yapmazsam kıcımlı tekmelerdi." Muhtemelen yapardı diye düşünüyorum.

"Korkunç kardeşinden bahsetmişken," diyorum, ortaya çıkmamasına şaşırarak etrafıma bakıyorum. "Nerede o?"

Leo'nun ifadesi düşer. "Kütüphane, sanırım." "Tahmin mi ediyorsun?"

"Evet, o, uh..." Leo ellerini başının üstünde birleştiriyor. "Dünyaya çok kızgın, alıngan... seğiriyor. Oldukça dayanılmazdı."

İç çekiyorum.

Keşke şaşırdığımı söyleyebilseydim.

"Dün gece eve geldi ve bilmiyorum... bir şeyler farklı görünüyordu," diye devam ediyor Leo. "Benim taşınmam ve seninle olanlar yüzünden çok şeyle uğraştığını biliyorum, ama o sadece bir sonraki seviyedeydi, ve Florida'ya geri dönmekten bahsediyordu."

Midem bulanıyor. "Florida mı?"

"Evet, aşağıda yapması gereken işler olduğunu söyledi ama bilmiyorum... sanki koşuyormuş gibi hissediyor, ki bu Lorenzo'ya pek uymuyor."

Evet, bu Lorenzo değil.

"Kütüphane mi demiştiniz?"

geçip koridorda ilerliyorum.

"Evet, ama kendini pek *misafirperver* hissetmiyor."

Kapı kapalı. Yaklaştığımda bunu görüyorum. Altındaki çatlaktan tek bir ışık , bu da eğer , karanlıkta tek başına oturduğu anlamına geliyor. Leo' dönüp bakıyorum ve sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyor, çünkü bana küçük bir gülümseme veriyor ve oturma odasını işaret ederek, "Ben kızlarımıza göz kulak olurum," diyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum, zar zor ses çıkararak, kapalı kütüphane kapısına dönüp derin bir nefes almadan önce.

Bu sefer saygımdan kapıyı çaldım.

İçeriden hiç ses gelmiyor, ne ayak sesi ne de bir ses, sanki orada değilmiş gibi.

Kapıyı tekrar çaldım.

Hiçbir şey.

Kapıyı üçüncü kez çaldığımda yine sessizlikle karşılaşıyorum, bu da bana bütün gece kapıyı çalabileceğimi ama onun cevap vermeyeceğini söylüyor.

Kapıyı çalmak anlamsız.

Onun yerine topuzu tutup kapıyı açtım. Hızlı

hareket ediyor, tepki veriyor.

Hemen bir silah duydum.

Saniyeler içinde, odanın öbür ucundan göğsüme nişan aldı.

Kıpırdamıyorum, sadece kapı aralığında durup ona bakıyorum. Sandalyesinde oturuyor, bana doğru bakıyor, göğsü sertçe inip kalkıyor, burun delikleri açılıyor.

Çok öfkeli.

Gölgeler onu örtüyor. Karanlık evi örterken onu zar zor seçebiliyorum, gece etrafımıza çöküyor. Tamamen siyah giyinmiş, çevresine uyum . Birkaç gündür tıraş olmamış ve uyuyup uyumadığını bilmiyorum, çünkü her açıdan *korkunç bir kardeş* gibi görünüyor.

Ama ondan korkmuyorum.

"Kapıyı çaldım," dedim. "Cevap

vermedin." "Ve bu sana bir şey

anlatmadı mı?" "Bana çok şey anlattı."

"Yine de orada duruyorsun."

"mi tercih ederdin?" Hiçbir şey

söylemiyor.

Bu soruya cevap vermeyecek.

Bir dakika kadar geçtikten sonra silahını indiriyor. Ondan istediğim tek cevap bu. Beni vurmayacak. Öyle olsaydı, bunu en başta yapardı.

Dikkatle kapıyı itiyorum ve kütüphaneye girip ona yaklaşıyorum.

Masanın ters döndüğünü, yapboz parçalarının etrafındaki zemine dağıldığını hemen fark ediyorum. Sözümü sakınmadan masayı tutup ayaklarının üzerine kaldırıyorum. Biraz zahmetli ve *ağır* olsa da yardım almadan masayı tekrar dik konuma getirmeyi başarıyorum - ki bu iyi bir şey, çünkü yardım etmeyi planlıyormuş gibi görünmüyor. Sonra lambayı alıyorum, masanın ucuna yerleştirmeden önce fişini tekrar takıyorum.

açmaz, Lorenzo dramatik bir şekilde yüzünü buruşturdu.

Tepkisine gülüyorum, etrafıma bakarken masanın ucuna, onun yanına tünüyorum. "Yapbozuna ne oldu?"

"Adam'ın aleti kayboldu."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

Ellerini yüzünde gezdiriyor ve "Bir parça eksikti" diye homurdanıyor.

"Ah." Dağınıklığa bakıyorum, göğsüm sıkışıyor, muhtemelen beni becerdiği gece onun üstünde gerçeğinden bahsetmiyorum bile. "Bu berbat."

arkaya yatırıp sandalyede kamburlaşırken, bacaklarını uzatırken ve ön koluyla gözlerini kapatırken acı acı gülüyor. Silah , duruyor, boştaki eli silahın üstündebacağı sürekli ileri geri hareket ederken silahı sıkıca yerinde tutuyor. *Tedirgin.*

Bir süre sonra sessizce "Hikâyenin devamı var,"

diyorum. Kolu kayıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"*Ardıç Ağacı*," diyorum ona göstermek için aldığım kitabı kaldırarak. "Küçük çocuk ağaçtan doğan bir kuşa dönüşüyor. Kuş bir şarkı söylüyor, üvey anneyi ispiyonluyor ve üvey anne onu öldürdüğü için ceza olarak ölüyor, sonra çocuk yeniden doğup bir çocuk oluyor."

Lorenzo birkaç kez göz kırptı, sesi tamamen düz bir şekilde "Bu saçmalık gibi geliyor" dedi.

"Bana anlattığın hikayeden daha iyi."

"Ben kendi versiyonumu

daha çok seviyorum." "Sen

seviyor musun?" Ben

soruyorum. "*Gerçekten* mi?"

Cevapsız kalan bir soru daha. "Ben de

öyle düşünmüştüm," diye fısıldıyorum.

Oturuyor. *Hızlı.* O kadar hızlı ki beni hazırlıksız yakaladı. Sandalyeden kalkarken olduğum yerde donup , yere düşmesin diye silahı sıkıca kavriyorum. Nişan almıyor, kaldırmıyor bile, onun yerine önümde dururken silahı yanımdaki masaya çarpıyor. "Benden ne istiyorsun, Scarlet? Ne istiyorsun? Senin için *yeterince* şey yapmadım mı?"

"fazlasını yaptın, ama-"

"Ama" diyor, keserek. "Her zaman bir ama , değil mi? Hiçbir şey olduğu yeterince iyi değildir; lanet olası bir *ama* eklemek zorundayız."

Kitabı masaya bırakırken yüzüne . Şu anda kendini kontrol etmek için çok çaballıyor. Ona ne oldu bilmiyorum ama bir şey onu uçurumun kenarında sallanmaya itiyor.

"İyi misin?" Avucumu yaralı yanağına bastırarak fısıldıyorum, başparmağım pürüzlü deriyi hafifçe okşuyor.

Bundan hoşlanmıyor.

Hem de *hiç.*

Anında geri çekiliyor, ulaşamayacağım bir yere gidiyor, yüzünde öfke titreşiyor. Ellerini yumruk yapıp sıkarken silahı yanımdaki masanın üzerine bırakıyor, sanki bir şeyi yumruklamak üzereymiş gibi, sanki o anda bunu her neyse ona kurşun sıkmaktan çok daha tatmin edici bulabilirmiş gibi.

Bana değil ama.

Bana

vurmayacak.

Orada oturup aptal olduğumu, düşündüğüm için deli olduğumu düşünüyor olabilirsiniz. Birkaç dakika önce adam bana silah doğrultmuştu, ellerini kendine saklayacağını düşündüren ne?

çok basit... Sasha'ya da bunu söyledim.

göğsünde bir kalp var.

Gözlerinin içine bunu görüyorum. Hissettiği acıyı görüyorum. İşkence görmüş, bükülmüş, düğümlenmiş. Kendi içinde kendini dövmekle meşgul. Ama çoğu insan bunu göremiyor, çünkü ona *bakmıyorlar*. Dehşete yüzlerini çeviriyorlar, çünkü dünyaya gösterdiği şey düpedüz

Çok korkutucu. Ama onu gerçekten görmek için bir saniye , benim bildiklerimi bilirlerdi.

Benim inandığıma inanırlardı.

Ve bu adamın bir canavar olmaktan çok uzak olduğuna inanıyorum. Canavarlarla yaşadım. Onları *tanırım*. Ve belki de, yüzeysel olarak, Lorenzo bu kategoriye giriyor. Yasal olarak tanımlanırsa, seri katil ya da seri katil olabilir. Öldürdüğünü biliyorum. Kim bilir kaç can aldı, bunu haklı çıkarmaya çalışmıyorum. Psikolojik olarak, muhtemelen ona *tehlikeli* bir şey teşhisi koyarlar, ancak dünyanın onun hakkında yanıldığına inanıyorum.

Çünkü orada olmaması gerektiğini varsayarak aramaya zahmet etmedikleri şeyi görüyorum. Onun vicdanını görüyorum. Merhametini görüyorum.

Herkesin duymasını engellemek için umutsuzca susturmaya çalıştığı göğsünde güçlü bir şekilde çarpan kalbini dinledim.

"Neden buradasın?" Lorenzo soruyor, sesinde bir öfke var, tonu neredeyse *suçlayıcı*. "Ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum, çünkü bu doğru... Bilmiyorum. Neden burada duruyor olabileceğime dair tüm gün boyunca nedenler sıralayabilirim ama beni bu odaya sokan nedenin hangisi olduğunu asla bilemeyeceğim. Minnettarlık. Suçluluk. Pişmanlık. Özlem. Belki bunların hepsi, belki de daha fazlası, *daha derin* bir şey. "Ben sadece... bilmiyorum."

Gözlerini benden kaçırıyor, ellerini yüzünde ovuşturarak adım atmaya başlıyor. "Bunu bana neden yapıyorsun? Neden? Neden *duramıyorsun*? Neden ? Defolup gidemez misin?"

"İstediğin bu mu?"

"Evet!"

Kelimeyi o kadar yüksek sesle bağırıyor ki . Hayır, elleri bana hiç vurmayacak ama sözleri vurabilir.

Göğsüne inen bir yumruk gibi.

"*Gitmeni* istiyorum," diyor. "Hayatımdan çıkmanı istiyorum. *Sistemimden* çıkmanı. Seni düşünerek, seni merak ederek, senin için *endişelenerek* bir saniye daha geçirmek istemiyorum. Sana bakmak istemiyorum, seni görmek, koklamak, tatmak ya da duymak istemiyorum. Bunu istemiyorum. Anladın mı? Bunların hiçbirini istemiyorum. Bu beni delirtiyor. Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. *Düşünemiyorum*. Bundan nefret ediyorum, bu her neyse... senin yüzünden hissettiğim bu saçmalık her neyse. *Gitmesini* sağla."

Ona bakıyorum, çünkü buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Şu anda hissettiklerim dışında pek bir şey bilmiyorum ve *bunu* anlamak bile zor.

"Peri masalı istiyorsunuz," diye devam ediyor. "Mutlu son istiyorsunuz. Küçük çocuğun bir kuş olup uymasını ve her şeyin girmesini istiyorsun ama ben bunu yap. Sana bunu söyledim. Bu ben değilim."

"Biliyorum."

"Peki neden *buradasın*?" "Çünkü seni seviyorum."

Sanki o anda dünya durur. Keşke güzel olduğunu söyleyebilseydim.

Keşke güneşin parladığını, çiçeklerin açtığını ve kuşların şarkı söylediğini söyleyebilseydim. Keşke havai fişekler patladı, mutluluk vardı, yıldızlar aynı hizaya geldi diyebilseydim. Ama bu *Mary Poppins* değil. Ben *Külkedisi* değilim. Şu anda ortasında peri masalı Disney yapımı değil.

Arka planda çalan bir senfoni yok.

söylediğimde yumuşaktı, zar zor bir fısıltı. Bunun ortaya çıkmasını istememiştim. Bu değildi

Ona söylemeyi planladığım bir şey. Bunu ona daha önce hiç söylemedim, kendime bile itiraf etmekte zorlandım ama doğru, şimdiye kadar söylediğim en doğru hece.

Sevgiler.

Bu tehlikeli, tehditkar pisliği seviyorum.

Kendi ayaklarımın üzerinde rahatlıkla durabiliyorum ama onu kaybetme düşüncesi dizlerimin bağının çözülmesine neden oluyor. Onun yanımda olmayacağı düşüncesi göğsümü ağrıtıyor. Onsuz da nefes alabiliyorum. Ona *ihtiyacım* yok. O beni asla tamamlamayacak, çünkü ben *zaten* tamamım. Ama yine de artık o kadar çok parçam onunla iç içe geçmiş durumda ki, hayatımın geri kalanını onsuz yaşama düşüncesi içimi üşütüyor, sanki bana sıcaklığımı o veriyor.

"Yapma," diyor, daha doğrusu *hırlıyor*, hâlâ bana bakmıyor. "Sakın söyleme." "Artık çok geç," diye fısıldıyorum. "Çoktan söyledim."

"Bunu bana yapma." Başını sallıyor, hâlâ volta atıyor. "Bunu bana neden yapıyorsun? Neden siktirip gidip çitlerini ?"

"Hemen dışarıda bir tane var."

Bunu söylediğimde başı dönüyor, bakışları bana doğru kayıyor.

"*değil.*" "Yani, tam olarak belirtmedin..."

Hiç eğlenmiş görünmüyor. Hemen dışarı koşmak ve çitleri yerden sökmeden önce ateşe vermek ister gibi görünüyor.

"Ne istiyorsun Morgan?" diye sordu bir süre sonra, sesi alçaktı. "Sadece... benden ne istediğini söyle. Burada durup seninle bunu yapamam."

"Bana adımı sen koydun," diyorum. Bana gerçek adımla hitap ettiğini ilk kez duymuyorum. *Morgan*. "Sadece sakladığın şeye isim verirsin, unuttun mu?"

Sadece bana bakıyor.

"Eğer gerçekten istediğin buysa, seni mutlu edecek olan buysa, gideceğim. Seni yalnız bırakacağım, Lorenzo. Beni bir daha asla görmek zorunda kalmayacaksın ve az önce unutabilirsin. Ciddi değilmişim gibi davranıp yollarımızı ayırabiliriz. Ama... bana isim verdin. Belki buna inanmam aptalca ve işleri garipleştirmeye çalışmıyorum ama senin de aynı şekilde hissedebileceğini düşündürüyor bana. Eğer bu doğruysa..."

Sözümü kesiyorum ve o hiçbir şey söylemiyor. İfadesi boş, bir hiçlik maskesi. Ona cevap vermesi, söylediklerimi düşünmesi için bir an veriyorum, ama sonunda çok fazla geliyor.

Kalbimi ona açıyorum, oysa içimdeki pek çok şey bunu yapmamak için katılmış durumda ve o buna tepki vermiyor. Belki de yanılıyorum.

Belki de duygularımı bağışlamaya çalışıyordur.

Masadan kalkıp gitmek dönüyorum. Gitmemi istiyorsa giderim. Onu zorlamayacağım. Uzanıp bileğimi tutmadan önce birkaç adım atmıştım.

Ona bakmadan önce eline bakıyorum.

Dünya bir kez daha durdu.

Bu sefer, o kadar da çirkin değil.

Hiçbir şey söylemiyor.

Ne, gerçekten yapmasını mı

bekliyordun? *Hiç* dikkat ettin mi?

Duygusal beyanatların adamı değildir. Size değer verdiğini hareketleriyle gösterir. Ve kelimeler... onlar sadece *kelimeler*, hatırladın mı? Harfler ve heceler. Kassian beni sevdiğini o kadar çok kez söyledi ki, Lorenzo'nun bileğimi tutarak hayatından çıkmamı engellemesinin yarısı kadar bile anlamı yok o kelimelerin.

Bana bakıyor.

Konuşmasını bekliyorum.

Sonunda sesini bularak, "Prequeller şimdiye kadar yapılmış en kötü filmlerden bazıları," diyor.

"Beni asla başka türlü ikna edemezsiniz."

" ama, General Grievous var. O *belalı* biri."

"Evet, ama asla yaratılmaması gereken Jar Jar Binks de var." "Bence biraz komikti."

"O bir iğrençlik." "Ne yani,

biz değil miyiz?"

Beni kendine çekerken ciddi ifadesi bir anlığına kırılıyor. Bileğimi bırakıyor, onun yerine eğilip dudaklarımı nazıkçe öperken yüzümü kucaklıyor. Yumuşak ve tatlı, birkaç basit öpücük, gözlerimi kapatıp kollarını kavradığımda anın tadını çıkarıyorum.

Bunu özledim. *Onu* özledim.

Onu görmeyeli sadece bir hafta, öpmeyeli iki oldu ama bu süre içinde ömür boyu cehennem geçti. Öpücüğü derinleştirmeye çalışıyorum, daha fazlası için istekliyim, ağzına doğru inliyorum, o sırada küçük bir ses sesleniyor.

"Anne?"

Ses beni korkutuyor.

Lorenzo uzaklaşıyor. *Çabuk*.

Dönüyorum, kapıda Sasha'yı görüyorum, gözleri benimle Lorenzo arasında gidip geliyor, telaşlı. Leo onun arkasında, koridorun hemen dışında.

"Özür dilerim, bölmek istememiştim," diyor Leo. "Ortalık sessizleşti, ben de güvenli olduğunu düşündüm ve söyledim, ben de ne içebileceğinden emin değildim ve mutfak bu tarafta, yani..."

Sashaya işaret etmeden önce kekelemeyi bırakması için ona " değil," diyorum. "Buraya gel, günışığı."

Yaklaşıyor, ben de yanına diz çöküyorum. Lorenzo'ya kuşkuyla bakıyor, ona yukarıdan bakıyor, Lorenzo da ona aşağıdan bakıyor, sanki ısıracaktı gibi. İkisi de çok gergin. Bu çok şirin.

Yani, içlerinden birinin (ya da her ikisinin) her an çıldırma ihtimali var ama de... *sevimli*.

"Sasha, bu annenin arkadaşı Lorenzo. Seni bana yardım etti. seni *bulacağım*."

"Peki Buster'ı ameliyat ettin mi?" diye soruyor sessizce.

"Evet, bizim Buster'ı diken oydu," diyorum. "Çok nazikti, değil mi?" Başını sallıyor.

"Ve Lorenzo, bu-"

"Senin küçük Scarlet Letter'ın," diyor.

"Evet, öyle de denebilir," diyorum gülerek. "Mini-me'in nasıl bir şey olduğunu bilmek istediğini söylemiştin, işte karşında."

İkisi de bir şey söylemiyor. Sadece bakıyorlar. *Değerlendiriyorlar*.

Sanki birbirlerini ölçüp biçiyorlar, rekabeti değerlendiriyorlar, dikkatimi paylaşmaya istekli olup olmayacaklarını ölçüyorlar. İlk çatlayan Sasha olunca hiç şaşırmıyorum ama dudaklarından dökülen kelimeler beni neredeyse kık üstü yere seriyor.

"Yüzün nasıl bu hale ?"

Ona işaret ediyor, tam yüzüne, *yara izine*.

Lorenzo ona göz kırpmıyor.

Aman Tanrım.

"Sasha, bebeğim, biliyorsun biz-"

"Sorun değil," diyor Lorenzo, keserek, bakışları onun üzerinde. "Bana ne olduğunu bilmek ister misin?"

Sanki kızacağımdan endişeleniyormuş gibi gözlerini bana dikmeden önce yavaşça sallıyor. O değil, hayır... Onun için endişelenmiyor. Öyle olsaydı bunu sormazdı. Görünüşe göre odadaki en korkutucu kişi benim.

Lorenzo tereddüt ediyor, nasıl cevap vereceğini ya da hala cevap vermek *isteyip istemediğini* düşünüyor gibi. Ama sonunda, "Uzun zaman önce çok kötü bir adam tarafından incitildim," diyor.

"Ne tür bir kötü adam?" diye sorar.

"Kendisine babam demeyi seven türden."

Gözleri büyüdü. "Benim babam da kötüdür."

"Biliyorum," diyor Lorenzo. "Seni benim incindiğim gibi incitmediği için mutluyum. Bunu yapamaması için uğraştım."

Kaşlarını çatarak, "Yüzün mi?" diye sormadan önce bunu değerlendiriyor. Adam başını sallıyor. " sıkışıp kaldı."

"mu?"

Lorenzo'nun yanağının seğirdiğini gördüm.

Belki de soruları eğlendirmeyi bırakmıştır diye düşünüyorum ama ben daha şey söyleyemeden cevap veriyor. "Bazen," diye itiraf ediyor. "Gözüm acıyor. Artık pek işe yaramıyor."

"Kırıldı mı?"

"Evet."

Kavramı anladığından emin değilim, çünkü gözü hala orada. Hala yanıp sönüyor ve hareket ediyor, açık renk oldukça normal görünüyor.

Kaşlarını çatıyor ama bu sadece bir an sürüyor, sonra ifadesi . Sanki daha önce hiç görmemiş gibi ayısını havaya kaldırıyor. "Belki sen de Buster gibi kendini ameliyat ettirebilirsin! Onun da gözü kırılmıştı."

"Sanırım şimdilik bu kadar yeter, ," diyorum ve ayağa kalkmadan önce ona sıkıca sarılıyorum. "Mutfağa git ve içecek bir şeyler bul. Rom dışında her şeyi içebilirsin."

Leo koridordan gülüyor.

Lorenzo boğazını temizlediğinde gitmeye başlar.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Sasha," diyor.

"Sen de annenin arkadaşı," diye sesleniyor kütüphaneden çıkarken.

Sasha. Ona Sasha dedi.

Onun adını kullandı.

Gözlerim yanıyor. Gözyaşlarımın hissedebiliyorum. Boğazımda yutması gittikçe zorlaşan bir yumru var.

O gider gitmez Lorenzo bana . "Yemin ederim Scarlet, eğer şimdi ağlamaya başlarsan, seni lanet olası evimden atarım."

"Özür dilerim, ben

sadece-" "Benden özür

dileme."

"Ugh, tamam. Ben ." Boğazımı temizleyerek çalışıyorum. "Bu gerçekten çok hoş bir davranıştı.

Bu kadar iyi olmanı beklemiyordum..."

"Hoş mu?" diye tahmin ediyor. "Ben bir pislik değilim, biliyorsun. Öyleyim ama *o* kadar değil. Bir zamanlar çocuktum. Yetişkinlerin pislik olmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Bunu ona yapmayacağım.

Ayrıca, o *senin kızın*, yani bu işi benim için kolaylaştırmasını beklemiyordum. Annesinin bunu yapmayacağı kesin."

Hayır, sanırım bilmiyorum.

Duraksayarak ve avucumu tekrar yanağına bastırıyorum. Yüzünü buruşturuyor ama hareket etmiyor, geri çekilmiyor, bir parçasının bunu istediğini söyleyebilirim. "Sen, uh...?"

"Ne yapacağım?"

"En azından *The Force Awakens*'ı seviyor

musun?" Bana bakıyor. "Daha

izlemedim."

"Bekle, ne? Yeni filmi bile izlememişken kendine nasıl hayran diyebiliyorsun?" "Son zamanlarda biraz meşguldüm," diyor. "Seninle uğraşmak boş zamanımın çoğunu aldı."

"Oh, her neyse. Bu saçmalık. Milyonlarca parçalık bir yapbozu bir araya getirecek kadar boş vaktin vardı. Film izleyecek vaktin var ve bunu biliyorsun. Ben sadece... Senden utanıyorum. Gerçekten utanıyorum."

"İyi olduğunu tahmin ediyorum o zaman?"

"Ah, bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "İzlemedim. Çok meşguldüm." Lorenzo elimi yüzünden çekip gülüyor.

Gerçekten *gülüyor*.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

Lorenzo

(Yedi ölümcül günah ve ben ilk isim bazındayız.

Oburluk. Kendimi hiçbir şeyden mahrum etmiyorum.

Açgözlülük. Her şeyi istiyorum, var olan her şeyi. *Gurur.* Her santimim onunla dolu. *Tembellik.* Ben tembel bir orospu çocuğuyum.

Gazap. Tetik parmağım kaşınıyor.

Şehvet. Bunun sorgusuz sualsiz gideceğine eminim.

Sonuncusu ama *en* önemlisi, '*kıskançlık*' dedikleri şey. Kendimi çok sık kıskanç hissetmiyorum, artık hissetmiyorum ama oturma odamın kapısında durup kanepemde uyuyan küçük kıza bakarken içimde bir hissediyorum. Boyu bir metreyi bulmuyor, kırk kilo bile değil, minicik ama sanki kişiliği o minicik bedene sığmıyormuş gibi bir şey odayı .

Tıpkı annesi gibi. Bu *ürkütücü*.

Muhtemelen ne düşündüğünüzü biliyorum: *Bu aptal orospu çocuğu beş yaşındaki bir çocuğu kıskanıyor.* Ve haklısın da. Ama düşündüğün sebeplerden dolayı kıskanmıyorum, o yüzden bu saçmalığı aklından . Bunun Scarlet'la bir ilgisi yok.

Çocuk uyuduğu için kıskanıyorum.

Öyle uyuyakalmış, hafif bir uyku da değil. Sırt üstü uzanmış, kanepenin yarısına kadar sarkmış, ağzı tamamen açık, horlayan ve salyası akan bir uykudan bahsediyorum, onu sallayabileceğiniz ve uyanmayacağı türden.

Çocuk neredeyse komada.

Hayatımda hiç böyle

uyumamıştım.

Bu uykuyla bir gece muhtemelen tüm sorunlarımı iyileştirirdi. Ertesi sabah uyandığımda kendimi Bay Rogers gibi hisseder, mahalleme gelen orospu çocuklarına hoş geldiniz derdim.

Scarlet, "iyi olacak," dedi. "yatağına götür... uzun bir gün oldu."

"Hayır, *kal*!" Melody hemen söyledi. "Yani, burası benim evim falan değil biliyorum ama saat çok geç oldu ve o zaten uyuyor... Onu şu anda buradan sürüklemenin bir anlamı yok, değil mi?" Leo'ya bakar. "*Doğru* mu?"

Leo omuz silkiyor. "Burası benim evim değil."

İkisi de bana sanki buna karşı , sanki onları kışkırtmaya basacakmışım gibi bakıyorlar.

"Kalabileceğini biliyorsun," diyorum Scarlet'e. "*Benim evim...* herkesin *evi* aına koyayım."

"Benim odamda uyuyabilir," diyor Leo. "Mel ve ben bu gece kanepede yatabiliriz."

Scarlet, "Saçmalama," dedi. "Yatağını senden almayacağım. Burada yatabiliriz."

"Ayrıca, ikinizin o yatakta neler yaptığınızı, soyunduğunuzda ne tür '*maymun gör, maymun yap*' oyunları oynadığınızı kim bilebilir ?" diyorum. "Yatağı dezenfekte edip uyuması için güvenli hale getirmemiz gün doğumuna kadar sürer."

Leo bana bir bakış fırlattı. "Şaka mı yapıyorsun? Güya bir ev sahibinden çaldığın kanepede uyuyor.

striptiz kulübü."

"İyice dezenfekte ettiğim bir

tane." "Üzerine *Lysol*

sıkmışsın." "Mikropların

%99.9'unu öldürür."

"Frenginin bu %1'lik dilime girdiğinden oldukça

eminim, kardeşim." "Frengi hakkında ne

biliyorsun ki?"

"Sağlık dersi aldım."

"Frengi söz konusu olduğunda aldığınız tek şey *bu olsa iyi olur.*"

"Çocuklar," diyerek araya giren Scarlet, ben daha fazla soru soramadan fiziksel olarak önüme geçti. "Cidden, ben burada iyiyim."

Scarlet'e bakarak, "Ben kanepeyi alacağım," dedim. "Benim odamı

alabilirsin." "Ama-"

"Bu kadar *ama* yeter," diyorum ona. "Yatağım büyük, rahat, daha önce onlarca kez içinde uyudun. Ayrıca, gerçekten *uyuyacakmışım* gibi de durmuyor. O yüzden onu benim odama götür."

Kaşlarını çatıyor ama itiraz etmiyor, kızını kucağına almak için yürüyor. Scarlet onu odadan üst kata götürürken çocuk gözlerini bile açmadan uyur.

Oturma odasına, kanepeye doğru yürüyorum.

Ben yaklaşırken Melody, "Ne kadar *tatlı* olduğunu anlatamam," diyor. "Vay be, tıpkı Morgan'a benziyor. Bu onun aklını başından almış olmalı."

"Değil mi?" Leo sırtarak kız arkadaşına bakıyor. "Etrafta koşuşturan küçük bir Mel hayal edebiliyor musun?"

Kardeşim bunu söyler söylemez ona uzanıp kafasının yan tarafına şaplak atıyorum. "bir şey gelmesin. Her seferinde sarıyor iyi edersin."

Başını tutarak yüzünü buruşturuyor. "Tanrım,

kardeşim... Öyleyim." "Güzel. Beni amca yapmana

hazır değilim."

"Ah, Lorenzo Amca," diyor Leo gülerek. "Biliyor musun, her zaman beni nasıl büyüttüğünden bahsediyorsun, bu da seni *büyükbaba* yapar, değil mi?"

Ona ters ters bakarak kanepeye oturması için itiyorum. "Otuz beş yaşına gelene kadar seni bir kuleye kapatmadan önce defol git gözümün önünden güzel çocuk."

Gözlerini devirerek ayağa kalkar ve Melody'nin elinden tutarak onu dışarı çıkarır. "Hadi Mel... gidip şu yatağımızı biraz daha kirletelim."

Işık düğmesine basıp çıkarken ışıkları kapatırken inliyorum. "Yemin ederim... sar şunu yoksa yırtarım."

"Not edildi," bağılıyor Leo. "İyi geceler, kardeşim."

İyi geceler.

İç çekerek kanepeye uzandım, botlarımı bile çıkarmaya zahmet etmedim. Burada tavan vantilatörü yok, bunu şimdi fark ediyorum. Bayılana kadar vantilatör kanatlarının dönüp durmasını izlemeden kendimi uykuya dalmaya nasıl zorlayacağımdan bile emin değilim.

Sikeyim.

Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca burada yatıyor, karanlıkta düz beyaz tavanı inceliyorum. *Tik-tak.*

Tik-tak. Tik tak. Aklımı kaçıracam.

Cebimi karıştırıp aldım, yeni sarılmış bir sigara çıkardım ve yaktım. Tenekeyi ve kibriti sehpanın üzerine bırakıp sırtüstü uzanıyorum, sol kolumla gözlerimi kapatıyorum ve sessizce sigara içiyorum.

Bir süre sonra zeminin gıcırdadığını duyuyorum ve kolumu hareket ettirerek göz ucuyla bakıyorum, bakışlarım anında gölgeler içindeki Scarlet'inkilerle buluşuyor. Ben daha onu selamlayamadan kanepeye tırmanıyor, tam oturuyor ve belime sarılıyor. Sözsüzce esrarı uzatıyorum ve o da hiç etmeden alıyor, derin bir nefes çekiyor, dumanı ciğerlerine çektikten sonra hemen geri veriyor. Yakındaki pencereden süzülen ay ışığında onu , başını arkaya yatırıp gözlerini kapatmasını ve yavaşça nefes vermesini izliyorum. Üzerinde sadece bir çift siyah iç çamaşırı ve çok büyük siyah bir tişört var. *Benim* gömleğim, fark ettim, dolabımdan çıkmıştı.

"Yine mi benden çalışıyorsun?" Boştaki elim gömleğin altından kayarak ince beline geliyor ve soruyorum.

Gülümsüyor, bana bakıyor. "Sadece ödünç ." "Sordun mu?"

"Bunu giyebilir miyim?" "Tabii ki hayır."

Gömleği almak için dudaklarımın arasına cigaradan kalanları sıkıştırdığımda gülüyor. Elleri havaya kalkıyor ve tişörtü çıkarıp sehpanın üzerine atmama izin veriyor.

Sütyen yok.

Uzarak göğüslerini avuçluyorum, sıkıyorum, meme uçlarını çimdikliyorum, dokunuşumla sertleşip canlanmalarını izliyorum. Esrarı dudaklarımdan kapıyor, kalan küçük parçayı içiyor.

Göğsünü okşadıktan sonra ellerim karnında geziniyor, parmak uçlarım göbek deliğinin altındaki yara izini takip ediyor.

"Beni hastaneye götürmek istemedi," diyor sessizce, cigaradan arta kalanları atarken. Merakla bir kaşımı kaldırarak bakışlarını karşılıyorum.

"Kadınların her zaman evde doğum yaptığını, benim iyi olacağımı, doktora ihtiyacım olmadığını, sadece *kadın olmam* gerektiğini söyledi. Ben de Limerence'ın bodrumunda bir şiltenin üzerinde doğum yaptım... orada, evde değil, çünkü çılgınlıklarımı zorunda kalmak ."

Ses geçirmez.

"Tek başına mı yaptın?"

"Bazı kızların beni kontrol etmesine izin verildi, ama çoğunlukla..." Dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle sözlerine devam ediyor. "Onu doğurduğumda tek başımaydım. Her şey bittikten sonra geldi. Onu aldı, temizledi."

Gözlerini kaçırıyor. Hikayede daha fazlası olduğunu söyleyebilirim. Olduğunu *biliyorum*. Parmaklarım yine yara izinin üzerinde . "Peki bu nereden geldi?"

"Daha sonra beni hastaneye götürdü," diyor. "Markel onu ikna etti. Hastaydım, kan kaybediyordum. Sonunda histerektomiye ihtiyacım oldu. İşte zaman, bilirsiniz-"

"Biliyorum," diyorum o açıklama yapmak zorunda kalmadan önce. Artık çocuk sahibi olamıyor.

Bana neden hamile kalamayacağını söylediği anlaşıyor. Sözüne inandım, sadece bir aptalın *benimle* bebek yapma riskine gireceğinden emindim, ama kendini güçlü bir doğum kontrolüne soktuğunu düşündüm,

Yaşadığı hayat göz önüne alındığında. Henüz ergenlik çağındayken bu seçeneğin elinden alınmış olabileceğini düşünmek aklımın bile geçmedi.

Ondan fark ettiğimden daha fazlasını çaldı.

"dilerim," diyorum sessizce, daha ne dediğimi bile dudaklarımdan dökülüyor bu sözler.

Gözleri anında benimkilerle buluştu. "Sen az önce-?"

"Özür dile," diyorum bir kahkaha atarak. "Kulağa öyle geliyor, değil mi?"

eğilirken gülümsüyor ve dudaklarını dudaklarıma değdirmeden duraklıyor. "Teşekkür ."

Beni öpüyor, önce yavaşça, yumuşak, sonra dudakları çılgına dönüyor. Elim aşağıya, doğru kayıyor. Elim altından kaymadan önce bizi ayıran ince kumaşın üzerinden amını . Ben okşarken yumuşak bir inilti çıkarıyor, gözlerini kapatıp kalçalarını oynatıyor.

Siktir, çok ıslak... çok sıcak... çok yumuşak. Daha fazla sürtünme için bana sürtünürken, istediğini alırken kaya gibi . Öpüşmeyi kesip başını geriye eğerek uzaklaşıyor. Avuç içleri göğsüme bastırıyor, parmak uçlarımla adeta sikişiyor, boştaki elim kıcını kavrayıp sıkmadan önce yan tarafını okşuyor.

Nefes alışları ağırlaşıyor, pantolon ve inlemelere dönüşüyor. Nefesinin kesilmesi, tırnaklarının derime batması ve göğsümü tırmalaması çok uzun sürmüyor, bir dakika kadar.

"Siktir," diye inliyorum boşalmasını izlerken, kasları seğiriyor, çenesi gevşiyor, göğsü hızla inip kalkıyor. Serbest elim yine hareket ediyor, dolaşıyor, okşuyor, parmak uçlarım onun ayırık dudaklarında gezinirken "Çok güzelsin" diye mırıldanıyorum.

Gözleri açılıyor ve bana bakıyor, daha da yaklaşıyor, sesi , "Biri bunu söylemeyeli ve ben bunu gerçekten *hissetmeyeli* çok uzun oldu," diyor.

Ben karşılık veremedim beni tekrar öpüyor, derinden, hararetle, ben uzanıp pantolonumu çözerken. Bizi ayıran kumaşı kenara itmeden önce sikimi çıkarıp okşayarak ona bir an veriyorum.

Hiç tereddüt etmeden doğru kaydı.

Yavaşça hareket ediyor ve ben zorlamıyorum, acele ettirmiyorum, ters çevirip yüzünü kanepeye sokmuyorum ve onu becermiyorum - gerçi, ama, bir parçamın *istediğini* biliyorsun. Hayır, acele etmesine izin verdim, bunu nasıl istiyorsa, nasıl *ihtiyacı varsa* öyle yapmasına izin verdim. Sadece duygusal olarak işkence görmedi, vücudu da cehennemi yaşadı. Morlukların kalıntıları hala soluk teninde, soluyor ama görülebiliyor. Ben de burada öylece uzandım, ellerim nazikçe saçlarında geziniyor, onu kavriyor, ona .

Onu nefes nefese öperken, dudaklarım onunkileri hiç terk etmezken, içimde bir şeylerin oluştuğunu, kıvrıldığını, sıkılaştığını hissedebiliyorum. Bu his göğsümü ağrıtıyor.

"Siktir, boşalacağım," diye inliyorum ağzına, ellerim sırtından aşağı kayıyor, kalçalarımı savururken kıcını kavriyor. Biliyorum, ... *Sakin ol, göt herif*. Kendime engel olamıyorum. Ona birkaç kez çarpıyorum, çığlıkları oturma odasında yankılanıyor, lanet bir hırıltı çıkarırken, zevk içimde dalgalanıyor. "*Sikeyim*."

Hareket etmeyi bırakır bırakmaz, Scarlet üstüme uzanıyor, boynuma sokuluyor, göğüsleri göğsüme . Kollarımı dolayarak sırtını okşuyorum, hâlâ taşaklarım amının derinliklerinde.

Garip bir his. Sarılmak.

Kucaklaşıyoruz.

Hayatıma ne oldu böyle?

Scarlet , parmak uçları çene çizgimde geziniyor, tıraş etmem gereken saçlarımı okşuyor.

Rahatsız olmadan önce uzun sürmez. Vücut sıvılarıyla kaplanmıştı. Onun ve benim.

"Ah, yapış yapış oldum," diye , kalkıyor ve sonunda çekiliyorum. Ayağa kalkıp önümde durduğunda onun sıcaklığını özlüyorum. sehpanın üzerinden çekip alıyor, ben ay ışığında ona bakarken, kalçalarının meyve sularıyla kayganlaştığını görüyorum.

Bana bakıyor ve soruları olduğunu anlayabiliyorum. Olan biten her şey hakkında detay isteyecek. Bu kaçınılmaz, biliyorum... Ona bodrumdaki ölü kızı anlatmak zorunda kalacağım, Ruslara ne yaptığımı anlatmak kalacağım, Seven'ı anlatmak zorunda kalacağım, ama havamda değilim. Belki de bu bencilce, belki de *duygulara karşı alerjim* var ama şu anda ağzımı konuşmaktan başka bir şey için kullanmayı tercih ederim.

Ellerim belinde, kendime doğru çekerken inliyor. Başımı eğerek dilimi iç uyluğunun , onu tadıyorum, yalıyorum. Saçlarımı tutarak inliyor, "*Tanrım*."

Devam edin, gerekirse yaltaklanın. Alay ve hayır deyin, nada, yapmıyorum, *hayır*. Ne istersen yap, umurumda değil, ama ben? Vücut sıvılarından korkmuyorum. Verdiği lanet damlayı içeceğim.

Orada duruyor, ben amına sokulurken bana tutunuyor, yalıyor, iç çamaşırının içinden emiyor, ama pozisyon çok hızlı bir şekilde garipleşiyor, boynumda bir bükülme oluyor, bu yüzden ya duracağım ya da-

"Siktir ," diye inledim. "*Buraya gel*."

Onu kanepeye geri çekip yukarı kaldırdığımda ciyaklıyor ve ben düz bir şekilde uzanırken amını ağzıma getiriyor. Gülüyor, kendini orada destekliyor, yüzüme biniyor, ben onu orgazm için dilimle becerirken.

"Siktir *Lorenzo*," diye inliyor, sırtını kamburlaştırıyor, ağzıma sürtünüyor, hiç utanmıyor. Boşalacağı anlamına geliyorsa yüzüme binecek ve bu beni etmiyorsa lanet olsun.

Zevk azalınca duraksıyor, bana bakıyor, yüzü kızarıyor. *Kızarıyor*. Lanet olası pis kadın masum görünmeye cüret ediyor.

Onu itip doğruluyorum ve kanepenin üzerine düşerken gülüyor. Kendimi toparlayamadan ikinci katta, yatak odamın yakınlarında bir yerden bir ses geliyor. *Kahretsin*. Scarlet ayağa kalkıyor, hemen eğilip beni öpüyor... sadece ağzımın kenarından öpücük. "Yatağa dönmeliyim."

"Ciddi misin?" gitmeye başladığında seslendim. "Yüzümü sıkıp kaçacak mısınız?" "Evet."

Kahkahasını tekrar duydum ve sonra gitti.

Umutsuzca bir duşa ihtiyacım var, ama bu söz konusu değil, bu yüzden bunun yerine mutfığa giriyorum kendimi temizlemek için elimden geleni yapıyorum. Daha sonra tekrar uzanıp boş tavana bakıyorum, gözlerim ağırlaşıyor.

Sonunda yorulдум.

* * *

(İzlendiğinizde hissettiğiniz o duyguyu bilir misiniz? Derinizi ürperten, kemiren, sanki bakışlarının içinize işlediğini, içinizde kaydığını hissediyormuşsunuz gibi bir his. Tüyleriniz diken diken olur. Son. Tüylerim diken diken oluyor. Ürkütücüdür. Orada birinin olduğunu bilirsiniz. Havada hissedebilirsiniz.

Uyandığımda hissettiğim şey bu, beni kendime getirecek kadar güçlü bir his. Kalbim hızla atıyor, parmak uçlarım adrenalinin etkisiyle karıncalanıyor ve zihnim '*saldır, orospu çocuğu, saldır*' diye bağırmaya başlıyor.

Gözlerimi açtım.

Bunu yaptıkları anda, başka birinin gözlerini görüyorum. Meraklı küçük kahverengi gözler.

Tam orada.

İrkilerek ayağa kalkıyorum, o kadar hızlı oturuyorum ki başım dönüyor. Her şey bir saniyeliğine kararıyor ve sonra geri geliyor. Gözlerimi kırıştırarak ona bakıyorum, küçük Scarlet Letter kanepenin bir adım önünde duruyor.

Sasha.

"Tanrım," diye , ellerimi yüzümde uyanmaya çalışıyorum. Orada durmuş bana bakıyor, sanki burada *Mısırın Çocukları* varmış gibi. "Ne yapıyorsun sen?"

"Acıktım."

Bu saçmalığı o kadar gerçekçi söylüyor ki, sanki *her ne olursa olsun* bana bakmak için mükemmel bir sebepmiş gibi

saat. Oda loş, sanki güneş henüz tam olarak parlamamış gibi. " kaç?" Omuz silkiyor.

Saate bile bakmıyor. Kahretsin,

saati *okuyabiliyor* mu?

İç çekerek ceplerimi karıştırıyorum, pek bir şey bulamıyorum, birden çocuğun hemen solunda, masanın üzerinde duran uyuşturucu malzemelerini fark ediyorum. Onu uzağa itiyorum.

Harika bir başlangıç yaptık.

"Annen nerede?" Etrafıma bakarak sordum.

"Uyuyor."

"Uyuyorum," diyorum. "Ve sen sadece, ne... evimin etrafında mı dolaşıyorsun? Neden?" "Acıktım," diyor yine.

"Yani bir şeyler yemek yerine bana mı bakıyorsun? Bunun ne tür bir anlamı ?" Omuz silkiyor. *Tekrar.*

Ona göz kırpiyorum, belki beklersem ne yaptığını anlar düşünüyorum, ama Scarlet'in çocuğu hakkında konuşuyoruz. Daha iyi bilmeliydim. Muhtemelen bütün gün burada dikilip kendimi toparlamamı ve onun için bir şeyler anlamamı bekleyecekti.

"Ben, uh... tamam. Yemek ister misin?" "Evet, lütfen."

Lütfen.

Bana terbiyesini takındı. Buna kim

hayır diyebilir ki?

Kolaylıkla ama .

Ayağa kalkıp gerinerek oturma odasından çıkıyorum ve koridordan mutfığa ilerliyorum. Çocuk da peşimden geliyor, sanki lanet olası bir geçit töreninin parçasıymışız gibi yürüyor.

Bu saçmalık için çok erken.

Sabah 5:27.

Mutfaktaki saate baktığımda bunu söylüyor. "Ne için açsın?

Ne istiyorsun?"

Omuz silktiğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Sessizliği bunu veriyor. Kilere bakıp kaşlarımı çatıyorum. Kardeşim birkaç gün içinde taşınacağı için markete gitme zahmetine girmede, bu da çocuk kuru üzüm sevmediği sürece uygun olan şeylerin azaldığı anlamına geliyor.

"Kuru üzüm sever misin?" Karışık bir poşeti elimde tutarken arkama bakarak soruyorum, karışık kısmın çoğu

gitti, geriye sadece kuru üzümünden oluşan yarım bir torba kaldı. Sasha mutfak masasındaki bir sandalyeye kayıyor, bacakları o kadar kısa ki sallanıyor ve soruma yüzünü buruşturuyor, belli ki hayranı değil. "Evet... ben de."

Çöp kutusuna atmadan önce poşete tekrar bakıyorum.

"Herhangi bir alerjin yok, değil mi?" Önce bunu sormam gerektiğini fark ederek soruyorum. "Neymiş o?"

"Alerjiler, bilirsiniz... bazı insanların yer fıstığına alerjisi vardır, yer fıstığı öldürebilir, bu yüzden yiyemezler. Sizde bir şey var mı? Seni öldürebilecek herhangi bir şey?"

"Bir sürü."

Kahretsin. "Gerçekten mi? Ne gibi?" "Silahlar."

Ona bakıyorum, kaşlarım çatılıyor.

"Silahlar mı?" "Silahlar insanları öldürebilir."

Yürüyen, konuşan küçük *PSA* bana bakıyor, bu konuda hiç ukalalık yapmıyor, sadece soruma cevap veriyor. Bir çocukla uğraşmanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutuyordum. *Neredeyse.*

"Silahlara alerjim var... ," diye mırıldanarak buzdolabına doğru ilerliyorum. "Seni öldürebilecek yiyecekler yok mu?" "Yulaf lapası" demeden önce tereddüt etti.

"*Yulaf lapası* mı?" Bu da ne? "Ne tür yulaf lapası?" Yine tereddüt ediyor, sonra "Her çeşit" diyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Bana yulaf lapası yersen seni mi söylüyorsun?"

Kararlı bir şekilde başını sallıyor.

Palavra sıkıttığından eminim ama blöfünü göremiyorum. Daha beş yaşında, Tanrı aşkına. Yalan söylediğini kanıtlamak için ona biraz yedirmeye çalışırsam, yanlışlıkla onu öldürebilirim ve bunu yapamayız.

Ayrıca, burada yulaf lapası yapacak şeyim . Neye benziyorum, Oliver Twist'e mi?

"Yulaf lapası yok o zaman. Sana asla yedirmeyeceğim."

Sırıttıyor, kendini beğenmiş küçük bir gülümseme. *Manipülatif küçük pislik.*

"Tamam, bak evlat. Sana karşı dürüst olacağım. Sucuğumuz var, balık kroketimiz var ve belki salata yapabileceğimiz bir sürü şeyimiz var."

Başka bir surat yapıyor.

Bana da pek iyi gelmedi.

"Kahvaltı yapmadın mı?" diye soruyor. "Lucky Charms?"

"Hayır, ama muhtemelen krep yapabilirim."

Gözleri genişliyor, ifadesi .

Ding, ding, ding.

İhtiyacım olan şeyleri toplayarak, "Krep olsun," diyorum. Doğruyu söylemek gerekirse, Leo için bu tür şeyleri ne kadar sık yaptığımı düşününce uykumda bile krep .

Ben hamuru çırparken Sasha sabırsızca bacaklarını , topukları sandalyenin ayaklarına çarpıyor.

"Bu kreplerin içinde bir şey mi istiyorsunuz? ..." Etrafa bakıyorum. *Kahretsin.* "Görünüşe göre biraz çikolata parçamız var."

Nefes nefese. "Alabilir miyim? *Lütfen?*"

"Evet," diyorum ve çikolata parçalarını alıp hepsini hamurun içine atıyorum. Tencerenin ısınmasını beklerken bir mandalina alıyorum.

"Ben de biraz alabilir miyim?" diye soruyor, beni izliyor.

Bir mandalina daha alıp ona doğru yürüyorum ve masanın üzerine yuvarlıyorum. Mandalinayı eline alıyor, dikkatle inceliyor, bakışları bana dönerken sıkıca kavırıyor. soyuyorum, artıkları tezgâha atıyorum ve krepler pişmeye başlarken yemek için bir dilim çıkarıyorum.

"Ah, bunu nasıl yapıyorsun?" diye .

Mandalinayı bir delik açarken ona bakıyorum, parmağı tam içinden geçiyor ve suyu masaya damlıyor. "Daha önce hiç mandalina soymadın mı?"

"Bilmiyorum," diyor sinirli bir şekilde. "Sadece portakalı açmak istiyorum."

İçimden gülerек tekrar yanına gidiyorum, mandalinayı alıp soymaya başlıyorum, ona nasıl yapacağını gösteriyorum ki gerisini o bitirebilsin. "Bu bir mandalina, portakal değil."

"Portakal değil mi?"

"Daha çok mandalinaya benziyor," diyorum ona. "Hepsi narenciye ama mandalina normal bir portakaldan daha küçük."

Kuşkuyla bakıyor. "Tadı nasıl?" "Portakal gibi."

Bana öyle bir baktı ki, "*Benimle dalga mı geçiyorsun?*" dedi. *Ne demek istiyorsun?*

Mandalinayla o kadar meşgulüm ki ilk krepı yakıp atmak zorunda . Ondan sonrasına odaklanıyorum, hala çalışıyorum, neredeyse bir düzine krepı bir tabağa yığıyorum. Biter bitmez birkaç tabak alıp arkamı dönüyorum ve Sasha'ya bakınca donup kalıyorum.

Çocuk durumunda.

Meyve suyu çenesinden damlıyor, yüzüne bulaşıyor, hatta bir şekilde taranmamış saçlarına bile giriyor. Mandalina önündeki masayı kaplıyor, sanki meyve suyuyla yıkanmış gibi tişörtüne yapışıyor. Parmaklarını yalıyor, hiç rahatsız değil, krepleri görünce gözleri parlıyor. Önündeki tabağa birkaç tane koyuyorum, ona bir çatal verirken mandalinayı görmezden geliyorum.

Masanın karşısına oturup ona bir şişe şurup veriyorum, krepleri şuruba batırıp içine dalmasını izliyorum. Ben de çatal bıçakla uğraşmadan, taco gibi katlayarak yiyorum. Daha önce onun dağınık olduğunu düşünmüştüm, *ama şimdi* onun yanında hiçbir şey. Dağınıklık üstüne dağınıklık.

Yapışkan şurup ve erimiş çikolata ellerini, yüzünü, kıyafetlerini kaplıyor. Elindeki çatalı bırakıp sandalyeden aşağı atlamasını ve parmaklarını bir kez yalamasını inanamayarak izliyorum. Doğruca buzdolabına yönelirken bakışlarım onu takip ediyor, kapıyı açarken kapı kolunda çikolata kaplı el izi bırakıyor.

Bir bok söylemiyor. Tek bir kelime bile.

Hemen içeri uzanır ve kendine bir Capri Sun alır.

"birini bana ver," diyorum, elimi uzatıyorum, yapışkan bir meyve suyu poşeti avucuma düşüyor.

Ona teşekkür etmemiş olmama rağmen hemen "Bir değil," diyor ve ben neredeyse

Bu yüzden -tavırlarımı unuttuğum için- suçluluk duyuyorum, ta ki lanet krepler için bana teşekkür etmediğini fark edene kadar.

Evet, önemsiz olduğumu

biliyorum. Bana

söylemek zorunda

değilsin.

Torbanın arkasındaki küçük pipeti çekerek plastiği çıkarıyorum ve deliğe nişan alıyorum. Iskaladım.

Her seferinde.

Havayı bıçaklıyorum, keseyi bıçaklıyorum, *kendimi* bıçaklıyorum. Tam sakinliğimi kaybedip o lanet şeyi fırlatacaktım ki Sasha'nın güldüğünü duydum. Bakışlarım ona kaydı. İçkisini yudumluyordu. Pipetini deliğe soktu, sorun yok.

"Yapabilirim," diyor ve kendini masanın öbür ucuna fırlatarak pipeti benden kapıyor. Teslim oluyorum

meyve suyu poşetini ona doğru itiyor. Pipeti geri vermeden önce içine sokuyor. "bakalım!" Bakışlarım onunla Capri Sun arasında gidip geliyor. "Teşekkürler, ."

Genişçe gülümsüyor, yumuşak bir sesle "Bir değil" diyor.

"*Aman Tanrım.*"

Kapı aralığından gelen ve ikimizi de hazırlıksız yakalayan bir ses odayı kesiyor. Scarlet orada durmuş, kocaman gözlerle bizi izliyordu.

"Anne, krepin içinde çikolata yedim!" Sasha ona doğru dönerek, annesine kahvaltısını göstermek için yolundan çekilmeye çalışırken neredeyse sandalyeden düşeceğini söylüyor.

"Görüyorum," dedi Scarlet, yaklaşıp kızına bakarken sandalyenin arkasını kavradı. "Görünüşe göre sen de *giymişsin.*"

Kaşları çatılan Sasha, annesinin neden bahsettiğini anlayamıyormuş gibi yere bakıyor. Gömleğine şurupla bir parça krep ağzına attı. Scarlet inanamayarak güldü ve onu sandalyeden çekerek ayağa kaldırdı. "Neden gidip bir banyo elini yüzünü yıkamıyorsun?"

Sasha itiraz etmeden mutfaktan çıktı. O gittikten sonra Scarlet sandalyeye oturuyor. Söylemek istediği bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum, yüzden burada oturup onu bekliyorum, eninde sonunda konuya gireceğini bilerek meyve suyu yudumluyorum.

Sonunda konuştuğunda sesi sessizdi. "Ne yapıyorsun Lorenzo?"

Kendime bakıyorum, tıpkı Sasha'nın kahvaltısını giyme konusunda kafasının karıştığı gibi. Ne yapıyor gibi görünüyorum? "Burada oturuyorum."

"Hayır, bunu biliyorum, sadece demek istediğim... şimdi ne yapacaksın?" "Muhtemelen bir süre daha burada oturmaya devam edeceğim."

Yumuşakça gülümsüyor. "Planın nedir?" "Bugün için mi?"

"Her gün için."

"Her gün için," diye tekrarlıyorum, buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. "Plan hiçbir zaman iyi olmadım Scarlet... planlarımı tutmakta daha da kötüyüm. Sadece kalkıp gidiyorum ve en iyisini umuyorum."

"Nereye *gidebileceğinize* dair bir fikriniz var mı?" "Duruma göre değişir."

"Ne üzerine?"

"Lafı dolandırmayı bırakıp bana ne istediğini söylemen ne kadar zaman alırsa," diyorum. "Çünkü bu gidişle bu sandalyeden hiç kalkamayabilirim."

Sanki baş gibi yüzünü bana ama ben zihin okuyucu değilim. Varsayımlarda bulunma işinde değilim, bu yüzden ne demek istediğini *tahmin edebilsem* de, sadece dürüst olmasını istiyorum.

Onun iyiliği için. *Akıl sağlığım* için.

Çünkü evimde bir yerlerde bir çocuk var, muhtemelen lanet banyomu su basıyor ve bu konuda aynı sayfada olmamıza ihtiyacı var. Eğer bir 'biz' olacaksa, bu sadece 'o' ve 'ben' değil, çünkü bir şekilde hesaba katılması gereken küçük bir 'o' da var.

Küçük bir 'kız' işleri karıştırıyor.

"Sadece nereye uygun olduğumu anlamaya çalışıyorum," diyor Scarlet. "Hayatında benim için bir yer olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

"İkiniz için demek istiyorsun."

Başını sallıyor. "Bunun için imza atmadığını biliyorum Lorenzo. Bu yüzden Declan bana

Mesajınıza saygı göstermeye çalıştım ve hâlâ da çalışacağım. Hayatına uymazsak anlarım. Sorun değil. Ama bilmem gerek. Çünkü buraya uymuyorsak, nereye uyacağımızı bulmak zorundayım. Hayatının büyük bir kısmı belirsiz olmak için çok fazla şey yaşadı. *Bir yere ait olmayı hak ediyor.*"

"Sen de öyle," diyorum.

Scarlet buna tepki vermiyor, sadece bana bakıyor, daha fazlasını bekliyor.

"Bak, burada önemli olan *senin* planın," diyorum ona. "Kendini başkalarının hayatına sıkıştırmaya çalışma, sanki onların evreninde bir misafirmişsin gibi. Çünkü evet, bu uygun ama ait olmak değil. Sıkimi milyonlarca deliğe sığdırabilirim ama bu, sıkimin hiçbirinde işi olduğu anlamına gelmez. O yüzden neden bana evreninin neye benzediğini *anlatmıyorsun* Morgan... sen ve Sasha için hayatın neye benzediğini... o zaman oraya ait olup olmadığıma karar verimiz."

Bir süre daha bana bakıyor, sanki ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi, sonunda şöyle diyor: "Sadece kendimiz olabileceğimiz bir yer olmasını istiyorum - onun olduğu kişi olabileceği ve benim de sadece kendim olabileceğim bir yer. Çit olup olmaması umurumda değil. Bir çocuğun aptal bir kuşa dönüşmesine ihtiyacım yok. Ben sadece... Mutlu olmak istiyorum."

"Seni ne mutlu eder?"

"Sen," diyor sessizce.

Bunu düşünüyorum, bu kelimeler kafamın içinde dönüp duruyor. "Florida hakkında ne hissediyorsun?" "Florida mı?"

"Kalıcı bir şey değil, sadece bir süreliğine uzaklaşmak, bilirsiniz, rahatlamak. Çocuklar buradaki işleri halledebilir. , kardeşime ben üzerinden bakıp nefesini ensesinde hissetmeden kendi işini yapma şansı verir ve bize de suları biraz test etme şansı verir."

"Florida, ha?"

Başımı
salladım.

"Florida."

Scarlet bir an sessiz kalıp boşluğa baktı, sonra Sasha eskisinden çok daha temiz bir halde koşarak mutfığa geri geldi.

"Hey, , " dedi Scarlet, tutup kendine doğru çekerek. "Florida hakkında ne hissediyorsun?"

"Nesi var?"

"Güneşli gökyüzü." Scarlet bana baktı. "Timsahlar olabilir mi? Bana yardım et."

"Kumsallar," diyorum. "Portakallar."

"*Bir sürü* portakal var," diyor Scarlet. "Oh, *Disney World* Florida'da."

Sasha'nın gözleri büyür. "Gidebilir miyiz anne? *Lütfen*?"

"Eğer gitmek istiyorsan, elbette."

Scarlet'e doğru eğilip ellerini kulağına götürerek ona bir şeyler fısıldarken yüzünde bir sırıtış belirdi.

Her ne ise Scarlet'in gülümsemesini artırıyor, "Tabii ki," derken bir kahkaha atıyor.

Çocuk bir çığlık atıyor, kelimenin tam anlamıyla evimin içinde *koşuyor* ve "Buster'a söyleyeceğim!" diye bağırıyor.

Göz açıp kapayıncaya kadar gitti.

yenik düşmeden önce bir an sessizce Scarlet'e bakıyorum. "Ne dedi?" "*Annesinin* arkadaşının bizimle Florida'ya gelip gelemeyeceğini öğrenmek istedi," diyor. "Orayı seviyor.

krep yapma şeklini ve ayakkabı bağcıklarını bağlamamasının komik olduğunu düşünüyor."

Scarlet'in bakışlarıyla tekrar karşılaşmadan önce kaşlarımı çatarak, yatmadan önce çıkarma zahmetine katlanmadığım savaş botlarımın gevşek bağcıklarına bakıyorum. Hâlâ gülümsüyor,

mutluluk saçıyor. *Sıcaklık.*

"Geri döndüğünde, kendisinin de hiç fena olmadığını söylediğimi söyle."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

"W "Uyan, ," diye seslendi ses, küçük kız sarsılıp derin ve rüyasız uykusundan uyandırılırken. Küçük kız kan çanağına dönmüş gözlerini araladı ve yanındaki yüze bakarken birkaç kez gözlerini kırıştırdı. "Anne?"

Annesi gülümsedi - büyük, geniş bir gülümseme. Küçük kızın her gün gördüğü türden bir gülümseme değildi bu. Bu gülümseme mutlulukla parlıyor, annesi "Geldik" diye fısıldarken neredeyse heyecandan titriyordu.

İşte.

Küçük kızın bunu anlaması, annesinin ne demek istediğini anlaması, '*buranın*' nerede olması gerektiğini hatırlaması bir anını aldı. Dik oturdu, o kadar hızlı hareket ki emniyet kemeri yerine kilitlendi ve onu yükseltici koltuğuna hapsetti. İnleyerek sabırsızca emniyet kemerini çekiştirdi, arabanın camlarından dışarıya baktı ama hava *çok* karanlıktı ve tek görebildiği gölgeler ve ağaçlardı.

Bir sürü, bir sürü, bir sürü ağaç.

Vay canına, *ne* çok ağaç var.

"Onları şimdi görebilir miyim?" diye sordu küçük kız. "Woody ve Buzz'ı görebilir miyim?"

Annesi güldü ve küçük kızın arabadan çıkabilmesi için emniyet kemerini çözdü. Zemin sertti, çoğunlukla topraktı, kahverengi bir eve yeşil çimen parçaları vardı.

"Bu gece olmaz," dedi annesi, "ama söz veriyorum, yerleştikten sonra onları görmeye gideceğiz." "Siz ikinize iyi eğlenceler," dedi başka bir ses, bir arabanın kapısı çarparken.

Annemin arkadaşı.

Küçük kız *onun* da arkadaşı olabileceğini düşünmüştü ama ona sormamıştı. Yine de ona karşı iyiydi. Ne zaman istese krep yapıyordu ve onun yanında olduğu haftalar boyunca bir kez bile yulaf lapası yedirmeye çalışmamıştı. Küçük kız ve annesi, her şey kutulara konulmadan ve arabasına binip Florida'ya doğru yola çıkmadan önce şehirde onunla birlikte onun evinde kalmışlardı.

"Ev... *şimdilik*," diyordu annesi sürekli. Küçük kız burayı sevmezse, onu mutlu etmezse uzun süre kalmayacaklarını ama Woody ve Buzz yakınlardayken nasıl sevmezdi ki?

Bir rüyanın gerçekleşmesi gibiydi.

"ama," dedi küçük kızın annesi. "Sen de gitmek istediğini biliyorsun. Yani, bu acayip bir şey

Disney Dünyası. *Dünyanın En Mutlu Yerine* gitmeyi kim istemez ki?"

Elini kaldırdı.

Küçük kız güldü.

"Star Wars var," dedi annesi. "Gezintiler, stormtrooperlar ve hediyelik eşyalar." "Woody ve Buzz da orada olacak," dedi küçük kız ona. "Onları görmek istemiyor musun?"

Ona baktı, bir çim parçasında durakladı. "Ben , kurabiyem, ama teşekkürler. Buralarda beni meşgul edecek çok şey var."

Küçük kız etrafına bakındı. Hava mis gibi kokuyordu ve tüm ağaçlar portakallarla doluydu.

Burası ona peri masallarındaki gibi büyümlü bir ormanı hatırlattı.

Ona geri döndü. "Ne gibi? Burada ne yapacaksın?" "Portakal toplayacağım," dedi. "Portakal yiyeceğim."

"Gerçek portakal mı? Yoksa mandalina gibi mi?"

"İkisi de."

"Oh."

Birbirlerine bakarlarırken bir an sessizlik oldu, yüz ifadesi çatladı ve güldü. Kötü bir kahkaha değildi, hayır, bu yüzden onun kahkahasına aldırmadı. Gülüşü kulağa mutlu geliyordu.

Başını sallayarak annesine döndü. "Sana o kadar çok benziyor ki, bu çok korkunç." "büyük işlere kalkıştığını düşünmeye mi ?" diye sordu annesi.

"O kadar eminim ki, kafamı kesmekten başka hiçbir şey beni bu durumdan kurtaramaz."

Annesi ona doğru uzanıp kollarını boynuna doladığında bir başka mutlu sesle güldü. Sonra onu öptü, dağınık, gürültülü ve ıslak bir öpücüktü bu. Küçük kız burnunu buruşturdu. Sanki birbirlerinin yüzlerini yemek istiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Bu, Teneke Adam'ın o gece mutfakta annesini öpmesine hiç benzemiyordu.

Belki de *bu* aşktır, diye düşündü küçük kız. Belki de aşk seni dağınık öpücüklere boğmuştur. Belki aşk insanı yüzlere aç bırakıyordu. Belki o annesini seviyordu ve belki annesi de onu seviyordu. Belki de küçük kızın Buster'ı sevdiği gibi seviyorlardı birbirlerini.

"Buster," diye nefes nefese kaldı.

Kadının sesi, öpüşmeyi keserek birbirlerinden ayrılmalara neden oldu. *Oops*. "Arabada," dedi annesi, "onu bıraktığın yerde."

Küçük kız koşarak arabaya geri döndü ve Buster'ı kaptığı gibi dışarı çıkardı. Şimdi etrafta onları selamlamak için yaklaşan başka insanlar vardı, portakal bahçelerinde çalışan insanlar. Annesi ona onlar hakkında her şeyi anlatmıştı. *Uçan maymunlar değil*.

Annesi küçük kızın elini tutarak, "Haydi, ," dedi. "Lorenzo hallederken biz de içeri girip sana bir yatak odası bulsak nasıl olur?"

Küçük kız gülümsedi.

Kulağa hoş geliyordu.

Yeni bir evde, annesi ve Buster'la birlikte yeni bir yatak odası... *ve hatta yeni arkadaşları Lorenzo*.

TEŞEKKÜRLER

Capri Sun'ın üreticilerine, saplandığında canınızı çok yakan o keskin plastik pipet için teşekkür ederim. Lorenzo'nun muhtemelen beni öldüreceği posaya karşı garip bir tiksintim olmasına rağmen, OJ'yi mümkün kıldıkları için oldukça harika olan tüm portakal yetiştiricilerine. *Star Wars*'u yarattığı için George Lucas'a ve *Star Wars*'u yeniden dirilttiği için Disney'e... ve *Star Wars* hakkında söylediğim hiçbir şey için beni dava etmedikleri için her ikisine de (yemin ederim, *The Phantom Menace*'ı gerçekten seviyorum).

Teşekkür yazıları benim için yazması en zor kısımdır. Her zaman enstrümantal birini unutacağım korkusu var, çünkü pek çok insan yazma süreci için hayati önem taşıyor ve nankör bir dangalak olduğumu düşüneceklerinden korkuyorum (gerçekten, bazen beynim). Ama gerçekten, hepiniz kim biliyorsunuz.

YAZAR HAKKINDA

J.M. Darhower, en kötü çocukları ve onları seven kadınları konu alan paranormal/erotik/romantik gerilim romanlarının *USA Today Çok Satan Yazarıdır*. Kalbi fangirl olan J.M. kitaplara, müziğe ve Marvel ile ilgili her şeye, özellikle de muhteşem Sebastian Stan'e takıntılıdır. Günlerini Kuzey Carolina'da küçük bir kasabada kelimelerle uğraşarak ve Pokemon kovalayarak .

@JMDarhower

JMDarhower

www.JMDarhower.com

contact@JMDarhower.com

AYRICA J.M. DARHOWER TARAFINDAN

Gözlerindeki Canavar Serisi:

[Gözlerindeki Canavar](#)

[Ruhuna İşkence](#)

[Sırtımızdaki Hedef](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.